Strada Ficțiunii

TURNUL



Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. *Straniu familiară.* Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. *Ai* căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Simon Toyne



Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor și producător. A produs documentarul „100 Greatest Films“, difuzat pe Channel 4, și i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda și Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show“, acordat de Good Homes. *Turnul* este ultima parte a „Trilogiei Sancti“, continuarea volumelor *Sanctus* (Editura ALLFA, 2011) și *Cheia* (Editura ALLFA, 2012), bestselleruri internaționale traduse în 27 de limbi și publicate în 40 de țări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licența în literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra și mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveștile altora. Eu voiam să spun propriile mele povești.“

Simon Toyne

SIMON TOYNE

TURNUL

Traducere din limba engleză și note de
Elena Alexandra Șerban

EDITURA ALLFA

THE TOWER
Simon Toyne

TURNUL
Simon Toyne

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOYNE, SIMON
Turnul / Simon Toyne; trad.: Elena Alexandra Șerban. –
București: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-745-2

I. Șerban, Elena Alexandra (trad.)

821.111-31=135.1

Editura **ALLFA**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;
021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Pentru Stan
(Îmi pare rău, nu sunt pirați în carte.)

I

„Toate lucrurile sunt pline de zei."

Platon

Prolog

În pivniță e întuneric și liniște.

O siluetă îngenuncheată, dezgolită până în talie apucă lama cu mâna dreapta și o poartă de-a lungul pielii, la încheietura dintre brațul și umărul stâng, peste cicatricea unei tăieturi anterioare. Lama ascuțită o deschide ușor, iar în urma ei sângele se prelinge pe piele, fremătând sub mușcătura cuțitului.

— Prima, spune el, o voce joasă în întuneric. Sângele ăsta mă leagă prin durere cu Sacramentul. Așa cum suferă, voi suferi și eu, până ce toată suferința se va sfârși.

Își trece cuțitul în mâna stângă și repetă tăietura pe umărul drept.

— A doua, spune, continuând ritualul învățat de la un lucrător al spitalului din orașul turc Ruina, un bărbat fidel cauzei, care înregistrase cu grijă tot ce spuseseră pe patul de moarte călugării Sancti, în delir și suferinzi.

Cuțitul continuă să taie, scoate sânge proaspăt din răni vechi, gravând același șablon pe care îl văzuse pe trupurile călugărilor sacri, surprins cu o cameră de telefon de același spion, după ce suferința li se curmase. Este o ceremonie rămasă secretă, închisă în Citadelă, în inima Ruinei timp de mii și mii de ani. Dușmanii Bisericii cred că moartea călugărilor Sancti și scindarea Citadelei marchează sfârșitul epocii celei vechi.

Se înșală.

Când ceremonia se încheie, își curăță rănile, spălându-le cu soluție salină înainte de a le usca și a le închide cu superglue, care îi înțeapă carnea, lipind-o la loc. Durerea îi ascute mintea, la fel și țelul. Mântuirea poate fi atinsă numai prin durere, iar dușmanul poate fi învins numai prin sacrificiu.

Se îmbracă repede, încheindu-și gulerul înalt al cămășii pentru a ascunde cicatricea de pe gât, și își aranjează cravata. Puțini îl știu după numele pe care îl poartă aici, în întuneric: *Novus Sancti*, păstrătorul flăcării sacre.

Însă nu este singur printre umbre. Mai sunt și alții, mulți alții aidoma lui, care s-au devotat, pe ascuns și în tăcere, protecției misiunii sacre a lui Dumnezeu pe Pământ. Sunt pretutindeni, țesuți printre firele societății – cei care scriu legi, politicieni, formatori de opinii –, crucea din jurul gâtului este singurul semn că slujesc un țel mai înalt decât cei din jurul lor. Ei sunt Legiunea, căci sunt mulți, o armată așteptând mobilizarea, când Ziua Judecății se va apropia.

Iar vremea aceea e acum. Știe că e adevărat, fiindcă a văzut semnele și a simțit chemarea în el. Dumnezeu i-a vorbit, iar acum el îi va răspunde.

Își pune sacoul și urcă scările înapoi spre lumea modernă, ca un înviat din morți.

Renăscut.

Reînnoit.

Pregătit.

1.

Merriweather a ridicat privirea spre șirul de ecrane.

Ceva nu era în regulă.

A aruncat o privire peste umăr, deși știa că este singur în centrul de control. Toți ceilalți erau la petrecerea organizată în fiecare an pentru angajații din toate departamentele pentru a marca începutul sărbătorilor de Crăciun. Lui Merriweather nu prea îi plăceau petrecerile. Nu obișnuia să bea alcool și nu putea să facă conversație de complezență, așa că se oferea să facă tura de gardă pentru a câștiga niște puncte în fața colegilor de la echipa Flight Ops și a profita un timp de procesorul de mare capacitate, pentru a-și arhiva vastele informații adunate pentru teza de doctorat.

S-a aplecat pe scaun și a întors capul într-o parte, ascultând bâzâitul din hard-drive. Unii oameni ar putea să asculte motorul unei mașini și să-ți spună ce nu este în regulă, alții ar putea să audă o notă greșită într-o simfonie cântată de o orchestră de șaizeci de instrumentiști, Merriweather se pricepea la computere – și computerul acela cu siguranță scotea un sunet ciudat. Era o poticnire în sunetul de procesare, ca un dinte rupt la rotița unui ceas sau o zgârietură nouă pe unul din discurile 45 clasice pe care le colecționa cu plăcere. Și-a aranjat agitat nodul de la cravată, gândindu-se ce să facă. Spre deosebire de ceilalți tehnicieni de la Centrul Spațial Goddard, Merriweather era de modă veche. Purta cravată zilnic, pantaloni călcați la dungă, ochelari cu ramă de corn și părul pieptănat cu grijă – întocmai precum eroii din copilăria lui, controlorii de trafic aerian din Houston, de prin anii ’60 și ’70. De asemenea, îi plăceau regulile și ordinea. Nu îi plăcea când lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Un buton apăsat pe tastatură a făcut să dispară screen-saver-ul cu Stâlpii Creației – cea mai faimoasă imagine captată de telescopul Hubble, controlat din acea cameră, aflat pe orbita Pământului, la șase sute de kilometri deasupra capului lui Merriweather. A verificat rapid ultima listă cu rezultatele măsurătorilor telemetrice: temperatură normală, viteză constantă, toate sistemele funcționează, nicio fluctuație în vântul solar, nimic anormal.

A tastat o combinație de comenzi, iar ecranul mare de pe perete a afișat o imagine actualizată a capturilor reflectorului principal. Arăta dâra luminoasă a lui Cosmos-Aztec6, aflat la 13,4 miliarde de ani distanță – cel mai îndepărtat sistem observat vreodată de pe Pământ.

Procesorul s-a poticnit din nou, făcându-l pe Merriweather să tresară, apoi s-a întâmplat ceva ce nu mai văzuse până atunci. O aplicație s-a lansat automat pe desktop-ul lui, o fereastră mare plină cu numere.

— Un virus! a exclamat. Avem un virus!

Niciun răspuns. Nu era nimeni acolo.

Numerele au rămas pe ecran câteva secunde, apoi au dispărut. Merriweather a bătut în tastatură și a scuturat mouse-ul. S-a dat în spate, îndepărtându-și scaunul de birou și împingându-l spre alt panou de lucru. Același lucru: ecran blocat, tastatură blocată. Procesoarele bâzâiau cu înfrigurare, continuând să se alimenteze cu otrava digitală care își găsise cumva drumul spre sistemul imaculat.

Ecranul principal a pâlpâit, și Merriweather a ridicat privirea. Imaginea începea să se miște și să se dezintegreze. Ceea ce îi blocase accesul prelua în acel moment controlul sistemelor de comandă. Telescopul se mișca.

A bâjbâit repede după un telefon, trântind receptorul la podea, ridicându-l apoi de cablu și apăsând cu putere un buton marcat „Dr. Kinderman – mobil". Pe ecran, imaginea continua să se deintegreze pe măsură ce telescopul se mișca. A început să audă țârâitul telefonului în ureche. Undeva pe hol, un ton de apel Marimba suna sincronizat cu el.

Merriweather și-a prins receptorul sub bărbie și a încercat fiecare comandă de repornire la care se putea gândi pentru a debloca

tastatura. Nimic. Țârâitul continua să îi sune în ureche. A pus receptorul pe birou și s-a îndreptat în grabă spre ieșire.

Afară, pe coridor, sunetul de Marimba se auzea mai tare. Venea dinspre biroul lui Kinderman. Merriweather a ajuns la ușă, a ciocănit o dată din obișnuință și apoi a deschis-o.

Imaginea biroului l-a șocat complet: sertare răvășite, hârtii peste tot, cărți pe toată podeaua. Mobilul era pe birou. A mai tremurat de câteva ori, vibrând în ton cu soneria, apoi s-a oprit. În tăcerea care s-a lăsat, Merriweather a auzit sunetul codului de urgență venind dispre terminalul lui Kinderman. A înaintat cu grijă prin cameră, mergând cu greu prin munți de hârtie, până când a putut să vadă monitorul. La vederea mesajului, s-a oprit încremenit:

OMENIREA NU TREBUIE
SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE

2.

Shepherd a tras adânc aer în piept și apoi l-a expirat încet, încercând să nu scoată niciun sunet în timp ce se strecura pe coridorul întunecat, cu arma îndreptată spre unica ușă. Era ușor întredeschisă, iar lemnul crăpat din jurul încuietorii era dovada tuturor dăților când fusese lovită cu piciorul pentru a fi deschisă, pe parcursul anilor. Undeva deasupra lui, vântul de iarnă din Virginia gemea prin ferestrele sparte, umplând de șoapte casa abandonată. Afară erau minus două grade, înăuntru probabil era și mai frig, dar el asuda pe sub vesta antiglonț.

S-a oprit la o mică distanță de ușă și s-a sprijinit de perete, pipăind curbura plăcii de rigips și cadrul de lemn al acesteia – nu prea era de folos pentru a opri gloanțele. S-a lăsat pe vine sub nivelul privirii, așa cum fusese învățat, a desfăcut oglinda de la curea și a trecut-o apoi prin cadrul ușii.

Lumina zilei se infiltra înăuntru prin ferestre înalte și înguste, schițând conturul unei camere: o altă ușă pe peretele opus, o masă în mijloc plină ochi cu tot felul de lucruri, un bărbat și o femeie stând chiar în spatele ei.

Pielea parcă s-a strâns pe capul lui Shepard. Ochii bărbatului, încadrați de ochelari de protecție, păreau că se uită drept înspre el. I-a văzut mâna, strângând mai tare fața femeii îngrozite pe care o ținea în fața lui ca pe un scut, și cealaltă mână ridicându-se.

A sărit brusc chiar atunci când sunetul unei împușcături a spart liniștea înghețată, iar gloanțele au răpăit prin peretele pe care se sprijinise. S-a rostogolit într-o altă poziție mai departe pe coridor, și și-a îndreptat arma spre ușă:

— FBI! a strigat. Aruncă arma și ieși încet cu mâinile pe cap! Clădirea e înconjurată.

Nu era adevărat.

Era singurul agent care urmase o pistă considerată falsă, devenită acum de o importanță majoră.

A auzit zgomote venind dinspre cameră, ceva zdrăngănind pe podea și apoi niște pași mergând târșâit. A înaintat ghemuit, cu arma chiar sub linia privirii, cu mâna liberă pe o grenadă de la curea. I-a scos cuiul și a aruncat-o prin cadrul ușii.

Grenada a zornăit pe podea, s-a lovit de piciorul de metal al mesei și apoi a detonat cu o fulgerare pe care Shepherd a văzut-o chiar și cu ochii închiși. Un bubuit ascuțit și pătrunzător a scuturat peretele și într-o secundă a fost în picioare în cameră.

Nu era nimeni acolo. Ușa de pe peretele opus era deshisă.

A alergat repede prin fum, făcând un scurt inventar al mesei din mers: baterii de nouă volți, cuțite pentru cablu, ciocan electric de lipit, bandă adezivă, pungi vacuum de plastic. Material pentru fabricarea de bombe.

O mișcare înțeleaptă ar fi fost să se retragă și să ceară întăriri, dar suspectul credea că e încolțit. Trăsese câteva gloanțe și fugise, chiar și după ce Shepherd se prezentase ca agent FBI. Era disperat, și deci imprevizibil.

Și avea un ostatic.

Dacă Shepherd ar fi așteptat să apară echipajele de poliție, probabil că suspectul ar fi ucis-o pe femeie și ar fi încercat să scape. Însă acum era vulnerabil, cu urechile țiuind din cauza undei de explozie a grenadei și ochii neputincioși în întunericul subsolului. Shepherd avea un avantaj, dar era unul mic și nu avea să dureze mai mult de câteva secunde. Trebuia să ia o decizie.

A tras aer în piept și a îndreptat arma dincolo de tocul ușii, intrând apoi în a doua încăpere. Suspectul era în colțul îndepărtat, lipit cu spatele de perete, cu ostatica tot în fața lui, îngrozită.

Shepherd a rămas cu fața la el, pentru a mări eficiența vestei antiglonț, cu arma ținută bine cu ambele mâini, încercând să își fixeze privirea pe trăsăturile suspectului. Cu vederea periferică a înregistrat toate detaliile încăperii: o singură saltea pe podea; o masă joasă într-o parte; un poster de film cu un soare portocaliu roșiatic și un scris alb și crestat fixat cu piuneze pe perete. Gura i s-a uscat în timp ce amintiri îngropate ieșeau la iveală din trecut.

Mirosul umed și rece...

...Același soare pe același poster...

...O cameră exact ca asta.

A încercat să îndepărteze orice gând, să-și mențină privirea pe suspect și mintea concentrată acolo și atunci, dar soarele părea că îl atrage cu o forță gravitațională, ducându-l înapoi în locul atât de întunecat pe care făcuse tot posibilul să-l uite.

Mâna a început să-i tremure. Suspectul striga, dar el nu înțelegea ce spune. Apoi a văzut o mână ridicându-se. Avea ceva în ea. Un fel de buton cu un fir care cobora la bomba legată de gâtul ostaticei.

În spatele lor, pe perete, soarele ardea ca o prevestire a exploziei ce avea să urmeze. Shepherd a simțit cum se scurge toată energia din el. Nu putea să se controleze. Întreaga lume era concentrată la capătul pistolului său, iar fața suspectului a intrat în vizor împreună cu scrisul de pe poster.

Apocalipsa Acum.

A apăsat pe trăgaci.

S-a pregătit pentru recul – făcea totul instinctiv acum, încercările din atâtea ore în poligonul de tragere i se întipăriseră adânc în minte – și a mai tras o salvă de gloanțe. A văzut o explozie roșie în fața pistolului. Apoi a privit în tăcere cum atât suspectul cât și ostatica se prăbușesc cu încetinitorul pe podea.

În nemișcarea care a urmat, Shepherd a simțit cum se scurge viața din el. Ochii i s-au întors spre soarele topit, mâna i-a alunecat într-o parte, arma cu mâner roșu rămânând agățată de degetul arătător îndoit. Nici măcar nu a simțit când intructorul i-a luat-o din mână și nici nu a observat luminile fluorescente care au început să pâlpâie deasupra capului său.

În mintea lui era tot acolo departe, holbându-se la un alt poster de pe un alt perete, în camera în care ea îl găsise și se salvaseră unul pe celălalt.

— *...Shepherd...!*

Vocea părea să vină de foarte departe.

— SHEPHERD, EȘTI BINE?

Chipul împietrit al agentului special Williams i-a apărut în fața ochilor, acoperind posterul și rupând vraja.

Shepherd a clipit.

A dat din cap.

— Ai făcut nişte greşeli de tactică.

El a dat din nou din cap.

— Du-te la Biograph pentru evaluare.

Instructorul de Aplicaţii Practice i-a dat o palmă zdravănă pe spate şi apoi s-a întors spre cei doi actori. Aceştia, deja în picioare, îşi scoteau din buzunare şerveţele umede să se şteargă de vopseaua roşie din pistolul de antrenament al lui Shepherd. Fiecare avea un punct de impact pe frunte, deasupra ochiului. Ambele împuşcături mortale.

— Înapoi pe poziţii ! s-a răstit Williams. Următorul practicant intră în cinci minute.

3.

Shepherd a ieșit din casă, fiind întâmpinat de un vânt tăios sosit direct din Golful Chesapeake, și a luat-o spre Main Street.

Hogan's Alley acoperea zece acri din Baza Marinei din Quantico și era gândită ca un microcosmos al oricărui oraș american – cu propria bancă, farmacie, hotel, benzinărie, în principiu toate instituțiile pe care criminalii le țintea în lumea reală. În mod normal, întregul oraș răsuna de bâzâitul stațiilor radio, de ordine strigate și de împușcăturile armelor ofițerilor de la FBI, DEA sau alte instituții de menținere a ordinii publice, în timp ce exersau arta implementării tacticilor de luptă în mediul urban. În ziua aceea era aproape pustiu, ca peste tot, fiindcă întreaga bază își înceta activitatea în timpul sărbătorilor de Crăciun. Shepherd a observat cum un Moș Crăciun de pluș atârna la o fereastră de la spălătoria cu plată Coin-Op, legănându-se ca un spânzurat în bătaia vântului care se întețea. Cineva îl împușcase în fund cu o bilă de vopsea: se dusese și spiritul Crăciunului.

S-a zgribulit de frig și a privit din obișnuință cerul nopții. Luceafărul de seară răsărise în vest și, în timp ce îl privea, un stol imens de gâște a brăzdat cerul, iar gâgâitul lor puternic l-a făcut să se oprească. Strămoșii ar fi înțeles multe din direcția zborului păsărilor și din poziția stelei rătăcitoare pe cer. Dar Shepherd știa că nu este altceva decât natura, iar steaua mișcătoare este de fapt planeta Venus, a cărei strălucire fusese mereu o alinare pentru el, mai ales în nopțile în care se simțise cel mai singur și disperat.

A dat colțul chiar când luminile de pe stradă începeau să pâlpâie ca răspuns la lăsarea nopții. La capătul cartierului, mai multă lumină ajungea pe trotuar dinspre foaierul clădirii Biograph,

numită așa după cinematograful din Chicago în care fusese împușcat John Dillinger pe la mijlocul anilor '30. Marchiza de deasupra intrării făcea reclamă pentru *Manhattan Melodrama*, cu Clark Gable și Myrna Loy, ultimul film pe care îl văzuse John Dillinger. Shepherd a ajuns la casa de bilete fără vânzător și și-a făcut drum spre zona unde ar fi trebuit să se afle foaierul.

Sala de clasă găzduia o sută de studenți așezați în rânduri concentrice în jurul unui ecran mare ce putea fi conectat atât la o varietate de echipamente audio-video pentru predat, cât și la oricare dintre cele șaizeci și două de camere de supraveghere montate în oraș. În acel moment, imaginea de pe ecran era de la camera din subsol a casei din oraș, cu Shepherd în mijlocul ei, înghețat cu ambele mâini pe arma îndreptată spre trupurile căzute pe podea. Un bărbat în costum negru stătea în fața ecranului, cu capul întors într-o parte, parcă studiind un exponat dintr-o galerie de artă.

— Vezi vreo fantomă pe-acolo, Shepherd? a întrebat el fără să se uite în jur.

— Nu, domnule, eu eram doar… Era o situație-limită.

Bărbatul s-a întors și i-a aruncat lui Shepherd aceeași privire pătrunzătoare pe care o acordase ecranului.

— Toate sunt situații-limită, băiete, fiecare dintre ele.

Agentul special Benjamin Franklin era unul dintre cei doi consilieri de aplicații în teren prezenți mereu la cursurile lui Shepherd, aflați acolo ca să dea o latură practică fiecărei lecții, să răspundă la orice întrebare și să le spună aspiranților cum e cu adevărat în lumea reală. Aparținea acelui tip de bărbați solizi, cu maxilarul pătrățos, croiți parcă într-o vreme în care bărbații încă le spuneau femeilor *Ma'am*, iar mașinile erau pline de aripioare și de crom. Părul lui scurt și blond se rărea și devenea de culoarea cenușii deasupra ochilor de un albastru pal, ca niște cuburi de gheață, care totuși reușeau să transmită căldură atunci când zâmbea, cum era cazul în acele momente.

— Aș vrea să te-ntreb dacă ai trage din nou, în aceeași situație?

Accentul lui tărăgănat din Carolina dădea cuvintelor o eleganță lentă.

Shepherd s-a întors în trecut la succesiunea neclară de acțiuni și la cum apăsase pe trăgaci, cu suspectul în vizor, dar cu persoana greșită ajungând moartă pe podea.

— Nu, domnule.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— Pentru că... Pentru c-am lovit ostaticul.

Franklin a luat-o pe culoar spre el, încheindu-și nasturii de la sacou. La mână îi strălucea ceasul Timex vechi de oțel.

— Dă-ți jos vesta antiglonț, Shepherd, și hai să te plimbi puțin cu mine!

Noaptea părea mai întunecată după strălucirea sălii de clasă, și vântul se întețise. Ridica frunze de pe stradă în fața lui Shepherd, în timp ce el mergea alături de Franklin.

— Cam cu vreo doisprezece ani în urmă, a spus Franklin străpungând cu privirea pădurea întunecată, de parcă ar fi putut vedea anii pierduți printre copaci, făceam parte dintr-o trupă de comando de șase oameni, care investigau o serie de atacuri la bănci de la granița dintre Ohio și Indiana. În fiecare caz, un singur atacator mascat intra val-vârtej într-o bancă mică și izolată, lua un ostatic – mereu o femeie – și amenința că o ucide dacă dă cineva alarma. Era destul de inteligent, pentru că dimensiunea redusă a băncilor însemna că măsurile de securitate nu erau cele mai bune, iar camerele de filmare, cele mai performante. În plus, niciodată nu se lăcomea prea tare, așa că în cîteva minute era deja pe drum. Și mereu își lua ostatica cu el, amenințând că dacă aude o singură sirenă o ucide. După cum îți imaginezi, presa locală băgase frica în oameni, dar mai exista o mare îngrijorare: niciunul dintre ostatici nu mai apăruse. Timp de vreo săptămână am trăit cu teamă să nu primim un telefon de la vreun vânător sau vreun om ieșit la plimbare cu câinele care să dea din greșeală peste cadavrul vreunuia dintre ghinioniștii clienți ai băncii. Apoi a mai atacat o bancă, a treia într-o lună, și am primit filmări noi.

Franklin i-a îndreptat lui Shepherd pașii dincolo de Hogan's Alley, spre cărarea ce ducea prin pădure la complexul principal de clădiri aflat dincolo de ea.

— Totul se desfășura astfel: femeia intră in bancă și discută cu paznicul; atacatorul intră și dezarmează paznicul distras,

apucă femeia, are loc jaful, și infractorul fuge cu ostatica. Am observat, comparând noile înregistrări video cu fragmentele neclare mai vechi pe care le aveam, că era aceeași femeie de fiecare dată. A rezultat că nu era deloc o ostatică, ci o complice. De-aia nu îi dăduserăm de urmă. Am înștiințat băncile din același stat fără să facem vâlvă, și când au dat altă lovitură zece zile mai târziu în Des Moines, un funcționar a apăsat pe butonul de alarmă și am ajuns la timp să-i ridicăm. Când s-a văzut încercuit, atacatorul a încercat același număr cu ostatica, a spus c-o să o omoare dacă nu primește o mașină și cale liberă. Polițiștii i-au spus doar: „Dă-i înainte, împușc-o!" Toate astea ne aduc înapoi la mica noastră chestiune. Spune-mi, ce știai despre suspect din raportul de informare pentru misiune?

Shepherd și-a îndesat adânc mâinile în buzunare și a încercat să se concentreze pe altceva în afara frigului.

— În raportul de informare se spunea că bărbatul e dat în urmărire în mai multe state ca suspect de terorism. Era considerat un luptător pentru Jihad, antrenat în Afganistan de Al-Qaeda.

— Și din lecturile și studiile tale de caz, teroriștii sau fanaticii religioși tind să se predea ofițerilor unui stat dușman, împotriva cărora ei cred că duc un război sfânt?

— Nu.

— Nu, într-adevăr.

Copacii au părut că se dau la o parte pentru a dezvălui clădirea Quantico Hilton ridicându-se în fața lor, toată numai linii drepte, ferestre înguste și beton. Acolo erau găzduite laboratorul și echipele de investigație care se ocupau de cazuri adevărate, complexe, aflate în desfășurare, nu cele simple, de manual, cu care era Shepherd învățat. Ar fi putut trece ușor drept campusul unui liceu mic din vest, dacă nu ar fi fost pocniturile gloanțelor care se auzeau din pădurea din spatele lor. Probabil că următorul recrut ajunsese în subsol. Shepherd spera că el, sau ea, se va descurca mai bine decât se descurcase el. La auzul împușcăturilor își amintise de toate hârțoagele pe care trebuia să le completeze în camera de informații. Formularele în caz de utilizare a armei erau amănunțite, plictisitoare și în trei exemplare: îi opreau pe recruți să folosească armele fără rost.

— Nu-ți face griji pentru chestiunile administrative, a spus Franklin, aparent citindu-i gândurile. O să aranjez cu agentul Williams. Poți să le completezi și să le predai după aia.

„După ce?“, a vrut Shepherd să întrebe, însă Franklin era deja la jumătatea drumului spre ușa de sticlă a clădirii principale.

— Niciodată să nu uiți că ești un ofițer antrenat foarte bine și foarte scump, băiete! În moneda de schimb a legii asta te face un bun de preț pentru Unchiul Sam și o țintă mult-dorită pentru un terorist. Dacă n-apeși pe trăgaci, sunt șanse ca atacatorul să detoneze oricum bomba și vor fi trei cadavre de curățat în clădire în loc de două. Ostaticul moare oricum. Și, având în vedere mica povestioară pe care ți-am spus-o, de unde știi că ostatica era de partea ta?

Au trecut de la noaptea înghețată la strălucirea și căldura clădirii.

— Trebuia să te-ntrebi din capul locului ce făcea femeia aia la lăsatul serii într-o pivniță murdară cu un terorist. Pot înțelege că ești supărat c-ai împușcat pe cineva care ar fi putut să fie nevinovat, îți face cinste, dar nu-ți pierde nopțile din cauza asta. Ai făcut alegerea corectă, Shepherd! Dar trebuie să mai lucrezi la țintă.

Au trecut de panoul de onoare care domina foaierul de sticlă, cu numele fiecărui recrut șef de promoție din 1972 când se deschiseseră prima dată ușile și până în prezent, scrise cu litere aurii. Shepherd se îndoia că numele său își va găsi cândva locul pe panoul acela. El era cu câțiva ani mai în vârstă decât recruții obișnuiți, ceea ce se cunoștea după scorul de la probele fizice, iar felul cum ţintea îl dezamăgea. Lucrurile la care excela nu făceau parte dintre cele cinci domenii care contau la nota finală; nu se gândise nimeni la competențe ca ale lui atunci când fusese înființat FBI-ul.

Ușa liftului s-a deschis, iar Franklin a pășit înăuntru, a așteptat ca Shepherd să i se alăture și a apăsat pe butonul cu numărul șase. Lui Shepherd i s-a uscat gura. La etajul șase se aflau persoanele cele mai importante.

— Nu poți avea îndoieli pe teren, a spus Franklin, iar vocea sa blândă părea conspirativă între pereții liftului. Pentru că,

dacă eziți într-o astfel de situație, mori, sau, și mai rău, partenerul tău moare, și ajungi să porți asta cu tine toată viața. Lucurile astea nu sunt în niciun manual, dar eu îți spun cum este, pentru binele tău și al meu – mai ales dacă o să lucrăm împreună.

Ușa s-a deschis cu un fâșâit înainte ca Shepherd să aibă timp să răspundă, iar Franklin a luat-o înainte pe coridorul tăcut, verificându-și ceasul în timp ce trecea prin fața ușilor grele ale birourilor șefilor de subdivizii. Coridorul era împărțit conform gradelor, cel mai mic grad fiind cel mai aproape de lift. Franklin a trecut pe lângă toate, îndreptându-se direct către ușa aflată chiar în capătul culoarului, cu Shepherd la mică distanță în urma lui, simțindu-se iar ca în timpul liceului când era chemat în biroul directorului. Numai că aici directorul era doar cu un rang mai jos de Directorul FBI-ului, acesta la rândul său fiind doar cu un rang mai jos de Președintele Statelor Unite ale Americii. Franklin s-a oprit lângă ușă, și-a mai verificat o dată ceasul și a bătut de două ori deasupra unei plăcuțe pe care scria „Director adjunct".

În liniștea coridorului bătăile au sunat ca niște împușcături.

— Intră! S-a auzit o voce joasă de cealaltă parte.

Franklin i-a zâmbit, doar că de data asta căldura nu mai era acolo, iar lui Shepherd i-a trecut prin cap că poate și el avea emoții. Apoi a deschis ușa și a intrat.

4.

Directorul adjunct O'Halloran era un om subțire, parcă ascuțit de o viață petrecută la Biroul de Investigații. Totul la el era aspru și precis: ramele de oțel ale ochelarilor; ochii de un gri pal, pe care i-a ridicat în timp ce Franklin și Shepherd intrau în cameră; chiar și în părul de un gri metalizat cărarea părea făcută cu dalta mai degrabă decât cu pieptenele. Stătea la același birou imaculat în spatele căruia fusese fotografiat pentru informațiile ce însoțeau formularul de recrutare pe care Shepherd îl completase în urmă cu aproape un an: același monitor cu ecran plat, aceeași tastatură, același telefon fix și aceeași fotografie înrămată. Singurul lucru diferit îl reprezentau cele două dosare aflate în fața lui pe birou. Unul simplu, celălalt cu fotografia lui Shepherd printată pe prima pagină. Pulsul lui Shepherd a crescut la vederea ei.

— Ai un C.V. destul de impresionant, a spus O'Halloran, lovind cu un deget subțire în dosarul cu fotografie. Specializarea Matematică și Informatică la Universitatea Michigan. Masterat în fizică la CalTech. Cea mai bună contribuție pentru un doctorat în cosmologie la Universitatea Cambridge în Anglia – deși pe acesta nu l-ai mai terminat, nu-i așa? Chiar și așa, îmi imaginez c-ai putea câștiga un salariu de la șase cifre în sus în sectorul financiar, și totuși ai ales să te înscrii ca un GS-10[1] cu salariul de bază pornind de la 46.000 de dolari. De ce oare, mă întreb eu?

Shepherd a înghițit în sec.

— Banii nu-s așa de importanți pentru mine.

— Serios? De ce, ești Comunist?

---

[1] Nivel din grila de salarizare predominant în SUA.

— Nu, domnule, sunt patriot.

— Bine, domnule Patriot, ia spune-mi despre teza ta de doctorat, de ce n-ai terminat-o?

Shepherd a aruncat o privire spre dosar, amintindu-și de toate evaluările psihiatrice și verificările istoricului său, care făcuseră parte din procesul de selecție. Totul era acolo, sau cel puțin tot ce le spusese. Însă acum vorbea cu directorul adjunct, așa că se putea foarte bine să mai existe și alte lucruri acolo, lucruri pe care el sperase să le țină ascunse.

— Este totul în dosar, domnule.

O'Halloran l-a privit pe Shepherd din centrul nemișcării sale.

— Vreau s-aud de la tine.

Mintea lui Shepherd a început să o ia la goană. Era testat, iar directorul adjunct O'Halloran era o persoană prea importantă pentru ca întâlnirea să fie ceva lipsit de importanță. Dacă ar fi fost vorba de părțile din trecutul său pe care le omisese, atunci Franklin ar fi putut foarte ușor să îl întrebe despre asta la Biograph, ceea ce însemna că era vorba despre altceva. Avea să rămână la povestea pe care o spusese deja, fără să ofere informații noi, sperând că lucrurile aveau să se lămurească în decursul următoarelor minute.

— Am studiat întreaga mea viață adultă, a spus el, repetând exact aceleași cuvinte pe care le spusese ofițerului de recrutare. Era tot ce știam, dar nu tot ce doream să știu. Unii oameni vor să adune cunoștințe doar de dragul de a le aduna, eu am vrut întotdeauna să le aplic pe ale mele.

— NASA.

Shepherd a dat din cap afirmativ.

— O mare parte a studiilor mele a fost finanțată de bursele de la Agenția Spațială. Am petrecut destul de mult timp pe cercetare pentru mai multe proiecte ale NASA, ceea ce e normal pentru oricare dintre bursierii lor: ei se bucură de puterea noastră intelectuală, noi ne vedem la masa de lucru și câștigăm experiență pentru meseria pe care sperăm s-o practicăm în cele din urmă.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— 9/11[1] s-a întâmplat, domnule. Apărarea patriei și războiul contra terorismului au devenit prioritatea numărul unu, ceea ce a înghițit destul de mult din toate bugetele. Aproape întregul program spațial a fost dat deoparte. Brusc m-am trezit fără bursă și fără un loc de muncă potențial, chiar dacă aș fi reușit să îmi termin studiile. A fost ca și cum... m-aș fi izbit de un perete.

— Așa că ai renunțat.

— Se poate spune și așa, domnule.

— Tu cum ai spune?

— La început m-am simțit trădat, ca și cum mi se luase ceva care îmi aparținea. Părea fără rost să continui să studiez pentru un loc de muncă care nu mai exista. Au fost destule companii private care s-au oferit să-mi finanțeze restul studiilor, dar toate voiau în schimb să semnez un contract pe viață. Să lucrez pentru ele imediat ce absolveam, și să studiez burse de valori în loc de stele. Nu era ceea ce-mi doream. Așa că m-am hotărât să călătoresc, să-mi limpezesc mintea și să-mi dau seama ce vreau să fac cu viața mea, având în vedere că NASA nu mai părea a fi o opțiune viabilă.

— Pe unde ai ajuns? E un gol în dosarul tău de aproape doi ani, când pare c-ai dispărut de pe fața pământului: fără număr de asigurare socială, fără locuri de muncă înregistrare, fără cărți de credit.

— Am stat mai mult în afara sistemului – mai întâi în Europa, apoi în Asia de Sud-Est și în cele din urmă Africa –, am călătorit din loc în loc, am lucrat pe numerar în baruri sau ca zilier la ferme și am dormit în hosteluri unde plăteam doar o noapte. În majoritatea acestor locuri nu se acceptă cărți de credit. Am fost student cea mai mare parte a vieții mele de adult, deci știam cum să trăiesc ieftin.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat, ai văzut o lumină și te-ai gândit să te reîntorci la societate?

— Da, domnule. Mi-am dat seama că irosesc o șansă. Ce s-a întâmplat în 11 septembrie mi-a schimbat viața – dar aproape

[1] Atentatele teroriste din 11 septembrie 2001, organizate de organizația Al-Qaeda la New York și Washington D.C.

alți trei mii de oameni și-o pierduseră pe a lor. Viitorul meu fusese schimbat, lor le fusese luat. Intenția mea a fost mereu să înapoiez banii pentru studii dedicându-mă serviciului public și lucrând pentru NASA. Am ajuns să-mi dau seama că doar pentru că mi se refuzase acea șansă anume nu însemna că nu-mi puteam plăti datoriile în alte feluri.

— Așa că te-ai înrolat în FBI?

— Nu imediat, domnule.

— Nu, exact.

O'Halloran a deschis pentru prima dată dosarul și l-a răsfoit până la o pagină de la sfârșit.

— Mai întâi ai lucrat ca voluntar pentru mai multe agenții de întrajutorare, ai instalat rețele de internet și ai creat pagini web pentru a strânge de fonduri și i-ai învățat pe săraci și pe șomeri cum să folosească un computer.

A ridicat din nou privirea.

— Chiar nu glumeai cu ce-ai zis despre bani, nu-i așa?

— Nu, domnule, niciodată nu m-au motivat în mod deosebit.

O'Halloran și-a țuguiat buzele, ca un jucător de poker care vrea să se hotărască pe ce carte să parieze.

— Nu sunt tocmai fericit că Biroul, pentru care eu am lucrat toată viața mea, pare să fie un fel de premiu de consolare pentru tine, Shepherd, dar nu-mi permit să refuz un candidat cu asemenea calificări.

A închis dosarul și a pus o mână pe cel de-al doilea.

— Ai auzit de Centrul de Zbor Spațial Goddard?

— Da, domnule, am petrecut câteva veri acolo testând date pentru Explorer 66.

— Asta are vreo legătură cu Telescopul Spațial Hubble?

— Nu prea. Ambele colectează date din cele mai îndepărtate margini ale universului, sau cel puțin asta făceau. Explorer e folosit mai mult pe post de satelit de testare acum. Hubble face tot ce obișnuia să facă Explorer și are o rază mai mare de acțiune.

Buzele s-au țuguiat din nou.

— Nu mai e așa.

O'Halloran a deschis sertarul biroului, a scos o insignă învelită în husă și i-a dat-o lui Shepherd.

— Nu obișnuiesc să trimit recruți pe teren înainte să-și termine stagiul sau fără să petreacă cel puțin un an într-o unitate, dar se pare că dintre peste treizeci de mii de angajați activi ai Biroului de Investigații, tu ești unicul calificat pentru situația apărută.

Shepherd a deschis husa și și-a văzut chipul pe un ecuson FBI.

— Asta o să-ți permită *temporar* să porți armă și s-o transporți la bordul curselor aeriene. Poți să-ți ridici pistolul și cutia de gloanțe de la Williams în drum spre ieșire.

Shepherd a citit numele scris lângă o dată care expira într-o lună.

— Celălalt prenume al meu e Thomas, a spus el, întorcând insigna spre O'Halloran.

— Există deja un agent J.T. Shepherd la birourile din Memphis, și cum doi agenți nu pot avea aceeași insignă, a spus în timp ce a ridicat mâna și a făcut un mic semn al crucii în aer, te botez acum J.*C.* Shepherd. Ăsta e numele tău în FBI, și o să răspunzi la el. I-am încredințat comanda anchetei agentului Franklin, așa că nu trebuie să te abați sub nicio formă de la ordinele lui. Ai fost desemnat pentru această anchetă numai și numai pentru că ești în mod unic calificat în domeniul astronomiei. O să folosești această calificare doar pentru a-l ajuta pe agentul Franklin în investigația sa și o să-ți dai părerea doar când o să ți se ceară. În restul timpului, privește totul ca pe o ocazie să înveți meserie de la un agent experimentat, cu o reputație foarte bună. Odată ce n-o să mai fii de ajutor în anchetă, o să te întorci aici pentru a-ți încheia pregătirea, ai înțeles?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că știi s-ajungi la Goddard de aici? Aveți o mașină la dispoziție.

A luat dosarul simplu de pe birou și l-a ridicat.

— Agentul Franklin poate să te pună la curent pe drum.

5.

Shepherd și Franklin au mers într-o tăcere totală în primele zece minute, vâjâitul ștergătoarelor de parbriz și șuieratul cauciucurilor pe asfaltul ud fiind întrerupte doar de foșnetul hârtiilor – Franklin frunzărea dosarul. Din când în când, nota câte ceva într-un carnețel de buzunar luminat de o mică lanternă Maglite pe care o ținea între dinți. Shepherd simțea că Franklin nu e prea încântat de situație. Ei bine, nici el.

După cum se descurcase în Hogan's Alley, ultimul lucru pe care îl dorea era să se îndrepte spre lumea reală cu un pistol încărcat ascuns sub haină. Așa cum i se promisese, agentul Williams, instructorul de la poligon, îl așteptase în depozit cu un SIG 226, și îl privise cu atenție în timp ce îl încărca cît de repede putea dintr-o cutie cu gloanțe Parabellum 9x19. Educația catolică pe care o primise Shepherd îl învățase destulă latină ca să înțeleagă că *para bellum* însemna „pregătește-te de război". Încercase să alunge acel gând din minte în timp ce băga cincisprezece cartușe în încărcător, încurcându-se la două dintre ele.

— Fă-ți o favoare, îi spusese Williams în timp ce el semna pentru pistol și cartușele de rezervă, încearcă să nu te bagi într-o situație în care s-ar putea să fii nevoit să scoți arma. Ține-o doar în toc și întoarce-te cât poți de repede să-ți termini antrenamentul!

Shepherd s-a uitat în oglinda retrovizoare. În spatele lor se vedeau farurile dubiței gri care îi urmase de la ieșirea pe porțile de la Quantico. Era o dubiță de la divizia tehnică, încărcată cu echipamente de laborator și cu doi fizicieni gata să analizeze fostul său loc de muncă, devenit acum locul unei crime. Se aflau pe autostrada I-95 și se îndreptau spre nord: luminile puternice

ale orașului Washington se întindeau la orizont ca o pată luminoasă; ploua cu găleata. Vremea îi încetinea, dar cel puțin, până să ajungă ei la Capitoliu, ora de vârf avea să treacă și autostrada avea să fie mai liberă. Calculase că vor fi în Maryland în vreo douăzeci de minute, deși încă nu avea nici cea mai mică idee de ce mergeau acolo.

Lanterna Maglite s-a răsucit și s-a stins pe scaunul din dreapta, iar Shepherd a auzit scârțâitul scaunului de piele când Franklin s-a întors spre el.

— Povestioara aia pe care ai îndrugat-o acolo, a spus el, cum că ai călătorit până la capătul pământului să te regăsești... Voiam doar să știi că nu cred o iotă.

Shepherd a simțit cum obrajii îi iau foc și s-a bucurat că era prea întuneric pentru ca Franklin să îl poată vedea.

— Nu vă-nțeleg, domnule.

— Am petrecut peste douăzeci de ani cu oameni care au făcut de toate, de la a scrie cecuri fără acoperire până la a răpi copii ca să-i tortureze pentru propria plăcere, și știi ce aveau toți în comun? Toți încercau să mă mintă. Oi avea tu tot felul de diplome pompoase în astrofizică și științe, dar eu am o diplomă în natura umană și știu când cineva îmi toarnă gogoși. Pot mirosi de la o poștă minciunile, iar tu puți acum, agent Shepherd.

Shepherd nu a spus niciun cuvânt și nu și-a luat privirea de la drum.

— Nu prea-mi pasă de ce minți sau ce anume ascunzi, dar mă-ngrijorează să am un partener în care n-am încredere. Să ai un partener în care nu poți avea încredere e ca și cum n-ai avea deloc, și asta e periculos, agent Shepherd, așa cum ai descoperit și tu în subsolul ăla. Așa că dacă simți că poți să-mi oferi vreo frântură de adevăr la vreun moment dat – ca de la bărbat la bărbat, ca de la partener la partener, cu excepția delictelor –, n-o să se afle nimic de la mine, și o să ne înțelegem mult mai bine. Între timp, să iei mereu în calcul presupunerea că sunt gata să mă îndoiesc de fiecare cuvințel amărât care-ți iese pe gură, ai priceput?

— Domnule, vă promit...

Franklin a ridicat mâna și a întors capul.

— Nu înrăutăți lucrurile mințindu-mă iar! Sunt sincer cu tine, agent Shepherd, îți cer doar să fii la fel.

Scaunul a scârțâit în timp ce Franklin s-a întors iar la documentele cu informații.

— Acum, că am vorbit deschis și știi cam cum stăm, poți să te faci util explicându-mi unde-i logica în a cheltui peste un miliard de dolari din taxe și impozite pentru a trimite în spațiu un telescop a cărui întreținere costă peste patruzeci de milioane de dolari pe an.

Shepherd s-a uitat la ploaie și a cântărit întrebarea, ușurat să calce din nou pe teren sigur și familiar. S-a gândit la distanțele inimaginabile pe care Telescopul Spațial Hubble le putea străbate comparativ cu cele relativ minuscule măsurate de instrumentele terestre. S-a gândit la lumina stelelor moarte pe care acesta o putea aduna din întunericul pur al spațiului, aducând înapoi informații de la începuturile timpului. Dar până la urmă a răspuns simplu:

— Câte stele vedeți în noaptea asta?

Franklin a privit în noaptea umedă și neagră, în timp ce un camion imens a gonit pe lângă ei, mergând cu o viteză mult prea mare pentru vremea de afară și împroșcând atâta apă încât era imposibil să vezi marginea autostrăzii, ce să mai spunem de cer.

— Oh, ai dreptate aici, dar de ce să nu construiești un telescop pe vârful unui munte din Mexico sau în altă parte unde soarele strălucește tot anul? La naiba, de ce să n-aștepți pur și simplu o noapte senină, ar fi mult mai ieftin!

— S-au făcut și toate astea. Există o antenă-satelit de cincizeci de metri în vârful vulcanului Sierra Negra din sudul Mexicului, de unde se poate observa atât cerul de la nord cât și cel de la sud. Este destul de impresionant. Problema e că Pământul se rotește, așa că nu se poate studia decât câteva ore o porțiune de cer. Un telescop spațial ca Hubble se poate focaliza pe o țintă îndepărtată și o poate ține sub observație luni întregi, ani chiar, în timp ce Pământul se rotește dedesubt.

— Și asta costă patruzeci de milioane pe an?

— E un proces foarte complicat.

Franklin a mormăit.

— Mie-mi pare o înșelătorie.

Shepherd s-a gândit să încheie discuția, dar nu voia să se întoarcă la liniștea stânjenitoare de dinainte.

— Cât de bun țintaș sunteți? a întrebat.

— Unul mai bun decât tine, agent *special*.

— Credeți că ați nimeri o cutie de conserve de pe marginea drumului dintr-o mașină în mers?

— Depinde cât de repede s-ar mișca mașina.

— Să spunem că ar merge cu treizeci la oră.

— De nouă ori din zece.

— Dar dacă mașina ar merge cu optzeci și cinci?

Franklin a calculat.

— Poate de trei ori din zece.

— Bun, acum imaginați-vă că mașina merge cu optezeci și cinci de mii de mile pe oră, iar cutia de conserve e în cealaltă parte a țării, cocoțată în vârful siglei de la Hollywood. Credeți că ați mai nimeri-o atunci?

Franklin nu a răspuns.

— Hubble ar putea. Ar putea să se focalizeze pe cutia aia și să-i facă o poză atât de clară, încât să se vadă ce scrie pe etichetă. Orbitează în jurul Pământului cu aproximativ șaptesprezece mii de mile pe oră, iar Pământul orbitează în jurul Soarelui cu aproximativ șaizeci și șapte de mii de mile pe oră. Asta face un total de optezeci și patru de mii de mile pe oră, și totuși Hubble poate să se fixeze asupra unui petic mic de cer de la aproape cincisprezece miliarde de ani-lumină depărtare. E unul dintre cele mai mari miracole ale tehnologiei moderne, cea mai înaltă realizare a omului în știință. De-aia costă atât de mult și e nevoie de atâția bani pentru a-l întreține.

— Și totul e controlat de la Goddard?

— Da.

Franklin a dat din cap.

— Nu mai e așa. În momentul ăsta, telescopul tău placat cu aur n-ar putea să nimerească absolut nimic. Se învârte dintr-o parte în alta pe acolo pe sus, ca o sticlă la o petrecere. Cineva a

reușit să instaleze un virus care a distrus sistemul de comandă și a închis orice modalitate de comunicare.

— Serios? Asta ar fi extrem de dificil.

— Cât de dificil?

— Când lucram la Goddard, am tras o mică sperietură legată de securitatea sistemelor. Una dintre stațiile terestre de control ale satelitului rămăsese deschisă din cauza unui e-mail, și un puști reușise să intre în sistem. Nu a stricat nimic, dar câteva dintre sistemele de operare au fost virusate de tot felul de nimicuri de pe internet. Problema a fost reperată destul de devreme și rezolvată, dar a dus la o reevaluare a întregului sistem. Cât de multe știți despre securitatea cibernetică guvernamentală?

— Cam tot atâtea câte știi tu despre a trage cu arma.

— Bun, deci toate sistemele de operare deținute și utilizate de stat sunt clasificate conform graficului Orange Book, redactat de Ministerul Apărării. Acesta descrie criterii specifice de securitate pentru toate sistemele guvernamentale, începând de la D pentru chestiuni de administrare, lipsite de importanță și crescând chiar până dincolo de A1 pentru departamente ca NASA, FBI sau sistemele militare care lansează armele nucleare. După sperietura aia, a trebuit ca toate sistemele de operare să fie ridicate cel puțin la gradul A1. Asta înseamnă că posibilitatea ca sistemul de operare din baza terestră de control a telescopului Hubble să fi fost spart în urma unui atac cibernetic obișnuit este extrem scăzută. Ar fi ca și cum un drogat cu un pistol de douăzeci de dolari ar dărâma Complex Knox[1] de unul singur. Oricine a făcut asta știa exact ce face.

— Crezi că e o treabă din interior?

— Trebuie să fie. Ar trebui să vorbim cu dr. Kinderman, el răspunde de Hubble și a ajutat la reproiectarea noului sistem. El o să ne dea numele tuturor persoanelor care au cunoștințele tehnice necesare să facă asta și ale foștilor angajați care ar putea avea motive personale de răzbunare.

---

[1] Baza militară situată în statul american Kentucky.

— Bine gândit, agent Shepherd, a spus Franklin, singura problemă cu de altfel perfectul tău plan de acțiune este că dr. Kinderman este absent nemotivat. În momentul ăsta el *este* suspectul nostru numărul unu.

6.

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE
Badiyat Al-Sham – Deșertul Sirian
În nord-vestul Irakului

Când Gabriel Mann a îndemnat calul spre orizont, singura lui dorință era să ajungă cât mai departe de complex înainte să moară.

S-a îndreptat spre nord-vest, înspre inima pustie a deșertului, cu căldura crescândă a soarelui pe umăr și cu mirosul puternic de portocale în nări. A încercat să nu se gândească la tot ceea ce lăsa în urmă, pentru că i-ar fi fost și mai greu să plece, și asta era ceea ce trebuia să facă – trebuia să o părăsească.

A încercat să se concentreze doar pe a rămâne în viață îndeajuns încât să ajungă departe, cât mai departe, când boala avea să preia controlul. Nu voia să riște să-i infecteze pe alții sau să cadă undeva unde condorii care dădeau târcoale ar fi atras oameni care i-ar fi furat hainele și armele, dar posibil și altceva mult mai periculos. Era imperios să moară undeva unde nu l-ar fi găsit nimeni niciodată, undeva unde soarele deșertului i-ar fi uscat și purificat trupul, iar vântul i-ar fi împrăștiat rămășițele peste pământul sterp unde nu creștea nimic, unde totul murea și unde totul era uitat.

Călătorea de aproape patru ore, când l-a lovit febra. Căldura se acumulase de ceva timp, deși era greu de spus cât venea de la soare și cât venea din el însuși. Se afla la umbra săracă a unui copăcel scund și uscat, încercând să-și țină calul ferit de vântul fierbinte, când pielea a început să îl furnice de parcă pe ea ar fi mișunat dintr-odată niște insecte. În același

timp, l-a copleșit un incontrolabil sentiment de mâhnire. În ciuda ecomplexurilor de-a o alunga din minte, se gândise întruna la Liv, imaginându-și chipul ei, verdele ochilor și cum părul i se răsfira auriu și luminos pe pernă ultima oară când o văzuse, pe când dormea la infirmerie. Tristețea de a o fi părăsit, alimentată de febră, izbucnea acum din el și lacrimile i se rostogoleau prin praful uscat de pe obraji. Și-a ridicat mâna tremurândă ca să-și șteargă fața, și când a îndepărtat-o a văzut că e plină de sânge.

Molima, așa o numise călugărul din Citadelă, un miros puternic de portocale urmat de o sângerare nazală bruscă și puternică.

„S-a terminat", s-a gândit el, cu un sentiment ce aducea a ușurare. „Acum pot să mă-ntind."

Și-a îndemnat calul spre o ridicătură care făcea o mică oază de umbră în mijlocul albului orbitor. Acela era locul către care se îndreptase toată viața lui, acea nișă întunecată care părea un mormânt vertical.

Acolo avea să moară.

7.

Liv și-a petrecut cea mai mare parte din prima zi ascunzându-se la vârful unuia dintre turnurile de pază părăsite ale complexului militar, ținându-se la umbră, departe de dogoare. Se trezise în infirmerie și descoperise că Gabriel plecase și că o pace nesigură pusese stăpânire pe tabără. A găsit biletul pe care i-l lăsase, prins sub blocul de piatră numit Harta Stelară.

Dragă Liv,

Nimic nu e ușor pe lumea asta, dar să te părăsesc e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum știu ce durere trebuie să fi simțit tata când a fost nevoit să plece. Sper să mă întorc. Între timp, să nu mă cauți, ține minte doar că te iubesc. Și ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou.

Gabriel

A strâns biletul în mână, de parcă ar fi fost o vrajă care l-ar fi putut aduce înapoi lângă ea. Atenția i s-a concentrat asupra vastei pustietăți a deșertului Sirian și asupra taberei de antrenament împrejmuite, de unde se ridicau în aer certuri într-o arabă guturală și rapidă, pe care ea o înțelegea cumva. Majoritatea schimburilor verbale furioase erau despre bani și despre lipsa lor, acum, că petrolul dispăruse, dar câteva erau

și despre ea. Șoapte amenințătoare se ridicau ca fumul dintr-un foc mocnit, jignind-o într-o varietate de limbi.

ءاوح

Hawwāh

Ishtar

Lilith

Unele dintre șoapte o apărau, dar majoritatea nu. Majoritea o denunțau ca pe o vrăjitoare care adusese apă unde înainte cursese petrol și adusese nenorocirea peste ei.

Liv a rămas neclintită ca o piatră în timp ce asculta vocile, de parcă nemișcarea ar fi putut să o facă invizibilă pentru toți bărbații aceia care fremătau ca niște viespi stârnite din cuib. Uitându-se atent în jos printre scândurile micșorate de căldură ale turnului, a cercetat urmările luptei care eliberase complexul, dar nu și pe ea: coca veche a elicopterului militar prăbușit care pârâise și se oprise când apăruse apa, lacul cu macaraua turlei de foraj în centru care acum scuipa apă din adâncul pământului și peste tot pete de culoarea ruginei, acolo unde oameni căzuseră și sângeraseră. Era aproape sigură că nu o zărise nimeni când se strecurase acolo sus, dar, pentru orice eventualitate, ținea strâns bisturiul pe care îl luase din infirmerie. Știa că e singura femeie într-o comunitate izolată de bărbați furiși și ostili – și știa cam cum ar fi putut să evolueze lucrurile. Dacă ar fi putut să stea ascunsă până la căderea nopții, ar fi coborât, ar fi furat unul dintre caii care se adăpau la marginea apei și ar fi scăpat.

Era dimineața târziu când a auzit primul clinchet al ghetelor cățărându-se pe scara de metal. S-a rostogolit fără zgomot pe podea, cu inima bubuind, cu bisturilul alunecos în mâna udă de transpirație. S-a așezat în dreptul trapei de acces, cu picioarele ridicate strâns la piept, gata să lovească cu putere orice ar fi apărut în dreptul deschizăturii.

Pașii se ridicau, grei și gălăgioși, oprindu-se chiar sub trapă:

— Salutare, spus o voce joasă și mieroasă în engleză.

Ea nu a răspuns.

— Îți aduc apă și mâncare.

O mână a ridicat foarte încet trapa și a împins o gamelă și un pachet de rații militare prin spațiul deschis, apoi a apărut și o pereche de ochi.

— Nu e nevoie de luptă, a spus bărbatul. Ești în siguranță aici. Ai cuvântul meu!

— Și cine ești tu? a întrebat Liv.

— Sunt Tariq al Bedu. Am venit cu Ash'abah – Fantoma. O să te apăr așa cum a făcut-o și el, în memoria numelui său. Trebuie să bei. O să-ți aduc mai mult mai târziu.

Ea s-a uitat la gamelă, încă udă fiindcă fusese umplută din apa proaspătă de mai jos.

— Îți mulțumesc, a spus ea și apoi, pentru că scrisese cândva un articol despre supraviețuirea victimelor și își amintea că e mai greu să îi faci rău cuiva dacă îi știi numele, a adăugat: Numele meu e Liv Adamsen.

Bărbatul a zâmbit, și ea îi putea vedea căldura zâmbetului și în privire.

— Știu cine ești, a spus și a dispărut.

Liv a ascultat cum pașii răsună în jos pe scară și apoi se topesc în susurul ironic al apei proaspete ieșite din măruntaiele pământului. A tras gamela spre ea cu piciorul, având însă grijă să nu se apropie prea mult de trapă, a desfăcut capacul, a mirosit conținutul și a luat cea mai mică înghițitură posibilă. Și-a imaginat că o cantintate mică din orice substanță nu ar fi putut să o doboare, așa că a stat cât de mult i-a permis setea, analizând cum se simte, așteptând să se întâmple ceva. Dar cum nu s-a întâmplat nimic, a luat o înghițitură, apoi alta și alta, până când tot conținutul gamelei i-a alunecat pe gâtul uscat cu sorbituri lacome și însetate. Într-o oră, bărbatul s-a întors, aducând din nou apă și un măr, apoi a lăsat-o în pace și s-a asigurat că toată lumea face la fel. Apoi, chiar înainte de apus, au venit soldații.

Au intrat în tabără într-un nor de praf și cu un scop bine definit, pușcași marini americani neclintiți. Soldați înarmați au înconjurat elicopterul distrus, alții l-au ridicat pe o mașină cu platformă în timp ce altcineva se adresa în arabă oferind un drum cu mașina până la Al-Hillah pentru oricine dorea. Liv s-a

folosit de diversiunea creată de sosirea lor și s-a furișat pe scară, atentă să nu scoată un sunet, apoi s-a pitit la umbra și adăpostul unei clădiri cu perete metalic. Oricât și-ar fi dorit să părăsească complexul, știa că militarii Statelor Unite o căutau și, după tot ceea ce se petrecuse, nu prea avea încredere nici în motivele căutării lor și nici în cel care o ordonase. A scrutat cu atenție mulțimea, căutându-l pe Tariq. O umbră a apărut deasupra ei. S-a întors și a văzut un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o salopetă uleioasă, care o privea cu ochi plini de ură.

— Blestemată să fii ! a spus, scuipând pe pământul de la picioarele ei și pregătindu-se să o lovească.

Liv a apucat bisturiul pregătită să riposteze, când Tariq a apărut între ei.

— Du-te dacă vrei să pleci, i-a spus bărbatului, și ia-ți ranchiuna cu tine !

Mîna bărbatului a alunecat într-o parte. Pentru un moment a părut că e gata să spună ceva, dar a scuipat din nou pe pământ și s-a grăbit spre convoiul american.

— Ăla e Malik, a spus el, cu ochii fixați pe bărbat. Era responsabil cu transportul, până când combustibilul s-a transformat în apă și i-a distrus toate motoarele. Crede că tu ești vinovată.

L-au privit pe Malik alăturându-se unui șir care aștepta să se îmbarce într-unul dintre camioanele militare.

— Pleacă cu toți ceilalți care cred că locul e blestemat acum.

Un pușcaș marin s-a apropiat de oamenii care așteptau și le-a făcut semn să urce în vehicul, apoi a apăsat pe ceva pentru a închide ușa în spatele lor. Erau gata de plecare.

— Pot să te duc oriunde vrei, a spus Tariq, sau poți să mai stai aici un timp, fiindcă sunt multe de făcut, nu-i așa?

Sunetul motoarelor diesel turate umplea aerul, în timp ce Liv cântărea ciudata lui întrebare. A ieșit din adăpostul clădirii în timp ce convoiul a început să se deplaseze, gândindu-se că mai putea alerga după ei dacă voia, dar a rămas pe loc, privind norul de fum îndepărtându-se până când din sunetul motoarelor nu a mai rămas nimic.

S-a întors și s-a uitat la bărbații care rămăseseră. Majoritatea erau călăreți, dar erau și câțiva angajați ai complexului, după salopetele albe pe care le purtau. S-au strâns în jurul ei, privind-o. Putea simți așteptarea ieșind din ei de parcă o dogorea.

— Ce vor? a șoptit Liv.

— Vor să știe ce-ar trebui să facă în continuare.

Liv a râs.

— Dar cine m-a făcut pe mine responsabilă?

Cercul de bărbați i-a zâmbit înapoi, reflectând parcă buna ei dispoziție. Parcă soldații luaseră cu ei toată furia, lăsând în urmă doar câteva urme ale violenței – niște găuri de gloanțe în pereții clădirilor și peticele de pământ ruginiu.

— Ce s-a întâmplat cu morții? a întrebat ea.

— I-am pus într-un camion frigorific ca să ținem muștele la distanță, a răspuns Tariq, deși, fără combustibil, răcitorul nu funcționează.

Liv a încuviințat.

— Bine, a spus ea, atunci asta facem întâi, îngropăm morții.

8.

Gabriel nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp stătea întins la umbra copăcelului uscat, când sunetul motoarelor a ajuns la el, purtat de vânt.

S-a rostogolit instinctiv, cu adrenalina pulsându-i în vene în ciuda febrei, iar acea parte din creierul său specializată în exercițiile tactice a preluat controlul.

Era imperios să nu fie zărit acum, nu cu molima arzând în el.

A tras de hățurile calului pentru a-l ține aproape și a ascultat, încercând să localizeze sunetul. Vântul fierbinte îl purta de colo colo și îl împiedica să îl repereze cu precizie, ceea ce era un lucru bun. Însemna că era încă la oarecare depăratare.

A folosit hățurile pentru a se ridica cu greu în genunchi și a mutat calul în fâșia de umbră, mângâindu-l pe crupă pentru a-l calma și legându-l de o piatră. S-a forțat să se cațere pe o parte a dunei de nisip, gemând, pământul uscat zgâriindu-i fără milă pielea chinuită. A ajuns în vârf și a ascultat din nou.

Sunetul era mai puternic acum, venea dinspre vest.

Mâncărimea i-a cuprins pielea ca o flacără, iar el i-a dominat valurile arzânde, încleștându-și brațele în lateral pentru ca mâinile să nu-i sfâșie pielea usturătoare.

Când mâncărimea a cedat puțin, și-a înclinat capul într-o parte, pentru a rămâne ascuns, apoi a aruncat o privire peste muchia dunei de nisip.

Două camionete albe cu platformă, care ridicau în aer nisipul, treceau balansându-se la câteva sute de metri în stânga lui. Ferestrele erau înnegrite de fum, iar armele de calibrul 50 încărcate în spate erau în dotarea unor soldați care aveau eșarfe în carouri mici, alb-roșii pe cap. Făceau parte din Armata Siriană – patrula de la graniță.

A alunecat înapoi pe dună, tremurând din cauza efortului de a păstra tăcerea. Tot ce voia era să se întindă, să se odihnească și să nu se mai ridice niciodată. Dar nu putea. Patrula schimbase totul.

Ar fi putut să se întoarcă, să se îndepărteze de graniță pentru a reduce riscul de a fi găsit de vreo patrulă; dar asta nu însemna și că se va îndepărta de oamenii pe care aceasta îi căuta. Ar fi putut să caute una dintre peșterile care punctau deșertul ca pe un fagure și apoi să se târască adânc în ea, întru-un mormânt făcut de mâna lui; cel puțin așa ar fi scăpat de condori. Dar asta n-ar fi fost o garanție pentru oamenii care treceau pe acolo. Alții ar fi putut alege același adăpost, la adăpost de căldură și de tâlhari. Iar el nu putea risca să fie găsit.

A zăcut acolo un timp îndelungat, în timp ce soluția inevitabilă pe care trebuia s-o adopte i s-a concretizat în minte. Exista un loc în care putea merge, un singur loc pe Pământ în care molima n-ar mai fi reprezentat o amenințare.

A așteptat mult timp, până a fost sigur că patrula s-a îndepăratat, apoi a îndemnat calul de-a lungul dunei, ferindu-se să fie văzut, căutându-și o mai bună ascunzătoare.

Soarele se ridicase în punctul cel mai înalt de pe cer și ardea fără milă carnea sa agonizândă. După câteva sute de metri, care i s-au părut cât niște sute de kilometri, a găsit o peșteră săpată în roca mai moale, îndeajuns de mare pentru el și calul său: a căzut în căldura înăbușitoare, încleștându-și tot corpul din cauza mâncărimii puternice. Avea să aștepte să treacă criza, pregătindu-se pentru călătoria pe care o avea de făcut. Cumva, trebuia să evite în același timp și să fie prins, și compania altora, și să reia drumul către locul în care știa că molima izbucnise prima dată și din care se răspândise.

Trebuia să se întoarcă în Citadelă. Trebuia să se întoarcă la Ruina.

9.

Liv a ales un loc la o distanță considerabilă, în afara perimetrului îngrădit, și a condus oamenii prin puterea exemplului : săpând cu mâinile goale, fiindcă excavatoarele nu mai erau de nici un folos, trecând de pietre și de pământul uscat, tare ca o cărămidă. Era bine să simtă cum gândurile privitoare la tot ceea ce i se întâmplase dispar, absorbite de muncă. Viața ei de dinainte părea doar o colecție de amintiri abstracte acum, un pasaj citit într-o carte și nu trăit pe propria piele. Era greu să se imagineze fiind acea persoană, jurnalista de carieră, navigând prin metrou la ora de vârf a dimineții cu un latte mic într-o mână și un smartphone în cealaltă, în drum spre o altă sarcină de rezolvat, spre un alt termen-limită, răsfoind catalogul IKEA și edițiile de weekend ale ziarelor. Își petrecuse o viață construindu-și acea existență, pentru ca destinul să i-o demonteze în doar câteva zile.

Au terminat de săpat mormintele în timp ce soarele de după-amiză coborâse adânc pe cer și au așezat cu grijă trupurile în fundul gropii, dușman lângă dușman, uniți în moarte – toți în afară de unul. În timp ce majoritatea bărbaților fuseseră ocupați cu săpatul gropii comune, câțiva dintre călăreți mai săpaseră una la mică distanță, și către aceasta era purtat acum trupul conducătorului lor, cel căruia îi spuneau Ash'abah – Fantoma. L-au așezat întru odihnă și au spus rugăciunile în gând.

După ce mormintele au fost umplute, majoritatea călăreților au plecat și ei, luându-și caii și topindu-se în deșert.

Liv a rămas lângă mormântul Fantomei. Îl cunoștea de mai puțin de o zi, și totuși în acel scurt interval el înfruntase riscuri considerabile pentru ea și, în cele din urmă, își sacrificase viața pentru a-i proteja pe ea și pe Gabriel. S-a uitat în jos

la movila de pământ și a simțit un fior de groază gândindu-se cât de insignifiant era totul. S-a uitat în jur după ceva cu care să marcheze mormântul, orice ar fi putut să arate că cineva nobil și important murise acolo. Mormântul cel mare era marcat cu o grămăjoară de pietre scoase din pământ în timpul săpăturilor, însă ea voia ceva mai deosebit pentru Fantomă, ceva așezat acolo în mod evident de mâna omului și nu de natură. A încercat să se gândească ce ar fi făcut Gabriel, iar când i-a recitit biletul a găsit răspunsul.

— Ești bine?

Vocea a surprins-o și s-a întors. Tariq era în apropiere, pușca AK47 odihnindu-i-se pe picioarele încrucișate.

— Da, a spus ea. Vino cu mine! S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Sala de operațiuni fusese jefuită de ultima dată când fusese ea acolo. Harta mare, topografică, acoperea încă peretele din fund, dar toate celelalte hărți mai mici și orice putea fi cărat sau era îndeajuns de prețios pentru a merita efortul dispăruse. Blocul de granit negru sculptat unde găsise biletul lui Gabriel era tot acolo unde îl lăsase, îngropat pe jumătate în hârtii și spirale de grafice seismice. Liv le-a dat la o parte, descoperind litera T sculptată în centrul pietrei și alte simboluri mai mici în jurul ei: punctele care conturau constelația Dragonului; un simbol micuț al unui copac; forma simplă a unui om.

Cineva făcuse un desen al fațetelor laterale ale pietrei, iar ea era absorbită de el momentan: a ridicat hârtie și s-a uitat cu atenție la simbolurile dense copiate de pe cealaltă parte a pietrei. Era ceva în ele, ceva ce o striga parcă cu o voce îndepărtată. A împăturit foaia, a pus-o în buzunar și a apucat piatra de marginile ciobite, târând-o de-a lungul mesei cu brațele deja obosite după o după-amiază de săpat din greu.

— Lasă-mă pe mine! a spus Tariq, luându-i-o și ridicând-o la piept.

— Mulțumesc, a spus Liv. Urmează-mă!

Harta Stelară a căzut cu o bufnitură pe mormântul Fantomei, greutatea ei presând pământul proaspăt săpat, cu crucea în formă de T ieșind în evidență în centrul ei. Părea ceva adecvat, să-i

marcheze mormântul cu simbolul Tau, un simbol religios care exista chiar dinainte ca marile religii să se nască. În acel moment nici semnificația mormântului său și nici importanța persoanei care se odihnea acolo nu mai puteau fi uitate.

— Trebuie să plec să văd de cai, a spus Tariq. Ar trebui să intri în complex, se întunecă și nu ești în siguranță aici.

— Sunt bine. Mai durează doar un minut.

Tariq a dat din cap și s-a îndepărtat, lăsând-o pe Liv singură lângă mormânt.

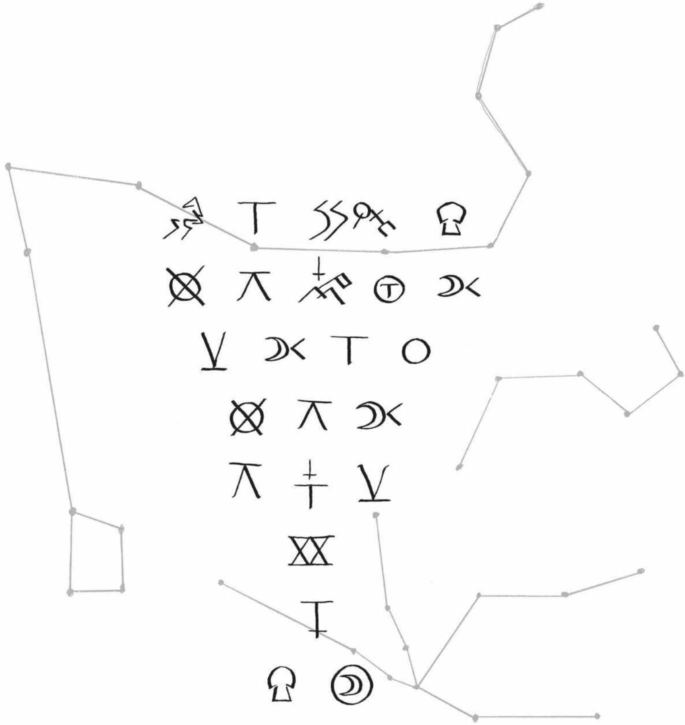
Ea s-a uitat atent în jos spre piatră. Cea mai mare parte din text era pe cealaltă parte a ei, dar și-a băgat mâna în buzunar și a scos copia pe care o găsise în sala de operațiuni.

Textul era scris în două limbi. Una era limba moartă pe care reușise să o înțeleagă pe când purta Sacramentul. S-a concentrat asupra simbolurilor și a descoperit că, deși Sacramentul o părăsise, încă le putea înțelege:

Sacramentul ajunge acasă, iar Cheia privește înspre rai
O nouă stea se naște cu un nou rege pe Pământ
pentru a aduce ordinea până la sfârșitul zilelor

S-a încruntat și a simțit cum o cuprinde o răceală. Prima afirmație era clară, pentru că o trăise: ea era Cheia care descătușase Sacramentul, îl scosese din Citadelă și îl adusese acasă în acel loc pierdut din deșert. Însă aici se termina ceea ce înțelegea ea. A doua afirmație sugera cu totul altceva, ceva ce avea să vină – ceva de rău augur, care avea să fie anunțat de o nouă stea. S-a uitat la cerul de seară, încă prea strălucitor pentru ca primele stele să apară. Toate celelalte profeții, cele care o aduseseră în acel loc, creionaseră ambiguu viitorul, cu mai multe rezultate posibile. Acesta părea categoric, avea să apară o stea și gata, „sfârșitul zilelor“, orice ar fi însemnat asta. Trebuia să mai fie ceva acolo, ceva în al doilea grup de simboluri.

Le-a studiat, imagini ciudate care nu semănau cu nicio limbă cunoscută, cu liniile a diferite constelații împletite în și din ele: Dragonul, Taurul și Carul Mare.



Simbolurile erau grosolane și simple, dar, când se concentra asupra lor, ciudata ei aptitudine lingvistică – darul de despărțire de la Sacrament – nu le dezvăluia înțelesul. În schimb, mintea i se umplea de impresii despre lucruri și sentimente, unele pline de speranță, unele îngrijorătoare. A privit fiecare simbol în parte – un râu, un vultur, un craniu –, încercând să le unească în vreun fel de poveste, ca și cum ar fi legat unul de altul fragmente dintr-un adevăr antic pe care cândva îl cunoscuse, însă acum îl uitase. Însă, deși simțea că înțelege o parte din ceea ce semnifica fiecare simbol individual, înțelesul lor colectiv continua să îi scape.

A petrecut mult timp studiind simbolurile, dar în cele din urmă pământul s-a rotit, soarele a apus, iar simbolurile au

dispărut în întuneric în fața ochilor ei. Și deși Liv nu găsise nimic apropiat de o traducere, simțămintele trezite de ele rămăseseră. Iar cel mai puternic era de rău augur. Orice avea să vină, orice era scris pe piatra antică, ea îi simțea puterea și se temea de ea.

10.

Au ajuns la Centrul de Zbor Spațial Goddard puțin după ora zece, chiar când furtuna se dezlănțuia cu toate forțele. Ploaia a țâșnit în mașină când Shepherd a deschis geamul pentru a-și flutura noua insignă. Paznicul i-a înmânat două legitimații și o hartă pentru vizitatori și l-a îndrumat către una dintre parcările mai mici pentru personalul executiv de lângă Clădirea 29, structura imensă de tip hangar care trona în mijlocul complexului. Shepherd nu mai fusese acolo de aproape zece ani, însă când a băgat mașina în viteza întâi și a trecut pe sub barieră printr-o băltoacă, părea că absolut nimic nu se schimbase.

Clădirea 29 era un bloc alb uriaș, cu câte două șiruri de ferestre întunecate la parter și la primele etaje, dar nici măcar unul la celelalte patru. Majoritatea birourilor și centrelor de control din Clădirea 29 nu aveau nevoie de ferestre, bucurându-se de priveliști din spațiul îndepărtat mai degrabă din zona rurală a Marylandului.

Shepherd a încetinit în timp ce a trecut pe lângă intrare. Erau lumini înăuntru, dar nu se vedea nimeni. Poate era din cauza orei târzii, ori a vremii, sau din cauza sărbătorilor de Crăciun care băteau la ușă – dar locul părea părăsit. A condus încet mașina până la marginea clădirii, iar farurile au luminat o siluetă care purta o pelerină de ploaie cu gluga trasă pe cap, așa încât aducea cu un monah. Un braț s-a întins de sub faldurile ude și a indicat către două locuri de parcare libere, care aveau în față semne ce le rezervau pentru directorii de proiecte. Shepherd a oprit mașina, iar silueta a alunecat până la ușa lui Franklin, a scos de undeva o umbrelă cu logoul NASA și a desfăcut-o chiar când Franklin deschidea portiera.

— Mike Pierce, şeful de la pază, s-a auzit o voce hârşâită de undeva de sub glugă.

A ţinut umbrela ridicată pentru Franklin şi i-a aruncat o privire lui Shepherd. Shepherd l-a văzut cântărindu-l bine, luând o decizie rapidă bazată pe vârstă şi logică şi apoi întorcându-se pentru a-l conduce pe Franklin sub pălăria umbrelei, fără să se mai sinchisească de agentul mai tânăr. Dubiţa care îi urmărise pe tot drumul de la Quantico a tras chiar lângă el, aruncând un val de apă rece pe partea din spate a picioarelor sale. A încuiat maşina şi a pornit-o pleoscăind pe asfalt, în urma umbrelei. Îşi imagina că, dacă tehnicienii puteau găsi amprente pe bumbac şi urme microscopice de ADN într-o cameră sterilă, probabil puteau găsi intrarea într-o clădire şi fără ajutorul lui.

Să intre pe uşa de serviciu în coridoarele curate şi cu pereţi albi ai Clădirii 29 era ca şi cum ar fi trecut printr-un portal al timpului înapoi într-o viaţă anterioară. Cum nu existau tablouri pe pereţi şi nici obiecte inutile de mobilier – pentru a ajuta la menţinerea condiţiilor sterile necesare în camerele curate din inima clădirii –, totul arăta exact ca atunci când Shepherd călcase ultima oară acolo.

— Mike Pierce.

Bărbatul cu glugă i-a strivit mâna lui Shepherd într-o strânsoare umedă.

— Ne-am mai văzut?

Avea o faţă lată, care părea şi mai mare din cauza lipsei părului. Arăta ca un culturist care se îngrăşase, dar mai avea încă inima de oţel şi simţea nevoia să o dovedească de fiecare dată când strângea mâna cuiva.

— Am mai fost pe-aici câteva luni prin primăvara lui 2004, a spus Shepherd, dându-i drumul la mână lui Pierce pentru ca acesta să facă acelaşi lucru.

Pierce a ridicat din umeri, scoţându-şi pelerina de ploaie şi aşezând-o pe spătarul unui scaun lângă uşă.

— Nu-mi aduc aminte de vreo investigaţie a Biroului atunci.

— Nu te lăsă păcălit de ridurile din jurul ochilor! a intervenit Franklin. Agentul Shepherd e încă mic copil în ceea ce priveşte treburile Biroului. E aici doar ca să mă ajute să-nţeleg chestiunile ştiinţifice mai complicate.

— Am lucrat la Explorer un timp, a explicat Shepherd în timp ce o bufnitură în spatele lor anunța sosirea celorlalți, care împingeau cutii grele cu echipament pe ușa îngustă de serviciu, la adăpost de ploaie.

— Se pare că a venit toată gașca, a spus Franklin. După tine, Pierce! Spune-ne ce știi!

— Ei bine, cam totul e în raport, a spus Pierce, închizând ușa în urma lor și apoi trecând un card printr-un mecanism pentru a avea acces într-un hol interior. La ora 20.05 în seara asta, rețeaua principală care deservea Telescopul Hubble a fost supusă unui atac cibernetic sofisticat. Merriweather, tehnicianul care era de serviciu când s-a întâmplat, așteaptă în centrul de control pentru a vă explica toate detaliile tehnice.

— Dar doctor Kinderman?

— Nicio veste încă. Am încercat să-l sun pe toate numerele, am trimis e-mailuri, l-am pus chiar pe Merriweather să îi dea un *ping* pe Twitter și pe Facebook. Nimic. Mobilul i-a fost găsit în birou, care pare să fi fost jefuit.

— A mai fost cineva pe acolo de când a dispărut Kinderman?

— Doar eu și tehnicianul care l-a descoperit.

— Bine, haideți să începem de-acolo!

Pierced i-a trecut printr-o altă ușă securizată și le-a indicat ușa unui birou de la jumătatea coridorului.

Shepherd mai fusese de câteva ori în biroul lui Kinderman, o dată când începuse să lucreze acolo și încă o dată în ziua în care plecase. Era un fel de tradiție la Goddard, să fii expus ca la paradă în fața șefului pe drumul de venire și pe cel de plecare, pentru o scurtă discuție și câteva vorbe de încurajare. Își amintea că de ambele dăți fusese uluit de rigoarea lui Kinderman și de ordinea care domnea în biroul lui, o amintire care constrasta puternic cu învălmășeala de dosare și hârtii care acopereau acum cea mai mare parte din podea.

Franklin a privit totul din pragul ușii, apoi și-a pus o pereche de mănuși Nitrile albastre, pe care le-a scos din buzunarul sacoului. Shepherd a simțit cum i se urcă sângele la cap amintindu-și că el și le uitase în mașină.

Franklin a pășit în birou croindu-și apoi drum printre nămeți de hârtie, către centrul camerei. S-a oprit pentru un moment, răsucindu-se încet, analizând totul: biroul ordonat, neaglomerat; fotografiile strâmbe de pe perete, cu numeroși președinți alături de același bărbat ferchezuit; același bărbat dând mâna cu Regele Suediei în timp ce primea Premiul Nobel pentru calculul ratei expansiunii. În lumea astrofizicii, doctorul Kinderman era echivalentul cel mai apropiat al unui star rock, iar lui Shepherd îi era greu să îl considere suspect.

A simțit ceva moale și rece în palmă și s-a uitat în jos pentru a descoperi o pereche de mănuși noi ținute atât de jos pentru ca Franklin să nu le vadă. I-a mulțumit cu un zâmbet tehnicianului care îi venise în ajutor și și le-a pus repede, chiar când Franklin încheia de evaluat camera și își ridica privirea.

— Bine, băieți, a spus el, treceți la treabă!

Cei doi tehnicieni au intrat în cameră, unul deschizând mai multe pungi pentru depozitarea dovezilor, iar celălalt scanând fiecare suprafață cu o cameră de înaltă calitate, care făcea atât instantanee cât și secvențe video. Franklin li s-a alăturat lui Shepherd și Pierce pe coridor.

— Se pare că cineva a plecat al naibii de repede.

Pierce a aprobat din cap.

— Când l-am văzut prima dată am crezut că a fost o spargere.

— Încă mai crezi asta?

— Nu de când am văzut aia.

A arătat către o cărticică deschisă lângă tastatură. A fost fotografiată și înmânată lui Franklin. Era o agendă standard de întrevederi zilnice, o pagină dublă pentru o săptămână, cu fiecare spațiu liber plin ochi cu un scris mic și precis.

— Am încercat să-mi dau seama unde ar putea fi doctor Kinderman, dar, după cum puteți vedea, nu prea mi-a fost de mare ajutor.

Franklin a frunzărit paginile până a ajuns la săptămâna curentă, unde scrisul pur și simplu se oprea. Ultima notă era pe data din ziua aceea:

T
Sfârșitul zilelor

În rest agenda era goală, ca și cum nimic altceva nu avea să se mai întâmple vreodată.

— Ai spus că nimeni altcineva n-a mai fost în camera asta în afară de tine și de persoana care a descoperit-o așa, a zis Franklin.

— Așa e, doar eu și Merriweather.

— De ce nu mergem să-l salutăm pe Merriweather?

11.

Centrul de control și operațiuni al telescopului spațial era cam cât o jumătate de teren de tenis și mirosea a circuite încinse și ozon. Nu erau ferestre în cameră și prin urmare nici lumina zilei nu pătrundea. Singura sursă de iluminare era ocazionala lampă de birou și strălucirea combinată a mai multor monitoare întoarse spre un ecran mai mare, central. Toate afișau același mesaj:

OMENIREA NU TREBUIE
SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE

Un bărbat s-a ridicat în timp ce ei au intrat – hainele și ochelarii cu ramă de corn îl făceau să arate ca și cum s-ar fi teleportat din anii '50.

— Merriweather, aceștia sunt agenții speciali Franklin și Shepherd de la FBI.

Au dat mâna. Franklin a arătat cu bărbia spre ecranul mare.

— E același mesaj pe care l-ai găsit pe calculatorul lui Kinderman?

— Da, domnule, a răspuns Merriweather, dregându-și vocea și uitându-se cu atenție înspre ecran mai degrabă decât spre cineva anume. Adică, vreau să spun că e o parte din programul care a făcut asta... cred. Sau, mai degrabă, acest mesaj e ultimul lucru care s-a încărcat și acum e peste tot și nu-l putem scoate. Tot sistemul e blocat.

— Ai vreo idee la ce s-ar putea referi?

Merriweather a expirat și a ridicat din sprâncene.

— Hubble e un telescop, tot ce face e să se uite la lucruri. Ar putea să se refere la orice.

— Dar acum nu se mai uită la nimic, nu-i așa?

Merriweather a dat din cap, iar Shepherd l-a compătimit. Știa cât de atașat poate deveni un cercetător de proiectul la care lucrează, cât de repede poate deveni cea mai semnificativă relație din viața lui. Hubble doar ce fusese atacat, posibil scos din uz pentru câteva luni, iar Franklin vorbea despre asta de parcă cineva bușise o mașină.

— Povestește-ne cum s-au desfășurat evenimentele! a spus Shepherd, încercând să ducă conversația înapoi la investigație. Care a fost prima manifestare fizică a virusului?

— Prima dată a lovit sistemul de comandă. Atunci am știut că e serios și m-am dus să-l caut pe doctor Kinderman. Am găsit biroul răvășit și mesajul ăsta pe ecran. De fapt nu, mai întâi a apărut o ferestră de comandă cu ceea ce părea a fi un googolplex descrescător în ea, și *apoi* a apărut mesajul ăsta.

— Spune-mi despre googolplex!

— Stai puțin, a intervenit Franklin, n-ați vrea să traduceți și pentru noi ceilalți care am picat la fizică?

— Un googolplex este un termen matematic pentru un număr extrem de lung, a spus Shepherd, fără să-și ia ochii de la Merriweather. De aici vine cuvântul „Google". Toate zerourile alea care apar când vezi rezultatele unei căutări se referă la googolplex. Iar faptul că era descrescător înseamnă pur și simplu că se micșora.

Franklin a încuviințat din cap.

— Aha, am prins ideea.

S-a întors din nou spre Merriweather.

— Deci un număr mare a licărit pe ecran urmat de mesajul ăsta?

— Da, domnule. Cred că googolplexul era cumva legat de inițializarea virusului, și eu m-am nimerit să fiu acolo să-l văd.

— Și erai singur în camera de control când s-au întâmplat toate astea?

— Da.

— Asta e procedura standard?

— Nu. Vreau să spun că de obicei sunt cel puțin... Toți ceilalți erau la petrecere.

S-a uitat la Pierce, căutând susținere.

— Merriweather s-a oferit să facă tura de noapte, a spus Pierce. Am verificat în planificarea turelor. Era singur aici.

— Foarte altruist din partea ta, să stai aici în spate să păzești prăvălia în timp ce toți ceilalți se distrează. Totuși, nu prea dă bine că tocmai atunci a fost jefuită prăvălia, nu-i așa?

Franklin l-a scrutat cu atenție pe Merriweather și apoi a zâmbit într-un fel cu care Shepherd începea să se obișnuiască.

— Nu-ți face griji, fiule! Bănuiesc că ești prea deștept să te bagi singur în bucluc și să pui bețe în roate chiar pe tura ta. Spune-mi despre doctor Kinderman, când l-ai văzut ultima dată?

Shepherd recunoștea metoda de interviu folosită de Franklin. Învârtea întrebările, schimbând repede subiectul și tonul vocii, pentru a nu-i lăsa timp de gândire subiectului și astfel tăindu-i accesul la orice subterfugiu de care ar fi putut să se agațe. Era o tehnică folosită pentru cei pe care îi bănuiai că ar putea minți.

— Pe la cinci și jumătate era încă la el în birou. Am trecut pe acolo când m-am dus să-mi iau o gustare, înainte să plece toată lumea.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Era la birou, lucra.

— Ți s-a părut neliniștit?

— Nu din câte am putut să-mi dau seama.

— Ai observat vreun comportament neobișnuit la el în ultimele zile?

Merriweather a ridicat din umeri.

— N-aș ști ce să spun. Regulile comportamentului obișnuit nu prea i se aplică la doctorului Kinderman.

Franklin a tras adânc aer în piept și a părut că își dublează volumul.

— Uite ce-i, fiule! Poți alege să ne ajuți sau poți alege să ne încurci, iar una dintre opțiunile astea e delict federal și se pedepsește cu închisoarea. Pur și simplu răspunde la întrebare!

De pe chipul lui Merriweather a dispărut orice expresie, de parcă un oblon ar fi fost tras peste el, iar Shepherd și-a dat seama că Franklin o luase pe un drum foarte greșit. Amenințările nu mergeau cu cineva ca Merriweather. Devotamentul lui față

de proiect era extraordinar și depășea cu mult orice interese personale sau grijă de sine. NASA era ca o religie, iar credincioșii nu își abandonau convingerile doar fiindcă erau amenințați.

— Ascultă, a spus Shepherd, intrând peste Franklin pentru a încerca să salveze situația. Știu ce gândești: doctor Kinderman n-ar fi putut să facă niciodată așa ceva, am dreptate?

Merriweather s-a uitat absent spre el, cu obloanele încă trase. Shepherd era conștient că Franklin îl privește amenințător, furios fiindcă uitase de grade și preluase interogatoriul.

— Știu exact ce vrei să spui când zici că nu era un om obișnuit. Am arhivat niște date aici la una dintre ultimele misiuni ale lui Explorer, mai ții minte?

Merriweather a încuviințat din cap și a zis:

— L-au închis cu ceva timp în urmă.

Vocea îi suna sec, de parcă ar fi vorbit despre cineva care murise. În acel moment Shepherd a știu exact de ce era neliniștit, și nu era din cauza vinovăției: era teama de ce se va întâmpla în continuare.

— Spune-mi, ce o să se-ntâmple dacă n-o să puteți restabili contactul cu Hubble?

Merriweather și-a ridicat privirea, întâlnind-o pe cea a lui Shepherd pentru prima dată.

— Singura modalitate de a-l reporni ar fi să reinițializăm manual sistemul.

— Deci ar trebui o misiune de lansare. Ar trebui ca cineva să se ducă fizic pe orbită să-l repare?

Merriweather a încuviințat din cap.

— Și asta e ceva probabil?

Merriweather a inspirat adânc și apoi a expirat lent:

— Nu.

— De ce nu?

— Din cauza lui James Webb.

— Poate să-mi spună și mie cineva cine e James Webb ăsta și ce legătură are cu toate astea? a spus Franklin, adresând o întrebare întregii camere.

Merriweather și-a scos ochelarii și a frecat urmele pe care aceștia i le lăsaseră pe nas.

— James Webb este creatorul programului Apollo, cel care a trimis un om pe Lună. Dar în cazul ăsta nu e vorba de *cineva*, ci de *ceva*.

S-a așezat la laptopul la care lucrase și a tastat ceva. Pe ecran a apărut imaginea a ceva ce părea un sicriu lat, plat și auriu, cu o rețea de satelit deasupra – ca o navă cu pânze.

— Faceți cunoștință cu succesorul lui Hubble, telescopul James Webb. E mai mare, va avea o orbită mult mai înaltă și va vedea mult, mult mai departe. Este construit chiar acum. Părerea mea e că dacă nu-l vom putea repara pe Hubble de aici, de jos, nu se vor mai deranja să-l repare deloc. Îl vor închide pur și simplu și vor aștepta ca James Webb să apară online.

— Și cel mai probabil tu o să-ți pierzi slujba? a spus Shepherd, știind exact cât de dureros putea fi.

Merriweather a încuviințat din cap.

— De asta crezi că doctor Kinderman n-ar putea fi implicat, a spus Franklin, reluând interogatoriul, pentru că nu și-ar sabota propriul proiect și nu și-ar trăda colegii?

Merriweather a ridicat din umeri.

— Dar de ce ar face-o? De ce să întoarcă spatele muncii sale de o viață, muncii noastre? N-are niciun sens!

Franklin a tras un scaun și s-a așezat în fața lui Merriweather.

— Oamenii fac tot felul de lucruri pentru tot felul de motive diferite, fiule, a zis, iar tonul său se îmblânzise considerabil. Dar dacă doctor Kinerman a fost constrâns în vreun fel, dacă cineva l-a pus într-o situație care i-a forțat mâna, atunci noi îl putem ajuta. Dacă e în pericol, îl putem aduce în siguranță. Așa că orice ne poți da, orice ar fi, care să ne ajute să înțelegem ce s-a întâmplat aici, ar fi de mare folos. Și n-ar însemna că nu-i ești loial, ci i-ai face o favoare.

Shepherd trebuia să-i recunoască meritele nemernicului bătrân. Poate că jucase greșit la început, dar juca perfect acum.

Merriweather și-a potrivit ochelarii la loc pe nas și și-a trecut degetul mare peste buza de sus.

— Bine, a spus, dând o altă comandă laptopului.

Imaginea telescopului James Webb a fost înlocuită de șiruri de coduri informatice.

— Încerc să identific virusul de când a fost încărcat, dar cine l-a proiectat știa ce face și și-a acoperit urmele incredibil de bine. Cred că singurul mod în care cineva ar fi putut să treacă de rețeaua de securitate așa cum a făcut-o ar fi fost să facă *junk streaming*.

Franklin i-a aruncat o privire lui Shepherd, cu o sprânceană ridicată a semn de întrebare.

— *Junk streaming* înseamnă să atașezi bucățele minuscule de cod informatic traficului original. Sunt prea mici pentru a fi detectate de programele antivirus, așa că trec de ele și apoi se activează și se adună într-un loc de cealaltă parte. E ca și cum ai trimite, una câte una, componente dintr-o bombă într-un avion și apoi ai asambla-o la bord. Dar, dacă o bucățică nu trece sau se defectează pe drum, atunci nimic n-o să funcționeze.

Merriweather continua să tasteze comenzi.

— Dar încărcarea virusului e doar o parte a poveștii, a spus el. Ce a reușit apoi să facă a fost foarte sofisticat și precis. Nu a defectat doar comenzile și apoi l-a trimis pe Hubble învârtindu-se prin spațiu, ci de fapt a reprogramat sistemele de ghidaj, a detonat rachetele de la bord și l-a mișcat cu atenție pe Hubble din poziția lui.

— Într-un mod periculos?

Merriweather și-a ridicat privirea spre el.

— Domnule?

— Vreau să spun, a fost înarmat efectiv? Se prăbușește în acest moment către Manhattan sau Washington?

— Nu, nu, nimic de felul ăsta.

S-a întors spre laptopul său, terminând secvența de comenzi și tastând *enter*.

Sus, pe peretele de lângă ecranul principal patru rânduri de numere cu LED au pâlpâit.

— Vedeți cifra aia de sus, 569, care arată altitudinea curentă a telescopului măsurată în kilometri? Cât timp numărul nu începe să scadă nu e niciun pericol ca Hubble să se prăbușească pe Pământ. Până acum nu s-a schimbat. Următoarele numere sunt latitudinea și longitudinea lui Hubble, iar faptul că ele se schimbă arată că Hubble alunecă, dar într-un mod foarte controlat. Însă

ultima cifră e cea mai interesantă și cea mai relevantă pentru mesaj. Cea care ne arată încotro e îndreptat Hubble. Înainte de atac era la o amplitudine de 270°, fixat pe o fâșie îngustă din spațiu, din constelația Taurului. Dar acum s-a schimbat la zero fix și așa a rămas de atunci. Zero fix este poziția de acasă. Înseamnă că Hubble e îndreptat direct spre Pământ.

Shepherd a aruncat o privire spre mesajul care strălucea pe fiecare ecran – OMENIREA NU TREBUIE SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE –, sensul lui fiind mai răsunător și mai accentuat acum, că instrumentul cu care omul privea cel mai departe fusese îndreptat spre interior.

— Crezi că asta ar putea fi un fel de acoperire? a întrebat Franklin. Poate că Hubble a văzut ceva acolo sus, iar Kinderman nu voia ca altcineva să știe despre asta, așa că a pus avertismentul ăsta la vedere și a întors telescopul astfel încât nimeni altcineva să nu vadă descoperirea lui?

— Poate. Hubble nu e un telescop obișnuit prin care te uiți și vezi stele, el construiește imagini din informațiile pe care le adună. Oamenii ca mine lucrează pe loturi specifice din informațiile adunate, și vedem doar o piesă minusculă din puzzle. Doctor Kinderman e singurul care poate vedea întregul.

Franklin s-a întors către Pierce.

— Putem să ne uităm la arhive?

— Nu, a răspuns Merriweather, aplecându-se deasupra laptopului și păcănind comenzi noi. După ce sistemul a căzut, am inițializat o verificare de sistem pentru a izola orice fișiere infectate. Atunci am descoperit asta.

A deschis un director care conținea date din ultimele săptămâni. Merriweather a dat clic pe data curentă și a apărut o nouă fereastră.

Era goală.

A deschis alta, apoi alta, mergând înapoi întreaga săptămână, fiecare fișier la fel de gol ca cel de dinainte.

— Toate datele recente au fost șterse. Am verificat și copiile de siguranță. Nu mai e nici urmă din vreo informație transmisă de Hubble în ultimele opt luni. A dispărut totul.

Franklin a încuviințat din cap.

— Deci poate că Kinderman chiar a văzut ceva. Singura întrebare e ce anume?

Ochii lui Shepherd au trecut de la cifrele de telemetrie la mesajul biblic care strălucea pe ecrane.

— Ai spus că Hubble investiga o fâșie îngustă din spațiu înainte de atac.

— Din constelația Taurului, da.

— Căutați ceva anume?

— Din câte știu, nu. Eu mă uitam doar la radiațiile de vârf – date despre Rai.

Franklin s-a întors către Shepherd.

— Poți te rog să traduci?

— Scuze. Universul cunoscut de om a fost creat de un singur eveniment, așa-zisul Big Bang, care a avut loc cu aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. De atunci, totul s-a extins constant în exterior. Spațiul rarefiat e acolo unde marginea Universului e cel mai aproape de Pământ. Dincolo, se află orice o fi existat înainte ca toate celelalte să ia ființă. Unii cred că acolo se află Dumnezeu.

S-a încruntat în timp ce i-a venit o nouă idee.

— Când proiectul Hubble a fost lansat, au existat multe proteste din partea mai multor organizații religioase, nu-i așa?

— Așa e, a răspuns Pierce și a făcut un pas, ieșind din umbre și intrând în lumină. Doar ce începusem să lucrez aici, și uneori trebuia să trec de linii de protestatari ca să ajung la serviciu: oamenii îți fluturau în față pancarte cu sfârșitul lumii și ziua Judecății de Apoi, spunând că e o erezie să încerci să privești în Rai.

S-a uitat cu atenție la mesajul de pe ecran, căzând pe gânduri.

— N-am făcut legătura cu toate astea până în acest moment, dar... Veniți cu mine domnilor, trebuie să vă arăt ceva!

12.

Tuburile reci de neon au început să bâzâie, în timp ce Pierce ținea ușa centrului deschisă pentru vizitatori. Era un spațiu imens, dreptunghiular, îndeajuns de mare pentru a adăposti mulțimea de autobuze cu elevi care soseau acolo în fiecare zi pentru a se uita la rachete vechi și a visa că merg călare pe ele înspre Lună. Și Shepherd fusese un astfel de copil.

— Aici, domnilor! a spus Pierce, dându-și jos pelerina de ploaie și și tastând un cod la o ușă de lângă biroul de bilete.

Biroul său nu avea nimic din farmecul zonelor pentru public. Pe pereți nu erau imagini cu explorările uimitoare ale omului, cu galaxii în curs de formare sau cu minuni ale creației, doar o fotografie înrămată a lui Pierce de pe vremea când lucra în poliție, îmbrăcat în uniformă și arătând puțin mai slab și mult mai răutăcios. Un ibric de cafea în colț. Plita electrică era oprită, dar mirosul de cafea arsă i-a răscolit stomacul lui Shepherd. Nu avusese timp să mănânce înainte să plece din Quantico și nu opriseră nicăieri pe drum. Franklin părea să nu aibă nevoie de mâncare.

Pierce a introdus o cheie mare în încuietoarea unui dulap de acte și a tras sertarul de jos.

— Primim scrisori de la nebuni tot timpul pe-aici, majoritatea despre OZN-uri și teorii ale conspirației, și de la cei care neagă că omul a ajuns pe Lună, crezând că Hubble e ultima farsă inventată de NASA și toate imaginile sunt fabricate în Photoshop. Majoritatea vin pe e-mail, dar mai primim și scrisori ca pe vremuri.

A ridicat un separator plin ochi și a început să răsfoiască prin el.

— În ultimul an a fost o nebunie. Nu știu dacă e de la vremea asta ciudată pe care o avem, sau povestea de la Roma care a

dat Biserica cu fundul de pământ, sau ce-o fi, dar ceva sigur i-a stârnit bine de tot pe toți nebunii ăștia cu sfârșitul lumii și chinurile iadului. Cam acum opt luni am început să primim astea.

A scos o folie transparentă de plastic și i-a înmânat-o lui Franklin. Era plină de cărți poștale, toate variații pe aceeași temă – picturi în varianta clasică ale unui turn monumental în construcție.

— Toate sunt picturi ale Turnului Babel. Am primit-o pe prima în mai, apoi, de atunci, câte una în prima zi a fiecărei luni. Ștampilăm totul cu data din ziua sosirii, așa că poți vedea în ce ordine au venit.

Franklin și-a pus iar mănușie Nitrile și a răsturnat cu atenție cărțile poștale pe birou. A ridicat una, s-a uitat țintă pentru un moment la tabloul ciudat – spirală după spirală de piatră construindu-și drumul înspre nori –, apoi a întors-o pentru a citi mesajul scris de mână pe spate:

Atunci S-a pogorât Domnul să vadă Cetatea
Și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.[1]

Cuvintele l-au transpus pe Shepherd direct în școala sa groaznică, cu pereți placați cu stejar, unde profesorul de latină începea fiecare semestru citind dintr-o Biblie murdară, legată în piele, același pasaj.

— Citatul e din *Facerea*, a spus Shepherd, povestea Turnului Babel.

— Mda, și toate i-au fost trimise direct doctorului Kinderman, a adăugat Pierce. Ștampilele poștale sunt de peste tot, dar scrisul îmi pare al aceleiași persoane. N-am știut ce să cred despre ele când au început să sosească, dar noi îndosariem totul, pentru orice eventualitate. În fiecare lună era un citat diferit, mereu din *Facerea* și mereu referitor la Turnul Babel. Iar luna trecută am primit asta.

A scos un singur plic maro din dosar și i l-a dat lui Franklin. Și acela îi era adresat doctorului Kinderman, doar că de data aceasta, avea etichetă tipărită. Franklin a scos o singură foaie

---

[1] *Facerea*, 10:5.

de hârtie împăturită și a desfăcut-o, pe care erau dactilografiate versurile:

Să nu ridici turn spre Rai într-a omului glorie.
Nici să cauți a privi înspre chipul Domnului
Căci judecata Lui te va ajunge,
Pe tine, sodomite, membru al cultului ocult,
Și asta foarte curând.
Slujitorii Domnului privesc.
E musai turnul să-l distrugi
Și să-ți întorci privirea dinspre Rai
Sau blasfemia va aduce distrugerea asupra-ți
Și asupra pământului întreg.
Sacrifică turnul sau fidelii servitori ai Domnului
Pe tine te vor sacrifica,
Iar sângele-ți va fi plata pentru păcate.

Novus Sancti

Franklin se uită la Pierce.

— Ai raportat asta la poliția locală?

Pierce a încuviințat.

— Lăsând la o parte limbajul pompos, e totuși o amenințare serioasă. Există un număr de înregistrare a plângerii.

— *Novus Sancti*, a mormăit Franklin. Îți spune ceva?

— E în latină, a spus Shepherd, înseamnă „noul sfânt", dar după context aș spune că aici e folosit ca un nume.

Franklin s-a întors spre Pierce.

— La nivel de stat s-a făcut ceva în legătură cu asta?

— Au înregistrat plângerea, i-au spus doctorului Kinderman să fie foarte vigilent, iar pe mine m-au rugat să-i țin la curent cu orice evenimente noi.

— Răspunsul e nu, deci.

Pierce a ridicat din umeri.

— Au existat peste patru sute de asasinate în acest stat anul trecut; abia au destul personal pentru a le investiga pe acestea,

darămite să mai irosească resurse pentru fiecare nebun care se plânge de ceva.

Franklin a indicat către al patrulea vers.

— Ce înseamnă asta, „Pe tine, sodomite, membru al cultului ocult"? Se referă la un slujitor al diavolului?

— Nu neapărat, a spus Shepherd. Ocult înseamnă de fapt doar ascuns sau secret. Ar putea să însemne foarte bine că e mason.

— Dar „sodomite"?

Pierce și-a dres vocea.

— Păi asta e o referire la... Doctorul Kinderman a fost... Vreau să spun că nu cred că acum mai este, dar în trecut a fost ....

— Doctorul Kinderman e gay, a intervenit Shepherd pentru a-l cruța pe Pierce. Nu e niciun secret, e menționat și pe pagina lui de Wikipedia. Se pare că în studenție a avut o scurtă aventură cu un tip care i-a dat papucii când a început să fie cunoscut. S-a creat o mică vâlvă prin tabloide atunci, dar n-a ținut mult. Doctorul Kinderman a dat o declarație prin care a confirmat povestea și a spus ceva de genul: toți facem lucruri prostești când suntem tineri. De asemenea a declarat că în ultimii douăzeci de ani singura lui relație stabilă a fost cu munca sa.

— Crezi că e adevărat?

Franklin îi adresase întrebarea lui Pierce.

— Cine poate spune? Ce făcea doctorul Kinderman în timpul lui liber nu mă privește deloc. Cu siguranță petrecea foarte mult timp aici. Practic locuia aici.

— A părut îngrijorat sau surprins în mod special când a sosit scrisoarea asta?

— Așa cum a spus și Merriweather, doctorul Kinderman nu era un tip obișnuit. A ascultat când agentul de la poliția statală i-a spus să fie atent și apoi s-a întors la muncă.

— Dar în ceea ce privește religia... Este Kinderman un om credincios?

— Nu, sau cel puțin nu știu să fie.

— Și câți oameni mai lucrează la acest proiect?

— În jur de patruzeci.

— Și totuși l-au vizat doar pe el.

— Doctorul Kiderman este figura cea mai cunoscută, și astfel de farse caută de fapt publicitate, de-aia și încercăm să nu le facem foarte cunoscute.

Franklin a încuviințat.

— O să luăm astea cu noi și o să le analizăm în laboratoarele noastre, să vedem ce ne pot spune hârtia sau cerneala. Băieții din biroul lui Kinderman o să-i demonteze hard-ul ca să vedem dacă e ceva pe-acolo. Ți-am fi recunoscători pentru orice coduri de securitate pe care le știi și care ne-ar face viața mai ușoară.

— Bineînțeles.

— Ai spus că doctorul Kinderman petrecea majoritatea timpului aici. Are vreun apartament în complex?

— Nu, are ceva mai bun: o casă în Presley Park, chiar de cealaltă parte a drumului pe care ați venit. Ați putea să ajungeți pe jos acolo în mai puțin de cinci minute.

Franklin s-a uitat prin geam la noaptea biciuită de ploaie.

— Mersi, șefu', dar cred că o să luăm mașina.

13.

La volan era Shepherd. Franklin privea fix înainte spre noaptea furtunoasă, fără să spună nimic.

De când își exprimase suspiciunile despre cei doi ani lipsă ai lui Shepherd abia îi mai adresase vreun cuvânt. Shepherd bănuia că era supărat pe el și pentru că intrase peste interogatoriul lui Merriweather. Tăcerea devenise ceva aproape palpabil între ei, căpătând prezență și greutate.

Când aplicase la FBI, se bazase pe faptul că acel gol din dosarul lui nu va fi o problemă. În acei ani lipsă nu fusese arestat și nici nu făcuse nimic care să îl fi băgat într-una dintre bazele de date pe care le verificau cei de la FBI când selectau candidații. Din punctul de vedere al verificărilor computerizate standard, era curat. Dar Franklin era un agent călit la datorie, cu instinctele șlefuite de anii în care lucrase cu tot felul de oameni. Adulmecase umbrele din povestea lui imediat. Dar încrederea e un lucru reciproc, iar el nu știa nici pe departe îndeajuns de multe despre Franklin pentru a risca să îi spună adevărul.

„În față – faceți stânga."

Vocea monotonă a programului de navigație prin satelit a spart tăcerea. Shepherd a întins mâna spre ecran și a mărit scara hărții până când Centrul Spațial a apărut chiar la nord de ei. Apropierea față de Goddard fusese în mod clar prima pe lista de dorințe a lui Kinderman la achiziționarea unei locuințe, iar dovezile obișnuite ale unei poziții înalte, cum ar fi mașinile sau casele imense, nu contau pentru el. Așa cum sugerase Pierce, probabil că puteai să tai drumul prin pădure ca să ajungi mai repede decât ajunsese Shepherd cu mașina.

„Virați la dreapta în douăzeci de metri și ați ajuns la destinație.“

Shepherd a intrat pe un drum mai îngust, iar farurile au trecut peste un rând de case aliniate uniform, o idee mai mici decât cele de la drumul principal.

— Acolo!

Franklin a arătat spre o casă cu un singur etaj, din cărămidă, așezată puțin mai departe de drum. Shepherd a virat pe aleea goală și a oprit motorul.

Reședința Kinderman nu era deloc impunătoare. Avea o mică parcelă de iarbă în față, un copac plantat în mijloc și borduri ordonate, pline de plante care aproape că se îngrijesc singure. Nu era nimic modern acolo, nici o adăugire, niciun adăpost pentru mașină și niciun garaj. Avea încă acoperișul original din oțel și sticlă deasupra ușii de la intrare. În spatele clădirii joase, niște copaci înalți se înfoiau în bătaia vântului. Înăuntru nu era nicio lumină aprinsă.

— Hai să vedem dacă bunul doctor e acasă.

Franklin a deschis brusc portiera și a pășit afară în ploaie. Shepherd a oprit farurile și l-a urmat.

Distanța de la mașină la casă nu era de nici zece metri, dar Shepherd era mai mult sau mai puțin ud leoarcă atunci când a ajuns în cele din urmă sub acoperiș. Franklin se sprijinea deja de sonerie, ascultând-o cum răsună în interior, printre bătăile ploii în acoperișul de sticlă de deasupra lor. A apăsat din nou butonul și cei doi agenți, stând neplăcut de aproape la adăpostul micuț al acoperișului, au așteptat încordați o mișcare sau o lumină care să treacă prin sticla ușii de la intrare.

— Nu-i nimeni acasă, a spus Franklin după ce au așteptat îndeajuns. Ține de șase dinspre stradă!

S-a lăsat pe vine, și-a fixat lanterna Maglite între dinți și a început să încerce broasca cu o scobitoare pe care o scosese din buzunar.

— N-ar trebui să facem rost de un mandat mai întâi?

— Și să trezim din somn un biet judecător bătrân pe o vreme ca asta?

Broasca a scos un clinchet, iar Franklin s-a ridicat.

— Dacă găsim ceva luăm mandat, și pe urmă îl putem găsi din nou: ceea ce nu știi nu te afectează.

Apoi a scos pistolul și a ținut lanterna Maglite strâns lipită de el, astfel că fasciculul de lumină bătea în direcția în care era îndreptată arma. Shepherd a făcut și el automat același lucru: lunile de simulări pe Hogan's Alley îi creșteau adrenalina în vene, mușchii preluau singuri controlul, iar cuvintele agentului Williams îi răsunau șoptit în minte: „Încearcă să nu te bagi într-o situație în care s-ar putea să fii nevoit să scoți arma."

„S-a dus și regula asta!"

Franklin a ocupat o poziție lângă ușă și i-a făcut semn lui Shepherd să facă același lucru pe cealaltă parte.

— Adu-ți aminte că asta nu e o simulare, agent Shepherd! Asta e casa unui suspect de terorism, și, deși nu cred c-o să găsim pe cineva înăuntru, vreau să fiu mai degrabă pregătit decât mort. Așa că ia-o ușor și încet, așa cum ai fost învățat, și nu te mișca până n-ai fost acoperit!

Shepherd și-a ocupat poziția. Franklin s-a aplecat, a întors mânerul și a deschis brusc printr-o singură mișcare lină.

Timpul se scurgea încet, în timp ce ușa căscată larg lăsa la vedere un întuneric prăpăstios. Shepherd s-a încordat, cu pupilele dilatate, căutând să depisteze vreo mișcare. Franklin a înaintat cu arma în față, iar lumina lanternei a cercetat întunericul cu o mișcare de la stânga la dreapta. Shepherd l-a urmat îndeaproape, până când lumina lanternei sale s-a intersectat cu cea a lui Franklin la mijlocul holului.

Nu era nimeni acolo.

S-au mișcat repede și silențios prin restul casei – asigurare, mișcare, asigurare, mișcare –, până s-au convins că nici doctorul Kinderman, nici altcineva nu era acolo. Nu le-a luat mult. Casa nu era chiar așa de mare.

Franklin a aprins lumina și au rămas în picioare în mijlocul încăperii modeste care servea și de bucătărie și de cameră de zi, cercetând din priviri ceea ce înainte zăriseră doar la lumina lanternelor.

De fapt, interiorul casei doctorului Kinderman era chiar mai puțin impresionant decât exteriorul. Un mic hol pardosit cu

lemn de stejar ducea de la ușa de la intrare trei încăperi: o baie mică, un dormitor și niște scări de lemn care ajungeau la subsol.

— Ia spune-mi, agent Shepherd, ai văzut vreodată interiorul unei case de fațadă sau al unei locuințe de terorist? a întrebat Franklin.

— Nu, domnule, n-am văzut.

— Ei bine, uită-te în jur, exact așa arată. Funcționale, curate, nelocuite.

— Nu știm că ar fi terorist.

— Nu, dar se cam adună dovezile, n-ai spune?

A indicat cu capul către tabloul mare cu Isus Mântuitorul agățat deasupra șemineului, cu brațele întinse, privind în jos către întinsul Rio de Janeiro.

— Pierce nu credea că doctor Kinderman era religios.

— Poate că-i plac doar statuile mari, sau Brazilia.

— Sau poate că L-a găsit pe Dumnezeu pe ascuns și s-a simțit atât de prost că i-a băgat Atotputernicului telescopul în ochi, că și-a luat tălpășița.

Shepherd a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că orice e posibil.

— Bănuiesc că da.

Franklin a arătat spre dormitor.

— Mai aruncă o privire, vezi ce găsești, eu o să verific restul!

Dormitorul era la fel de banal ca restul casei, tabloul agățat deasupra patului dublu fiind sigurul indiciu referitor la persoana care dormea acolo. Reprezenta Stâlpii Creației din Nebuloasa Eagle, în mod clar o imagine preferată pentru cel responsabil de descoperirea lor. Shepherd se simțea ciudat acolo, în spațiul privat al unuia dintre eroii săi. Părea că dăduse buzna nepoftit, iar prezența lui acolo indica un fel de acceptare tacită a vinovăției, încă nedovedită, a doctorului Kinderman. Și-a alungat gândul din minte, a schimbat arma cu mănușile albastre Nitrile și s-a apucat de treabă.

În dulap erau multe cămăși albe, încă în folia de la curățătorie, câteva costume de tweed și patru perechi identice de pantofi negri cu vârful în formă de pană, lustruiți și aliniați pe niște hârtii de ziar, gata să fie încălțați. Era un spațiu liber acolo unde ar fi

încăput a cincea pereche, probabil cei pe care îi purta doctorul Kinderman acum.

În sertare erau tot haine, dar niciun răspuns. Nu existau scrisori cu amenințări de moarte ascunse în spatele sertarului de șosete, nici droguri, nici arme, nici materiale pornografice și nici grămezi de bani, sau nimic altceva care să implice o viață secretă, periculoasă. Totul era îngrijit, ordonat și cât se poate de comun. Și-a terminat căutarea și a rămas un moment în picioare în mijlocul camerei, măsurându-i incredibila banalitate. Era ca și cum Kinderman ar fi ieșit doar pentru o cină târzie și ar fi putut reveni oricând. O parte din el spera că așa e, însă haosul din biroul său de la Goddard spunea o altă poveste. Shepherd a stins lumina și a închis ușa în drum spre ieșire.

L-a găsit pe Franklin în camera de zi, stând pe vine lângă șemineu.

— Uită-te la asta! a zis Franklin și a arătat înspre un coș cu câțiva bușteni, niște bețe și câteva ziare vechi. Observi ceva ciudat la ziare?

Shepherd a ridicat unul. Era un număr din *New York Post*, un ziar relativ neobișnuit în Maryland. Pe copertă era imaginea unui bărbat îmbrăcat în călugăr, stând în vârful unui munte întunecat cu brațele întinse, arătând exact ca în imaginea de deasupra șemineului lui Kinderman. Shepherd a verificat data. Ziarul era vechi de opt luni. Povestea bărbatului care se urcase pe culmea Citadelei în orașul antic Ruina ținuse mai mult sau mai puțin primele pagini prin primăvară. De curând Ruina ajunsese pe prima pagină din nou, de data aceasta din cauza izbucnirii unei epidemii care dusese la intrarea întregului oraș în carantină.

A ridicat alt ziar, un exemplar din *USA Today*, datat la câteva zile după numărul *din New York Post* și reprezentând o imagine a aceluiași munte, de data aceasta cu fum ieșind din lateral, iar titlul era:

UN ATAC TERORIST SCINDEAZĂ
CITADELA ÎN DOUĂ

Celelalte ziare erau la fel, toate discutând diferite versiuni ale aceleiași povești, datate cam în aceeași perioadă. Unele îl

înfățișau pe călugăr în vârful Citadelei, altele arătau capturi ale momentului în care căzuse sau fotografii ale călugărilor însângerați purtați pe targă dinspre munte în urma exploziei, trupurile lor dezgolite până la talie de paramedici înfățișând rețele ciudate de cicatrice ritualice.

— Multe persoane au ziare vechi în coșul de lemne, a spus Shepherd, aruncând o privire asupra unui articol pentru a-și aminti detaliile poveștii.

— Da, dar în mod normal nu e vorba de o colecție care tratează toate același subiect. Biroul s-a implicat puțin în povestea asta, încercând să localizeze doi suspecți care erau americani. Unul era o jurnalistă din Jersey, celălalt un fost soldat: Liv Adamsen și Gabriel Mann.

— Sunt menționați aici.

Shepherd a luat unul dintre ziare și i-a arătat două fotografii făcute la poliție, una a unui tip arătos de vreo treizeci de ani, cu părul scurt, negru și ochii albaștri și cealaltă a unei femei palide și blonde, cu niște ochi atât de verzi, încât străluceau, deși hârtia era de proastă calitate.

Shepherd a ridicat ultimul ziar. Pe copertă era fotografia unui cardinal grăsuț, care părea arogant în roba sa roșie și neagră, sub titlul:

BISERICA ÎN FALIMENT:
MÂNA DREAPTĂ A PAPEI ÎN STARE DE ȘOC
DUPĂ O TENTATIVĂ DE SINUCIDERE LA VATICAN

Își amintea și de asta, cel mai mare scandal care cutremurase Biserica de mult timp. Era ceva legat de ipotecarea tuturor averilor și clădirilor Bisericii pentru a finanța o afacere cu petrol riscantă în Irak. Unele dintre tabloidele mai vehemente sugeraseră chiar că se săpa pentru petrol acolo unde fusese cândva Edenul.

— Toate de acum opt luni, a zis Shepherd, punând ziarul înapoi în coș lângă celelalte, în același timp în care au început să sosească și cărțile poștale.

Franklin s-a ridicat și a început să-și întindă spatele amorțit în timp ce pășea dintr-o parte în cealaltă a camerei de zi spartane.

— Cum se leagă toate astea? Avem un atac asupra proprietății guvernamentale care poate fi sau nu fi legat de atacurile descrise în ziarele astea. Avem o persoană dispărută care e suspectul nostru numărul unu. Avem un potențial aspect religios, care ar putea însemna fie că doctorul Kinderman a văzut lumina și a luat-o pe câmpii, fie că alții l-au amenințat și l-au obligat să împlinească misiunea lui Dumnezeu în locul lor. Poate e vorba chiar de aceleași persoane care au fost implicate în incidentele astea de acum opt luni. Ce altceva?

Shepherd și-a scos carnețelul din buzunar.

— Mai sunt referirile la Turnul Babel și amenințarea cu moartea scrisă în termeni biblici și semnată *Novus Sancti*. Mai avem și datele tehnice lipsă, tot de pe ultimele opt luni, deși asta ar putea fi doar o coincidență.

Franklin a dat din cap și s-a dus prin bucătărie.

— Nu prea cred în coincidențe.

A stat lângă chiuvetă cu luminile stinse, scrutând întunericul. Felinarul de pe stradă lumina o mică fâșie de iarbă și un șir de copaci scuturați de furtună, care marcau marginea proprietății și începutul pădurii.

— Dar poate că de fapt complicăm noi lucrurile prea mult. În nouă cazuri din zece e vorba de bani. Uită-te la locul asta, nu e chiar un palat!

— Dar l-ați auzit pe Pierce, doctorul Kinderman era mereu la muncă, aici venea doar să doarmă!

— Poate, dar n-ar fi prima persoană inteligentă din istorie care s-a îngropat singură foarte adânc și s-a lăsat cumpărată de cineva care i-a oferit o scară.

Shepherd s-a gândit la asta și a dat din cap.

— Nu cred că poate fi vorba de bani. Doctorul Kinderman nu mi s-a părut niciodată un individ materialist, și oricum a câștigat Premiul Nobel acum nouă ani.

— Și primești bani pentru asta?

— Pimești o parte din ceea ce a câștigat Fundația Nobel în acel an. Este de obicei o sumă în jurul unui milion. Un milion și jumătate. Dacă sunt mai mulți câștigători, suma se împarte între ei. Doctorul Kinderman a câștigat singur.

Franklin a fluierat printre dinți.

— Frate, ar fi trebuit să fiu mai atent la orele de științe! Totuși, cred c-aș putea cheltui lejer un milion în nouă ani. Poate chiar să capăt niște gusturi scumpe și să intru într-o situație în care un șantajist ar putea să-mi întindă o cursă.

Franklin a mai aruncat o ultimă privire în jurul încăperii anonime și sărăcăcioase.

— Haide, că pierdem timpul pe-aici! Să ne întoarcem la bază, să vedem ce au găsit tehnicienii. S-ar putea să-ți cumpăr chiar un burger pe drumul de întoarcere, dar asta tot nu înseamnă că am încredere în tine.

14.

Firele reticulare l-au urmărit pe Franklin până a părăsit bucătăria și a dispărut din vizor. Degetul din mănușa antiaderentă s-a relaxat pe trăgaci și un ochi a clipit în spatele lunetei.

Carrie Dupree era în copac, puțin mai departe de casă și destul de jos pe ramuri pentru a nu fi zgâlțâită prea tare de vânt. Stătuse pe poziție cu mult înainte să înceapă furtuna, așteptând ca doctorul Kinderman să se întoarcă acasă. A privit cum se sting luminile din casă și a ascultat printre crengile bătute de vânt ca valurile până când a auzit ușa de la intrare trântindu-se la închidere și o mașină demarând.

A scrutat cu atenție întunericul, totul strălucind în verde fosforescent – aparatul era setat pentru vederea nocturnă. Casa a rămas întunecată și tăcută.

Nimic nu s-a mișcat.

A simțit o vibrație ușoară în buzunarul de la mâneca jachetei de camuflaj. De-abia distingea silueta subțire a lui Eli, care făcea un semn de tăiere de-a latul gâtului.

„E timpul să ne retragem."

Retragerea era rapidă și exersată. A acoperit luneta, și-a agățat arma de-a curmezișul spatelui și apoi a coborât din copac. Eli i s-a alăturat și a stat de pază în timp ce ea demonta arma și o băga în geantă, astfel încât să poată fi repede ascunsă în portbagajul mașinii odată ce ajungeau înapoi la drum. Apoi s-au îndreptat spre pădure. Din când în când, dădeau peste resturile vreunui ascunziș construit de copiii din împrejurimi, care se furișau de acasă să se joace liberi în pădurile acelea. Dar în acel moment nu era nimeni acolo, ora târzie și vremea se ocupaseră de asta.

S-au apropiat de liziera pădurii și Eli s-a oprit. Curtea întunecată prin care trecuseră mai devreme era acum strălucitoare datorită luminii ce se revărsa din mai multe camere ale casei și un televizor trâmbița cu putere undeva în interior. Era prea nesigur să se întoarcă tot pe acolo și să riște să fie văzuți.

Eli a indicat spre dreapta și s-au mișcat, fără să scape marginile proprietăților din ochi în timp ce mergeau printre copaci, căutând o altă cale de a ieși. Au găsit o casă tăcută, fără lumini aprinse, fără mișcare, fără mașină pe alee și fără lumini de siguranță îndreptate spre curte, gata să lumineze orice ar fi mișcat în interiorul ei. Nu existau jucării sau trambuline în acea grădină, doar o peluză înconjurată de un gard de lemn care împrejmuia toată proprietatea. Carrie se întrebă dacă fusese ridicat ca să țină copiii vecinilor la distanță. Chiar și așa, pe ei nu avea să-i oprească.

A luat-o ea prima, sărind gardul și aterizând pe vine, simțind pământul rece și ud prin mănuși. A auzit scârțâitul gardului și bufnitura făcută de ghetele lui Eli care a urmat-o, ghemuindu-se în spatele ei, atât de aproape încât îl putea simți. A savurat apropierea delicioasă, un moment care i-a distras temporar atenția și i-a încetinit reacția.

Câinele a apărut din întuneric într-o explozie de zgomote și colți. S-a aruncat direct asupra ei, un animal uriaș și turbat, negru ca noaptea. S-a întors, pentru a-și proteja cu brațul fața de gheare și de mușcătură, dar câinele n-a ajuns-o.

Gheata lui Eli l-a lovit chiar în spatele capului, transformând mârâitul într-un schelălăit și trimițându-l învârtindu-se înapoi. A aterizat pe o parte, s-a rostogolit și s-a chinuit să se ridice, dar Eli era deja deasupra lui: l-a apucat de picioarele din spate, l-a ridicat foarte sus și i-a zdrobit capul de pământ. S-a mai auzit un scheunat. Câinele și-a înfipt din nou cu ghearele în pământ, slăbit acum, cu picioarele din spate zbătându-se în strânsoarea lui Eli, disperat să fugă de sursa durerii.

Eli a pășit în față, piciorul lui târșâit șfichiuind aerul, unindu-se cu grumazul câinelui cu o bufnitură udă care i-a rupt capul. De data aceasta nu a mai scheunat, fiindcă îi fusese zdrobită traheea. Limba i-a ieșit din gură, plină de sânge și zvâcnind

după o gură de aer. Casper a început să-l calce în picioare, ca ieșit din minți, scoțând viața din el până când Carrie l-a tras deoparte și apoi dincolo de casă, înspre luminile stradale.

Au sărit peste poarta de sârmă cu semnul „Atenție, câine periculos“ pe ea, mergând pe lângă copaci până au ajuns la terenul de baseball pentru liga mică unde lăsaseră mașina, bine ferită de becurile străzii.

Eli s-a așezat pe scaunul din dreapta. Carrie conducea, cu radiatorul pornit la maxim, umplând mașina de aer uscat și zgomot, amândoi fără să scoată o vorbă până au parcurs câteva mile pe drum.

— Ești bine, iubitule?

Eli nu a răspuns.

Carrie nu l-a mai întrebat nimic și s-a mulțumit cu vâjâitul radiatorului, gândindu-se cu îngrijorare la ce se ascundea dincolo de tăcerea lui.

Nu îl mai văzuse niciodată ucigând nimic până în seara aceea, și fusese ceva ieșit din comun și îngrozitor în felul în care o făcuse. Eli nu era impozant prin fizic, ba chiar înălțimea sa îl făcea să pară mai slab decât era, însă exista ceva în atitudinea lui, o ascuțime ca de brici – iar ea știa de unde venea acel lucru.

Erau iubiți, așa că o parte din intimitatea lor se baza pe secretele pe care și le împărtășiseră. Eli îl mărturisise pe al lui în spitalul misiunii militare în care fusese internat după ce stătuse închis șapte luni pentru că *aproape* omorâse un om. Unul după altul, îi detaliase cu o voce joasă inexpresivă toți oamenii pe care îi ucisese în relativ scurta sa viață. Totul începuse cu puștiul din școala de delincvenți juvenili care încercase să-l atingă unde nu trebuia. Nu se așteptase ca băiatul mai mic și costeliv să riposteze și, luat prin surprindere, alunecase pe gresia din sala de duș și își spărsese capul. Eli îi povestise cum sărise deasupra băiatului, îl apucase de păr și îi izbise capul de podea până când îi găsise cineva și îl luase de acolo. Băiatul murise la infirmerie, două zile mai târziu.

„Voiam doar să mă asigur că o să rămână acolo jos“, îi spusese el, „dar pe urmă n-am mai putut să mă opresc.“

Acel prim omor îl ținuse instituționalizat până când fusese eliberat și recrutat în armată, unde țara obținuse beneficii de pe urma violenței lui. Carrie ascultase în timp ce el îi enumerase toți oamenii pe care îi ucisese în timp ce purta uniformă, mângâidu-l pe cap și lăsându-l să scoată tot afară, de parcă ar fi exorcizat demoni. Să omoare era darul său, însă și blestemul, iar ea îi știa adevăratul secret, pe care i-l șoptise în liniștea unui salon psihiatric, în care fusese internat după ce ucisese un sergent pentru o periuță de dinți: „Îmi place asta... să omor. Îmi place. E singurul lucru la care am fost bun vreodată. Dar omorul e un păcat, așa că probabil sunt condamnat la iad pentru că-mi place atât."

I-a aruncat o privire piezișă și a observat felul ăla în care mușchiul din maxilar i se mișca atunci când îl rodea ceva pe dinăuntru.

— Hei, iubitule, e-n regulă, ai avut grijă de mine doar! i-a spus. Să salvezi persoana iubită e un lucru justificat. Iar un biet animal prost n-are suflet nemuritor.

El a dat din cap.

— Animal sau om, a spus el, e același lucru pentru mine.

S-a uitat drept în față, cu chipul luminat de farurile mașinilor care veneau din direcția opusă, cu privirea pironită pe ceva mai întunecat decât noaptea.

Ea ar fi vrut să oprească mașina și să-l îmbrățișeze, să-l mângâie pe cap, dar trebuia să se îndepărteze. Să oprești mașina la marginea drumului pe vremea aceea era pur și simplu o invitație pentru ca vreun om pus pe fapte bune sau vreun polițist de la circulație să vină să-și bage nasul, iar ei nu-și permiteau să fie văzuți.

— Poți să-mi dai telefonul? Să-i spunem Arhanghelului ce am văzut la casă, a spus ea. O să caut un motel să ne odihnim.

Eli a scos un telefon din buzunar, ecranul luminându-i fața în timp ce căuta numărul. L-a dat pe difuzor, iar sunetul numărului format și al conexiunii a răsunat în spațiul închis.

Carrie nu fusese niciodată preocupată de ucidere și de moarte așa cum Eli și mulți alții ca el păreau a fi. Ascultase toate argumentele împotriva participării femeilor la teatrele de operațiuni militare și considera că majoritatea erau apă de ploaie. Prima

dată când privise capul unui comandant irakian de tanc căzând pe spate după ce ea apăsase pe trăgaciul puștii M24 din dotare nu simțise nimic, absolut nimic. Și nu pierduse nici măcar vreo secundă de somn pentru asta. În fond, femeile dau naștere și apoi își privesc copiii și soții plecând la război. Să trăiești mai departe când tot ce iubeai ți-a fost luat, asta este cu adevărat greu. Să ucizi este ușor.

Cineva a ridicat receptorul, iar vocea Arhanghelului li s-a alăturat în mașină.

— S-a rezolvat?

— Nu, a spus Eli, el nu era acolo, dar a apărut altcineva. Un fel de polițiști, cred.

— V-au văzut?

— Nu.

A urmat o pauză.

— Nu cred c-a ajuns prea departe. Să văd ce pot să aflu. Mergeți într-un loc sigur și așteptați telefonul meu, până atunci fie ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă țină teferi pe amândoi!

Apoi telefonul s-a închis.

II

„Fericit este cel care citește și cei ce
ascultă cuvintele proorociei...
căci vremea este aproape.“

Apocalipsa, 1:3

15.

CU OPT LUNI ÎNAINTE

Badiyat Al-Sham – Deșertul Sirian
În nord-vestul Irakului

Liv s-a trezit chiar când zorile începeau să însângereze cerul la răsărit. Stătea întinsă lângă mormântul Fantomei, cu capul plin de simboluri ciudate, sub cerul plin de stelele care se stingeau.

Visase că se afla din nou în vechiul ei apartament, udând sutele de plante aflate în ghivece aliniate de-a lungul pereților. Îngrijise plante de când era mică, înghesuită între tatăl și fratele ei, punându-le în ghivece și plantând semințe, la fel cum alți copii făceau prăjituri cu mama lor. Acela era felul în care tatăl ei înțelegea să-și petreacă timpul cu copiii săi, și să-i facă să-l ajute cu afacerea de grădinărit. Îi învățase numele tuturor plantelor, deși o lăsase să și inventeze unele, pentru a o amuza. Unele i se întipăriseră în minte. Până în ziua de azi, ea îi zicea „Physillis" unui eyeball tree.

A deschis ochii, iar mirosul de argilă a evadat din visul ei, alunecând pe deasupra deșertului. I-a luat câteva momente să-și dea seama unde se află, pendulând câteva clipe fericite între trecut și prezent, până să-și aducă aminte. Apartamentul se făcuse scrum, îi dăduse foc cineva care o căuta pe ea. Tatăl ei murise, la fel și fratele ei, iar Gabiel dispăruse. Totul a lovit-o ca o pierdere proaspătă, atât de puternic, încât tot ce dorea era să se cuibărească din nou, să adoarmă și să evadeze în dulceața visului ei.

Apoi a auzit zgomotul, ca sâsâitul unui șarpe imens.

Instinctiv, s-a rostogolit departe de el, chiar pe partea cealaltă a mormântului, oprindu-se astfel încât să poată privi direct înspre piatră, spre sursă.

Tariq era cuibărit și dormea în apropiere, cu arma AK47 în brațe, iar cuvintele formate de gura lui evadau din vis sub forma unor șoapte șuierătoare.

— Saa'so Ishtar... Saa'so Ishtar...

L-a privit agitându-se în somn, șoptind cuvintele iar și iar până când cerul luminat l-a trezit și pe el.

— Ce este Ishtar? i-a aruncat ea întrebarea în timp ce el clipea încă pentru a se trezi.

Și-a frecat ochii cu dosul palmelor și s-a uitat la ea, nedumerit.

— Tot repetai cuvântul în somn, ce este?

— Ishtar este o zeiță, a spus el ridicându-se și verificându-și în mod automat carabina, să nu fi intrat nisip în ea, o zeiță antică din vremurile în care toate locurile astea erau verzi. Era zeița fertilității, a iubirii și a războiului. Ea a făcut ca totul să crească și a dat un nume fiecărei ființe vii.

Liv și-a amintit de visul ei și de cum numea plante alături de tatăl său.

— I-am auzit pe oameni numindu-mă așa, printre altele.

Tariq și-a desfăcut keffiyeh-*ul de la gât, l-a scuturat și l-a așezat cu grijă pe pământ.*

— Există o poveste a nomazilor din timpuri străvechi, a spus el, în timp ce mâinile sale bine antrenate au luat încărcătorul din carabină, au scos un cartuș pe deschizătură și au început să îl dezasambleze. Istorisește cum Ishtar a fost păcălită de oamenii geloși și închisă în peșterile de sub pământ. A fost ținută în întuneric, departe de soare, pentru ca puterile ei să slăbească. Puterile i-au fost furate astfel încât oamenii geloși să poată trăi ca niște zei, fără să îmbătrânească și fără să se îmbolnăvească niciodată. Și din cauza asta toate pământurile hrănite de ea s-au uscat și totul a murit. Dar povestea mai spune și că atunci când lungul drum al timpului o să ajungă la sfârșit Ishtar o să se elibereze din întuneric și o să vină din nou, aducând apa înapoi, astfel ca pământurile să poată renaște.

A suflat cu putere în camera de ardere a carabinei, a verificat interiorul și apoi a făcut același lucru ce celelalte părți pe care le demontase.

— Iar tu ai adus apa, de-aia te-au numit Ishtar.

Liv a râs.

— Sunt un reporter șomer, fără casă, din New Jersey. Ție ți se pare că sunt vreo zeiță?

S-a ridicat și s-a întins.

— Ascultă, mi-ai spus ieri că mă poți duce oriunde vreau să merg. Crezi că m-ai putea duce la granița cu Turcia?

— Dacă vrei, a spus el, asamblându-și carabina cu o viteză impresionantă și introducând încărcătorul la locul lui. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ți arăt ceva!

Tariq s-a ridicat și și-a aruncat carabina pe umăr, îndreptându-se către gardul în dreptul căruia fuseseră săpate niște gropi, pentru a depozita în ele surplusul de ulei neprelucrat de la puțul central de extracție. Erau pline ochi cu apă. A ajutat-o pe Liv să urce pe marginea uneia dintre ele și a arătat dincolo de a doua groapă:

— Acolo! a spus el. Vezi?

De sus, Liv vedea cum apa dăduse pe dinafară în mai multe locuri, creând pârâiașe care șerpuiau pe pământul ars, săpând canale noi în drumul lor.

— Sângele curge înapoi în pământ, a spus Tariq. Și vezi, pământul începe să trăiască iar.

Peste tot de-a lungul malurilor râurilor noi se ițeau lăstari.

— Uite acolo, aia se numește Ya'did sau „răsfug". Și acolo, vezi florile alea mici și galbene?

— Cruciuliță, a spus Liv.

— Și aceea e Artemisia, sau vreun alt fel de iarbă efemeră; iar cealaltă seamănă cu puietul de tamariscă.

Tariq s-a întors spre ea, zâmbind.

— Vezi, știi plantele, poți să le numești pe toate!

Liv a dat din cap.

— Nu da prea mare importanță acestui lucru. Tata era horticultor și am fost orfană de mamă, așa că am crescut săpând și plantând în loc să mă joc cu păpușile, deci am pământ în sânge.

A urmărit liniile apei până unde căldura ondula aerul. În depărtare se ridica o coloană de praf, o altă iluzie care o făcea să spere că Gabriel s-ar putea întoarce. S-a uitat fix la ea, așteptând să se topească, cum se întâmpla mereu cu speranțele ei. Numai că aceasta nu s-a topit.

— Vine cineva! a spus ea, emoționată.

Tariq s-a uitat în sus, cu bărbia ridicată de parcă adulmeca aerul.

— Cai, a spus el, mulți cai.

— Ai tăi?

Liv a s-a uitat lung la praful îndepărtat, de parcă ochii ei ar fi fost singurii care îl mențineau acolo, sperând că poate călăreții au plecat să îl caute pe Gabriel și îl aduceau acum înapoi.

— Poate, a spus Tariq, mâna alunecându-i inconștient către cureaua de umăr a carabinei. Ar trebui să ne-ntoarcem în complex, am un presentiment rău în legătură cu asta.

16.

Când Liv și Tariq au ajuns înapoi în interiorul complexului, norul care se apropia era clar vizibil în văzduh și toată lumea ieșise din clădirile cu laterale argintii și se adunase lângă puțul central, toți ochii îndreptați în aceeași direcție, așteptând ca ceea ce venea către ei să sosească. Cu toată lumea adunată astfel, Liv și-a dat seama cât de puțini rămăseseră. A numărat treisprezece, cu ea inclusiv – un amestec de muncitori petrolieri și câțiva călăreți care rămăseseră alături de Tariq.

— Treizeci de călăreți ! a strigat o voce de pe la mijlocul treptelor către unul dintre paznicii din turn. Poate mai mulți !

— De-ai noștri ? a strigat înapoi Tariq.

A urmat o pauză, timp în care bărbatul a ajuns în vârf și și-a dus un binoclu la ochi.

— Nu, a strigat către cei de jos, nu de-ai noștri !

La fel de brusc și rapid cum ai închide o armă automată, Tariq a devenit foarte alert.

— Închideți porțile ! ACUM ! s-a răstit la un instalator buimăcit, care purta încă salopeta albă.

S-a uitat cum instalatorul o ia la goană și a strigat din nou către turnul de pază :

— Cât mai e până ajung aici ?

— Cinci minute, poate mai puțin. Gonesc destul de repede.

Omul a făcut din nou o pauză și a dus din nou binoclul la ochi.

— Au arme !

Tariq s-a întors către mica adunare.

— Cine știe să mânuiască tunurile de calibrul cincizeci ?

Întrebarea a fost întâmpinată de tăcere și un cerc de fețe înspăimântate.

— Dar carabinele, poate cineva să tragă cu o carabină?

Vreo doi tehnicieni de foraj au ridicat mâna neliniștiți.

— Bine, mergeți și luați arme din magazia din hangar și împingeți niște autovehicule afară ca să avem acoperire! O să le folosim ca plan de rezervă și o să-ncercăm să-i ținem la distanță folosind armele din turnuri dacă e nevoie.

Liv privea totul cu un sentiment de detașare. O parte din ea se simțea îngrijorată în legătură cu oamenii care se apropiau și intențiile lor, însă o altă parte, mai puternică, simțea că pregătirile de a întâmpina violența cu și mai multă violență erau o mișcare greșită. Nici pământul și nici apa ce țâșnea din el nu le aparțineau lor.

— Opriți-vă! a spus ea. Asta e o greșeală, nu așa trebuie să fie. N-ar trebui să luptăm. Ar trebui să-i primim cu bucurie.

Tariq a privit-o de parcă înnebunise.

— Dar gonesc înspre noi și sunt înarmați! Cred că intențiile lor sunt clare.

— Dar intențiile noastre? Dacă îi așteptăm cu porțile închise și arme îndreptate către ei, ce spune asta despre noi?

— Spune că suntem puternici și suntem pregătiți să apărăm ce e al nostru.

— Dar nu e al nostru! Acum câteva zile, nu mai călcasem niciodată aici, și nici tu. Și acum ești pregătit să curmi vieți și s-o riști pe a ta pentru asta? Nu ți se pare puțin nesăbuit?

— Așa e mersul lucrurilor. Așa a fost mereu mersul lucrurilor.

— Dar lucrurile se pot schimba. Oamenii se pot schimba. Deschideți porțile și lăsați armele jos! Orice se va întâmpla era menit să se întâmple. Pentru nimic de-aici nu merită să luptăm. Și pentru nimic nu merită să murim!

17.

Puțin după miezul nopții, Shepherd a trecut cu mașina de bariera de la Quantico, chiar când furtuna dădea semne de slăbiciune. Cea mai mare parte din drum, Franklin vorbise la telefon. Îl sunase mai întâi pe O'Halloran să-i facă o prezentare scurtă a lucrurilor pe care le descoperiseră la Marshall, apoi petrecuse timpul comunicând cu băieții de la tehnic care terminaseră de cercetat biroul lui Kinderman și acum se întorceau. Shepherd condusese cu dificultate prin ploaie și întuneric, încercând să culeagă tot ce putea din jumătățile de conversație ale lui Franklin și întrebându-se ce se va întâmpla când vor ajunge înapoi la bază.

Dubița era deja parcată lângă laboratoare, când Shepherd a virat lângă ea și a oprit motorul.

— Îți mulțumesc, domnule șofer, a spus Franklin. Asta a fost tot.

S-a ridicat cu ușurință de pe scaun și era deja la jumătatea drumului spre intrare când Shepherd a reușit să deschidă și el, neîndemânatic, portiera.

— Acum ce fac? a strigat după el.

Franklin nu a privit înapoi.

— Vreau raportul tău pe birou până la ora opt. După aia ești liber să te întorci la antrenament.

Shepherd a simțit un gol mare în stomac. Îndurase tot disprețul lui Franklin în puținele ore în care făcuse parte din acea investigație, una în care de fapt nici nu dorise să fie implicat, dar acum, când era pe punctul de a fi îndepărtat, dorea cu disperare să continue.

— Poate ar trebui să arunc o privire pe hard diskul doctorului Kinderman! a zis el.

Franklin s-a oprit, dar nu s-a întors.

— Pot ajuta la sortarea informațiilor, să caut prin e-mailuri și datele tehnice după orice ar fi ieșit din comun. E cu siguranță plin de termeni astronomici și acronime care pot să deruteze pe oricine care nu e obișnuit cu limbajul.

Franklin a pus mâna pe clanță, a deschis ușa și a pășit fără să spună un cuvânt.

Shepherd a privit-o cum se închide încet peste ultima lui șansă. Era cât pe ce să se întoarcă spre cămine, când Franklin a reapărut în cadrul ușii.

— Raportul pe biroul meu până la opt, agent Shepherd, a zis el. Până atunci timpul îți aparține. Așa că dacă preferi să ți-l petreci holbându-te la un ecran de computer în loc să te odihnești puțin, poate mai e o speranță pentru tine.

Apoi i-a aruncat *zâmbetul* și a dispărut.

18.

Liv a simțit pământul cutremurându-se în timp ce călăreții au intrat ca un șuvoi pe porțile deschise și i-au împresurat. Și-a ținut ochii ațintiți asupra conducătorului, care a oprit șirul cu mâna ridicată și a continuat să meargă la trap pe calul său deschis la culoare. Și-a dat jos keffyieh*-ul pe măsură ce se apropia, descoperind o față brăzdată de praf, arsă până aproape de negru în jurul ochilor, după ani întregi în soarele crud al deșertului.*

— Privește cine e cu ei! a șoptit Tariq,

Liv a cercetat șirul de călăreți și l-a văzut pe Malik zâmbindu-i. Probabil că el era cel care îi adusese acolo, deși deocamdată ea putea doar să ghicească motivul. A făcut un pas în față, și-a deschis brațele și a zâmbit:

— Bun venit, a spus ea într-o arabă fluentă care l-a surprins pe conducător. Cred că sunteți însetați după lunga călătorie, și caii voștri la fel.

Bărbatul s-a uitat la ea din șa și i-a dat roată încet, scrutând-o cu privirea. Ea simțea mirosul de praf și bălegar al calului, căldura care dogorea din trupul umed al animalului când acesta a fost oprit în fața ei. Călărețul s-a întors către oamenii săi.

— Speram ca Ishtar să aibă ceva mai multă carne pe ea, a spus el tare.

Călăreții au izbucnit în râs, și Malik odată cu ei.

S-a întors din nou spre ea, cu fața lui ridată brăzdată acum de un zâmbet care dezvelea un șir incomplet de dinți lungi, sparți.

— Mie nu prea-mi pare o zeiță.

Liv a zâmbit, îndreptându-și privirea spre Malik și apoi spre călăreț.

— N-ar trebui să crezi tot ce ți se spune.

— M-ai făcut cumva prost?

— Nu. De ce nu-mi spui numele tău, ca să știu cum să mă adresez?

Bărbatul s-a aplecat, lăsându-și greutatea pe șaua uzată care a scârțâit.

— Mi se spune Azra'iel. Știi ce-nseamnă asta?

O caracteristică bizară a noii ei fluențe a limbajului era că vedea mai adesea imagini decât înțelesuri, și mai degrabă simțea cuvintele decât să le interpreteze. Azra'iel. Imaginea unor aripi imense, negre i s-a format în minte, și a simțit teamă.

— Înseamnă Îngerul Morții.

Zâmbetul brăzdat a revenit.

— Poate că totuși ești o zeiță.

Și-a trecut mâna peste fâșiile de panglici colorate de pe piept și a făcut o mișcare mult prea rapidă pentru ca Liv s-o observe, iar ea s-a trezit uitându-se direct în țeava unui pistol.

— Poate am să bag un glonte în capul tău ca să aflu.

Înainte ca Liv să poată reacționa, Tariq s-a pus în fața ei, protejându-i trupul cu al lui.

— Ia-o! a spus el. Apa e ceea ce vrei, nu trebuie să omori ca s-o obții.

— Nu-mi spune tu ce vreau! Nimeni nu-i spune lui Azra'iel ce vrea!

— E-n regulă, a spus Liv în engleză, mișcându-se din spatele lui și încercând din răsputeri să ignore pistolul care se îndreptase din nou spre ea.

— Ce ești? Americancă? Englezoaică? a întrebat călărețul, observând schimabarea de limbă.

— Americancă. Sunt din New Jersey.

Azra'iel a stat mândru în șa și a arătat cu mâna peisajul deșertic.

— Eu sunt de-aici. Familia mea a trăit pe meleagurile astea de mii de ani. I-am văzut pe marii califi venind și plecând, pe urmă pe mongoli, pe urmă pe turci.

A împins cu țeava pistolului în panglicile de pe piept.

— Însuși Saddam Hussein mi-a dat astea pentru că am apărat Republica de invadatorii americani, dar a fost un idiot și acum e mort. Eu nu luptam pentru el, eu luptam pentru pământ. Iar acum pământul îmi aparține.

Liv i-a susținut privirea și a dat ușor din cap.

— Pământul nu aparține niciunui om, a spus ea. Noi suntem cei care aparținem pământului.

— Te-nșeli, zeițo! Aparține oricărui om luptă pentru el – asta au învățat oamenii mei –, iar tu n-ai luptat.

— Nu. Noi v-am urat bun venit. V-am invitat să-l împărțiți cu noi, în pace. Nu e asta o cale mai bună?

Zâmbetul brăzdat a revenit.

— Mai bună pentru mine.

S-a întors și a ridicat vocea pentru ca toți să îl poată auzi.

— Oaza asta e a noastră acum! Vă las s-alegeți. Puteți pleca sau puteți muri! Aveți două minute să vă umpleți gamelele. Vă sfătuiesc să luați cât de mult puteți. Deșertul nu e la fel de prietenos și de primitor ca zeița voastră.

Și-a întors calul și a început să se îndepărteze.

— Am putea să ne retragem în hangar, a șoptit Tariq. Sunt arme acolo. Am putea să-i biruim. Sau dacă facem o diversiune când ieșim pe poartă cred c-aș putea să urc până în vârful turnului și să întorc armele mari asupra lor.

— Și apoi ce? Să îngropăm cadavrele, să așteptăm să apară următorul lot de oameni și să-i omorâm și pe ei?

— Ce altceva putem să facem? N-o să rezistăm nici două zile în deșert fără apă. Mai bine să luptăm și poate să murim repede decât încet, acolo, în furnal.

— Mai bine să nu murim deloc, a spus ea.

— Ai altceva în minte?

Liv și-a trecut mâna prin apă, degetele răscolind pământul rece de la fund, amintindu-și simbolurile de pe Harta Stelară.

— Nu, a spus ea, cu ochii la apa tulbure, roșiatică.

Era ceva familiar în legătură cu povestea aceea, văzuse ceva asemănător pe piatră. A încercat să se concentreze asupra acelui lucru, dar el continua să-i scape, ca ceva de-abia zărit cu coada ochiului.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă, a spus ea, întorcându-se către Tariq. Sunt sigură că poți ajunge la Al-Hillah pe jos înainte ca setea să te doboare.

— Dar cum rămâne cu tine?

Ea s-a uitat în sus către locul mormintelor, vizibil printre linia de călăreți și gardul de sârmă.

— Rămân aici, a spus ea, sau cât de aproape o să reușesc fără să fiu împușcată.

Mâna ei a trecut din nou prin apă, stârnind nori și mai mari de noroi roșu, apoi s-a ridicat și s-a îndreptat către călăreți.

— La revedere, Malik, a spus ea, în timp ce a trecut printre ei.

Zâmbetul lui a ezitat și a dat să-i răspundă, dar ea dispăruse deja, făcând pași mari pe poartă și către deșert, fără să privească nici măcar o singură dată în urmă să vadă dacă o urmează cineva.

19.

Sediul Centrului operativ național de combatere a infracțiunilor cibernetice era îngropat adânc în străfundurile statului Maryland și adăpostea atât o bancă imensă de baze de date ce alimentau întreaga rețea de poliție, cât și hard diskuri și copii de siguranță legate de sute de mii de cazuri – totul de la înșelătorii mici pe internet și fraude la nivel de corporație, până la grupuri online de pedofili și importante rețele de teroriști.

Camera principală cu echipamente era practic pustie atunci când Shepherd a intrat în aerul ei condiționat, pe întuneric. Se oprise să-și arunce cu niște apă pe față și să mănânce ceva, fiindcă Franklin nu se ținuse de cuvânt și nu îi făcuse cinste cu un hamburger. Înfulecase o gogoașă și băuse o cafea din mers. Mâncarea sau băutura nu erau admise în laboratoarele criminalistice cibernetice. O siluetă așezată se profila în fața a trei monitoare mari din marginea cea mai îndepărtată a camerei, iar degetele tastau comenzi atât de repede, încât părea că cineva dansează step. Silueta s-a întors când l-a auzit pe Shepherd apropiindu-se și i-a zâmbit:

— Agentul Franklin a spus c-o să vii și tu.

Agentul Smith era unul dintre instructorii cu vechime în divizia de combatere a infracțiunilor cibernetice. Exista un zvon care circula în fiecare an, că agentul Smith din filmul *Matrix* fusese inspirat de el, și exista cu siguranță ceva mai mult decât o asemănare fizică trecătoare – același păr care se rărea în formă de V pe frunte, aceleași trăsături ascuțite și aceeași siluetă subțire ca o scândură –, însă asemănările se opreau aici. Adevăratul agent Smith era probabil cel mai prietenos instructor din clădire, generos cu timpul său și cu o infinită răbdare

pentru cei care nu aveau să rămână în sectorul cibernetic dar trebuia oricum să acumuleze suficiente cunoştinţe pentru a absolvi modulul.

— Ţi-am pregătit un fişier-fantomă, a spus el, arătând cu bărbia către terminalul aflat la dreapta sa.

Shepherd s-a aşezat la birou şi a accesat informaţiile. În infracţiunile cibernetice există două feluri de dovezi: fizice şi digitale. Dovezile fizice sunt hard diskurile propriu-zise. Adesea, în lanţul dovezilor trebuie arătat că suspectul a folosit un anumit computer, astfel că sunt căutate amprente sau chiar fragmente microscopice de piele sub butoanele tastaturii, pentru a demonstra acest lucru. Dovezile digitale sunt diferite. Fişierele şi directoarele pot fi clonate sau copiate şi analizate de mai multe echipe în acelaşi timp, pentru a procesa informaţiile mai repede. Aceste clone sunt denumite „fişiere-fantomă", şi Shepherd se uita chiar acum la unul, o copie exactă a tot ce era pe hard diskul doctorului Kinderman.

— Aţi găsit ceva până acum? a întrebat el.

Smith a continuat să bată cu repeziciune comenzi pe tastatură.

— Cel mai interesant lucru pe care l-am găsit până acum a fost nimic.

A apăsat pe o tastă şi fişierele au început să se deschidă, făcând valuri pe ecranul principal ca un pachet de cărţi, fiecare dintre ele gol.

— Găseşti absolut tot ce te-ai aştepta până acum opt luni, dar apoi nu mai e absolut nimic. Niciun director, subdirector, *cache*. Cine l-a curăţat ştia ce face, nu glumă.

Shepherd se agăţase de speranţa că Smith va fi găsit ceva în fişierele personale ale lui Kinderman, un e-mail, un virus a cărui traiectorie să le ofere o nouă pistă. Însă eficienţa şi priceperea cu care fusese şters diskul aruncau şi mai multe suspiciuni asupra lui Kinderman.

— Vreţi să încep să verific datele mai vechi, să văd ce găsesc? a întrebat Sheperd.

— Poţi, dacă vrei, dar cred c-ar fi o pierdere de timp. E puţin probabil ca cineva atât de meticulos să fi lăsat ceva în

urmă. Sunt destul de sigur că orice era incriminatoriu pe disc se găsea în bucata care lipsește. Tocmai voiam să-l trec prin CARBON, să văd ce mai iese și așa.

A apăsat pe *enter* și pe ecran a apărut o bară de progres, apoi s-a lăsat pe spate, având pe față un zâmbet larg, care parcă spunea „Hai, întreabă-mă!“.

— Ce e CARBON? s-a conformat Shepherd.

— *Ăsta* e un secret de top, pe care ți-l pot divulga acum doar pentru că ești un agent secret în activitate. Dar ceea ce-o să-ți spun nu trebuie menționat în clasă, ai înțeles?

Shepherd a încuviințat din cap.

— Pe vremea mașinilor de scris, chiar înainte de fotocopiatoare, singura modalitate de a obține copia exactă a unui document era să pui o hârtie-carbon între două coli albe, ca într-un sendviș. Forța cu care literele din mașina de scris loveau prima coală lăsa o urmă de carbon pe a doua, producând o copie. Aplicația asta face ceva asemănător. Înregistrează tastele apăsate, doar că utilizatorul nu știe nimic despre asta. De fapt, foarte puțini oameni știu. După 11 septembrie, când securitatea națională a devenit prioritatea numărul unu și preocupările obișnuite pentru drepturile civile și intimitate au zburat pe fereastră, Guvernul Statelor Unite a făcut o înțelegere de nivel foarte înalt cu toți producătorii mari de cipuri pentru computere. Nu sunt sigur dacă știi asta, dar 99% din microcipurile lumii sunt produse în Coreea de Sud. Cum îți poți imagina, să ai Statele Unite de partea ta când ai ca vecin Coreea de Nord trebuie să fi contat mult în discuții. Oricum înțelegerea a fost simplă. Tot ce trebuia să facă fabricanții coreeni pentru a se bucura de recunoștința veșnică a unchiului Sam și viitoare favoruri nespecificate încă era să modifice puțin produsul. De atunci, fiecare cip nou produs are incastrată în el o partiție de memorie în plus, care nu apare pe niciun director și poate fi accesată doar de anumite instituții cu mandat legal special, care dețin programul potrivit, a zis și a indicat spre bara de progress care s-a închis la 100%. CARBON. În principiu, au creat programul *spyware*[1] suprem. Programele antivirus normale nici măcar nu-l

[1] Program care monitorizează în secret un computer.

văd, pentru că nu reprezintă un cod informatic, ci este construit chiar în hard.

Bara de progres a dispărut și s-a deschis un document, plin ochi cu numere și cuvinte.

— Informațiile sunt destul de sumare, din cauza faptului că tehnologia asta e secretă, așa că arhiva de memorie e destul de mică, iar pentru a o menține ascunsă informațiile vechi sunt aruncate constant pentru a se înregistra unele noi, cum se întâmplă și la camerele de supraveghere. De obicei conține activitatea cam pe o săptămână. O să folosesc un filtru să separ puțin informațiile, poate depistez vreun cuvânt important sau cu o frecvență foarte mare.

A dat o altă comandă și o altă fereastră s-a deschis brusc.

— Aici te poți face util.

Shepherd s-a aplecat spre monitor, în timp ce niște cuvinte au început să apară în acea fereastră, culese din informațiile sumare. Le recunoștea aproape pe toate.

— Ophiuchus este o constelație, a spus el, coborând în lista care tot creștea. Andromeda este o galaxie, și toate numerele alea lungi care încep cu PGC sunt din Principal Galaxy Catalogue. Deplasarea liniilor spectrale este un termen astronomic pentru ceea ce se întâmplă cu lumina îndepărtată...

Au continuat așa câteva minute, Smith subliniind tot ce recunoștea Shepherd, până când au ajuns la capătul listei, iar Smith a apăsat pe *delete* pentru a scăpa de toate cuvintele izolate. Acum rămăseseră doar două:

MALA
T

Shepherd a scos un carnețel din buzunar și l-a răsfoit până când a ajuns la notițele pe care le luase la Goddard. Era un „T“ și în ultima însemnare pe care doctor Kinderman o făcuse în agenda sa:

T
Sfârșitul zilelor

Deodată i-a venit o idee legată de T și de ce ar fi putut însemna în legătură cu Hubble. A găsit numerele de contact pe care le notase și a format unul, verificând ora în timp ce aștepta să se facă legătura. Linia a țiuit de câteva ori până se se audă tonul de apel. Shepherd și-a ținut respirația, în timp ce aștepta ca cineva să răspundă.

20.

Cu două etaje mai sus de Shepherd, Franklin stătea într-un birou mic, cu ușa închisă și fața iluminată de alt ecran de calculator.

În timpul celor peste douăzeci de ani de muncă la FBI învățase multe despre el însuși. Știa că nu este cel mai intuitiv dintre investigatori, nu avea geniul pe care îl văzuse la unii de a pune întrebarea potrivită la momentul potrivit și nu fusese niciodată acela care, într-o cameră de investigații, la miezul nopții, face singura legătură care pune totul cap la cap. Însă era perseverent și se pricepea la oameni. Putea să îi lovească ca pe un diapazon și să asculte sunetul pe care îl făceau. Știa întodeauna când nota e falsă, și acum, la Shepherd, suna ca niște unghii scârțâind pe o tablă de școală.

Pe ecranul din fața lui se aflau formularul de înscriere și CV-ul lui Shepherd. Le tot periase în ultimele douăzeci de minute, verificând cei doi ani lipsă în înregistări de la companiile de asigurări sociale, de la bănci, orice ar fi putut să-i dea o pistă despre unde fusese Shepherd și ce făcuse. Până în acel moment, singura mică discrepanță pe care o găsise fusese în chestionarul standard pentru posturile din domeniul securității naționale. Exista o nouă adăugire la formular, o declarație privind religia, inclusă de un guvern republican care se lăsase luat de val după 11 septembrie. Democrații se opuseseră, calificând-o ca o atingere adusă Constituției și separării pe care le impunea aceasta între stat și religie, însă republicanii susținuseră că va ajuta la identificarea candidaților musulmani ale căror trecut și cunoștințe culturale s-ar fi putut dovedi de folos în războiul împotriva terorii. Proiectul de lege de-abia trecuse la voturi, dar numai după ce se ajunsese la un compromis: noua secțiune era opțională și niciun

candidat nu putea fi penalizat dacă nu o completa. Shepherd o lăsase necompletată.

Faptul în sine nu era ieșit din comun, dar, din experiența lui Franklin, singurii oameni care alegeau să nu o completeze erau ateii. CV-ul lui Shepherd arăta că petrecuse mai mulți ani la un internat catolict strict, și cu toate acestea el nu bifase căsuța pentru a se declara catolic. Era un motiv neînsemnat, dar sporea neîncrederea lui Franklin în el. Exista ceva înscris adânc în ADN-ul său, care îi spunea să nu se încreadă total în cineva care nu avea, într-un fel sau altul, o teamă sănătoasă de Dumnezeu. Era una dintre învățăturile principale ale irlandezilor, care îi fusese șoptită cu răsuflarea mirosind a whiskey de către tatăl și unchii săi, atunci când aceștia se legănau, plini de patriotism pentru o țară în care niciunul dintre ei nu călcase vreodată: niciodată să nu ai încredere într-un om care nu Îl are pe Dumnezeu în suflet, și niciodată să nu ai încredere într-un om care nu bea un pahar cu tine.

S-a lăsat pe spătar, întinzându-se după telefon.

Gândurile despre tatăl său îl emoționaseră. Poate că era vorba și de Crăciun și de sentimentul obișnuit de vină de care acesta venea însoțit. Era prea târziu să mai sune, așa că i-a scris un mesaj lui Marie: „A intervenit ceva. Trebuie să muncesc mâine, așa că n-o să pot să vin acasă. Sun când aflu când pot să scap. Spune-i lui Sinead că-mi pare rău."

A apăsat pe s*end* și a privit cum pleacă mesajul. Era ciudat că încă considera casa fiind acasă, deși nu mai locuia acolo.

A închis toate fișierele și calculatorul și era pe punctul de a-și lua sacoul de pe marginea scaunului, când a vibrat telefonul.

„Cum rămâne cu scuzele pentru mine?"

Franklin a citit cuvintele și a simțit durerea din el ascuțindu-se. Avea desigur dreptate, dar el obosise demult să-i mai ceară scuze. Și-a pus sacoul și s-a îndreptat spre cea mai apropiată ieșire, scoțând un pachet mototolit de Marlboro. Un alt obicei prost de care încerca mult timp să se lase.

21.

— Echipa de zbor Hubble.

Linia era zgomotoasă, așa că Shepherd și-a acoperit cealaltă ureche ca să audă mai bine.

— Merriweather?

— La telefon.

— Agentul Shepherd la telefon. Unde ești?

— Sunt la Goddard. Am ieșit puțin să iau aer și mi-am redirecționat apelurile către telefonul mobil, în caz că are cineva nevoie de mine. Ce s-a întâmplat?

— Înainte de atac ai spus că Hubble cerceta o fâșie îngustă de spațiu din constelația Taurului.

— Așa e.

— Ce folosiți ca prescurtare pentru Taur?

A urmat o pauză.

— Dacă aș scrie, aș folosi semnul astrologic, un cerc cu două coarne.

— Nu litera T?

— Nu.

— Dar dacă ai tasta?

— Dacă aș tasta, aș scrie tot cuvântul, sau poate doar primele câteva litere, iar funcția de predicție a textului ar completa restul.

Shepherd a scris „T“ și „Taur“ în carnețelul său și a adăugat un semn mare de întrebare lângă ele.

— Dar MALA? i-a spus el pe litere.

— Nimic, scuze. De ce sunt legate toate astea?

— Au apărut printre niște informații sumare pe care le-am recuperat din calculatorul doctorului Kinderman. Probabil nu e nimic, dar trebuie să verificăm.

Shepherd a scris și „MALA“ în carnețel, și a adăugat alt semn de întrebare.

— Mersi, Merriweather. Scuze că te-am deranjat.

— Nicio problemă. Ascultă, dacă aflați altceva, anunță-mă, vreau mai mult ca oricine să aflăm adevărul...

— Sunt sigur.

— ...Și poți să mă găsești oricând la numărul ăsta. O să-l țin conectat prin mobil pentru orice eventualitate, deși plănuiesc să dorm la birou până când Hubble se întoarce pe orbită sau până când cineva o să mă scoată de acolo sub amenințarea armei.

Shepherd a zâmbit.

— Sunt sigur și de asta. Ai grijă, Merriweather! O să lămurim noi treburile, într-un fel sau altul.

A pus telefonul jos chiar când ușa din capătul cel mai îndepărtat s-a deschis și s-au auzit pași.

— Ați găsit ceva? a bubuit vocea lui Franklin prin spațiul pustiu.

„Nu“, s-a gândit Shepherd.

— Da, a spus Smith, la fel de vesel ca întotdeauna. Am recuperat niște date cu CARBON, iar agentul Shepherd mă ajuta să le sortez.

— Bravo agentului Shepherd! E ceva util?

Shepherd s-a uitat la notițele lui.

— Am găsit câteva cuvinte neobișnuite. Cred că „T“ s-ar putea referi la constelația Taurului, dar habar n-am ce-nseamnă „MALA“.

— Interesant, a zis Franklin și s-a aplecat spre monitor, răspândind un miros de cafea și fum de țigară. Privește și învață, bobocule!

A dat clic pe google și a tastat „MALA“ în caseta de căutare, a apăsat pe *enter* și au apărut pagini întregi de rezultate.

— Uneori drumul simplu și direct aduce cele mai bune rezultate.

A dat clic pe primul rezultat și s-a deschis o pagină din Wikipedia:

Mala: [*mala*] Nume dat în trecut mai multor grupări anarhiste; folosit recent pentru o organizație clandestină teroristă antireligioasă.

Shepherd s-a întors spre Franklin, care arborase zâmbetul eblematic.

— Dacă ai fi fost puțin atent, ai fi văzut cuvântul „MALA" menționat de mai multe ori în ziarele vechi din locuința lui Kinderman. Ți-am zis că s-a implicat și Biroul. E vorba de grupul terorist căruia i se atribuie atacurile asupra Citadelei din Ruina.

Shepherd s-a întors din nou spre ecran și a continuat să citească.

Mala e unul dintre cele două triburi preistorice a căror istorie combinată se află la temelia civilizației și religiei moderne. Celălalt trib – Yahweh – a ieșit învingător dintr-o luptă pentru a deține și controla o relicvă antică căreia i se atribuie puteri supranaturale, numită Sacramentul; se crede că aceasta încă există în fortăreața Citadelei din sudul orașului turc Ruina, unde a fost ținută și protejată încă din preistorie de către urmașii spirituali ai tribului Yahweh, o tagmă de călugări numiți Sancti.

Shepherd a tresărit la ultimul cuvânt.

— Scrisoarea trimisă lui Kinderman era semnată *Novus Sancti*, a zis el.

Franklin a încuviințat din cap.

— Se pare că unghiul religios începe să ia amploare. Citește mai departe!

Membrii tribului Mala, pierzând Sacramentul, au fost considerați eretici de către nou-apăruta Biserică și au fost siliți să se ascundă, devenind sinonimi cu alte organizații anticlericale, ca de exemplu Illuminati. Din cauza misterului care înconjoară tribul Mala, se

cunosc puține informații despre ei, dar se crede că mulți oameni de știință faimoși au aparținut acestei grupări. Printre ei se numără Isaac Newton, Gallileo Galilei și mulți alții, în special din domeniul astronomiei, aceștia suferind adesea persecuții ca urmare a faptului că teoriile și descoperirile lor puneau sub semnul întrebării învățăturile Bisericii. Biserica, la rândul ei, continuă să îi zugrăvească pe cei din tribul Mala ca pe niște teroriști, sataniști și adepți ai practicilor oculte.

Shepherd s-a lăsat pe spătar.

— Scrisoarea îl numea și pe Kinderman membru al cultului ocult, a zis el.

— Ceea ce ar explica de ce a fost ținta fanaticilor religioși, dar nu și de ce ar sabota satelitul Hubble, a spus Franklin și s-a întors spre Smith. Mai poți scoate ceva de pe hardul lui Kinderman? Poate că, în context, cuvintele astea o să ne dea ceva de care să ne agățăm în continuare.

Smith a mai apăsat pe niște butoane de pe tastatură, atât de tare încât Shepherd s-a întrebat câte tastaturi consumă pe an. A apăsat pe *enter*, iar programul a început să lucreze.

Shepherd s-a uitat la semnele de întrebare din carnețel, simțind că începe să-și piardă utilitatea în anchetă. Deja se gândea la raportul pe care trebuia să îl scrie până în zori și cum avea să meargă a doua zi la cursuri fără să doarmă deloc.

— Se pare că vorbea cu cineva, a spus Franklin.

Shepherd s-a uitat în sus și a citit mesajele noi.

408 Terminat de calculat coordonatele pentru steaua Mala, o să le trimit separat să le verifici.
408 N-a mai rămas mult timp. Posibil să avem nevoie de prietenii noștri din Mala mai curând decât am crezut.

— E mesageria de rețea, a spus Shepherd, recunoscând în numărul care se repeta codul poștei electronice. E o versiune de poștă electronică elementară, criptată, pe care o folosesc

angajații din diferite departamente și unități pentru a face schimb de informații. Vorbea cu altcineva de la NASA.

A luat telefonul, a apăsat pe tasta de reapelare și l-a pus pe difuzor să audă toată lumea. De data aceasta de-abia a apucat să sune înainte să fie ridicat receptorul.

— Echipa de zbor Hubble.

— Merriweather, sunt Shepherd din nou. Ai registrul cu numerele de poștă electronică la îndemână?

A urmat o pauză, întreruptă de un răpăit înăbușit pe o tastatură.

— Da, îl am.

— Ai putea să-mi spui cine are codul 408?

Două răpăituri înăbușite, apoi una mai puternică.

— E profesorul Douglas.

Shepherd a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Joseph Douglas?

— Cine altcineva?

— Bine, mulțumesc.

— Mai ai nevoie de ceva?

Franklin s-a aplecat puțin.

— Aici agentul Franklin. Te rog să nu menționezi această conversație nimănui. Nici măcar șefului Pierce, ai înțeles?

— Am înțeles.

Înainte ca Merriweather să mai apuce să spună ceva, Franklin a închis și apoi a format numărul departamentului transporturi.

— Se pare c-o să mă-ntorc la Goddard cu un mandat de arestare.

— Profesorul Douglas nu e la Goddard, a spus Shepherd, e la Centrul Marshall pentru Zbor Spațial din Huntsville, în Alabama. Acolo se testează toate componentele telescopului James Webb înainte de lansare. Profesorul Douglas e responsabil de întreg proiectul.

Franklin s-a întunecat la față, măsurând implicațiile.

— Franklin la telefon, s-a răstit el la persoana care răspunsese. Am nevoie de un avion, cât de curând e omenește posibil, care să mă lase cât aproape de Huntsville, în Alabama.

A acoperit receptorul.

— Fă-te util, Shepherd, află-mi numele cui o fi șef de securitate la Marshall și dă-mi-l la telefon!

— Ar trebui să mă luați cu dumneavoastră.

Franklin a părut cu adevărat amuzat.

— Serios? De ce, mă rog?

— Pentru că-l cunosc pe profesorul Douglas, a răspuns Shepherd, simțind cum ușa care se închisese pentru partea lui din investigație s-ar putea deschide din nou. Am fost studentul lui.

22.

Carrie s-a așezat pe marginea patului ei afundat din camera de motel și l-a privit pe Eli, care dormea în celălalt pat. Camera nu prea era cine știe ce: un aparat de aer condiționat mare, incastrat în perete; o masă în stilul anilor '50, pe care cineva scrijelise niște cuvinte obscene, și două scaune desperecheate, ude leoarcă din cauza jachetele lor de camuflaj puse la uscat. Erau împinse lângă radiator, degajând un miros jilav.

Telefonul era lângă ea, pe covertura uzată. Niciodată nu putea dormi când aștepta noi ordine. Era ca o stare de veghe în care niciodată nu se putea relaxa, asta venea odată cu autoritatea. Soldații dormeau întotdeauna ca niște prunci, însă ofițerii și sergenții erau ca părinții, cu toată responsabilitatea și grijile implicite.

Afară ploaia se mai domolise. Nu se mai auzea decât un televizor vechi, fixat foarte sus în șuruburi. Când intraseră prima oară în cameră și îl porniseră era dat pe un canal porno, iar inconfundabilul gâfâit fals o făcuse să se uite cu înfrigurare după un buton cu care să oprească sunetul sau să schimbe canalul. Dar nu fusese îndeajuns de rapidă. Pe ecran apăruse imaginea roz a unui trup dezgolit. Niciunul nu a comentat imaginea, deși ea știa că rezonase cu ceva nerostit din ei amândoi. Televizorul mergea acum pe o stație locală de știri, cu sonorul dat încet, în caz că apărea ceva ce ar fi fost relevant sau util.

S-a uitat scurt la trupul adormit al lui Eli, simțindu-se frustrată că, deși erau singuri în acea cameră jerpelită de motel, iar salteaua lăsată le șoptea numai despre lucruri pe care ei și le negau, misiunea încă neîndeplinită îi ținea despărțiți. Voia doar să termine odată și să se poată căsători, să fie în sfârșit împreună, să înfrunte Judecata de Apoi ca soț și soție, binecuvântați în ochii Domnului.

Eli a scos un țipăt scurt, ca un animal speriat. De opt ori din zece se trezea singur smucindu-se, uitându-se buimac în jur, căutând orori care ieșeau la joacă atunci când el dormea. Când îl întâlnise prima oară în spitalul misiunii militare de lângă Kandahar, nu putea dormi deloc fără să se trezească țipând, așa că asta însemna o îmbunătățire. Se simțea tot mai bine, și ea era cea care îl ajuta. Dacă ar fi avut destul timp, l-ar fi vindecat complet, dar nu era sigură cât timp le mai rămăsese.

Telefonul a sunat, iar ea s-a năpustit asupra lui, ridicându-se din pat și mergând în cel mai îndepărtat colț al camerei.

— Alo.

Stătea cu fața la perete și vorbea în șoaptă, ca să nu-l trezească pe Eli.

— Ai avut dreptate în legătură cu bărbații pe care i-ai văzut, s-a auzit vocea Arhanghelului. Erau de la FBI.

Carrie a căzut pe gânduri. FBI-ul avea să le îngreuneze misiunea, dar nu s-o facă imposibilă. Trebuia doar să-l găsească pe Kinderman înaintea agenților FBI, iar Arhanghelul avea să-i ajute. Încă se minuna de vastitatea rețelei din care ea era doar o minusculă parte. Arhanghelul avea contacte pe unde nu gândeai. S-a întors și l-a văzut pe Eli, acum cu ochii deschiși și fără expresie, uitându-se la ea cu un amestec de teamă și suspiciune pe care îl aducea adesea din visele sale. Ea a zâmbit și i-a trimis un sărut tăcut.

— Vrei să ciulim urechile, să vedem ce putem afla?

— Nu. Vreau să dormiți câteva ore și apoi să ieșiți. Domnul are mulți dușmani, iar Diavolul nu doarme niciodată. Dar am o nouă țintă pentru voi, un nou sacrificiu de făcut, unul la fel de important ca cel care a scăpat.

Carrie a așteptat, cu acel calm care îi curgea prin vene când primea în cele din urmă o misiune nouă.

— Cât de repede crezi că puteți ajunge la Centrul Marshall pentru Zbor Spațial din Huntsville, Alabama?

23.

Aeronava C-130 se hurduca în timp ce roțile ei se ridicau de pe pista de la Turner's Field. Shepherd era strâns legat cu centura de un scaun, cu fața spre interior în poziția de parașutist, iar sunetul celor două elice îi vâjâia în timpane și îi vibra prin tot corpul în timp ce se ridicau în aer. Se aflau în ceea ce era cunoscut sub numele de Bubird, parte din flota pestriță a Biroului, formată în principal din aeronave confiscate. C-130 era folosită mai mult pentru transport de mărfuri decât pentru pasageri, dar se nimerise să fie alimentată cu combustibil și gata de plecare atunci când sunase Franklin. Aparținuse unui cartel mexican de traficanți de droguri, îi spusese pilotul binedispus lui Shepherd, în timp ce se pregăteau de decolare. Din ce se vedea, mexicanii decojiseră interiorul până la fuzelaj pentru a putea înghesui cât mai multă marfă posibil. Până în acel moment nimeni nu considerase necesar să pună înapoi vreunul dintre acele mici și concomplexabile lucruri – detalii ca izolarea fonică sau încălzirea sau husele pentru scaunele cu margini de metal care îi tăiau deja circulația mai jos de genunchi. Și-a schimbat poziția încercând în zadar să stea mai confortabil, strângând la piept laptopul de serviciu pe care i-l dăduse agentul Smith și înfășurând cureaua în jurul mâinii pentru mai multă siguranță.

Au început să vireze spre dreapta, ajungând deasupra Golfului Chesapeake, iar avionul s-a scuturat în semn de protest, pe măsură ce vântul îl flutura ca pe o jucărie.

Franklin era legat cu centura de siguranță pe un scaun identic, chiar față în față. Își lăsase în jos viziera de protecție a căștii, deci Shepherd nu putea să spună dacă îl privește sau nu. Shepherd era destul de sigur că Franklin îl va scoate din anchetă cu prima

ocazie și că îl va trimite înapoi la Quantico, epuizat și având mult de recuperat la antrenamente. Cel puțin erau aproape de Crăciun, avea să recupereze în vacanță, când toată lumea pleca acasă.

Acasă.

A închis ochii și a făcut tot posibilul să îndepărteze din minte acel zbor groaznic, amintindu-și de o vreme trecută, când cuvântul „acasă“ aproape că însemnase ceva și pentru el. Părinții lui erau deja în vârstă când venise el pe lume – o greșeală, spusese mătușa lui, dar ea oricum spunea multe lucruri răutăcioase. Muriseră la câteva luni unul de altul, pe când el avea cinci ani. Puținele amintiri despre ei se derulau ca niște fragmente amestecate dintr-un vechi jurnal de știri: tatăl său, speriat și fragil, stând singur la masă, cu ochii bolnavi măriți în spatele unor lentile neclare, mereu aplecat asupra unei cărți deschise în fața lui; mama lui, privind fix afară pe fereastră, părând că invidiază fumul care putea să alunece și să evadeze. Erau îmbătrâniți înainte de vreme: ea din cauza țigărilor la care nu putea să renunțe, el din cauza unei vieți pline de dezamăgiri.

Shepherd moștenise inteligența de la tatăl său, care citea la fel de repede cum mama lui ardea țigările Virginia Slims. Tatăl lui avusese mereu mai multe locuri de muncă în același timp, iar unul dintre ele fusese acela de paznic de noapte – își făcea turele și apoi citea în liniște și singurătate. După ce i-a cedat inima, la câteva luni după ce plămânii mamei făcuseră același lucru, s-a descoperit că fusese destul de deștept să ascundă o parte din venituri de soția lui și s-o investească în polițe de asigurare pe numele fiului său. Acestea o numeau pe mătușa lui tutore și stipulau că toți banii – mai puțin o sumă mică pentru mătușa lui – urmează să fie ținuți în cont și să fie folosiți doar pentru a plăti educația fiului. Probabil furioasă din cauza sumei pe care fratele ei reușise să o agonisească și de suma relativ mică pe care i-o lăsase ei, mătușa îl trimisese – pe el, fiul fratelui ei ateu – la cea mai strictă instituție religioasă pe care o găsise, la un internat excesiv de scump, care îl îndepărtase de celelalte rude de sânge pe care le mai avea și unde cunoscuse un nou tip de singurătate.

A arunca un băiat sărac într-un mediu de copii de bani gata fusese un gest de o mare cruzime. Fusese poreclit „Cioroiul“,

deși era la fel de alb ca ei – ceea ce spunea la fel de multe despre ei și despre lumea lor, ca și despre el și situația lui.

Nu găsise nimic ocrotitor la Școala Sfântul Apostol Matei, niciun director amabil care să-i observe potențialul și să-l încurajeze, niciun grup unit de prieteni care să aibă grijă unii de ceilalți. Fusese pe cont propriu din momentul în care pășise dincolo de ușile arcuite, maiestuoase.

Se retrăsese în studiu, singurul domeniu în care putea să-i depășească pe ceilalți elevi: la matematică sau științe în special, nu conta câți bani avea tăticu', ci numai dacă dădeai răspunsul corect. Era de asemenea mai puțin probabil să fii încolțit și agresat în camerele pentru studiu pentru că era – aproape întotdeauna – un profesor prezent. Dar, în ciuda acestor suferințe, existase și un lucru bun care ieșise din Școala Sfântul Apostol Matei. Acolo descoperise stelele și se îndrăgostise de ele.

Vara se cățăra pe acoperișul plat al clădirii care adăpostea dormitoarele, departe de „patrulele nocturne“ ale torționarilor săi, și dormea acolo. Stând întins, cu spatele lipit de metalul moale și cald încă datorită căldurii soarelui, privea lung în sus către cerul negru străpuns de stele, pe care le unea în diferite desene. De atunci, orele de studiu au fost dedicate unui nou subiect. După ce își făcea temele, scotocea prin bibliotecă după cărți de astronomie și le devora, arzând de nerăbdare să se întoarcă pe acoperiș și să pună în practică ce învățase. Era pentru el un fel de acasă: un loc cald, sigur și departe de oameni, unde își găsea alinarea în lucruri care erau la milioane de ani-lumină depărtare, în timp ce căldura stocată a celei mai apropiate dintre stele îi ținea de cald în noaptea rece.

Dar adevărata măsură a răzbunării mătușii sale a devenit evidentă atunci când Shepherd a început să se gândească la ce facultate să se înscrie. Atunci a descoperit taxele, iar școala odioasă pe care o alesese ea pentru el fusese atât de scumpă încât îi mâncase aproape toți banii care ar fi trebuit să îi ajungă pentru facultate și chiar după aceea. Atunci a descoperit Programul NASA pentru absolvenți.

Facultatea a fost primul loc unde a descoperit un grup de oameni care păreau să nu-l urască. Și iar se simțise acasă, pentru

un timp – deși de fiecare dată când veneau sărbătorile și toată lumea se întorcea la casele lor adevărate i se amintea cât de trecător este totul. A început să se ofere voluntar de fiecare dată pentru orice sarcini extrașcolare, numai pentru a se menține ocupat în perioadele mai liniștite, până când și NASA a devenit un fel de acasă, cu centrele ei de control ca niște utere, și cu familia ei extinsă de oameni obsedați de munca lor.

Dar adevărul era că experimentase ceea ce își imaginase că înseamnă *acasă* numai o singură dată în viața lui. Și cel mai surprinzător lucru este că se dovedise a nu fi un loc. Și-a imaginat-o acum : Melisa. Să o cunoască pe ea fusese ca și cum s-ar fi întors acasă. Numai cu ea se simțise capabil să lase garda jos. Numai cu Melisa putea fi cu adevărat el însuși, fără scuze sau amăgiri. Ea îl făcuse să se simtă o persoană mai bună decât știa că e în realitate. Și apoi plecase.

Aeronava C-130 s-a ridicat într-o masă de nori, și trepidațiile au crescut pe măsură ce turbulențe furioase au preluat controlul avionului subțire ca o cutie de conserve. Shepherd a deschis ochii instinctiv, alarmat. Franklin îi zâmbea. Zâmbetul s-a rupt și buzele i s-au mișcat, sunetul aspru al vocii sale trecând prin urletul motoarelor și huruind până în mintea lui.

— Oricând o să vrei să-mi mărturisești ceva, agent Shepherd, eu o să fiu mai mult decât fericit să te ascult.

Shepherd și-a întors privirea.

„Să dea naiba dacă nu citește și gândurile!"

A strâns laptopul și mai tare. În acel moment era cel mai prețios lucru din viața lui, el și șansa pe care i-o oferise destinul. Crezuse că îi va lua luni întregi, chiar ani înainte să aibă acces la vasta resursă reprezentată de baza de date FBI numită „Baza de date a persoanelor dispărute". Așa că atunci când agentul Smith îi înmânase computerul de serviciu și îi dăduse un nume temporar de utilizator în cadrul Biroului fusese ca și cum primise cheile regatului. Fiecare unitate importantă de menținere a legii și ordinii, din țară sau din străinătate, era conectată la un anumit nivel cu baza de date BDPD a FBI-ului : atunci când vorbeai de căutarea unei persoane care dispăruse de pe fața pământului, era ca și cum ai fi trecut de la a lipi coli fotocopiate de hârtie la

avizierul local la a pune un anunț de o pagină întreagă pe prima pagină a fiecărui ziar din Occident.

Însă trebuia să fie atent, utilizarea era strict monitorizată. Trebuia să găsească o cale de a evita programul de monitorizare dacă voia să nu fie dat afară din Birou chiar înainte să intre pe ușă. Iar abuzul de acces și privilegii deținute în cadrul agenției erau de asemenea delicte majore. Dar mai exista o problemă. Nivelul de autorizare pe care îl primise de la Smith era strict legat de urgența și importanța investigației la care lucra. În momentul în care era scos din anchetă, toate privilegiile erau anulate. Șansa lui era foarte mică și avea să dispară rapid. Era posibil să-i ia ani întregi ca să recâștige acel nivel de acces, moment în care urma lăsată de Melisa avea să se șteargă și mai mult. Acum, sărind de colo până colo în norul lui, se simțea mai aproape de ea decât se simțise de luni întregi.

A întors capul spre carlingă, la timp ca să vadă botul avionului străpungând norii. Acum se vedeau stelele în noaptea senină. Turbulențele au dispărut aproape instantaneu, iar brațele sale s-au relaxat – puțin doar.

Simțea că Franklin îi zâmbește în continuare, dar nu s-a întors spre el. Poate că avea să îi spună cândva povestea anilor săi pierduți, dar nu încă. Nu până când nu va afla el însuși sfârșitul. Până atunci, va face tot posibilul să rămână cât mai mult implicat în cercetarea cazului. Așa că a închis ochii și a examinat ceea ce știa, încercând să descopere legăturile dintre un laureat Nobel dispărut, aproape un an de informații lipsă și ceva ce se întâmplase în orașul Ruina cu opt luni în urmă.

24.

CU OPT LUNI ÎN URMĂ

Gabriel a alunecat în râul Orontes, care marca granița dintre Turcia și Siria, chiar după miezul nopții celei de-a cincea zile. Cea mai mare parte a drumului o parcursese mergând alături de calul său, odihnindu-l în timpul zilelor călduroase și atent la praful uscat ridicat de copite. De mai multe ori zărise patrule în depărtare și trăsese calul la pământ, întinzându-se lângă el până când acestea trecuseră, tremurând în ciuda arșiței deșertului și a febrei care creștea și fierbea ca lava înăuntrul lui.

În timpul nopților tremurase de frig, iar pocniturile și bubuiturile luptelor îndepărtate îi indicau unde se dezlănțuiau luptele războiul civil, astfel încât să le ocolească. Atunci călărea mai aprig, cu drumul luminat doar de stele și de dorința de a merge mai departe.

Când febra atinsese punctul culminant, iar balansul calului de-a lungul deșertului îl adusese aproape în stare de inconștiență, și-l imaginase pe tatăl său călărind alături de el, arătându-i locurile bătăliilor de mult trecute și chemând fantomele celor care muriseră acolo. Sultani otomani, califi persani, împărați romani, Alexandru cel Mare, cu toții luptaseră pentru un pământ pe care niciun om nu îl putea cu adevărat stăpâni. Și Sfântul Paul călcase pe acolo, convertind la creștinism pe lungul drum către Damasc, îndepărtându-se tocmai de locul în care Gabriel încerca din răsputeri să ajungă.

Până să ajungă la râul care marca hotarul între Siria și Turcia, era pe jumătate mort din cauza bolii care îl măcina pe

dinăuntru și pe jumătate înghețat din cauza frigului. A găsit un loc între două puncte de control și s-a lăsat în râul întunecat ca noaptea, agățându-se de calul care înota de parcă ar fi traversat râul Styx[1]*, iar animalul era singurul lucru care îl împiedica să alunece în lumea cealaltă.*

„Nu încă“, și-a spus și s-a ținut mai strâns, doar câteva ore în plus, apoi moartea îl putea lua.

S-a ridicat odată cu calul, aruncându-și trupul peste el astfel încât a ieșit din apa râului, apoi s-a întins pe spatele lui, tremurând cu apa picurând din el, și a lăsat calul să bea mult timp înainte să îi dea pinteni înainte ultima dată.

Războiul civil adusese batalione întregi de soldați la graniță, așa că la început s-a mișcat lent, alegându-și cu grijă calea pe lângă garnizoanele militare, înainte să treacă în galop ultimii șaptezeci de kilometri pe drumurile prăfuite care duceau mile întregi prin crângurile de măslini și fistic.

A intrat în Ruina chiar când zorile luminau cerul, iar orașul începea să forfotească. În fața sa se vedea Citadela ridicându-se neagră, clară în centrul orașului, atât de înaltă încât piscul era luminat de soarele care încă nu apăruse de după coasta munților dimprejur.

A continuat să meargă pe mijlocul marelui bulevard care ducea către inima orașului, ținându-se departe de oamenii care se holbau în tăcere la acel călăreț singuratic care trecea pe lângă mașini și magazine de suvenire. Știa că orașul vechi, încuiat noapte de noapte în spatele porților și al zidurilor groase de șapte metri, se pregătea să primească primii turiști ai zilei. Imediat ce soarele avea să se ivească de după munți și să scalde orașul vechi în lumină, porțile aveau să se deschidă, iar el se va îndrepta direct către ele, bazându-se pe înfățișare și pe copitele zburătoare, ca să împrăștie turiștii. Va merge apoi călare până în vârful dealului și va suna la clopotul pentru ridicare de la Docul Tributului, cerând să fie ridicat și dus în interiorul muntelui. Călugărul Athanasius va ști de ce se află el acolo.

---

[1] Râul care separă lumea viilor de cea a morților în mitologia greacă.

Trebuia să-l primească înăuntru. Câteva minute în plus, și călătoria lui va lua sfârșit.

A ajuns la capătul bulevardului și a tăiat drumul prin Parcul Suleiman, către poarta publică principală. Era intrarea cea mai largă dintre toate, și, spera el, avea să le permită oamenilor să se dea la o parte din calea lui când îi va amenința. Nu voia să rănească pe nimeni, cu atât mai mult să atingă pe cineva și să riște să transmită febra care ardea înlăuntrul lui.

A trecut pe sub ultimul copac, frunzișul dându-se la o parte pentru a dezveli zidul orașului vechi. Apoi le-a văzut, două fantome în giulgiuri albe, stând de pază. În delirul său a crezut că trebuie să fie viziuni ale morții, care așteptau să-l ia, dar pe măsură ce calul l-a adus mai aproape a văzut că erau adevărate.

Ochii goi, fantomatici ai uneia s-au întors spre el, apoi spre tovarășul lui.

Gabriel a auzit foșnetul echipamentului protector în timp ce se îndreptau către el, a văzut semnul de carantină în spatele lor și a înțeles – în timp ce epuizarea și sentimentul de înfrângere l-au făcut să alunece de pe cal – că ajunsese prea târziu. Boala pe care el o scosese din Citadelă, și pentru care bătuse drum lung s-o aducă înapoi, se răspândise deja.

25.

Avionul de transport de mărfuri a ieşit din nor de-abia la două sute de picioare deasupra unui câmp atât de strălucitor, încât Shepherd a trebuit să mijească ochii ca să vadă pista de aterizare de la Red Army. Dincolo de ea se vedea centrul spaţial.

— Pilot, eşti sigur că asta e Alabama, şi nu Alaska? a hârâit vocea lui Franklin prin bâzâitul motoarelor.

— Au astfel de vreme peste tot în sud, a răspuns pilotul, cea mai mare ninsoare de când au început măsurătorile. Potrivită pentru Crăciun, nu-i aşa? Dacă voiai vreme frumoasă trebuia să zburăm spre nord. Se pare că în Chicago e un val de căldură. A înnebunit lumea.

— Sfârşitul zilelor, a mormăit Franklin, destul de tare ca Shepherd să-l audă. Poate că totuşi Kinderman a descoperit el ceva.

Cauciucurile au scârţâit pe asfaltul ud al pistei pustii, iar mirosul de cauciuc încins s-a strecurat în cală, provocându-i o uşoară greaţă lui Shepherd. Nu dormise toată noaptea, abia pusese gura pe mâncare şi zborul fusese atât de zdruncinat, încât se simţea ca bătut.

— Crezi că NASA o să ne ofere vreun mic dejun? a spus Franklin, demonstrându-şi din nou strania capacitate de a descoperi punctele slabe ale celorlalţi şi de a răsuci cuţitul în rană.

— Pot să te duc la cantină, a răspuns Shepherd, inspirând aerul înghţat care mirosea a cauciuc şi încercând din răsputeri să nu se gândească la grămezile unsuroase de bacon şi chiftele de cartofi puse una peste alta în fiecare dimineaţă pentru cei şapte mii de angajaţi ai centrului spaţial.

Franklin a zâmbit.

— În cazul ăsta sunt chiar bucuros că te-am luat cu mine.

Avionul s-a oprit cu o smucitură la fel de lipsită de grație ca restul zborului, și aerul înghețat a inundat cala în timp ce rampa de acces a început să coboare.

Afară îi aștepta un Ford Explorer cu motorul pornit – norii groși de gaze de eșapament treceau pe lângă sigla NASA de pe aripa mașinii. Un bărbat îmbrăcat într-un hanorac impermeabil albastru-închis, cu o insignă de securitate cusută pe mânecă, a ieșit pe portiera din dreapta și s-a așezat cu brațele încrucișate. Era o copie la indigo a șefului de la pază de la Goddard: aceeași construcție solidă de culturist; aceeași față plată; Shepherd putea să parieze că avea și același birou ordonat cu o fotografie cu el mai tânăr pe perete.

— Dave Ellery, a spus bărbatul, întinzând mâna către Franklin, care cobora primul pe rampă. Eu sunt șeful pazei aici.

Purta mănuși și nu s-a obosit să le dea jos nici măcar când au dat mâna. Nu era deloc prietenos. Era o chestiune de teritoriu, izvorâtă din faptul că FBI avea jurisdicție în orice stat și putea prelua orice anchetă, dacă era cazul. Nimănui nu-i place să întâlnească un superior, mai ales în domeniul legii și ordinii. Ellery a arătat către portierele din spate ale automobilului și s-a urcat pe scaunul din dreapta fără să mai adauge vreun cuvânt.

Interiorul simplu al Ford Explorer-ului părea luxos prin comparație cu cel al avionului. Era încălzit și scaunele erau capitonate, așa că Shepherd a început să simtă furnicături în degetele de la mâini și picioare în timp ce sângele a început să curgă din nou liber prin ele.

— Cu siguranță v-ați ales bine ziua, a spus Ellery, uitându-se fix la peisajul alb din spatele unor ochelari de soare.

— Din ce-am înțeles, vremea obișnuită v-a fost furată și trimisă direct la Chicago, a spus Franklin, modificându-și ușor accentul pentru a semăna cu cel sudic al lui Ellery.

Era o tehnică pe care agenții o învățau la Quantico, numită „reflectarea subiectului“; implica sugerarea unei asemănări și ajuta la sporirea încrederii, deși Shepherd bănuia că ea nu avea să funcționeze cu șeful de la pază, care urmase oricum și el același curs.

— Nu m-am referit doar la vreme, a spus Ellery fără să dezvolte.

— E deja o zi proastă?

— Da. Am mai puțini oameni decât trebuie și am fost nevoiți să evacuăm unul dintre centrele de cercetare din cauza unei scurgeri de heliu. Nu te poți juca cu astfel de lucruri. A trebuit să închidem de tot o clădire întreagă, a zis și a scos un dosar dintr-o servietă diplomat de la picioare, pe care i l-a dat lui Franklin pe bancheta din spate. Am căutat documentele pe care le voiați.

Cuvântul **AMENINȚĂRI** era scris pe dosar cu o cariocă groasă. Franklin l-a deschis și a scos douăsprezece folii de plastic transparente, conținând fiecare corespondența pe câte o lună. Luna ianuarie conținea o singură filă redactată la o mașină de scris de pe vremuri:

Dragă NASA,

Nu mai irosi dolarii proveniți din taxe și impozite ca să trimiți gunoaie în spațiu. Armata are nevoie disperată de echipamente. Pe asta să cheltuiți banii, tâmpiților, sau o să-l împușc cu mâna mea pe ăla care apasă pe butonul de lansare! Sunt extrem de serios.

Un patriot

— Bineînțeles că astea sunt doar scrisorile pe hârtie, a spus Ellery. Primim de zece ori mai multă corespondență pe internet. Pe-alea o să vi le arăt în biroul meu, dacă vreți.

Franklin a frunzărit dosarele de plastic până a ajuns la luna mai, cea în care doctorul Kinderman primise prima carte poștală.

— E adevărat ce-am auzit, că Hubble a deraiat de pe orbită?

— Asta e o informație strict secretă. Și, orice ați auzit, am aprecia dacă ați ține pentru dumneavoastră, domnule. Știți că zvonurile pot să creeze dificultăți în investigație.

Accentul lui Franklin ajunsese acum până în Georgia și mergea tot mai spre sud.

I-a dat dosarele de la ianuarie până la aprilie lui Shepherd și a deschis dosarul cu mai. Mai fusese cu siguranță o lună plină de nebuni. Prima era o scrisoare agramată scrisă cu creionul, cu fotografiile unor astronauți lipiți pe ea, ale căror fețe fuseseră arse cu o țigară. Sub acestea era o fotografie a rachetei Challenger explodând, cu o dată din viitor și cu mesajul ASTA O SĂ SE ÎNTÂNPLE DINOU. Următorul material era o carte poștală cu o pictură renascentistă a Turnului Babel. Franklin i-a arătat-o lui Shepherd și apoi a întors-o. Pe spate era scris într-un mod citeț și familiar:

Și au zis iarăși: Haidem să ne facem un oraș

și un turn al cărui vârf să ajungă în cer

și să ne facem faimă.[1]

— Ați mai primit și altele ca asta? a întrebat Franklin și a ridicat cartea poștală, iar Ellery a întors capul să o vadă.

— O dată pe lună din mai, exacte ca un ceas.

— Profesorul a fost deranjat de ele?

— Nu în mod special.

— Dar le-a văzut?

— Sigur, doar îi erau adresate.

— I-ați pomenit de ele șefului Pierce de la Goddard?

Ellery a pufnit.

— De ce aș fi făcut asta? Șeful Pierce are și el nebunii lui cu care trebuie să se descurce, sunt al naibii de sigur că n-are nevoie și de ai mei!

Franklin i-a dat dosarele rămase lui Shepherd și apoi l-a deschis pe cel din decembrie.

— Ați mai primit o carte poștală și luna asta?

— Nu, n-am primit.

Franklin a deschis dosarul.

— Nu-mi spuneți, ați primit în schimb o scrisoare, una tipărită, dar asemănătoare ca mod de exprimare.

---

[1] *Facerea*, 10:4.

Ellery a făcut o pauză.

— De unde știți?

Franklin nu a răspuns. Găsise deja geamănul plicului A5 care îi fusese trimis lui Kinderman. Era în folia lui de plastic, lângă scrisoarea din el. Franklin a ținut-o astfel încât Shepherd s-o poată citi. Era identică cu prima, cu excepția unui mic detaliu.

— Cel puțin pe ăsta nu l-a mai făcut sodomist, a spus Franklin astfel încât numai Shepherd să audă. Ați investigat povestea asta? l-a întrebat pe Ellery.

— Bineînțeles. Noi luăm toate amenințările în serios, nu contează cât de ciudate, vagi sau nechibzuite ar putea părea. Am trimis originalul la Langley, aia e doar o copie. I-am trimis și una dintre cărțile poștale.

— Au găsit ceva?

— Cine știe? Chestiunile astea nu prea sunt considerate urgențe. Dacă vine ceva mai important – și cam totul e mai important –, sunt lăsate la fundul mormanului. Am ajuns, domnilor!

Shepherd a ridicat privirea în timp ce Fordul Explorer ieșea de pe strada principală și se apropia de intrarea unei clădiri placate cu oglinzi, care reflecta cerul, părând că aproape nu e acolo. Dincolo de ea, în depărtare, turnurile de lansare se ridicau deasupra clădirilor de cercetare din campus. În fața uneia dintre ele se găseau un grup mic de oameni îmbrăcați în constume albe, impermeabile, și ambulanțe cu girofarurile pornite.

— Acolo a avut loc scurgerea de heliu? a întrebat Franklin.

— Da, ăla-i laboratorul de criogenie, cea mai mare unitate de testare în vacuum din lume. Au acolo o cameră de testare în care pot stoarce fiecare moleculă din aer și o pot îngheța la temperatura din spațiu. O folosim ca să testăm toate echipamentele înainte de lansarea în spațiu.

Shepherd a simțit o gheară în stomacul gol.

— Ce testați acum acolo?

— Oglinzi.

— Pentru ce?

— Pentru același lucru pentru care le-am testat tot anul: James Webb.

Franklin a tresărit pe scaun.

— Trebuie să ne duceți acolo! Acum!

— Stați așa! a zis Ellery și s-a întors. Ăsta e departamentul meu. Nu puteți să veniți pur și simplu aici și să-ncepeți să le dați ordine oamenilor...

— Ba da, pot! i-a tăiat-o Franklin. Este exact ceea ce pot să fac. Să-i dăm bătaie!

Șoferul s-a conformat, trăgând tare de volan și aruncând Fordul Explorer într-o curbă bruscă. Ellery a deschis și a închis gura ca un pește pe uscat, fără să spună nimic. Laboratorul de criogenie a apărut din nou în raza vizuală. Scurgerile mari de vapori de heliu, adunați în nori groși, dădeau impresia că totul va exploda.

— Când a avut loc scurgerea?

— Alarma s-a declanșat acum aproximativ jumătate de oră.

— Vorbiserăți deja cu profesorul Douglas?

— Poftim?

— I-ați spus că venim?

— Nu. Am vorbit cu el, dar nu i-am spus despre ce e vorba.

— Ce i-ați spus mai exact?

— I-am spus că anumite persoane au întrebat de el, dar nu i-am spus cine.

— Și când a fost asta?

— Imediat după ce am vorbit cu dumneavoastră la telefon.

Franklin a dat din cap.

— Trebuie să ne duceți acolo cât de repede puteți!

Ford Explorer-ul a pornit brusc, înfundând pe toată lumea în scaune în timp ce șoferul călca pe accelarație.

— Dar despre ce naiba e vorba în toată povestea asta? a mârâit Ellery, încercând să-și recâștige puțin din autoritate.

— Oglinzile astea pe care le testați sunt din întâmplare scumpe, dificil de înlocuit dacă se sparg?

— Costă cam cincisprezece milioane de dolari bucata. Sunt de mare precizie și sunt acoperite cu aur. Avem șase în cameră în momentul ăsta.

— Chiar așa? Ei bine, e foarte probabil ca acum, în timp ce toți ceilalți stau în picioare afară, profesorul Douglas să fie înăuntru și să-și folosească cheia de la mașină ca să-și scrie numele pe ele.

26.

Ford Explorer-ul a frânat cu zgomot lângă clădire, speriind grupul de tehnicieni de laborator, care, cu echipamentul lor de protecție, păreau niște iepurași albi. Franklin a coborât înainte ca mașina să se fi oprit. Shepherd își pusese centura de siguranță din obișnuință și acum înjura în timp ce bâjbâia să o deschidă. A deschis ușa și a alergat pe lângă mașină, simțind aerul rece ca niște cuțite în plămâni.

Franklin s-a oprit lângă intrarea principală, ascultând. Shepherd a observat că are pistolul în mână. Și-a desfăcut nasturii hainei și a întins mâna după propria armă, așezându-se în linie cu Franklin, păstrând o distanță mică față de zid, așa cum fusese învățat. Franklin s-a întors și i-a făcut semn lui Ellery să se apropie.

Totul îi părea atât de familiar lui Shepherd de la ultimul său antrenament, încât a trebuit să își amintească că aceea nu era o simulare, iar gloanțele din arma sa nu vor trage cu vopsea. În plus, cel pe care îl căutau acum cu pistoalele scoase era fostul său profesor, un om pe care Shepherd îl respecta probabil mai mult decât pe oricare altul din lungul șir de persoane care încercaseră să îi îngrămădească informații în minte. Profesorul Douglas, cu privirea lui ageră și binevoitoare, cu entuziasmul unui cercetaș. Profesorul Douglas, cel care era vegetarian pentru că nu suporta gândul ca o altă ființă vie să sufere din pricina sa. Profesorul Douglas, suspect de terorism, căutat de FBI.

Ellery a ajuns lângă ei, agitat.

— Spuneți-mi despre clădire! a zis Franklin, ținându-și ochii ațintiți asupra ușii. Unde sunt ieșirile?

— E asta și mai e una de incendiu, în spate.

— Trebuie să trimiteți pe cineva acolo s-o asigure. Dar interiorul? Spuneți-mi despre planul clădirii?

— Planul clădirii e cam complicat.

— Atunci va trebui să veniți cu mine. Nu vreau să mă rătăcesc. Sheperd, tu trebuie să asiguri ieșirea din spate.

— Intrăm?

Ellery arăta de parcă ar fi fost pe punctul să leșine.

— Pot să fiu eu ghid, a spus Shepherd. Am lucrat o vreme în clădire. Există o ușă care duce din hol în vestiar. De acolo treci printr-un punct de dezinfectare și printr-o ușă cu sistem de închidere pneumatic pentru a ajunge în camera centrală. Fluidele de răcire ajung acolo din depozitele de pe partea îndepărtată a clădirii, prin conducte îngropate adânc sub pământ, pentru a păstra izolația. Dacă există o scurgere, atunci probabil că e în camera principală.

Shepherd s-a uitat la Ellery, așteptând o confirmare. Voia cu tot dinadinsul să fie înăuntru când Franklin va fi față în față cu Douglas, mai mult de dragul profesorului decât pentru orice alt motiv.

Ellery a încuviințat din cap, toată bravada de mai devreme dispăruse.

— Cam așa stau lucrurile, în mare. În mod normal ați avea nevoie de coduri de acces, dar acum a intrat în vigoare un cod unic, pentru că sistemul e setat pe evacuare. Trebuie să tastați steluță, patru zerouri și apoi diez.

Franklin a încuviințat din cap.

— Am înțeles. Mergeți și organizați-vă oamenii pentru a asigura ieșirile. Noi o să intrăm și o să încercăm să-l scoatem afară cu forța.

Ellery a încuviințat din cap și s-a grăbit să plece. Shepherd l-a privit îndepărtându-se și ajungând lângă ambulanțe și lângă oamenii care tremurau. Simțurile îi erau ascuțite de adrenalină și de frică. A observat cum copacii din depărtare erau plini de zăpadă și de niște obiecte care păreau fructe negre. O portieră de mașină s-a trântit și fructele și-au luat zborul, ridicându-se în aer ca o coloană de fum negru viu, mii de păsări migratoare care își închipuiau probabil că greșiseră anotimpul, odihnindu-se pe

copaci care nu cunoscuseră niciodată zăpada. Natura se întorsese cu susul în jos.

„Sfârșitul zilelor."

— Ești gata? a întrebat Franklin.

„Nu", și-a spus Shepherd în gând.

— Da, a răspuns, întorcându-se spre intrare și ridicând arma.

— Bine, pentru că deschizi drumul. Asigură-te și înaintează, exact ca la Hogan's Alley.

„Doar că aici gloanțele sunt adevărate", și-a spus Shepherd. „Gloanțele sunt adevărate."

Apoi a pășit și a deschis ușa.

27.

Shepherd a intrat aplecat, verificând holul de intrare de la stânga la dreapta, în timp ce Franklin a rămas drept, verificând în direcția opusă. Totul era exact așa cum își amintea Shepherd, un rând de cinci scaune aliniate de-a lungul peretelui din față sub un tablou imens al rachetei spațiale, un răcitor de apă în colțul din stânga, cu un coș de gunoi plin pe jumătate cu pahare de hârtie lângă el, și la dreapta o ușă grea, cu un geam gros încastrat la nivelul ochilor și simbolurile pentru „Pericol de contaminare“ și „Radiații“ dedesubt. Nimic altceva.

Shepherd s-a îndreptat spre ușă, repetându-și în minte aceeași mantră: „Asigură-te și înaintează, asigură-te și înaintează!“

Franklin stătea atât de aproape de el, încât puteau fi considerați o singură ființă, cu două perechi de ochi și două arme.

Steluță, patru zerouri și apoi tasta diez. Au trecut de ușă. S-a închis în spatele lor cu un sunet de aspirare făcut de dispozitivele de etanșare, eliminând orice alt zgomot de afară. În liniștea aceea au auzit acum ceva nou: un sâsâit slab, constant, de parcă un șarpe imens îi aștepta undeva în interiorul clădirii.

Shepherd a făcut un pas spre lateralul ușii – cu arma îndreptată în față, cu inima bubuind – și a scrutat camera de dincolo, cât de mult se putea prin geamul mic. Camera de echipamente era numai gresie albă, lumini puternice și rafturi pline de costume împăturite și mănuși. Pe perete, câteva costume întregi atârnau ca niște fantome, ceea ce l-a făcut să încordeze mai tare degetul pe trăgaci.

I-a aruncat o privire lui Franklin care se postase de cealaltă parte a ușii. A încuviințat o dată. A întins mâna stângă și a

tastat codul pe ușă. Încuietorarea a scos un clic. Franklin a învârtit mânerul. Shepherd a împins-o dinspre balamale și a înaintat pe vine, ca și înainte, de la stânga la dreapta, din colț către centru, în timp ce Franklin stătea în picioare și verifica în direcția opusă. Pistolul lui Shepherd a zvâcnit când a văzut o mișcare. Unul dintre costumele atârnate se mișcase. A răsuflat lung, dându-și seama că doar curentul de aer intrat pe ușa deschisă îi schimbase poziția.

Sâsâitul era mai puternic acum. Venea de dincolo de conducta de aer care ducea în camera principală.

Au înaintat, tălpile lipindu-li-se de mocheta adezivă, folosită pentru a elimina orice impurități de pe talpa încălțămintei de laborator înainte ca purtătorul ei să intre sub dușul de aer comprimat care avea să elimine și restul. Shepherd s-a oprit când a ajuns la ecranul gol care marca intrarea.

— Haide să intrăm! a spus Franklin, venind lângă el și văzând că nu e nimic înăuntru.

— Ar trebui să ne echipăm înainte.

— Chiar așa?

Franklin s-a întors și a deschis ușa.

— Așteptați!

Shepherd s-a lăsat pe vine imediat în urma lui, chiar în momentul în care un curent puternic ca o tornadă s-a îndreptat spre ei din toate părțile, de parcă o mie de uscătoare de păr ar fi pornit în același timp. Franklin s-a lăsat și el pe vine și a mers așa până la ușa din față, deschizând drumul cu arma de parcă sunetul ar fi fost un adevărat atac. Larma a durat zece secunde și apoi s-a stins. Franklin s-a întors către Shepherd.

— Ce spuneai?

— Nu mai contează.

Fereastra ultimei uși dezvelea numai o mică parte din încăperea imensă de dincolo de ea. Întreaga parte de sus a camerei era ascunsă de un zid gros de abur alb, de parcă cineva capturase un nor și îl depozitase acolo.

— Helium, a șoptit Shepherd.

— Otrăvitor?

Shepherd a dat din cap.

— Există pericolul să nu mai ai oxigen dacă inhalezi prea mult. În afară de asta, îți face doar vocea să sune haios. E același lucru care se folosește în baloanele de la petreceri. Cel mai mare risc îl reprezintă degerăturile și leziunile cauzate de frig. Fierbe la minus patru sute cincizeci de grade Fahrenheit și în conducte va fi lichid, deci chiar mai rece de-atât. Profesorul nu poate fi acolo, dacă e vorba de o scurgere lichidă. Nu dacă nu e mort deja. Nimeni nu poate supraviețui mult timp într-un asemenea frig.

Franklin a zâmbit și s-a așezat în spatele lui.

— Tu primul!

Shepherd a privit din nou norul de gaz prin fereastră și a tras aer în piept. A simțit mânerul armei împungându-i palma, în timp ce îl ținea strâns cu o mână și tasta codul cu cealaltă. Încuietoarea a făcut clic, iar el a deschis ușa și a intrat.

Temperatura era sub limita înghețului în cameră, iar sâsâitul era puternic și sinistru. Deasupra lui, fața de jos a norului și-a schimbat forma din cauza ușii deschise care a împins aerul; arăta de parcă ceva s-ar fi mișcat în interiorul lui.

Shepherd a verificat încăperea în același fel ca înainte. Aburul din aer redusese vizibilitatea, dar putea încă distinge partea de jos a ușii circulare care ducea spre camera etanșă din centrul încăperii. Acolo erau testate echipamentele, și probabil acolo se produsese și scurgerea. A înaintat către ea, stând aplecat, mult sub norul înghețat. Fusese frig și afară, în iarna ciudată, dar nimic nu se compara cu asta. Răsuflarea îi îngheța din secunda în care îi ieșea pe gură. A aruncat o privire spre norul gros de deasupra capului, forma din heliu care, mai ușoară decât aerul, umplea partea de sus a camerei ca un fum. Era ceva în neregulă cu faptul că norul se afla acolo. Și-a scormonit mintea în căutare de informații despre clădire. Își amintea fragmente, bucățele de informații tehnice despre cum funcționa. Și apoi l-a lovit.

Fluxul laminar.

S-a uitat din nou la nor. Încăperea era ținută curată cu ajutorul fluxului laminar, aer pompat constant în curenți paraleli de sus în jos pentru a mătura particulele în filtrele din podea. Însă norul nu era suflat în jos. Stătea pur și simplu acolo, umplând

partea de sus a camerei cu abur înghețat. Și-a amintit cum se mișcase când deschisese ușa. În cameră nu existau deloc curenți de aer. Poate că sistemul fusese avariat de scurgere. Sau poate că nu.

A mai observat ceva în neregulă. În mediul de obicei steril al încăperii, nimic nu trebuia să fie nelalocul lui, totul trebuia depozitat și încuiat pentru a preveni accidente periculoase și posibil costisitoare, dar acum un laptop zăcea pe podea, lângă ușa camerei etanșe. S-a apropiat de el, încruntându-se pentru a vedea mai bine prin aerul gros. Aducerea și scoaterea echipamentelor din unitatea de criogenie se făceau în condiții foarte stricte. Chiar și o mănușă spălată putea lăsa impurități pe componente, așa că totul era realizat prin brațele unui robot controlat prin intermediul computerului. Laptopul era legat prin fire la panoul de comandă al unui astfel de braț. Acesta era extins, iar cleștele lui dispărea în norul dens de deasupra capului lui. Shepherd a făcut un pas către el, trăgându-l într-o parte pentru a vedea ecranul laptopului. Pe el se afla un număr format din două zerouri urmate de unu și opt. În timp ce Shepherd îl privea, optul s-a transformat în șapte. Apoi în șase. Apoi în cinci.

„Numărătoarea inversă."

S-a repezit, apucând unul dintre furtunurile cu aer comprimat folosite pentru a curăța componentele și l-a îndreptat în sus, apăsând în direcția unde ar fi trebuit să se afle capătul brațului de robot. Șuieratul aerului s-a amestecat cu sâsâitul din încăpere, în timp ce norul s-a împrăștiat deasupra sa, îndeajuns ca să se vadă ce ținea brațul.

A dat drumul furtunului și s-a răsucit pe călcâie, apucându-l pe Franklin de braț.

— IEȘIȚI AFARĂ!

În mintea lui, alerga deja cu viteză spre intrare, trăgându-l pe Franklin după el, dar lumea reală mergea cu încetinitorul.

„Cât mai era până când cronometrul avea să ajungă la zero?" Nu îndeajuns de mult, și nu îndrăznea să se întoarcă să verifice. Să spunem cel mult zece secunde. Zece secunde să ajungi cât mai departe posibil.

Ceva l-a smucit de braț, trăgându-l înapoi. S-a uitat la Franklin, nedumerit și furios.

— FUGIȚI! a strigat, trăgându-l către ușă.

Nu mai era timp pentru explicații. Nu mai era timp pentru nimic.

A numărat fiecare pas, imaginându-și cum corespundea numărătoarei de pe laptop.

...nouă...

...opt...

Până în acel moment, Shepherd nu acceptase complet ideea că fostul său profesor ar fi fost undeva înăuntru, sabotând componentele-cheie ale urmașului lui Hubble.

...șapte...

...șase...

Dar totul era atât de atent plănuit. A ajuns la ușă și a deschis-o cu o smucitură, împingându-lpe Franklin înainte.

...cinci...

...patru...

Zgomotul dușului de aer a pornit, și pentru o secundă a crezut că a greșit numărătoarea. A continuat să fugă, a trecut de a doua ușă, cu Franklin alături de el.

...trei...

...doi...

Atât de inteligent!

A evacuat clădirea pentru ca nimeni să nu fie rănit... A inundat partea de sus a camerei cu gaz înghețat... A ridicat pe brațul de robot un rezervor cu fluid de răcire pentru ca gazul să se mențină rece... până când numărătoarea inversă avea să îi indice să îl arunce pe podeaua umedă, relativ caldă...

...unu...

În fața lui, Franklin aproape că trecuse de ultima ușă. Shepherd s-a aruncat după el și au trecut înlănțuiți prin unitatea de sterilizare, apoi s-au ghemuit jos, pe podeaua holului de la intrare.

Jos.

Să stea jos. Heliul e mai ușor ca aerul. Heliul se ridică.

...zero...

Shepherd a auzit o bubuitură înăbușită, și apoi valul de zgomot al exploziei a devastat clădirea, transformând lumea în bucăți de metal rupt și cioburi de sticlă.

Și apoi întuneric.

III

„Cel ce și-a zidit casă nouă și n-a sfințit-o,
acela să iasă și să se întoarcă la casa sa,
ca să nu moară în bătălie.“

Deuteronomul, 20:5

28.

CU OPT LUNI ÎN URMĂ
Orașul vechi, Ruina,
sud-estul Turciei

Gabriel a murit la puțin timp după prânz, în aceeași zi în care a intrat călare în Ruina.

Un bărbat în costum de protecție a apărut deasupra lui, cu masca aburită din cauza respirației.

— Aici!

Vocea îi era înăbușită de costumul ermetic și se pierdea printre urletele alarmei și țipetele celorlalți pacienți.

— AICI!

A întins o mână înmănușată și a pus-o pe pieptul lui Gabriel, apăsând cu putere pe stern pentru a-i masa inima care nu mai bătea – cealaltă mână îi era imobilizată la piept cu un bandaj.

O altă siluetă în costum a ridicat privirea dinspre alt pat și s-a îndreptat către ei, orice sentiment al vreunei urgențe fiind acum diminuat de caracterul banal al morții. Era a treia oară când o alarmă cardiacă suna în acea zi, și, cum atât de mulți oameni erau infectați și sufereau atât de groaznic, era greu să nu vezi moartea ca pe un fel de binecuvântare eliberatoare.

— Fă ceva! a spus omul de lângă pat, încă apăsând ritmic pe pieptul lui Gabriel cu singura mână bună.

Nou-venitul a aruncat o privire spre monitor, înspre linia orizontală a bătăilor inimii, apoi s-a uitat în jos la silueta nemișcată, legată de pat.

— A murit, a spus el, atingând un întrerupător ca să oprească alarma.

Bărbatul de lângă Gabriel s-a uitat în sus, chipul oglindindu-i furia și răsuflarea aburindu-i masca.

— Cum te numești?

— Doctor Kaplan, sunt medicul-șef, de ce întrebi?

— Pentru că vreau să-l scriu corect când o să formulez acuzația de ucidere din neglijență medicală.

Privirea doctorului a coborât spre ecusonul de pe costumul bărbatului, pe care scria „Inspector-șef Davud Arkadian, Poliția orașului Ruina". Dând la o parte mâna lui Arkadian, s-a apropiat de pat și a continuat manevrele de resuscitare. Casca sa voluminoasă s-a întors către ceilalți doctori.

— Aici! a strigat el. Grăbiți-vă și aduceți și defibrilatorul!

Gabriel a simțit că plutește, că zboară spre un cer strălucitor. Dedesubt, vedea câmpii și râuri trecând repede, abia zărite printre norii ce deveneau tot mai groși pe măsură ce se ridica mai sus. Se simțea imponderabil, împăcat – liber.

A văzut pământul îndepărtându-se și apoi vasta oglindă a oceanului întinzându-se în fața lui. Stoluri imense de păsări au trecut pe lângă el, toate îndreptându-se în aceeași direcție. Chiar și de la acea mare înălțime, vedea cum anumite lucruri se mișcă de-a lungul apei de dedesubt. Lăsau dâre în urma lor, urme lungi, drepte și albe, ca niște zgârieturi pe suprafața apei. Vapoare. Mii de vapoare, toate îndreptându-se înapoi către uscat, liniile urmelor lor convergând încet către același punct, pe măsură ce se apropiau de port.

El a continuat să se înalțe, de parcă l-ar fi tras ceva către soarele strălucitor, care îl încălzea primitor. Nu. Nu era soarele, era ceva mai vast și mai nedefinit. A continuat să crească pe măsură ce el se apropia, era mai mare chiar și decât oceanul de jos, dar acestuia nu îi vedea marginile. Nu necesita niciun efort să se îndrepte către el, era la fel de ușor precum o cădere. Însă era ceva legat de vapoare și de păsări care îl răscolea pe dinăuntru. Toate mergeau într-o direcție diferită de a lui, și asta îl tulbura. Simțea că și el ar fi trebuit să meargă în aceeași direcție, înapoi către pământ, departe de soarele mângâietor care umplea cerul.

S-a înclinat, cu capul îndreptat din nou către pământ și și-a balansat brațele prin aer, trăgându-se în jos și departe de lumină. Înălțarea constantă s-a oprit, doar pentru puțină vreme, și apoi a început din nou, trăgându-l în sus de parcă ar fi fost o plută legănându-se pe apă. Și-a ațintit privirea pe un punct din pământul îndepărtat, a întins din nou brațele și a tras înainte, dând cu putere din picioare.

— La o parte !

Două din cele trei costume etanșe s-au îndepărtat de pat. Al treilea ținea lopățelele defibrilatorului pe pieptul lui Gabriel și a apăsat pe cele două butoane de pornire identice.

Gabriel s-a arcuit, mâinile sale legate încleștându-se ca niște gheare pe lângă el.

Doctorul Kaplan a făcut un pas înainte, verificând monitorul EKG-ului și oprind manevrele manuale de resuscitare. Linia de pe ecran a făcut un salt și apoi a revenit la orizontală.

— Aproape că l-am prins. Mai dați-i un miligram de epinefrină și pregătiți-vă să încercați din nou !

Al doilea costum a băgat stângaci o seringă în branula fixată de brațul lui Gabriel, graba și mâinile înmănușate combinându-se pentru a îngreuna o sarcină de altfel ușoară.

A golit seringa și a trimis un miligram de adrenalină în venele lui Gabriel. În trupul lui inert, sistemul vascular periferic a răspuns, contractându-se pentru a trimite un șunt de sânge către inimă și crescându-i tensiunea. Doctorul a lăsat seringa pe o etajeră și a apăsat pe un buton al defibrilatorului ca să îl încarce din nou.

— Încărcăm ! a strigat el.

Doctorul Kaplan a continuat să îi facă masaj cardiac lui Gabriel cu mâinile încrucișate, forțând sângele să curgă prin vene în timp ce Arkadian încerca să ajute pe cât putea cu brațul sănătos. Stătea la capul lui Gabriel, strângând masca de ventilație fixată pe fața acestuia și care trimitea o cantitate constantă de oxigen către plămânii lui nemișcați. A privit cum linia de pe monitor pâlpâie dar rămâne orizontală, fiindcă inima nu

bătea singură încă. Al doilea doctor s-a pregătit cu lopățelele, punând una mai jos și una mai sus, cu inima între ele.

— La o parte!

Gabriel s-a arcuit. Pe ecran, linia EKG a făcut un salt.

Doctorii și-au reluat pozițiile, trei oameni lucrând împreună pentru a ajuta funcții care în mod normal erau automate, ținându-l manual în viață în timp ce EKG-ul continua să danseze, dar refuza să se stabilizeze.

— Nu putem continua așa la infinit, a spus doctorul Kaplan printre apăsări. Manevrele de resuscitare și respirație artificială nu fac decât să păstreze pacientul viabil. Creierul lui e deja lipsit de oxigen. Dacă trec mai mult de câteva minute, totul începe să fie în zadar.

— Atunci ar fi mai bine să-i dai bătaie! a spus Arkadian.

Kaplan a încuviințat din cap.

— Bine, încărcați-l cu încă un miligram de epinefrină. Haideți, din nou!

Arkadian s-a concentrat pe pompa de ventilație, strângând-o și dându-i drumul constant, în același ritm în care ar fi respirat Gabriel dacă ar fi putut.

— Haide, i-a șoptit la ureche lui Gabriel. Nu te stinge așa... Nu așa!

Gabriel vedea pământul de sub el apropiindu-se, dar efortul de a ajunge la el era epuizant. Din când în când o pală de vânt îl mai ajuta, împingându-l în jos brusc ca un val, dar nu dura niciodată mult, iar forța de sus începea să tragă din nou de el, acționând și asupra minții lui, spunându-i să renunțe, să-și dea drumul, să se relaxeze și să plutească în continuare.

Dar pământul lua și el formă, iar Gabriel continua să se concentreze asupra lui, folosindu-l ca pe un cârlig care să îl tragă în jos, fixându-se pe un petic verde din mijlocul unui deșert imens și uscat. A continuat să lovească și să tragă cu brațele, înotând prin aer de parcă ar fi încercat să ajungă la fundul unui lac limpede ca cristalul.

Vedea mai multe acum, copaci și râuri, și în centrul petei verzi un lac care reflecta soarele strălucitor din spatele lui. Și mai era ceva, o persoană, o femeie care stătea pe marginea apei și

se uita în jur de parcă pierduse ceva. Striga ceva, dar el era încă prea sus ca s-o audă. Simțea oboseala inundându-i tot corpul și din nou vocea de deasupra i-a spus să-și dea drumul pur și simplu. Apoi o altă rafală de vânt l-a împins în jos, înjumătățind distanța, iar el a putut în sfârșit să vadă cine îl aștepta și să audă stigătul ei :

— Gabriel ! a strigat Liv către același vânt care îl împinsese mai aproape de ea. Unde ai plecat ? De ce m-ai lăsat aici ?

Gabriel a dat mai tare din picioare, glasul și imaginea ei trăgându-l acum în jos cu mult mai multă putere decât lumina din cer.

— Sunt aici ! a strigat el. Iubirea mea, sunt aici ! Vin după tine ! Mă-ntorc !

Apoi a mai lovit o dată cu picioarele, și i s-a părut că ceva a plesnit. Luminile s-au stins, iar el a început brusc să cadă în întuneric, către pământul pe care nu îl mai vedea și către femeia pe care nu o mai auzea.

— Pulsul stabilizat la optzeci și nouă, tensiunea zece cu opt.

Kaplan s-a dat în spate, uitându-se la monitor ca să se asigure că inima preluase sarcina pe care o îndeplinise el în ultimele cinci minute.

Arkadian a continuat să strângă pompa, temându-se să se oprească în caz că doar el îl ținea pe Gabriel legat de acest pământ.

— Poți să te oprești acum, a spus Kaplan, respiră singur.

Arkadian s-a dat la o parte, dându-și seama dintr-odată că este ud leoarcă în interiorul costumului de protecție.

— Felicitări, doctore, a spus el, reușind să zâmbească, tocmai ai salvat viața unui om bun.

Doctorul s-a uitat la silueta din pat. Pielea infectată, plină de bășici începea să strălucească de sudoare, în timp ce febra revenea și ea la viață.

— Da, a spus el, dar pentru cât timp?

29.

Arșița i-a provocat lui Liv o durere de cap chiar înainte să iasă din raza complexului. Mergea pe linia unui curs de apă mai mare, dintre cele care se revărsau din gropile săpate, urmărind-o prin suișurile și coborâșurile pământului. Nu se oprise să bea din el în ciuda setei. Știa că e privită de călăreți și nu voia să le dea satisfacție. Se simțea tulburată fiindcă pleca, deși știa că nu are de ales. Fiecare pas părea mai greu decât celălalt, de parcă întreg trupul i se revolta că părăsește acel loc. Era ca și cum inima îi era legată fizic de el și fiecare pas făcut forța legătura, care încerca s-o tragă înapoi.

După aproape două ore de mers, terenul a început să coboare, iar ea a ajuns la o mică depresiune în care se formase un mic iaz.

Un vultur stătea pe celălalt mal al apei, afundându-și ciocul în apă și tulburându-i oglinda, în timp ce ghearele lui puternice se înfipseseră în pământul roșu și ud ca într-o carne moale. A văzut-o și a fixat-o cu ochii lui imenși, de culoarea chihlimbarului. Nu observa la el nici urmă de teamă sau de mirare la vederea ei, pur și simplu o privea, atât de concentrat, încât Liv simțea că o privește până în străfundul sufletului. Dar apoi scârțâitul unui picior pe pământul uscat din spatele ei a făcut pasărea să-și ia zborul.

Liv s-a întors și l-a văzut pe Tariq, ochii lui urmărind pasărea, în timp ce aceasta se ridica spre cer.

— Hei, a spus ea, m-ai urmat!

El s-a uitat în jos spre ea și a zâmbit.

— Te-am urmat cu toții, a răspuns el, dându-se la o parte pentru a lăsa și restul refugiaților să treacă.

Liv a privit tăcută, în timp ce ei veneau către apă, unul câte unul. Îi venea să plângă.

De când plecase Gabriel, fusese aproape copleșită de sentimentul de singurătate. Dar faptul că străinii aceia aleseseră să o urmeze în loc să încerce să se salveze îi dădea speranță. Se întâmpla ceva acolo, ceva mai important decât ea, mai important decât orice persoană – și știa că așa simt și ei, altfel de ce ar mai fi fost acolo?

— Ăsta e un semn bun, a spus Tariq, uitându-se după vultur.

Ea i-a urmărit privirea către locul în care aripile întinse se învârteau deasupra lor, formând un T pe cer. Mai văzuse asta înainte.

A scos bucățica de hârtie împăturită din buzunar și a deschis-o pentru a se uita la copia de pe Harta Stelară, iar ochii i s-au oprit pe primul șir de simboluri.



Râul.

Un vultur.

O cruce în formă de T.

Ochii i-au alunecat pe restul de simboluri și inima i-a bubuit în piept.

— Opriți-vă! a strigat ea. Să nu beți, să nu beți din apă!

Chipurile bărbaților s-au întors către ea, iar ea vedea întrebări și îndoială în ochii lor.

S-a concentrat pe simbolurile care urmau după T.

Din nou râul, un om îngenunchind lângă el, capul aplecat din care picurau stropi, apoi craniul – simbolul morții.

Liv s-a uitat înapoi de-a lungul cursului de apă, spre complexul din depărtare, acum doar un punct șters la orizont. În mare parte, apa curgea limpede, dar chiar în timp ce privea se observa o schimbare. În depărtare, un curent se umfla și venea năval-

nic spre locul în care se aflau ei. În drum, răscolea noroiul, apa căpătând culoarea roșiatică a pământului – culoarea sângelui.

Cât mai avea până să ajungă acolo? Zece minute? Cinci, poate. După aceea nici apa din iaz nu avea să mai fie bună. Doar dacă... S-a uitat cum se ramifica râul, jumătate vărsându-se în iaz.

— Trebuie să stăvilim apa spre iaz! a strigat ea.

S-a mișcat repede, fără să aștepte răspuns, îndreptându-se către locul în care pârâul se bifurca. Cea mai mare parte din apă venea către ea, printr-o albie de mică adâncime, lată de doi metri. A luat un bolovan de jos și s-a clătinat înainte, greutatea pietrei trăgând-o în jos. A ajuns la bifurcație, iar bolovanul a pleoșcăit în apă, aproape dispărând sub apă, în ciuda micii adâncimi a pârâului. Apa a continuat să curgă pe lângă el neîmpiedicată. S-a uitat în jur după altă piatră și s-a aplecat către una foarte mare, care s-a spart imediat ce a încercat să o ridice. A apucat cele mai mari două bucăți și le-a cărat până la pârâu, dându-le drumul lângă primul pietroi. Din nou s-au scufundat aproape fără urmă – la fel ca moralul ei. Era deja epuizată; era imposibil să stăvilească pârâul de una singură. Nu avea nicio șansă.

O piatră a lovit apa și a împroșcat-o. S-a întors și l-a văzut pe Tariq lângă ea, scuturându-și praful de pe mâinile goale. A privit-o și a zâmbit.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș da la o parte.

Ea s-a uitat peste umărul lui și a văzut ceva care a făcut-o să râdă de uimire. Toți cei unsprezece exilați se îndreptau către ea, ducând fiecare o piatră. Ea s-a dat la o parte, în timp ce prima piatră a plojat în pârâu. O alta i-a urmat, apoi alta. Se adunau încet, câteva ridicându-se deasupra apei și încetinind vizibil cursul pârâului. Liv a intrat în apă, scoțând pământ roșu de pe fundul apei și îndesându-l în spațiile libere dintre pietre.

Tariq a mai dat ordine în arabă, și un zid curbat a început să se ridice, întinzându-se dintr-o parte în alta a pârâului care cursese spre iaz și deviind cursul apei către celălalt braț.

— Priviți! a strigat unul dintre ei.

Arăta spre ceva din amonte. Privirile tuturor s-au îndreptat într-acolo – ale tuturor în afară de Liv. Ea știa la ce se uitau ei pentru că văzuse deja, mai întâi pe piatră și apoi în depărtare, nedeslușit. Râul se transforma în sânge.

— Repede! a strigat ea, continuând să adune pământ și să-l îndese în zidul de pietre. Nu mai avem mult timp.

Imaginea râului devenit roșu a dat energie grupului epuizat. Unii s-au grăbit să mai adune pietre, alții au intrat cu Liv în apă, adunând frenetic noroi cu mâinile pentru a umple golurile.

Tariq a coborât lângă ea, până când un sâsâit puternic ca al unui șarpe imens i-a făcut pe toți să ridice ochii, în timp ce valul roșu se apropia.

— Ieșiți din râu, toți! a strigat Liv.

Cei din apă au sărit imediat, de parcă tocmai ar fi văzut crocodili. Câțiva au coborât în albia râului, care acum se usca cu repeziciune, pentru a-i ajuta pe Tariq și pe Liv să umple spațiile din baraj, iar ceilalți au stat deoparte, uluiți la vederea râului umflat care se apropia ca un val imens, roșu.

Apele au lovit barajul și s-au revărsat peste marginea de sus. Liv și Tariq s-au aplecat din nou, săpând un rezervor pentru a aduna apa revărsată. Apăruseră scurgeri în partea de sus, acolo de unde noroiul dispăruse deja. Încă o spărtură și totul avea să se prăbușească. Dându-și seama de pericol, ceilalți li s-au alăturat, adunând nămol și ce pietre mai găseau primprejur și întărind zidul.

O piatră a căzut din vârful barajului, și o cascadă de apă roșie a urmat-o. Fără să ezite, Liv a mers prin apă către ea, a ridicat-o și a îndesat-o repede la loc. A ținut-o bine acolo, simțind cum apa dezgustătoare i se scurge pe mână, roșie și călduță de parcă ar fi fost cu adevărat sânge.

Din acea poziție nouă vedea peste marginea barajului și mai departe. Brațul al doilea, înainte un mic fir de apă, era acum un râu roșu, în toată puterea cuvântului. Dar dacă barajul ar fi cedat, toată apa aceea și-ar fi reluat cu repeziciune cursul normal și s-ar fi îndreptat către iaz.

Liv s-a aplecat către baraj și s-a lipit de el, cu brațele desfăcute, dorindu-și să nu cedeze. Auzea furia apei de cealaltă parte

a zidului, o simțea curgând peste ea prin numeroasele crăpături. Aproape că simțea cum întreg barajul se mișcă, cum pietrele alunecă de la locul lor sub presiunea râului furios.

Apoi ceva s-a schimbat.

O piatră pe care ea încerca să o pună la loc s-a mișcat în față, așezându-se mai bine în zid, iar apa s-a prelins pe lângă ea. Liv s-a uitat peste margine, cu ochii mari. Nivelul apei scăzuse. Și scădea în continuare, lăsând urme roșii de-a lungul malurilor. Asediul apei se încheiase.

Au lucrat repede, tăcuți, concentrându-și întreaga energie pe umplerea golurilor din baraj. Dar Liv nu s-a clintit. A rămas unde era, crucificată pe zid, plină de noroiul roșu, cu mintea alergând printre simbolurile care preziseseră totul și întrebându-se ce alte orori vor avea de înfruntat în viitor, până când Tariq și-a pus o mână pe umărul ei și i-a spus :

— E-n regulă. Barajul a rezistat. Acum poți să-i dai drumul.

30.

Shepherd a deschis din nou ochii într-o lume a tăcerii.

Pentru câteva momente nu a avut nici cea mai mică idee unde se află, sau cine e. Se vedeau o podea presărată cu bucăți de zid și alte resturi și un perete care dispărea în zigzag la trei picioare distanță deasupra pământului. Dincolo de acesta se afla ceva mai alb decât puteau ochii lui suporta și un nor gri.

„Norul."

Mintea i s-a agățat de acest cuvânt, și și-a amintit.

A simțit frigul peste tot în jurul lui, intrându-i în oase – dar nu și de sub el. Era ceva cald sub el.

A dat să se ridice, chinuindu-se să-și facă brațele să se miște și să-l ridice de pe podea, ca să vadă ce anume era cald sub el. Se temea să nu fie sânge, sângele lui, dar era doar Franklin, inconștient. Părea și el rece, totul părea rece. Trebuia să plece amândoi de acolo, undeva la căldură.

A încercat să se ridice, însă amețeala era atât de mare, că a căzut la loc. S-a concentrat pe marginea de metal zimțat care reprezentase cândva peretele exterior, încercând să-și fixeze îndeajuns de mult privirea pe ceva pentru ca lumea să nu se mai învârtă.

O față a apărut deasupra peretelui, dar el nu auzea ce strigă. A încercat să ridice mâna pentru a chema omul acolo. A încercat să se ridice pentru ca omul să îl vadă pe Franklin. Dar în cele din urmă aceste gânduri au dispărut, înghițite de întuneric. Ochii i s-au închis. L-a luat cu frig, iar șuieratul din urechi s-a transformat din nou în liniște.

Când s-a trezit din nou, Shepherd a scos un icnet care i-a iritat gâtul.

Era întins pe un pat într-o cameră albă, cu linoleum curat pe jos și postere care promovau sănătatea pe pereți. Unul enumera simptomele resimțite în caz de radiații, altul proprietățile toxice ale mai multor substanțe chimice. Mai fusese acolo și altădată. Aceleași postere împodobeau pereții și pe vremea când era stagiar la cercetare și mersese la infirmerie să se trateze pentru o ușoară arsură cu heliu.

„Heliu."

„Arsură."

A fost ca și cum acele cuvinte ar fi înțepat balonul care îi înconjura creierul, iar acesta s-ar fi spart, provocând o bruscă și dureroasă aducere aminte.

— Franklin!

A sărit în sus, în pat, iar camera a început să se miște cu el.

Siluete îmbrăcate în alb au început să intre repede pe ușă. Vorbeau cu toții cu el, spre el, le vedea buzele mișcându-se, dar tot ce auzea era un un fel de *uaaa uaaa*, iar vocile lor erau înăbușite și neclare de parcă ar fi avut urechile înfundate cu apă. Și-a mișcat maxilarul și parcă s-a spart și în ele ceva, auzul revenindu-i la fel de brusc și dureros precum îi revenise și memoria.

— Vă rog… a spus el, închizând ochii din cauza durerii de cap orbitoare și ridicând mâna pentru a curma larma. Ați putea să-mi spuneți ce s-a-ntâmplat cu agentul Franklin?

— Nimic.

La auzul vocii familiare, Shepherd a deschis ochii și a privit dincolo de siluetele în halate albe care îi verificau acum tensiunea și alte semne vitale. Franklin se sprijinea de tocul ușii, cu mâinile înfipte adânc în buzunar, cu zâmbetul înapoi la locul lui, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ei bine, am trecut printr-o explozie, asta așa e, dar în afară de asta mă simt destul de bine. Mai bine decât tine, cel puțin, dar adevărul e că tu ai fost mai afectat de explozie, a zis Franklin și s-a întors către personalul medical. Domnilor, dacă sunteți siguri că n-o să moară în următoarele câteva minute, ați putea să ne lăsați singuri pentru câteva momente?

Shepherd a privit cum medicii pleacă și închid ușa. Ce rămăsese din haina lui atârna acum pe spatele ușii. Arăta de parcă fusese călcată în picioare de o cireadă de vaci. Geanta laptopului

era sprijinită de perete, neatinsă, pentru că o lăsase în mașină. Franklin s-a așezat lângă pat.

— Se pare că mi-ai salvat viața acolo. Bănuiesc că trebuie să-ți fac cinste.

Shepherd a înghițit, având gâtul încă iritat din cauza aerului uscat pe care îl respirase mult timp în camera de criogenie.

— Eu nu beau.

A înghițit iarăși, fără să vadă expresia de ușoară dezaprobare care a trecut pe fața lui Franklin.

— Ce se știe de Douglas?

Franklin a dat din cap.

— E dispărut. Dacă era în unitate, atunci a murit, dar n-am găsit încă nimic. Explozia a distrus totul. Locul arată acum mai degrabă ca o sculptură modernă decât ca o clădire. Părerea mea e că n-a fost acolo.

S-a aplecat și a vorbit în șoaptă. Shepherd de-abia îl auzea prin vaietul din urechi.

— Chestia pe care ai văzut-o pe calculator înainte să mă tragi afară de acolo... Am prins și eu o frântură din ea, părea un fel de numărătoare inversă.

Shepherd a încuviințat din cap.

— Cred că era amorsată pentru ca brațul robotic să dea drumul rezervorului de heliu odată ce toată lumea ieșea din clădire. A existat un incendiu?

— Nu, doar o bubuitură colosală.

Shepherd și-a amintit detonarea și valul rece și solid care alunecase peste ei.

— Era o bombă sub presiune. Heliul nu arde. E inactiv. E unul dintre motivele pentru care e preferat ca răcitor în unități ca aceasta, e mult mai puțin periculos. Dar dacă e răcit sub formă lichidă și îl încălzești repede, se dilată într-o manieră explozivă.

S-a uitat în jos, la trupul său lovit, întins pe masa de examinare. Cel puțin era întreg. Se puteau considera foarte norocoși.

— Bănuiesc că oglinzile pentru telescopul Webb care se aflau în camera de testare...

— Distruse, a încuviințat Franklin. Mă-ndoiesc c-ai putea găsi o bucățică destul de mare să-ți piepteni părul.

Shepherd a închis ochii și a răsuflat lung.

— L-au ucis pe James Webb, a spus el, parcă jelind un vechi prieten.

— Ce?

— Proiectul... E mort. N-o să-l mai repornească după asta. Singurul motiv pentru care a reușit să se deruleze atâta timp a fost existența unor angajamente față de producători. Bugetul fusese deja depășit cu miliarde.

I-a venit o idee și s-a ridicat în capul oaselor, încercând să se sprijine în timp ce senzația de vertij îi înnota prin cap.

— Ar trebui să emitem atenționări pentru toate telescoapele terestre mari, VLA din New Mexico, Keck II din Hawaii, și nu doar aici, ci global. Dacă avem de-a face cu un fel de cult al sfârșitului lumii care țintește orice privește înspre cer, atunci membrii lui n-o să se oprească la telescoapele spațiale sau la Statele Unite.

— Mai oprește-ți motoarele, omule-rachetă, s-a făcut deja! Există o alertă de nivel înalt pe toate rețelele de securitate internaționale, cu copii ale cărților poștale și detalii ale celor două atacuri. Toate potențialele ținte au fost sfătuite să-și întărească paza și să ne raporteze dacă au primit amenințări asemănătoare.

Shepherd și-a dat picioarele jos din pat. Se simțea încă amețit, dar era mai bine.

— Dar telescoapele în construcție? Există unul mare, undeva în Arizona. Cred că europenii au început unul pe undeva prin Chile. Și ei ar putea fi posibile ținte.

— Alerta s-a trimis către toate observatoarele naționale sau private, atât către cele funcționale cât și către cele aflate în construcție. Poate că n-am toate diplomele tale sofisticate, Shepherd, dar nu sunt idiot. A, apropo, cine e Melissa?

Shepherd s-a simțit de parcă ar fi fost pocnit în moalele capului.

— Ai vorbit cât timp ai fost inconștient. Îi spuneai numele iar și iar, de parcă ai fi strigat-o, iar ea ar fi fost pierdută. Are ceva de-a face cu cei doi ani pierduți ai tăi?

Shepherd l-a privit pe Franklin în piept mai degrabă decât în ochi.

Poate că ar fi trebuit să îi spună pur și simplu. Dar pe de altă parte știa atât de puține despre Franklin... Nu avea nici cea mai

mică idee dacă se va ține de cuvânt sau se va duce direct la departamentul de personal și le va turna orice spunea el, punând capăt carierei sale înainte să înceapă. Privirea i s-a oprit pe ecusonul de pe jacheta lui Franklin, cu numele întreg scris sub o fotografie serioasă – „Agent Benjamin Franklin“.

— Care e numele dumneavoastră adevărat? a întebat el.

— Poftim?

— Numele dumneavoastră. Bănuiesc că atunci când ați devenit agent ați fost botezat, cum am fost și eu.

S-a uitat în sus și i-a întâlnit în sfârșit privirea.

— Sau părinții dumneavoastră au fost foarte patrioți?

— Singurii oameni care-mi știu numele adevărat sunt cei din familia mea și o mână de apropiați în care am înceredere.

Shepherd a zâmbit.

— Dai și primești. Ați zis că nu puteți avea încredere în mine, dar încrederea e o stradă cu două sensuri, agent Franklin. Eu cum pot avea încredere într-un om care nu-mi spune nici măcar numele său adevărat?

Ușa din spatele lui Franklin s-a deschis, dar niciunul nu s-a întors să se uite.

— Am aflat ceva, a spus Ellery, fără să ia în seamă atmosfera din cameră. Cel mai bine vă arăt în biroul meu.

A arătat în spate, peste umăr.

— Venim imediat, a spus Franklin, iar picioarele scaunului său au zgâriat podeaua când s-a ridicat. După tine, agent Shepherd!

Shepherd s-a ridicat în picioare și camera s-a clătinat un pic, dar nu îndeajuns să îl facă să se așeze din nou. A luat geanta cu laptopul de pe podea și haina ponosită din spatele ușii.

— Nu, a spus el. Dumneavoastră primul.

31.

Shepherd a intrat în biroul lui Ellery și a zâmbit în sinea lui când a văzut ce atârna pe perete. Era o fotografie a șefului pe când era mai tânăr, strălucitoare și înrămată, cu el privind fix, de sub marginea subțire a caschetei de șef de district, înspre o cruce mică de lemn din partea opusă a biroului. Singura decorațiune care mai exista era un cactus în ghiveci care părea că tremură.

— Luați loc, domnilor!

Bărbatul în care se tranformase versiunea din fotografie împungea acum cu două degete în tastatură, iar ochelarii de citit îl forțau să se aplece, făcându-l să arate bătrân.

— După ce mi-ați povestit despre situația de la Goddard i-am pus pe băieți să verifice informațiile și să-mi scoată niște titluri de ziar. I-am pus să verifice și e-mailurile profesorului pe săptămâna trecută, dacă o fi ceva relevant prin ele.

A întors monitorul astfel încât să vadă și ei. Un program de e-mail apăruse pe ecran, afișând o căsuță de intrări goală.

— Cineva, bănuiesc că profesorul, a șters toate mesajele pe luni întregi. I-am pus să-i verifice și fișierele de la serviciu și am descoperit aceeași poveste.

— Câte luni mai exact?

— Totul începând din mai.

Opt luni.

— Dacă ne dați hard diskurile, a spus Franklin, băieții de la departamentul nostru tehnic ar putea recupera câte ceva din informația pierdută.

Ellery a ridicat din umeri.

— Orice aveți nevoie, doar e o investigație federală acum și voi hotărâți.

Lui Shepherd îi părea rău de el, de acea versiune uzată a tânărului mândru din fotografie. Fusese așa de energic și de plin de el când îi întâmpinase la coborârea din avion, dar acum părea înfrânt și fără vlagă în propriul birou.

— Mai e ceva.

Ellery s-a lăsat pe spătar, dându-și jos ochelarii de citit și aplecându-se spre un sertar. A scos un teanc subțire de hârtii printate, prinse cu o agrafă.

— Scrisoarea aia care vă interesa... Am sunat la laboratoare, am menționat numele vostru și i-am pus să se grăbească, a zis și i-a întins documentele lui Franklin.

Era un raport de la departamentul pentru investigarea documentelor. Prima filă conținea un număr unic de înregistrare și o scurtă descriere a documentelor cercetate. Următoarele câteva pagini erau pline de numeroase rezultate ale testelor: identificarea stiloului, analiză spectrală, cromatografie în strat subțire, spectroscopie Raman, teste ale hârtiei. Ultima pagină relua aceste rezultate și le transforma în ceva ce agenții de teren puteau folosi. Rezultatele obținute pentru scrisoare aveau acronimul MO/UR, care însemna Mostră obișnuită/Uz răspândit, ceea ce pe scurt însemna că articolul analizat era prea banal ca să fie de vreun folos în investigație. Dar rezultatele pentru cartea poștală erau mai interesante.

> Cartea poștală este fabricată din pastă de lemn tratată cu acid, un element MO/UR de calitate inferioară, care se vinde în numeroase magazine online cu prețuri reduse. Totuși, materialul mai gros al cărții poștale ne-a oferit amprente excelente ale peniței, dezvăluind multe despre tipul de stilou folosit.
>
> Luând în considerare și rezultatele cromatografiei, aflăm că mostra a fost scrisă cu un stilou cu cerneală cu o peniță de tipul 33 Reverse Fine Oblique de către cineva care este fie stângaci, fie un ambidextru experimentat.
>
> Cerneala este marca Parker Quink, neagră permanentă (MO/UR); stiloul este probabil tot marca Parker, posibil din gama 75.
>
> Trecând mostra prin baza de date am obținut două rezultate care s-au potrivit căutării.

Semnătura de pe petiția pentru Operațiunea Peștele.

Semnătura de pe scrisoarea adresată guvernatorului Carolinei de Nord, care se opunea construirii unei moschei în Charleston.

În ambele cazuri semnatarul este reverendul Fulton Ronald Cooper, conducătorul Bisericii Mântuirea prin Hristos, cu sediul în Charleston, în Carolina de Sud.

— Predicatorul de la televizor? a întrebat Shepherd, uitându-se la Franklin. El e suspectul nostru?

— Așa s-ar părea, a răspuns Franklin și s-a întors spre Ellery. Mulțumesc pentru asta, șefule, ne e de mare ajutor. Acum, dacă nu te-ar deranja, am vrea să rămânem puțin singuri.

Cuvintele au avut un efect devastator. Ellery s-a ridicat de pe scaun și a părăsit camera fără un cuvânt, ușa trântindu-se în urma lui ca un capac de sicriu.

— N-ați putea să fiți mai blând cu el?

— Vrei să spui să fiu mai blând cu îngâmfatul ăsta, care ne-a făcut o primire atât de călduroasă? Păi *sunt* blând cu el.

— Atunci fiți și mai blând.

Shepherd s-a uitat neliniștit la fotografie de parcă îi asculta.

— El ne dă o pistă, și dumneavoastră îl umiliți, dându-l afară din propriul birou.

Franklin părea amuzat.

— Eh, o merită pentru că ne-a lăsat să intrăm în clădirea aia pe punctul de a exploda în timp ce el a rămas în spate, ferindu-și pielea pentru pensie. Iar motivul pentru care l-am trimis afară nu e vreun concurs de rahat legat de rangurile noastre, ci pentru că trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Deci, cum te simți, agent Shpherd, vreo contuzie, ceva rupt?

— Sunt bine, a răspuns Shepherd, întrebându-se încotro țintește cu întrebările.

— Vrei să continui cu investigația asta? Să vezi încotro se-ndreaptă? Să-l ajuți pe profesor dacă poți?

Shepherd a încercat să-i ghicească starea de spirit. În orice caz, tonul lui părea conspirativ, ceea ce îi dădea un sentiment de includere.

— Da, a spus el. Da, aș vrea.

— Bine, a zis Franklin și s-a ridicat, ducându-se la biroul lui Ellery, așezându-se pe scaunul gol al acestuia și trăgând mai aproape de el telefonul fix. Lasă-mă să-ți descriu puțin situația, băiete. Ellery ne-a făcut o favoare cu hârtiile astea și, deși a folosit numele meu, mă-ndoiesc că și-a dat cineva seama că am vreo legătură cu investigația asta, deocamdată. Dacă ar fi sesizat, ar fi trimis deja vorbă cuiva din cel mai apropiat birou din Charleston să-l ridice pe bunul nostru reverend ca să discute puțin despre caligrafia sa. Ți-ar plăcea să se-ntâmple una ca asta? Bineînțeles că nu. Dar mai există o modalitate prin care putem să ne jucăm cartea. După părerea mea, până să trimitem repede vreun alt agent, ajungem noi la Charleston. Cu avionul ajungem la fel de repede ca ei cu mașina și putem fi primii la fața locului. Așa că dacă nu vezi dublu sau nu ai surzit la ambele urechi, eu zic să continuăm și să urmăm pista asta.

— Dar profesorul Douglas? a spus Shepherd, presimțind o capcană. N-ar trebui să ne ducem și să-i verificăm casa, așa cum am făcut cu Kinderman?

— Crezi c-o să-l găsim acolo? Omul distruge informații de miliarde de dolari, și tu crezi c-o să se ducă acasă s-aștepte o bătaie în ușă?

— Probabil că nu, dar poate găsim ceva.

Franklin a început să bată darabana în birou, așa cum Shepherd îl mai văzuse făcând la curs, când îl enerva un candidat prea lent.

— Bine, hai să-ți explic altfel, a spus în cele din urmă zâmbind, în mod evident iritat. Crezi că orice am *putea* găsi acolo ar fi mai mult sau mai puțin util decât să vorbim cu omul care a trimis cărțile poștale?

Shepherd nu a spus nimic. Încă nu era pe deplin convins că discuția aceea nu e un fel de test menit să îl facă să se incrimineze singur ca să îi dea lui Franklin o scuză să îl scoată din anchetă.

— Hai să-ți spun cum facem! a spus Franklin zâmbind și deschizându-și palmele de parcă semna pentru a cumpăra o mașină. Ce-ar fi să-l trimitem pe Ellery să continue cu cercetarea casei lui Douglas? Cunoaște treburile pe aici, probabil c-o să facă o treabă mult mai bună decât am face noi. Așa o să-și

recâștige o parte din stima de sine pe care ți se pare că i-am călcat-o în picioare, iar noi suntem liberi să ne urmăm calea. Acum am mirosit ceva, și dacă Cooper e în spatele întregii tărășenii, vreau să-l privesc în ochi și să știu sigur.

Shepherd s-a gândit atent. Protocolul corect pentru orice anchetă care se întindea astfel geografic era să se trimită informații legate de noii suspecți birourilor din teren care se aflau cel mai aproape de ținta vizată pentru a se asigura o reacție rapidă și pentru a se micșora șansele de fugă ale suspectului. Cel mai apropiat birou de Charleston era cel din Charlotte și, în ciuda spuselor lui Franklin, agenții de acolo ar fi ajuns totuși mai repede decât ei, pentru că puteau merge tot cu avionul dacă așa considerau necesar. Nu înțelegea de ce Franklin, agentul experimentat care făcea totul ca la carte, ocolea acum pe nepusă masă regulile și îl implica și pe el în asta. Nu avea niciun sens. Dar își dorea cu ardoare să continue investigația. Unul dintre profesorii săi îi spusese cândva că atunci când ai de-a face cu o necunoscută trebuie să elimini din ecuație orice sentiment, fiindcă dacă știi deja răspunsul pe care trebuie să-l obții, vei modifica formula doar ca să ajungi la el. Un fior rece i-a trecut pe șira spinării când și-a amintit cine era acel profesor: profesorul Douglas.

— Și cum o să ajungem la Charleston? a întrebat întinzând mâna după geanta de laptop.

Franklin a zâmbit, a ridicat receptorul și a început să formeze numărul.

— Tot așa cum am ajuns și aici, a spus.

Shepherd a luat rezultatele de la departamentul pentru investigarea documentelor de la Franklin și le-a pus în geanta pentru laptop. Chiar și la această simplă mișcare a simțit cum mușchii săi protestează. S-a gândit la scaunele tari și reci din aeronava C-130. „Exact ce-mi doream."

32.

Directorul adjunct O'Halloran a pus receptorul jos și a ascultat tăcerea care se căsca dincolo de ușa sa. Toți ceilalți șefi de departamente plecaseră – unii în concediu, ceilalți Dumnezeu știe pe unde –, lăsând în urmă un coridor lung de birouri goale și ferestre întunecate. Niciodată nu i se păruse mai tăcută clădirea, nici măcar de Crăciun, când toată lumea era mai relaxată. Resimțea fizic absența celorlalți, cum ar fi simțit lipsa unui palton într-o zi friguroasă.

A apăsat o comandă pe tastatură pentru a reporni sunetul de la știrile CNN. Era dependent de informații, ca majoritatea persoanelor care lucrează în departamente de informații secrete, iar ciclul neîntrerupt, de douăzeci și patru de ore de știri, îi hrănea această dependență. Trebuia de asemenea să fie la zi cu ceea ce se raporta presei, ca nu cumva o știre senzațională să compromită o anchetă în desfășurare. Povestea cu Hubble/Marshall încă nu ieșise la iveală. În acel moment știrea de bază era încă vremea anormală care cuprinsese întreaga țară. S-a uitat o vreme, fiind distras de ineditul imaginilor cu oameni care construiau oameni de zăpadă pe plaja din Miami și cu new yorkezi în pantaloni scurți și tricouri, care se bălăceau și împroșcau cu apă în fața imensului brad de Crăciun de la Rockefeller Center, acolo unde se afla de obicei patinoarul. Bizare zile.

A dat sonorul puțin mai încet și și-a întors atenția către un fișier deschis pe ecran, care rezuma tot ce îi spusese agentul Franklin în câteva subpuncte, pe care le adăugase acum notițelor de la cazul Hubble, subliniind numele de Fulton Cooper. Activitatea de caritate foarte mediatizată a reverendului, în special pentru soldații răniți și pentru femei, îl transformase într-un personaj

preferat de media. Sprijinea fățiș ceea ce el numea „noua cruciadă“, o mișcare care susținea acțiuni militare puternice și mult mai agresive, îndreptate în special împotriva țărilor noncreștine. Era o poziție care îl făcuse foarte iubit în rândurile Partidului Republican; reprezentanții acestuia îl invitau adesea la tot felul de întruniri politice, pentru a avea o anumită greutate morală atunci când se verificau cheltuielile pentru acțiunile militare.

Prezentatorul de știri a ridicat puțin tonul pentru următoarea știre, așa că O'Halloran a ridicat privirea. Imaginile văratice din New York au fost înlocuite de imaginile reci și gri ale unor vase de război și ale unor marinari în uniforme negre. O flotă de război aparținând Chinei se retrăsese în mod neașteptat din lupta pentru mult-disputatele Insule Senkaku din Marea Chinei de Est și se îndrepta spre casă. Japonezii proclamau victorie însă chinezii, după cum era de așteptat, refuzaseră până în acel moment să comenteze. Prezentatorul a mai enumerat și alte zvonuri neconfirmate despre retrageri masive de trupe militare prin alte părți ale lumii, menționând Siria și Somalia înainte ca imaginea să fie înlocuită din nou de filmări de la baza militară aeriană a SUA din Baghram, în Afganistan. O'Halloran s-a aplecat, simțind binecunoscutul gol în stomac doar la auzul numelui acelui loc. Ziceai că cineva spărsese un furnicar, atât de multă lume mișuna pe acolo. Mii de soldați se scurgeau parcă din mașinile de transport pentru a urca în imense avioane C-5 care huruiau apoi pe cer. Părea că toți soldații Statelor Unite își făceau bagajele și veneau acasă. O'Halloran s-a încruntat. De obicei era ținut la curent cu asemenea chestiuni. A mai deschis o fereastră pe monitor și a verificat mailul, uitându-se în urmă, la telegramele militare. Nimic. Poate că știrile greșeau. Sau poate că cineva sus-pus îl ținuse în afara poveștii din cauza trecutului său.

A luat de pe birou fotografia înrămată; fusese făcută cu două Crăciunuri în urmă, chiar înainte ca Michael să fie numit în post. Fiul lui stătea între el și Beth, un băiat solid ca un stâlp, care îi întrecea pe amândoi în înălțime, și părea că poartă uniformă chiar îmbrăcat în blugi și cămașă. Poate că era din cauza oboselii, sau pentru că nu mai era mult până la Crăciun, iar Michael nu avea să fie acasă, dar O'Halloran a simțit lacrimi alunecându-i pe obraji

și a aruncat o privire spre ușă, neliniștit că cineva ar fi putut să intre și să îl găsească pe marele șef smiorcăindu-se ca un bețiv sentimental. Și-a scos ochelarii și i-a pus pe birou, ștergându-și ochii cu dosul palmelor. Cum naiba să mai conteze dacă îl vedea cineva așa, oricum nu era nimeni acolo! În ultimele două săptămâni semnase mai multe concedii decât semnase un an întreg, și fusese nevoit să refuze și mai multe. Era ca și cum toată lumea voia să meargă acasă.

S-a uitat fix la soția sa așa cum era în fotografie, sprijinindu-se de băiatul care o făcea să semene cu o pitică: Beth a lui, zâmbind luminos în mijlocul familiei pe care o crease. Nu mai văzuse de mult acea privire. Începuse să se întunece în momentul în care Michael se îmbarcase cu trupa lui spre Afganistan și apoi dispăruse în ziua în care primiseră vestea că Michael fusese ucis și nu mai avea să se întoarcă niciodată acasă. A simțit dintr-odată nevoia să fie cu ea, să o ia în brațe în liniștea din casa pe care o construiseră și în care crescuse fiul lor. Ar fi putut cu ușurință să servească un prânz rapid și să se întoarcă înainte ca cineva să-i observe absența.

A închis dosarele, a ieșit de pe contul din sistem și și-a luat sacoul de pe scaun. Chiar când a ajuns la ușă, a sunat telefonul, însă l-a ignorat. A încuiat ușa și a luat-o pe coridor, lăsând telefonul să sune în continuare, auzindu-se tot mai încet în timp ce el se îndrepta înapoi către casă.

33.

Râul nu s-a mai umflat din nou. S-a oprit la nivelul de dinainte, iar barajul a rezistat. Singura diferență notabilă era culoarea apei și reziduul roșu pe care îl lăsase de-a lungul malurilor, de parcă avusese loc un masacru pe toată întinderea lui.

După ce s-au asigurat că barajul este solid și că pericolul a trecut, s-au îndreptat cu toții spre iaz, extenuați și însetați. Liv mergea în urma grupului. Și-a imaginat cum ar fi arătat, târându-și picioarele prin deșert, acoperiți cu nămol roșu, ca o procesiune de oameni din lut neterminați, cu bucăți din noroi căzând de pe șirul extenuat din fața ei, transformând deșertul decolorat de soare într-un roz prăfuit. A ajuns la locul în care terenul cobora și a văzut din nou iazul, strălucind limpede în fața ei. Tot ce își dorea era să cadă cu fața direct în el și să bea la nesfârșit, dar în momentul în care l-a văzut pe bărbatul din capătul celălalt al șirului apropiindu-se de marginea apei și-a dat seama că nu puteau face asta. Niciunul dintre ei nu putea.

— Opriți-vă! a strigat ea și a început să alerge târșâit. Opriți-vă! Nu trebuie să ne spălăm în iaz.

Putea citi iritarea pe chipurile care s-au întors spre ea.

— Și nu trebuie nici să bem, nu înainte să ne curățăm.

— Trebuie să bem.

Omul din fruntea șirului purta o salopetă albă de sondor care acum era atât de mânjită cu noroi roșu, încât arăta ca un măcelar. S-a întors și s-a îndreptat spre apă.

— Așteaptă! Liv a alergat ca să îl împiedice, punându-se în fața lui pentru a-i opri calea. Cum te cheamă?

Omul părea furios.

— Sunt Kasim Barzani.

— Kasim, și eu simt nevoia să beau la fel de mult ca tine, dar, după tot ce am făcut ca să păstrăm iazul curat, trebuie să fim atenți să nu-l contaminăm.

Liv s-a tras de cămașă, și un nor de praf roșu a ieșit din ea.

— E doar noroi. Ce contează puțin noroi roșu? a întrebat Kasim și s-a întors spre ceilalți. Cum știm dacă apa e otrăvită? Tu cum știi? a întrebat-o pe Liv.

Șirul de chipuri extenuate a încuviințat în tăcere. Liv simțea cum setea îi umple de furie. Nu mai era mult și aveau să o calce în picioare în graba lor de a ajunge la apă. S-a gândit să le spună despre simbolurile de pe piatră și despre ce citise acolo, însă chiar și ei îi suna nebunesc.

— Nu știu dacă apa e otrăvită, nu cu siguranță. Dar dacă tu ești sigur că nu e, atunci bea, dar nu din iaz. Du-te și bea niște apă roșie de pe cealaltă parte a barajului, și atunci o să vedem dacă e otrăvită sau nu.

Fața lui Kasim s-a înroșit, iar Liv a regretat imediat că își pierduse cumpătul.

— Îmi pare rău, a spus ea.

I se părea că soarele îi fierbe creierul în cap. Era prea obosită pentru toate astea și nu ea ceruse ca oamenii aceia să o urmeze în deșert – dar asta nu o oprea să se simtă responsabilă pentru ei.

— Pot să-i spăl eu pe toți, a spus Tariq, ieșind din șir, și toți ochii s-au întors spre el. Lucram departe de baraj când a venit viitura, așa că nu am atât de mult pământ roșu pe mine. Pot să mă spăl cu apă din bidonul meu, și pe urmă să mai aduc din iaz pentru a curăța pe toată lumea.

Ochii mici și negri ai lui Kasim s-au întors de la Tariq la Liv, ca și cum totul ar fi putut să fie vreun truc.

— Cine începe? a întrebat el.

— Contează? a întrebat Liv cu o voce care era mai mult răsuflare decât sunet.

Era atât de epuizată, încât de-abia mai putea să stea în picioare, dar să mai și vorbească.

— Dacă te face să te simți mai bine, atunci eu o să fiu ultima.

— O să-ncep cu cel mai curat, în felul ăsta o să am și pe cineva să m-ajute.

Kasim a încuviințat din cap, dându-și seama că erau alții mult mai murdari decât el. Liv s-a uitat la ea însăși – era acoperită din cap până în picioare în apa nămoloasă, fiindcă se lipise de baraj. S-a uitat la Tariq.

— După cum am spus, bănuiesc c-o să fiu ultima.

Liv a observat de la depărtare procesul de curățare, cuibărită într-un fir de umbră creată de un bolovan mai mare. După confruntarea cu Kasim, nu voia să mai cauzeze alte tensiuni. L-a privit pe Tariq turnând ușor apă peste capetele și trupurile din grup, ca un profet din Vechiul Testament botezându-i pe credincioși în deșert, și a studiat Harta Stelară cu alți ochi. Spera că acum, după ce evenimentele prezise de primul șir fuseseră dezvăluite, să se lămurească și restul profeției. Dar deși anumite simboluri, precum craniul, se repetau și în alte părți din text, înțelesurile lor păreau să se schimbe în funcție de simbolurile care le înconjurau. Acum știa că în primul șir craniul însemna otravă, dar, când apărea din nou în ultimul, acest înțeles părea că nu se mai potrivește. Era ca și cum fiecare simbol ar fi fost o oglindă, cu formă identică dar reflectând ceva cu totul diferit în funcție de poziția pe care o avea.

Când și ultimul bărbat a fost curat și s-a alăturat celorlalți la iaz, Liv și-a îndesat hârtia în buzunar și a mers țeapănă prin praf, târșâindu-și picioarele, către băltoaca roșie plină de noroi pe care o lăsaseră în urmă. Durerea de cap devenise insuportabilă din cauza deshidratării, a căldurii și a stresului și parcă creștea și mai mult când îi vedea pe toți ceilalți adunați pe marginea apei, bând.

— Poate ar trebui să le dai de înțeles să fie atenți cu apa, i-a spus ea lui Tariq în timp ce el îi întindea un bidon de apă. Nu sunt sigură cât timp va trebui să ne ajungă. Le-aș spune chiar eu, dar nu cred că sunt foarte populară în momentul ăsta.

Tariq s-a uitat la ceilalți.

— Cred că au mai mult respect pentru tine decât îți dai seama.

— Chiar și Kasim?

Liv și-a turnat apa pe față, sorbind ultimele picături delicioase.

— Te-a urmat în deșert, nu-i așa? Nu-ți face griji, o să le spun c-ar trebui să consumăm apa cu rația, cel puțin până ne hotărâm ce o să facem, a zis el și i-a dat un bidon plin lui Liv. Și ce-o să facem, mai exact?

Liv a mai luat o gură de apă și apoi a răsuflat lung, epuizată.

— Sincer? a spus ea. N-am nici cea mai mică idee.

— Dar tu ai făcut să curgă apa! Și ai știut că râul o să devină roșu.

Ea a dat din cap.

— Apa a venit din pământ, nu de la mine.

— Dar tu ai știut că urma să se-ntâmple! Cum?

— Chiar vrei să știi?

Liv a scos bucata de hârtie din buzunarul de la spate, pătată acum cu roșu.

— Aceste simboluri sunt crestate pe Harta Stelară, piatra pe care am așezat-o pe mormântul Fantomei, a zis ea și a arătat către primul rând. Uită-te aici: un râu, un vultur, un craniu. Ele m-au făcut să mă gândesc că apa va fi otrăvită. Doar că...

S-a încruntat din nou, încercând să se exprime clar.

— A fost mai degrabă ca și cum aș fi simțit asta.

— Ca o premoniție?

— Ceva de felul ăsta, numai că a fost cumva prinsă în simbolurile astea și scrisă. Nu e tocmai științific, nu-i așa? Și te rog să nu le spui celorlalți. După cum merg lucrurile în momentul ăsta, s-ar putea să mă linșeze dacă și-ar da seama că i-am pus să treacă prin toate astea din cauza unui avertisment antic scrijelit pe o piatră.

Tariq a zâmbit.

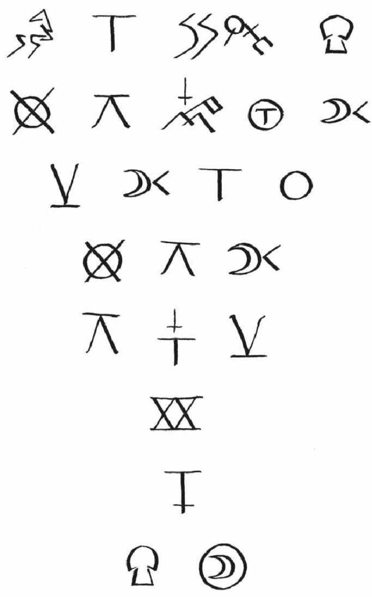
— Cultura noastră este foarte diferită de a voastră. Noi acordăm mai multă importanță trecutului și nu suntem atât de fixați asupra viitorului. Înțelepciunea strămoșilor e venerată, și la fel sunt și cei care o pot interpreta. Mulți cred că strămoșii ne-au văzut viitorul mai limpede chiar decât îl putem vedea noi înșine. Știi că aici a fost inventată scrierea?

Liv a încuviințat din cap, amintindu-și de conversația avută cu Gabriel în timp ce căutau Harta Stelară.

— Noi credem că strămoșii au inventat cuvântul scris tocmai pentru a lăsa lucrurile astea moștenire, ca să ne poată vorbi și să ne transmită cunoașterea divină pe care o dețineau. Pot să mă uit și eu?

Liv i-a dat reproducerea de pe Harta Stelară.

Tariq a studiat documentul, cu fruntea încrețită de gânduri, în timp ce Liv și-a turnat apă pe mâini și a privit-o cum curge roșie pe pământ.



— Simbolul ăsta, semiluna cu o săgeată lângă ea... a spus el, arătând spre sfârșitul celui de-al doilea rând. E încă folosit de beduini.

Liv a studiat simbolul și a văzut că se mai repeta pe al treilea și al patrulea rând.

— Se referă la faza lunii, a explicat Tariq. În desert, folosim luna pentru a măsura trecerea timpului. Fiecare fază durează douăzeci de zile și jumătate. Săgeata de lângă este numărul

nouă în limba beduinilor, așa că împreună înseamnă „nouă luni“.

Liv a făcut un calcul în minte. „Două sute cincizeci și șase de nopți, opt luni.“

Tariq a arătat spre ultimul simbol dintre toate, o altă lună închisă într-un cerc.

— Și ăsta se referă tot la timp. Este o lună în interiorul unui soare și reprezintă o zi și o noapte împreună. E mai generic. Înseamnă „zile“.



Liv a privit simbolul prin prisma acelor informații noi și ceva s-a legat în mintea ei.

— Zile, a repetat ea, cu ochii atrași din nou de craniu. Are sens. De fiecare dată când mă uit la al doilea craniu am sentimentul că ceva se sfârșește, ca o moarte. Moartea zilelor... Sună cam apocaliptic.

Tariq a încuviințat solemn din cap.

— Fiecare cultură are versiunea ei de apocalipsă. În cultura mea avem mitul sumerian al zeului Marduk, care o să se întoarcă într-o zi și o să distrugă pământul. Sumerienii erau incredibil de avansați în cunoștințele lor și în înțelegerea științei și a cosmologiei în special. Oamenii de știință din prezent cred că Marduk ar putea fi de fapt o planetă a cărei orbită o s-o aducă într-o zi în coliziune cu Pământul. Există multe relatări în trecut despre cum am fost de multe ori pe punctul de a ne ciocni. Despre mitul potopului, de exemplu, prezent în fiecare cultură de pe pământ, se crede că e rezultatul trecerii unui corp ceresc destul de aproape de Pământ, gravitația lui deranjând cursul oceanelor. Chiar și nașterea lui Hristos, cu steaua strălucitoare și călătoare, a fost atribuită lui Marduk. Uneori e reprezentat ca un taur cu un soare între coarne, cum e și aici, a zis și a arătat steaua mare de pe hartă, care se afla chiar între coarnele Taurului.

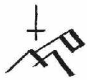
— Opt luni, a meditat Liv, apoi Marduk se-ntoarce să distrugă lumea. Iar prima linie a acestei profeții a avut loc deja, așa că bănuiesc că numărătoarea a început.

Tariq i-a înapoiat documentul.

— Mai bine mă duc să le spun celorlalți s-o ia mai ușor cu apa, a spus el, altfel n-o să rezistăm opt luni, și n-aș vrea pentru nimic în lume să pierd sfârșitul lumii.

A făcut o mică plecăciune, apoi s-a îndepărtat. Exista ceva foarte reconfortant în politețea de modă veche a acelui bărbat. Era ca și cum ar fi venit dintr-un alt timp. Îi amintea puțin de Gabriel.

Liv s-a uitat din nou la simboluri, concentrându-se pe unul în special.



Deși multe dintre ele îi dansau prin fața ochilor, acela rămânea nemișcat și clar. Sabia de deasupra siluetei stilizate a calului era Gabriel – războinicul, călărețul, sabie a justiției și eliberatorul Sacramentului. Era singurul simbol care îi dădea speranță, pentru că sabia apărea din nou spre sfârșitul profeției, lângă o alta.



Asta însemna două lucruri : mai întâi, că Gabriel era încă în viață, trebuia să fie, dacă avea să ia parte la evenimente care aveau să aibă loc peste opt luni ; și al doilea, că, înainte ca cele opt luni să treacă, el se va reuni cu ceea ce reprezenta simbolul T, cu Sacramentul, cu Cheia – cu ea.

34.

Gabriel s-a trezit în gemetele chinuitoare care răsunau între zidurile de piatră. A deschis ochii și a văzut un tavan arcuit înalt deasupra lui, cu o armată de îngeri înghețați în piatră, cu chipul înțepenit în întristare, de parcă se tânguiau din cauza a ceea ce vedeau dedesubt.

A întors capul și a văzut șiruri de paturi întinzându-se către naosul unei biserici. Erau pline de trupuri de bărbați și femei care se zvârcoleau, trăgând de benzile late de pânză cu care erau legați, cu pielea plină de furuncule care se spărgeau la orice apăsare. Doctori în constume de protecție se mișcau printre paturi, făcând injecții. Pe peretele îndepărtat a văzut demoni care îi trăgeau de limbă pe condamnați și diavoli care îi fierbeau în cazane de ulei și atunci și-a dat seama unde se afla. Era în biserica publică din orașul vechi al Ruinei, în apropierea bazei Citadelei. Reușise, însă prea târziu. Biserica era acum o infirmerie tânguitoare plină de infectați.

Boala se răspândea.

Gabriel a scrâșnit din dinți în timp ce un val de febră a trecut peste el, urmat de o dorință chinuitoare de a-și scărpina pielea, dar era legat de pat ca toți ceilalți, așa că îi era cu neputință. A auzit pași apropiindu-se pe podeaua de piatră și a închis ochii, stăpânindu-și pornirea de a trage puternic de legături și a simți extazul de a potoli mâncărimea crescândă. Îi era cald, îi era din ce în ce mai cald, iar sudoarea îi gâdila pielea arzătoare, înrăutățind situația.

Pașii s-au oprit lângă patul său, și s-a abținut cu greu să rămână nemișcat. Nu voia să fie adormit de o doză de sedativ pu-

ternic. Trebuia să se gândească, iar pentru asta trebuia să fie conștient, indiferent cât de chinuitor ar fi fost.

— Ai arătat și mai bine de atât.

Vocea l-a luat prin surprindere. O recunoștea.

— Nu-ți face griji, s-a auzit din nou vocea. N-am spus nimănui cine ești. Pe numele tău există încă destule mandate de arestare, și, ca să fiu sincer, pur și simplu nu mă descurc cu toate hârțoagele.

— Arkadian !

Gabriel a deschis ochii și a văzut o siluetă îmbrăcată într-un costum de protecție ; avea un braț bandajat și doi ochi care zâmbeau în spatele unui vizor de plastic.

— Am auzit eu că un nebun a venit călare până aici, a zis Arkadian cu vocea înăbușită de materialul care îl izola de aerul infectat. Cum te simți, sper că mai bine decât arăți.

— Simt că sunt pe moarte. Și probabil că așa și e.

— Prostii ! Ești întruchiparea sănătății în comparație cu alții de pe-aici ! Majoritatea au ajuns în pragul nebuniei din cauza asta. Trebuie să fie sedați puternic doar ca să se oprească din urlat și din plâns și să nu mai încerce să-și sfâșie carnea de pe ei.

Gabriel s-a cutremurat și și-a încleștat fiecare mușchi în timp ce o nouă furnicătură a apărut și s-a răspândit în interiorul lui. Putea înțelege cât de ușor ar fi fost să te dai bătut și să-ți pierzi mințile din cauza acelei senzații.

— Câte cazuri ? a reușit el să articuleze printre dinții încleștați.

— Douăzeci și opt confirmate până acum, alte optzeci și patru ținute în carantină. Și toate sunt aici, în orașul vechi. Până acum sunt numai adulți, copiii se pare că au o anumită imunitate și toată lumea se roagă la Dumnezeu să rămână așa.

— Câți morți ?

Arkadian a ezitat. A văzut că Gabriel răsuflă ușor și a dedus că avea grijă să nu atragă atenția doctorilor.

— Câți ? a repetat Gabriel când spasmele au devenit mai ușoare.

— Nouă.

— Când a fost primul?

— Acum două zile, un chelner care lucra în cafeneaua mătușii lui la debarcader. Ea a fost următoarea care a murit.

Gabriel a închis ochii. S-a gândit la trecut, la cele două siluete cu măști de respirație pe care le văzuse pe când se apropia de zidul orașului vechi; costumele de protecție și semnele de pericol de contaminare. Dacă reacționaseră îndeajuns de repede să instaureze carantina și să îi izoleze pe cei infectați, atunci poate că răspândirea fusese oprită. Poate că nu ajunsese prea târziu.

— Toți oamenii infectați au lucrat în apropierea Citadelei?

— Da, toți cu excepția ta. Ai fost cauza multor emoții și îngrijorări. Îngrijorări pentru că ești singurul suferind de Lamentație care nu provine dintre aceste ziduri, emoții pentru că pare că te-a afectat într-un mod diferit. Majoritatea oamenilor devin incoerenți și mor în patruzeci și opt de ore de la apariția simptomelor principale. Dar tu poți încă să vorbești. De cât timp o ai?

— Nu știu. De zile întegi.

— Mai mult de două?

— Cinci, cred.

În spatele vizorului, privirea lui Arkadian s-a încețoșat puțin imaginându-și cinci zile de astfel de suferință.

— De ce te-ai întors?

Gabriel a fost cuprins de frisoane, în ciuda pielii care ardea.

— Ca s-o protejez pe Liv. Am vrut să aduc boala înapoi de unde pornise. Am vrut s-o înapoiez Citadelei.

— Ei bine, ai reușit.

Gabriel a dat din cap.

— Nu chiar.

Arkadian l-a privit până când a trecut peste un alt spasm.

— Ascultă, a spus acesta, aplecându-se mai aproape. Va trebui să le spun doctorilor că ești treaz. O să-ți pună câteva întrebări și o să mai facă niște analize. În momentul ăsta ești cea mai bună șansă pe care o au ca să găsească un antidot.

— Bine. Doar să nu le spui cine sunt.

Arkadian a schițat un zâmbet.

— Mă crezi prost? N-o să mai fii de niciun folos nimănui dacă te arunc în închisoare.

— Dar mai întâi vreau să faci ceva pentru mine. Trimite un mesaj în Citadelă. Încearcă să-i convingi să-și deschidă porțile și să-i primească înăuntru pe cei bolnavi.

Arkadian s-a holbat la el de parcă Gabriel și-ar fi pierdut cu adevărat mințile.

— N-o să fie de acord.

— De ce nu?

— Pentru că e vorba de Citadelă, ei nu lasă pe nimeni înăuntru.

— Lucrurile se mai schimbă. Epidemia a început acolo, probabil că face ravagii în rândul populației de pe munte. E posibil ca ei să aibă nevoie de ajutor medical mai mult decât oricine. Spune-le c-o să vină și doctori, odată cu tot echipamentul medical necesar pentru a analiza boala asta. Se transmite pe calea aerului. Eu așa am luat-o, am inspirat-o când am fost acolo. Și toți oamenii ăștia au lucrat la docuri, în zona cea mai apropiată de munte, de-aia au luat-o și ei. Așa că trebuie s-o ducem înapoi de unde a început și să-ncercăm s-o ținem închisă. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar răspândi, imaginează-ți doar!

Un zgomot l-a făcut pe Arkadian să ridice privirea. O femeie începuse să se zvârcolească și să-și sucească capul cu atâta putere, încât patul începuse să se încline și să miște. Trei medici în costum s-au adunat în jurul ei, ascunzând-o privirilor. Unul dintre ei încerca să țină patul în loc, în timp ce ceilalți doi se luptau cu femeia, care acum urla ca o posedată. Încercau să o sedeze, însă se zbătea cu atâta putere încât nu-i puteau înfige acul în braț. Zarva creștea, ceilalți bolnavi, imobilizați în paturile din jur, au început să se trezească din somnul indus chimic. Apoi, la fel de repede pe cum începuseră, spasmele au încetat. Femeia a scos un ultim urlet, care a sunat de parcă viața ar fi fost literalmente sfâșiată în interiorul ei, apoi a rămas nemișcată.

Cei trei medici s-au oprit pentru un moment, uitându-se fix la cadavru. Apoi unul s-a îndepărtat pentru a calma alt pacient, și la fel a făcut și al doilea, unul singur rămânând pe loc, desfăcând și dezlegând legăturile strânse de pânză, de care acum nu mai era nevoie.

— Zece, a spus Gabriel.

Arkadian s-a uitat la el și a încuviințat din cap.

— Pe cine să contactez în Citadelă?

Gabriel a închis ochii, epuizat de efortul de a se stăpâni.

— Un călugăr pe nume fratele Athanasius. El m-a ajutat să intru ultima dată. El e cel care o să ne ajute din nou, a zis și a deschis ochii injectați, uitându-se fix la Arkadian. Presupunând că mai e în viață.

35.

Pentru a doua oară în acea zi, aeronava C-130 s-a înălțat spre cer.

Înăuntru, prins cu centura de același scaun, trupul lovit al lui Shepherd resimțea fiecare trepidație și fiecare înclinare. S-a consolat însă cu gândul că zborul spre Charleston va fi puțin mai scurt decât cel precedent.

El și Franklin studiau dosarele cu informații despre reverendul Fulton R. Cooper, extrase cu ajutorul laptopului din baza de baza de date a FBI. Nu avusese mult timp la dispoziție, dar chiar și așa, viteza și gama de informații pe care reușise să le scoată la iveală erau impresionante. Bineînțeles, faptul că Fulton Cooper era o persoană publică nu îngreunase procesul, dimpotrivă.

Shepherd a citit documentele în ordine cronologică, începând cu originile umile ale lui Cooper: în anii șaptezeci vânduse Biblii la marginea drumului alături de tatăl său, după ce mama îi părăsise. Tatăl fusese cel care își încurajase fiul să predice pe la târguri și prin capele mici, dându-și seama că acesta avea o abilitate rară de a captiva mulțimea, iar afacerile mergeau mereu mai bine când le vorbea oamenilor. La cincisprezece ani, Cooper începuse deja să predice la la televizor, mai întâi ca invitat al altor teleevangheliști și mai apoi în propria emisiune, în care amesteca energic tehnici publicitare cu farmec personal și susținea că creștinismul modern este exemplificat în visul american. Toate acestea prinseseră atât de bine la public, încât emisiunea lui ajunsese să fie difuzată la nivel național în mai puțin de trei ani, și el încasa cecuri de o jumătate de milion de dolari pentru fiecare emisiune. Apoi totul se năruise.

Soția îl părăsise și apăruse într-o emisiune la o oră de vârf, acuzându-l că un e alcoolic împătimit și că o bătuse. Adusese

și dovezi, fotografii și certificate medicale care datau cu ani în urmă, arătând ochii învinețiți și degetele rupte pe care i le provocase Cooper, precum și preluări video de la o cameră de securitate care îl surprinsese lovind-o în mod repetat cu piciorul pe aleea casei lor, după ce se întorseseră acasă de la o strângere de fonduri. Ea a depus plângere penală, emisiunile lui au fost imediat anulate, iar el a sfârșit prin a intra la închisoare pentru abuz.

Cooper a organizat o conferință de presă chiar în ziua în care a fost eliberat, în care și-a repetat promisiunea de a-și dedica viața lui Isus și a implorat iertare pentru toate păcatele pe care le comisese în timp ce era stăpânit de Satana. Pretindea că petrecuse timp în pustietate și că lăsase tentațiile Diavolului în urmă, acum, că Domnul îi arătase o nouă cale, cea de cruciat modern. Ultimele pagini ale dosarului arătau exact cum implementase această declarație. Erau fragmente din predicile sale împotriva altor religii, detalii ale multiplelor campanii media care scoteau în evidență faptul că se opunea construcției lăcașurilor de cult noncreștine oriunde în America, și propunerea sa de lege pentru a face creștinismul singura religie ce putea fi predată legal în școlile americane. Însă, de departe, cea mai puternică componentă a noii sale misiuni era o inițiativă caritabilă denumită „Operațiunea Mântuitorul“, care, conform informațiilor, oferea „ajutor spiritual și tămăduire pentru războinicii de pe fronturile războaielor sfinte“. Strângea bani pentru a le trimite ajutor medical și psihologi soldaților care luptau în zone în care religia era un subiect sensibil, cum ar fi Afganistan și Orientul Mijlociu, și îi ajuta pe aceeași soldați să-și găsească locuri de muncă atunci când reveneau acasă. Astfel, Cooper își câștigase niște admiratori foarte sus-puși. Existau și fotografii cu el făcând cu mâna și zâmbind la numeroase întruniri politice, stând umăr la umăr cu senatori, congresmeni și membri ai cabinetului din mai multe guverne.

Shepherd a tresărit atunci când Franklin a început să vorbească.

— Ce crezi ?

Shepherd s-a uitat fix la cea mai recentă fotografie a lui Cooper, radiind în fața camerelor de luat vederi la primul tur din alegerile prezidențiale.

— Pare puțin probabil să fie terorist.
— În general ăsta e tipul cel mai eficient de terorist.
— Doctorul Kinderman și profesorul Douglas sunt doi dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am cunoscut. Îmi vine greu să cred că cineva precum Cooper i-ar putea convinge să-și saboteze munca de o viață.
— Poate că-i avea la mână cu ceva, fiecare om are un punct slab și fiecare om are prețul lui. Sau poate că ei l-au găsit pe Domnul, și Cooper i-a găsit pe ei.
— Profesorul Douglas Îl găsise deja.
— Serios?
— Nu toți oamenii de știință sunt niște păgâni fără niciun Dumnezeu. Cândva l-am ascultat ținând un curs despre legătura dintre religie și știință. A spus că a studia stelele e doar un alt fel de a încerca să te apropii de Dumnezeu, echivalentul unei rugăciuni. Așa că-mi e greu să înțeleg cum ar putea distruge chiar lucrul care îi dă posibilitatea să facă asta. Ar fi ca și cum l-ai convinge pe Papă să arunce în aer Basilica Sfântul Petru.
Franklin a căzut pe gânduri.
— Ce știi despre Operațiunea Peștele?
Shepherd a dat înapoi la prima pagină și a recitit rezultatele de la investigarea documentelor, în care citiseră pentru prima dată numele lui Cooper.
— N-a fost un fel de vânătoare de vrăjitoare motivată religios?
— A fost, dacă e să dai crezare anumitor articole de presă. A fost o investigație internă deschisă în urma unor sesizări potrivit cărora în mai multe departamente de la guvernare se infiltrase o vastă rețea creștină, care preluase controlul și ale cărei scopuri nu coincideau neapărat cu interesele naționale. O parte a anchetei a constat din identificarea creștinilor radicali: Guvernul nu caută să-i țină sub supraveghere doar pe islamiștii extremi, nebun și periculos înseamnă nebun și periculos indiferent cărui Dumnezeu îi faci plecăciuni. Oricum, am lansat o poveste cum că evoluția darwiniană o să devină materie obligatorie în școli și apoi am inventat o petiție pentru a aduna numele tuturor persoanelor care se opuneau cu vehemență, și așa a picat și Cooper

în plasă. Cred că se vede mai degrabă „după chipul și asemănarea Domnului“ decât o maimuță evoluată.

— Ce s-a întâmplat cu ancheta, s-a făcut vreo arestare?

Franklin a dat din cap.

— O combinație de presiuni din ambele camere ale Congresului și o campanie de presă eficientă care a susținut că ancheta e un atac la adresa primului amendament al Constituției au închis-o înainte să avem vreun rezultat.

— Dar nu e exact ce ar face o rețea secretă puternică pentru a împiedica să fie descoperită, dacă ar lucra în interiorul Guvernului?

Franklin a ridicat din umeri.

— Eu nu fac decât să ascult ordine, și n-a mai existat voință politică pentru a menține ancheta deschisă. Să lovești creștinii într-o țară care e majoritar creștină n-o să-ți aducă prea multe voturi, în special acum, după 11 septembrie, când islamismul a devenit noul comunism. Omul normal de pe stradă ar fi probabil destul de mulțumit să descopere că un grup de creștini puternici conduc țara pe ascuns, dar ce-ar fi dacă rețeaua s-ar fi extins la toate nivelurile în toate domeniile, nu numai în sistemul de guvernare central, ci și în cel legislativ, judiciar, în NASA. Așa că dacă, precum spui, profesorul Douglas era un om credincios, poate că făcea parte din rețeaua asta, și la fel Kinderman. Iar oamenii cu o credință puternică ar face orice dacă ar fi convinși că e voia Domnului. Așa că orice prejudecăți ai avea despre reverendul Cooper sau despre dragul tău profesor Douglas, nu trebuie să te îndoiești nicio clipă că cei pe care îi urmărim sunt oameni puternici și foarte bine motivați. Trebuie să înaintăm cu atenție, agent Shepherd, nu există nimic mai înfricoșător decât un inamic care crede că moartea e doar o poartă spre ceva mai bun.

36.

Poarta Postillion era larg deschisă, iar sunetul lent al copitelor pe piatra cubică răsuna în piața publică în timp ce carul cu tribut ieșea din complexul seminarului din orașul vechi al Ruinei.

În față călăreau doi seminariști, îmbrăcați complet în negru cu excepția albului măștilor chirurgicale. De obicei, spectacolul săptămânal de livrare a proviziilor în Citadelă era urmărit de mari grupuri de turiști care se adunau de-a lungul drumului, cu aparate de fotografiat în mână, gata să surprindă cea mai bună imagine a acelei ceremonii atemporale. În ziua aceea nu era nimeni acolo.

Carul a trecut pe sub arcada de piatră a drumului care ducea la docurile ce încercuiau Citadela și s-a îndreptat către podul de lemn de peste șanțul plin de iarbă acum, dar în care cândva fremătase murmurul apei. Vântul flutura și trăgea de sutanele negre ale celor doi seminariști, încrețind celofanul în care erau învelite numeroasele buchete care acopereau încă dalele pe care căzuse călugărul.

Sunetul roților s-a transformat într-o huruială joasă când au trecut de pe dalele de piatră pe podețul de lemn de peste șanț. Carul s-a oprit cu o smucitură pe platforma de lemn – aceasta era asigurată în fiecare colț cu frânghii groase, care se înălțau pe versantul muntelui și dispăreau în întunericul unei peșteri care se deschidea deasupra lor.

În mod normal, descărcarea dura zece minute, dacă era făcută de patru bărbați. În ziua aceea celor doi le luă mai puțin de cinci minute. Cantitatea de mâncare fusese redusă drastic în ultimele săptămâni, ceea ce sugera că erau mult mai puține guri de hrănit. Singurul lucru din care ceruseră o cantitate mai mare – mult mai mare – erau proviziile medicale.

Teancul de corespondență săptămânală era ultimul lucru care se încărca. Era așezat în cutia de lemn construită în colțul platformei, după care unul dintre seminariști trăgea cu putere de o frânghie subțire de cânepă, iar sus, în interiorul muntelui, suna un clopoțel.

Au privit, în timp ce frânghiile scârțâiau și se întindeau, iar platforma începea să se ridice, simțindu-se ușurați că mai existau încă brațe îndeajuns de puternice și sănătoase care să o ridice. Platforma s-a ridicat constant, la trei sute de picioare înălțime, în întunericul peșterii tributului, unde s-a oprit cu o smucitură. Siluete acoperite de glugă, purtând mască chirurgicală, s-au dezlipit din umbră pentru a o descărca, așezând cutiile de mâncare pe numeroasele rafturi de piatră săpate în ziduri și predând echipamentele medicale pelerinelor maronii care așteptau și care o duceau jos, în întunecimea muntelui, unde puteau fi auzite gemetele îndepărtate ale suferinzilor.

Fratele Osgood privea de la marginea peșterii, jucându-se neliniștit cu bretelele de la masca sa de față. Fusese recent promovat de la cel mai jos nivel al călugărilor de pe munte la cel al pelerinelor maronii din Administrata, nu că vechiul sistem de ucenicie ar mai fi avut vreo valoare după ce molima lovise prima dată. A așteptat ca cea mai mare parte dintre provizii să fie descărcate și apoi s-a strecurat în față, simțind piatra platformei sub tălpi în timp ce a tras corespondența din cutia ei și a fugit din nou înapoi, fericit să se îndepărteze de oamenii din peștera tributului.

A mers pe coridoarele întunecate, strângând teancul la piept, scrutând întunericul după semne că altcineva se îndrepta spre el. De când lovise molima, călugării Apothecaria îi sfătuiseră să micșoreze pe cât posibil contactul cu ceilalți, și mișcarea în interiorul muntelui fusese strict restricționată.

Osgood a trecut de o ușă cu lacăt, pe care se afla un semn scris de mână care spunea „Peștera Robigo. Atenție, molimă!". Semne asemănătoare zăvorau rutele peste tot în munte, rămășițe ale încercării inițiale de a opri boala izolând diferite zone, pe măsură ce apărea câte un caz nou. Nu se obosise nimeni să le mai dea jos, deși nu mai aveau nicio importanță. Existau multe

alte lucruri cu care călugării erau ocupați, și oricum toată lumea știa că trebuie să le ignore, cel puțin cei care mai gândeau încă rațional.

Un geamăt slab, gutural a ieșit din întuneric, iar masca de bumbac intra și ieșea din gura lui în același ritm cu pulsul care i se accelerase. Deși trecuse un an, nu se obișnuise încă cu întunericul muntelui și, din când în când, în miez de noapte, avea iarăși coșmaruri în dormitorul tăcut. Își imagina cum tunelurile se închid peste el, sau cum creaturi groaznice îl urmăresc pe coridoarele labirintului, sunetul gemetelor lor inumane apropiindu-se tot mai mult, până când se trezea, răsuflând greu într-un lac de sudoare. Iar acum coșmarurile scăpaseră și în viața reală.

A deschis lacătul de pe ușa grea de lemn care ducea în grădină, ferindu-și ochii, pregătit pentru lumina orbitoare a zilei.

Grădina ocupa cea mai mare parte din centrul muntelui și era înconjurată din toate părțile de ziduri înalte de stâncă. Reprezenta craterul îngropat al unui vulcan stins de o veșnicie, care lăsase în urmă un sol atât de bogat și de fertil, încât îi susținuse pe bărbații din munte timp de mii de ani, pe timp de secetă, de foame și de asediu. De atâta timp, fusese bijuteria vie din inima muntelui negru.

Acum însă murise.

Osgood a clipit pentru a-și obișnui ochii cu lumina zilei și și-a croit drum printre straturi cu vrejuri uscate de fasole și roșii, negre și ofilite, printre resturile pline de noroi ale dovlecilor care păreau cranii în putrefacție. Vița-de-vie care acoperea cândva zidurile de piatră atârna fără viață, iar pământul era plin de crengi rupte, îngropate în grămezi de frunze maronii pătate cu negru, care vestiseră primele apariția infecției. Și peste tot în jur, aerul care cândva mirosea atât de puternic a pământ și a lut și a viață avea acum o aromă amară de fum de lemn ars amestecat cu ceva ce Osgood nu avea să uite toată viața lui. Printre copacii căzuți se vedea sursa mirosului, precum și grupul de călugări care prezidau deasupra acesteia. Era piatra-crematoriu, acoperită cu crengi cuprinse de limbi de foc înfometate, iar deasupra lor, trei cadavre.

Începuseră să incinereze cadavrele în a treia zi a epidemiei, când nu le mai rămăseseră locuri în care să le păstreze, iar panica începuse deja să se strecoare pe la marginile vieții ordonate din munte. Se stabilise că acele cadavre reprezintă un pericol suplimentar mult prea mare pentru sănătate și trebuie fie îngropate, fie arse. Incinerarea era mai rapidă. De atunci focul arsese fără oprire, căci cadavrele soseau întruna.

— Frate Athanasius! a strigat Osgood către grup, oprindu-se cât putea de departe de căldura și duhoarea focului. Am adus corespondența.

Unul dintre călugări s-a întors pentru a-l privi – cu capul său chel și fața spână, ieșea în evidență între ceilalți, toți bărboși și cu plete, iar în ochii lui erau întipărite adânc durerea și traumele din ultima săptămână.

Athanasius a dat din cap în semn de salut și a făcut un pas în față, întinzând mâna după legătura de scrisori, simțind că novicele ezită să se apropie. În mod tradițional, scrisorile puteau fi văzute doar de Abate, însă boala secerase călugării fără să țină cont de vârstă sau de rang, iar majoritatea clericilor în vârstă și a căpeteniilor diferitelor confrerii erau acum fie morți, fie legați de pat în vreunul dintre numeroasele saloane de izolare improvizate în interiorul muntelui. Singurii cu ceva autoritate care mai rămăseseră erau părintele Malachi, bibliotecarul-șef, părintele Thomas, aflat de asemenea în grupul de lângă foc, și Athanasius care, ca șambelan al Abatelui, preluase acum îndatoririle acestuia.

A luat legătura și era pe punctul de a se întoarce la foc, când și-a zărit numele scris pe prima scrisoare. A rupt plicul și a citit biletul scris de mână.

Frate Athanasius,

Boala despre care mi-ai vorbit ultima oară s-a răspândit. O am și eu. Sunt sigur că mulți din interiorul Citadelei s-au infectat. Trebuie să găsim un leac și s-o oprim să se

mai răspândească. Pentru a face asta, te rog să permiți ca bolnavii și cei ce îi îngrijesc să intre în Citadelă. Cu cât doctorii studiază mai mulți pacienți, cu atât mai repede vor găsi un remediu, și aducând bolnavii în interiorul muntelui putem restrânge infecția și o putem stăpâni. Înțeleg însemnătatea rugămintii mele, dar sper să mă poți ajuta din nou, cum ai făcut și altădată - pentru binele nostru al tuturor.

Al dumitale,
Gabriel Mann

Athanasius i-a dat scrisoarea lui Thomas, iar mintea îi zumzăia în timp ce aștepta ca acesta să termine de citit. În întreaga istorie a Citadelei, nimeni care nu fusese cercetat cu atenție și hirotonisit nu fusese lăsat în interiorul muntelui. Chiar dacă circumstanțele în care se aflau erau extrem de neobișnuite, existau totuși persoane care mai degrabă ar fi murit decât să rupă tradiția. Mai ales că ar fi însemnat să permită și accesul femeilor.

Thomas a terminat și a ridicat privirea, părând uimit.

— Ce crezi? a întrebat Athanasius.

Thomas s-a uitat fix la flăcările care consumau ultimele victime ale molimei pe care nimeni nu reușise încă s-o oprească.

— Cred că trebuie să vorbim cu părintele Malachi, a spus el. Nu putem să aprobăm o asemenea măsură fără el, sau fără sprijinul celor pe care îi reprezintă. Din nefericire, sunt aproape sigur care o să fie răspunsul său.

Athanasius a încuviințat din cap. Malachi era la fel de tradițional și conservator ca oricare dintre călugării de pe munte, iar șirul nesfârșit de calamități care se abătuse asupra Citadelei îi exacerbase tendințele. Avea să fie greu să îl convingă, însă scrisoare pe care o ținea în mână îi oferea lui Athanasius primul

licăr de speranță după de multă vreme, și nu avea de gând să renunțe la el.

— Atunci va trebui doar să-l convingem, a spus el și, pentru prima dată în câteva zile, a zâmbit în timp ce străbătea grădina distrusă, îndreptându-se spre marea bibliotecă din inima muntelui.

37.

Marea bibliotecă se întindea ca un labirint în patruzeci și două de încăperi de diferite dimensiuni, adânc în inima muntelui. Era una dintre cele mai mari comori ale Citadelei – cea mai valoroasă colecție de cărți și texte antice, unică din lume, strânsă în mii de ani prin achiziții și donații. De asemenea, reprezenta unul dintre motivele pentru care tradiția de izolare și secret se păstrase timp de milenii în interiorul muntelui. În sectoarele interzise, biblioteca găzduia texte ce conțineau informații atât de periculoase, încât puținora le fusese dat să le vadă, chiar și înăuntrul societății secrete și izolate a Citadelei.

Athanasius s-a apropiat de intrare, o ușă din oțel și sticlă, montată direct în stâncă, ce părea că ar fi la locul ei mai degrabă într-un institut de cercetare de ultima generație decât într-o mănăstire antică. Și-a așezat mâna pe scannerul incastrat în perete și o lumină de un albastru rece a trecut peste palma sa pentru a-i verifica și confirma identitatea.

— Nu-i arăta scrisoarea! a spus părintele Thomas, ajungând lângă el cu respirația întretăiată. Este o rugăminte de a salva vieți, care ne-a fost adresată. Lui Malachi puțin îi pasă de oameni. Tot ceea ce contează pentru el sunt scumpele lui cărți.

— De acord, a zis Athanasius.

Ușa pneumatică dinspre camera-ecluză s-a deschis cu un șuierat de presă hidraulică. Dimensiunea sa nu îngăduia decât trecerea unei singure persoane, iar Athanasius a luat-o în față, pășind înăuntru și așteptând ca ușa exterioară să se închidă în spatele lui. O lumină a clipit pe un al doilea scanner, iar un curent descendent de aer l-a măturat, trimițând orice impurități și urme de praf în filtrele incastrate în podea. Biblioteca avea

un climat controlat: o temperatură constantă de șaizeci și opt de grade Fahrenheit și o umiditate scăzută de aproximativ treizeci și cinci la sută pentru a proteja prețioasele coli de hârtie, de papirus și de pergament de umezeală și de stricăciunile pe care aceasta le putea provoca. Lumina nu a mai pâlpâit, iar Athanasius și-a așezat mâna pe un al doilea scanner, care controla ultima ușă spre bilbiotecă.

Nimic.

Lumina albastră care ar fi trebuit să alunece pe palma sa nu a apărut, iar ușa spre bibliotecă a rămas închisă. Athanasius a privit atent prin geamul ușii, dar nu a zărit decât un întuneric nesfârșit dincolo de ea.

— Încearcă din nou! a strigat părintele Thomas de afară, cu vocea înăbușită de ușă și chipul încadrat în fereastră, încruntându-se la scanner-ul defect de parcă faptul că nu funcționa ar fi fost un act intenționat de răzvrătire. Părintele Thomas era cel care proiectase și modernizase toate sistemele de verificare din bibliotecă și lua orice defect foarte personal, oricât de mic ar fi fost acesta.

Athanasius și-a așezat din nou mâna pe sticlă. De data aceasta ceva s-a întâmplat. Ușa din spatele lui s-a deschis din nou, permițându-i să iasă afară, pe coridor.

— Cineva a făcut modificări în sistemul de acces, a spus părintele Thomas, arătând de parcă ar fi fost gata să explodeze de mânie.

A privit cu asprime dincolo de Athanasius, înspre sistemul rebel de închidere și apoi a fixat cu privirea ceva de deasupra umărului acestuia.

— Malachi, a spus.

Athanasius s-a întors și a văzut că în întunericul îndepărtat al bibliotecii apăruse o mică sferă de lumină care creștea, apropiindu-se șovăitor de ei. Aceea era o altă inovație genială a părintelui Thomas, un sistem de iluminare cu senzori de mișcare, care urmărea fiecare vizitator și lumina doar împrejurul acestuia în timp ce el parcurgea biblioteca, lăsând cea mai mare parte a prețioasei colecții într-un întuneric aproape permanent. Chiar și frecvența luminii se schimba în timp ce înaintai mai

adânc în interiorul bibliotecii, transformându-se din portocaliu-deschis în roșu atunci când ajungeai la suprafețe și cerneluri vechi, mai delicate.

— Amintește-ți de misiunea noastră aici! a șoptit Athanasius. Nu lăsa mânia să întunece scopul nostru cel mare.

Thomas fierbea de mânie și protesta în sinea sa, în timp ce globul legănat de lumină s-a apropiat și a dezvăluit silueta greoaie și cocoșată a părintelui Malachi, care părea un mormoloc în mijlocul unui glob luminos. Mergea târșâindu-și picioarele, fără să se grăbească, urmând traseul indicat de firul subțire de lumini montate în podea pentru a călăuzi vizitatorii prin labirintul bibliotecii.

— Vă pot fi de vreun folos? a spus ajungând la ei în cele din urmă, iar vocea îi suna monoton și robotic prin interfonul care, slavă Domnului, încă funcționa.

— Ce-ai făcut cu sistemul meu de intrare? a întrebat Thomas, vocea trădându-i iritarea.

— Nu e sistemul tău de intrare. Aparține bibliotecii, iar eu l-am blocat.

— De ce?

— Pentru că nu vreau ca oricine să aibă acces aici. Având în vedere cum stau lucrurile pe munte, sunt sigur că înțelegeți.

Părintele Thomas a deschis gura să îi răspundă, dar Athanasius i-a strâns mâna pentru a-l face să tacă, conștient de faptul că trebuia să își aleagă cu atenție bătăliile, iar aceea nu era deocamdată o prioritate.

— Tocmai de-aia am venit să vorbim cu tine, a spus el.

Ochii lui Malachi s-au întunecat în spatele sticlelor rotunde și groase ale ochelarilor, iar sprâncelene sale stufoase s-au ridicat deasupra lor.

— Am fost contactați de cei de afară, a continuat Athanasius. Ne-au cerut să-i ajutăm să găsească un leac pentru molimă.

— Au găsit un leac?

Malachi a făcut fără să vrea un pas în față, speranța din ochii săi fiind mărită prin lentilele ochelarilor.

— Nu. Nu încă. Lucrează la obținerea lui și ar vrea să-i ajutăm și noi.

Umbrele de pe chipul lui Malachi au revenit, exprimând suspiciune și prudență.

— Cum?

Athanasius a tras adânc aer în piept și și-a trecut palma peste pielea netedă a capului. Sperase ca ideea unui leac să fie de ajuns pentru a îmblânzi neîncrederea neclintită și veche a lui Malachi împotriva lumii de dincolo de ziduri.

— Suntem cu toții uniți în suferință, a spus el, și în dorința noastră de a împiedica ca alții să sufere la fel ca noi.

Malachi nu a răspuns. Continua să se uite fix prin fereastră, ca o fantomă luminoasă, rău-voitoare.

— Ni s-a cerut să permitem echipelor medicale să pătrundă pe munte ca să-i trateze pe cei infectați și să studieze boala la originile ei.

Sprâncenele lui Malachi au sărit în sus de indignare.

— Profani? În interiorul muntelui? Sper că nu iei în considerare o așa sminteală?

— Dar este oare o sminteală? Să încerci să stăvilești răspândirea acestei morți înfiorătoare?

— Am mai înfruntat epidemii pe munte și în trecut. Ar trebui să-ți cunoști istoria, frate Athanasius! Am mai suferit și am mai depășit tot felul de încercări și o s-o facem din nou, fără să fie nevoie să invităm lumea înăuntru ca să se holbeze fără rost la noi și la ceea ce păzim aici. Ordinul nostru secret este mult mai puternic decât crezi.

— Epidemiile din trecut nu se compară cu ceea ce avem de înfruntat acum, a intervenit părintele Thomas, pășind în ecluza îngustă lângă Athanasius. Istoric vorbind, întotdeauna descoperirile medicale au fost mai înaintate în interiorul muntelui decât în exterior, așa că niciodată n-a existat nevoia de a căuta leacuri și tratamente în afara acestor ziduri. De asemenea, pe parcursul istoriei ne-am bucurat de o sănătate viguroasă, nu-i așa? Dar odată cu trecerea timpului și cu pierderea Sacramentului niciunul dintre lucrurile astea nu mai este valabil.

— Da, a răspuns Malachi, privirea sa aprigă întorcându-se către Athanasius, și cine e de vină pentru asta? Dacă Sacramentul rămânea aici, atunci nimic din toate astea nu s-ar

mai fi întâmplat. Dacă vrei să ne scapi de molima pe care ai aruncat-o asupra noastră, atunci ți-aș sugera să te concentrezi pentru a înapoi Sacramentul la locul său, pe munte. Ăsta e răspunsul meu. Adu înapoi fata și ceea ce a furat și o să vedem cum se schimbă lucrurile după aia!

Athanasius nu era un om violent, dar dacă sticla groasă a ușii dinspre ecluză nu i-ar fi despărțit, l-ar fi pocnit pe Malachi chiar atunci pe loc, drept în mijlocul capului său îngust la minte. Dacă era după Malachi, întreaga lume putea să se usuce și să piară atâta timp cât prețioasa lui bibliotecă rămânea neatinsă și în siguranță. Simplul act de a sabota sistemul de intrare pentru a-i împiedica pe ceilalți să intre în regatul său întunecat dovedea asta: ridicase în mod eficient o barieră pentru a crea un stat în stat, având-u-i înăuntru pe el și pe ceilalți bibliotecari, iar în afară pe toți ceilalți.

— Intenționezi să stai închis acolo la nesfârșit? a întrebat Athanasius, în timp ce un plan începea să ia formă în mintea lui.

— Într-adevăr, și asta atât ca să protejez biblioteca, cât și ca să-mi feresc personalul de valul periculos al unui liberalism care pare să mături coridoarele Citadelei.

— Să-nțeleg că nici nu vrei să iei în considerare scrisoarea asta sau propunerea pe care o conține?

Malachi s-a uitat la plicul din mâinile lui Athanasius de parcă ar fi fost o viperă pe cale să atace.

— Nici n-o s-o ating măcar, a răspuns el.

— Foarte bine, a zis Athanasius și a făcut un pas în spate pe coridor. Din moment ce în mod clar te-ai înlăturat singur din comunitatea de pe munte te-ai descalificat de asemenea de la guvernare. Prin urmare, eu și părintele Thomas o să votăm singuri în chestiunea asta.

Malachi arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— Nu poți să faci una ca asta! Orice schimbare în constituție trebuie votată și aprobată de toate confreriile, așa că aveți nevoie de mine.

Athanasius a dat din cap.

— Dacă citești cu atenție legile Citadelei, o să vezi că e nevoie de un consens între toate confreriile active, obținut prin

votul reprezentanților lor. Și după cum tu însuți ne-ai explicat în mod extrem de clar, tu și membrii tăi nu mai sunteți o parte activă a muntelui. Prin urmare, ca singuri reprezentanți ai confreriilor active din interiorul muntelui, eu și Thomas o să analizăm singuri această propunere. O să te informăm cu privire la decizia noastră – din politețe, bineînțeles. O zi bună, părinte Malachi!

Apoi s-a întors și s-a îndepărtat repede, înainte ca Malachi să aibă oportunitatea să riposteze.

38.

Aeronava C-130 a intrat într-o zonă de turbulențe și s-a înclinat foarte tare pentru a se menține pe direcția vântului.

— Isuse, ia te uită la asta! a cârâit vocea pilotului prin echipamentele de comunicare.

Shepherd s-a uitat cu atenție pe una dintre minusculele ferestre ale avionului. A reușit să zărească fragmente mici din orașul Charleston, înghețat bocnă și acoperit de zăpadă. S-a întrebat oare de ce pilotul părea atât de surprins, având în vedere ce le spusese mai înainte despre vreme. Spusese că așa e peste tot în sud. O părticică din centrul orașului a intrat apoi în vizor, clădirile mai înalte părând niște cristale imense de gheață care perforaseră pământul, apoi avionul s-a înclinat din nou, aducând o priveliște nouă la ferestre.

Sub el, marele râu Cooper șerpuia prin inima orașului. Părea doar un canal îngust croindu-și drum răsucit printre malurile drepte, pudrate cu zăpadă. Nava USS Yorktown, un vapor-muzeu din Al Doilea Război Mondial ancorat permanent chiar mai jos de Podul Ravenel, părea eșuată pe câmpiile albe. Apoi Shepherd a zărit fisuri în albul din jurul vaporului și și-a dat seama ce e. Râul nu era deloc scăzut, iar câmpiile nu erau țărmurile, ci erau *chiar* râul. Întregul râu înghețase bocnă, doar o dâră de apă curgând prin mijloc.

Avionul s-a îndreptat, aducând în vizor o parte mai mare a orașului, iar Shepherd a văzut în sfârșit ce văzuse pilotul. Nici zăpada și nici măcar priveliștea extraordinară a unui fluviu înghețat în Carolina de Sud nu erau ceea ce îi aduseseră exclamația pe buze – era vorba de ceea ce se afla pe râu.

La est de pod, dincolo de marginea crăpată unde apa proaspătă întâlnea sarea din mare erau mai multe vapoare decât

văzuse Shepherd vreodată într-un singur loc. Înspre țărm erau ambarcațiuni mai mici și vase de pescuit, atât de înghesuite unele într-altele încât părea că ai putea traversa râul folosindu-le drept pietre pe care să pășești. Mai departe, unde apa era mai adâncă, erau nave mai mari : cargouri, petroliere, nave de croazieră, vapoare militare și chiar și profilul imens al unui portavion. Era o priveliște uimitoare, impresionantă și foarte tulburătoare în același timp. Chiar înainte ca avionul să-și înceapă coborârea și să cuprindă întreaga priveliște, Shepherd și-a dat seama despre ce e vorba. Toate aveau prora înspre interiorul țărmului. Fiecare dintre cele o sută și ceva de nave indica înspre pământ.

39.

Părintele Malachi rătăcea prin bibliotecă în haloul său de lumină.

Era extrem de tulburat după întrevederea cu Athanasius și cu părintele Thomas. Cu o lună în urmă, pe când Abatele și Prelatul trăiau, iar călugării Sancti încă dețineau conducerea în interiorul muntelui, Athanasius ar fi fost executat dacă ar fi îndrăznit măcar să se gândească la erezia pe care o propunea acum. Discreția și izolarea erau modalitățile prin care muntele își păstrase secretele atâta timp. Iar acum blestematul ăla netrebnic cu șubredele lui idei liberale avea să lase să intre o grămadă de străini – civili, doctori, femei! –, cu toții purtători ai acelei boli murdare. Cât de repede începuseră să se năruie zidurile solide ale lumii sale!

A trecut pe sub o arcadă și a pășit în sectorul renascentist, lumina care îl urmărea devenind din ce în ce mai estompată în timp ce călătorea în trecut prin grandioasa arhivă a cunoștințelor omenirii. În timp ce în Citadelă alții se îndreptau spre Dumnezeu în vremuri de restriște, Malachi regăsea mereu divinitatea și pacea în cuvântul scris. Fiecare gând important sau fiecare eveniment profund pe care oamenii îl avuseseră sau îl trăiseră vreodată era scris și înregistrat undeva în acea vastă rețea de peșteri. Undeva, acolo, exista un răspuns pentru orice.

Când nenorocitul acela de călugăr Samuel se aruncase în gol, iar Abatele îi destăinuise că era posibil ca trupul lui să conțină indicii despre identitatea Sacramentului, el venise în bibliotecă și găsise mângâiere în cronicile Rides of the Tabula Rasa. *În acestea era înregistrat fiecare eveniment istoric în care identitatea Sacramentului fusese amenințată. De fiecare*

dată, cavalerii ieșiră afară, și de fiecare dată trădătorii fuseseră găsiți și reduși la tăcere, iar secretul Sacramentului fusese păstrat. Mai târziu, când izbucnise molima, el găsise însemnări care detaliau alte epidemii apărute pe parcursul lungii istorii a Citadelei. Iar acum, că Sacramentul dispăruse, biblioteca era cea care deținea cele mai mari secrete. Avea să țină ușa încuiată și restul lumii afară, chiar dacă muntele de dincolo de ea avea să colcăie de străini. Sufletul Citadelei era în acele cărți și la fel era – undeva acolo – și răspunsul la întrebarea care îi persista acum în minte. „Ce e de făcut în privința lui Athanasius?“

40.

Liv și Tariq stăteau la marginea iazului, uitându-se la balta plină de apă noroioasă. Erau în deșert doar de o zi, dar nivelul apei scăzuse deja la jumătate.

— Le-ai spus tuturor să aibă grijă ? a murmurat ea.

Tariq a încuviințat din cap și s-a uitat chiorâș la soare, care coborâse jos pe cerul după-amiezii.

— Nu oamenii sunt problema.

Combinația dintre soarele aprig al deșertului, barajul care împiedica râul să umple din nou iazul și scurgerea naturală a apei în pământul uscat însemna că iazul se golea atât de repede, încât aproape că puteau observa cu ochiul liber.

Liv a ridicat privirea spre Tariq.

— Nu mai putem să stăm mult timp aici. Unde e cel mai apropiat oraș sau așezare?

El a arătat în spate, spre complex.

— Al-Hillah e la o jumătate de zi de mers călare în direcția aia, asta înseamnă poate două zile de mers pe jos.

Liv și-a imaginat cum ar fi să meargă două zile pe așa căldură. Cele câteva ore pe care le făcuseră până acolo fuseseră infernale.

— Câtă mâncare avem?

— Aproape deloc: călăreții nu ne-au dat timp pentru bagaje și toată lumea a fost ocupată să-și umple gamelele cu apă. Cu siguranță nu destulă să hrănim pe toată lumea într-o călătorie grea, de două zile, a zis Tariq și s-a uitat la umbrele care se lungeau pe pământ. O să plec singur, o singură persoană are nevoie de mai puțină mâncare. Căldura scade și aș putea călători toată noaptea și parcurge o mare parte din distanță. O să iau numai strictul necesar și o să mă-ntorc cu cai și provizii. Apa de aici ar trebui să mai țină încă o zi.

Liv a dat din cap.

— Dacă tu pleci, merg cu tine.

— Nu. Tu ar trebui să rămâi.

— Cu Kasim care de abia își ascunde privirea plină de ură? Nu prea cred. Și, în plus, dacă ți se întâmplă ceva și noi rămânem blocați aici, murind încet de foame și de sete în timp ce așteptăm să te-ntorci?

— N-o să mi se-ntâmple nimic.

— Nu dacă suntem doi. Haide să mergem să verificăm proviziile de mâncare și să le dăm vestea cea bună! a zis Liv și s-a întors și a plecat înainte ca Tariq să poată riposta.

Mâncarea fusese depozitată într-un rucsac mare ținut la umbra unei pietre, pentru a o feri de căldura cea mai arzătoare. O raționalizaseră, scoțând doar câte o mână de curmale uscate sau batoane energizante. Liv nu era sigură cât mai rămăsese, dar își imagina că ea și Tariq vor trebui să ia partea leului ca să aibă energia necesară călătoriei. A cercetat peticele de umbră de sub bolovanii mai mari căutându-l pe Kasim, gândindu-se că dacă cineva se va opune planului lor, acela va fi el. S-a simțit ușurată când nu l-a văzut.

A ajuns la bolovanul lângă care își țineau proviziile și a întins mâna în golul de dedesubt după rucsac. A știut că e ceva în neregulă din momentul în care a apucat cu mâna cureaua și a tras geanta către ea. Era prea ușor. A desfăcut fermoarul și s-a uitat înăuntru. Gol.

A privit în jur panicată, mintea ei extenuată fiind lovită de descoperirea făcută. Piatra netedă și briceagul folosite pentru a tăia în două batoanele energizante erau chiar lângă ea. Se afla în locul corect, deci unde era mâncarea? Nimeni nu spusese că era pe terminate ultima dată când se împărțiseră porțiile.

Apoi a împietrit, amintindu-și cine fusese ultima persoană care făcuse asta.

Fusese Kasim.

Kasim împărțise rațiile în urmă cu aproximativ o oră.

Și acum Kasim lipsea.

41.

Baza aeriană mixtă de la Charleston servea atât ca aeroport civil, cât și ca aeroport militar, de unde și numele său lipsit de orice imaginație, cu referire strictă la utilitatea sa. Cum era folosit de diferite ramuri ale forțelor armate, aeronava C-130 a aterizat între aripile aplecate ale unor avioane masive de transport tip C17, unul vopsit în modelul de camuflaj al armatei, iar celălalt în albastrul forțelor aeriene.

— Agenții Franklin și Shepherd? au auzit în timp ce coborau pe rampa de acces într-un vânt înghețat care spulbera zăpada de pe râu.

Îi aștepta un subofițer cu două galoane pe umăr, cu un clipboard în mână și având o față roz, lustruită parcă din cauza frigului. Franklin și-a fluturat legitimația, Shepherd a bâjbâit și el după a sa prin haina pe care o împrumutase de la Marshall după ce a sa fusese distrusă de explozia de heliu, subofițerul a bifat ceva pe clipboardul său și a gesticulat spre un autoturism Crown Victoria având însemnele bazei pe aripi și motorul pornit.

— Îmi pare rău, domnilor. Mă aveți doar pe mine. Nu prea avem personal pe-aici. Și nu pot să stau după dumneavoastră și nici să vă dau mașina. Pot să vă duc în afara bazei, până în oraș, dar cam asta-i tot. Dintr-un motiv care îmi scapă, traficul e insuportabil astăzi. Va trebui să vă descurcați singuri la întoarcere. Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji, băiete, suntem recunoscători pentru orice ajutor.

Franklin i-a arătat adresa lui Cooper, iar subofițerul a fluierat printre dinți.

— Frumos! Asta vine în sud, pe Broad, în partea veche a orașului, pe unde se plimbă turiștii și unde locuiesc bogătașii. După cum spuneam, pot să vă duc acolo, dar nu pot să v-aștept.

Franklin a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă.

— Nicio problemă, după ce ieșim din baza militară putem să luăm legătura cu poliția locală și continuăm de acolo.

Franklin s-a îndreptat către locul din dreapta șoferului, lăsând bancheta din spate pentru Shepherd. A vorbit din nou doar atunci când mașina s-a pus în mișcare.

— Lipsa voastră de personal are ceva de-a face cu blocajul de pe râu?

— Așa e, domnule. În ultimele douăzeci și patru de ore am avut nave care au acostat aici fără autorizare. Autoritatea portuară e în fierbere. Ne-au chemat să-i ajutăm la rezolvarea situației care se pare că se tot înrăutățește. Acum douăsprezece ore am emis o atenționare generală, anunțând că portul e închis, dar nimeni nu pare să bage de seamă. Pur și simplu continuă să vină.

Subofițerul a virat pe un bulevard lat, cu marginile pline de grămezi de zăpadă gri.

— Ați văzut portavionul atunci când ați aterizat?

— Era cam greu să nu-l observăm.

— Este nava USS Ronald Reagan. Ar fi trebuit să patruleze în Atlantic, dar a apărut aici acum vreo oră. La comandament s-a dezlănțuit iadul. Se vorbește de revolte și tot felul de alte lucruri.

— A vorbit cineva cu căpitanul?

— Dacă a vorbit, eu nu știu nimic. Ceea ce știu cu siguranță e că toate navele astea, militare sau civile, n-au răspuns la apelurile făcute prin canalele de comunicare obișnuite. Le putem depista pe radar și astfel știm că se îndreaptă încoace, dar toate încercările de a le contacta și a le redirecționa s-au lovit de o tăcere completă. E ca și cum o flotă de vase-fantomă ar veni să ancoreze la mal.

— Dar echipajul, sunt bolnavi sau ceva?

— Sunt toți în regulă. Totul e în regulă. Nu există nicio defecțiune la motoare sau altceva de felul ăsta. Pur și simplu ajung aici, aruncă ancora și debarcă. De-aia avem probleme cu personalul, toată lumea face ture duble încercând să rezolve toate formalitățile și hârțoagele. În mod normal tot personalul militar ar trebui reținut pentru părăsirea postului și închis la bord,

dar n-avem capacitatea necesară. Închisoarea are aproximativ trei sute de locuri și e plină deja. Numai pe Reagan sunt șase sute de oameni. Și mai sunt un crucișător, un distrugător și vreo două fregate care se îndreaptă spre noi. Am auzit discuții că vor să rechiziționeze nava Complex Summer și s-o folosească drept barieră în golf, dar cei de la Agenția pentru protecția mediului și a monumentelor istorice au sărit în sus, zicând că nava e un monument din Războiul Civil și tot așa. Dacă mă-ntrebați pe mine, totul e o harababură. O mare și complicată harababură, a zis și a dat din cap.

Shepherd s-a uitat la ochii subofițerului în oglinda retrovizoare. Era agitat, își arunca privirile în dreapta și în stânga, ochii se concentrau la drum și apoi se uitau iar în oglinzi de parcă ar fi fost urmăriți de cineva. În plus, bătea cu degetele în volan în timp ce conducea, ca și cum ar fi fost neliniștit sau speriat.

— Nu puteți să trimiteți o parte din navele astea în alt port, să mai ușurați un pic situația aici? a întrebat el.

— Păi tocmai asta e, domnule, avem Kings Bay și Jackonsville mai la sud de noi, dar și ei au aceeași problemă. Și acolo sosesc nave încontinuu.

— Pe timp de furtună orice port e bun, a murmurat Shepherd, uitându-se pe geam la orașul înghețat, în timp ce începea din nou să ningă.

— Ați spus ceva, domnule?

— Nimic.

— Ceva știu sigur, a zis subofițerul, iar degetele lui băteau în continuare neliniștite pe volan. Singurul lucru pe care toate navele îl au în comun… A mai verificat o dată oglinda retrovizoare înainte să le șoptească secretul. Toate sunt americane. Înregistrate în America și cu echipaj american. Și ce e mai ciudat e că atunci când am interogat echipajele, când i-am întrebat de ce au apărut aici, toți au repetat același lucru, „Pur și simplu trebuia s-ajungem acasă“, asta spun întruna.Trebuie să ajungem acasă.

„Acasă.“

Din nou cuvântul acela, al cărui înțeles Shepherd nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Afară, parcările și unitățile comerciale din nordul orașului Charleston au început să dispară pe măsură

ce se apropiau de cartierul central. Subofițerul avusese dreptate în legătură cu traficul. Șiruri de mașini pline ochi cu oameni și lucruri, înaintând ca melcii prin zăpada alunecoasă. Marea majoritate erau din alte state. Shepherd a zărit chiar una cu număr de înmatriculare canadian.

Telefonul lui Shepherd a început să sune. S-a uitat la numele afișat pe ecran.

— Salut, Merriweather!

— Doar ce am aflat de explozia de la Marshall. E adevărat?

Vocea lui Merriweather suna la fel de obosită cum se simțea și Shepherd.

Shepherd i-a aruncat lui Franklin o privire scurtă înainte să răspundă.

— Neoficial, da. Pentru moment încercăm să ținem totul secret, așa că nu mai repeta asta nimănui.

— Dar James Webb? A fost grav avariat?

Shepherd s-a uitat pe fereastră la orașul înghețat.

— A fost distrus în totalitate, sau cel puțin asta s-a întâmplat cu componentele din laboratorul pentru teste de criogenie.

Nu s-a mai auzit nimic din telefon, iar Shepherd a privit șirurile de mașini alunecând pe lângă el în timp ce subofițerul a profitat de luminile și sirena din dotare ca să-și croiască drum printre ele.

— Dar profesorul Douglas? a spus Merriweather. Este... A...

— E teafăr, din câte știm noi. Nu l-am găsit încă. Nu se afla în unitate. Acum încercăm să-i dăm de urmă. Dar n-a fost nimeni rănit, asta-i singura veste bună. Mă rog, în afară de faptul că locul tău de muncă a devenit un pic mai sigur. O să fie probabil mai ieftin să fie reparat Hubble decât să fie reconstruit James Webb, așa că bănuiesc că tot răul e spre bine.

— Mda, cred...

Nu părea foarte fericit.

Afară, șirurile de mașini s-au mai rărit când au ajuns în partea veche a orașului, cu arhitectura ei grandioasă, mai frumoasă: vile construite în stil colonial, federal sau georgian, alune-

când toate în spatele unui văl de zăpadă ca niște fantome din istoria orașului.

— Ce se mai întâmplă cu Hubble, e vreo schimbare? a întrebat Shepherd, încercând să-l binedispună pe Merriweather.

— Da, de fapt chiar e. S-a mai înviorat puțin. Încă indică direct spre Pământ, dar cel puțin n-a pierdut altitudine sau ceva îngrijorator de felul ăsta. Din câte se pare, se stabilește pe o nouă orbită.

— Dar constelația Taurus, e ceva nou pe-acolo?

— Nu din câte știu eu, dar momentan nu prea văd cine știe ce. O să mai întreb în drepta și-n stânga, pe la persoanele pe care le cunosc și care mai au încă telescoape funcționale.

— Mulțumesc, Merriweather. Încearcă să te odihnești și tu puțin.

— Eh, somnul e mult supraapreciat. O să dorm destul la bătrânețe.

Shepherd a zâmbit.

— Ai grijă de tine, Merriweather! a zis, apoi a închis.

Cauciucurile au început să huruie la contactul cu vechile drumuri din piatră cubică descărcată de pe vasele britanice, pe vremea când Charleston făcea parte din puternicul Imperiul Britanic.

— Fă la dreapta acolo, a spus Franklin, arătând spre o stradă laterală, altfel o să fii blocat pe străzile cu sens unic!

— Ați mai fost pe-aici, domnule? a întrebat șoferul, virând.

— De câteva ori.

Acum se aflau în inima districtului turistic, și fiecare magazin oferea fie mâncare, fie nostalgie. Șoferul a încetinit trecând pe lângă o trăsurică trasă de un măgar, în care se îngrămădiseră câțiva turiști curajoși, zgribuliți, cu privirile ațintite spre portul care se zărea la capătul străzii lungi. Se zăreau de acolo navele înghesuite una într-alta în aceleași ape în care se ridicaseră pe vremuri ancorele și răsunaseră tunuri în timp ce britanicii erau izgoniți.

— Am ajuns, domnilor!

Autoturismul Crown Vic a trecut de un colț și a oprit lângă bordura unei case tipice din Charleston, din cărămidă roșie, cu

obloane de culoarea ciocolatei și ferestre înalte. Înăuntru erau aprinse niște lumini puternice, iar dintr-un ventilator de la subsol ieșeau aburi. La stradă, două trepte late sub o arcadă duceau spre o poartă de fier care servea drept intrare principală. O coroniță de Crăciun atârna deasupra unui dreptunghi lustruit de bronz pe care era scris „Biserica Mântuirea prin Hristos".

— Îmi pare rău că trebuie să vă las aici, a spus subofițerul, ca un șofer de taxi disperat să scape de ultima cursă înainte să ajungă acasă. Doar că ați nimerit cam prost cu toată nebunia asta.

— Nu-ți face griji și mulțumim că ne-ai adus.

Au coborât din mașină, iar Shepherd a simțit frigul înfășurându-se în jurul său în timp ce mașina demara, zăpada înghițind parcă sunetul motorului și lăsându-i învăluiți într-o liniște de cristal. Franklin a apăsat pe un buton aflat într-o parte a porții, dar dacă acesta a produs vreun sunet în interiorul casei, atunci zăpada l-a înghițit de asemenea.

— Crezi c-ar trebui să cântăm niște colinde de Crăciun? a spus el.

Un zăngănit de broască descuiată a spart tăcerea, făcându-l pe Shepherd să tresară.

Undeva pe la mijlocul casei s-a deschis o ușă pe care a ieșit o femeie. S-a îndreptat spre ei. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, părul negru scurt și era îmbrăcată cu un sacou, pantaloni și o helancă gri. Nu a zâmbit deloc pe parcursul celor aproximativ trei metri dintre ei, de-abia aruncându-le o privire, cu răsuflarea aburindă în aerul rece. Shepherd a observat că șchioapătă ușor și, când s-a apropiat, a văzut o cicatrice subțire și palidă care îi brăzda obrazul stâng. S-a oprit la vreo treizeci de centimetri de poarta închisă și i-a privit printre gratii.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

Cicatricea s-a încrețit puțin în timp ce a rostit aceste cuvinte.

— Da, cred că puteți, a zis Franklin scoțând legitimația. Bunul reverend e acasă?

Privirea femeii a trecut cu repeziciune de la legitimație înapoi la Franklin.

— Reverendul Cooper este în emisie în momentul ăsta.

— E-n regulă, putem s-așteptăm.

Franklin a zâmbit. Femeia însă, nu. Și nici nu a schițat vreun gest ca să deschidă poarta.

— Cum vă numiți, domnișoară?

— Boerman. Caroline Boerman.

— Păi atunci, domnișoară Caroline din Carolina, noi putem s-așteptăm și aici dacă așa vreți dumneavoastră, a zis Franklin, apoi și-a lovit pantoful de zid ca să îl scuture de zăpadă. Dar trebuie să știți că și eu sunt din sud și frigul mă face groaznic de arțăgos.

Un zâmbet mic a spart în cele din urmă masca de pe fața femeii, încrețind și mai tare cicatricea, dar fără să i se reflecte deloc în ochi.

— Bineînțeles, a spus ea deschizând poarta și făcând un pas în spate pentru a-i lăsa să intre. Unde-mi sunt manierele?

42.

Ușa din față a Bisericii Mântuirea prin Hristos se deschidea într-un hol cald, cu tavan înalt, care continua pe întreaga lățime a clădirii. Era decorat simplu în alb și luminat din plin de ferestrele înalte care dădeau spre strada acoperită cu zăpadă. Trei canapele, tot albe, erau aranjate în semicerc în jurul unei măsuțe joase de cafea pe care se aflau pliante, broșuri, iar lângă ele un borcan plin cu brelocuri multicolore din plastic. Singurul indiciu real despre activitatea din clădire venea de la televizorul fixat desupra șemineului gol din cărămidă.

„M-ați văzut la televizor astăzi", a spus reverendul Cooper, cu ochii aruncând flăcări din ecran. „Mi-am demonstrat credința venind în fața camerelor pentru a vorbi întregii Americi. Dar acum trebuie să vă demonstrați și voi credința. *Voi* trebuie să faceți ceva pentru El!"

— Luați loc vă rog, a spus domnișoara Carolina, revendul o să vă primească în scurt timp. Doriți niște cafea?

— E în regulă, a zis Franklin, așezându-se pe canapeaua din fața televizorului.

„Vreau să vă uitați pe fereastră. Faceți-o chiar în momentul ăsta și vedeți ce se întâmplă în lume. Știu că cei din Mexic și Texas au inundații îngrozitoare. Știu că în Indiana și în Illinois e secetă. Astea sunt semnele venirii Sale!"

Reverendul s-a mișcat pe ecran către o fereastră, iar camera l-a urmărit arătând viscolul puternic de deasupra acoperișurilor și vasele îndepărtate din port.

„Aici, în orașul sfânt Charleston, avem zăpadă, aici, unde nu ar fi trebuit să existe. Poate că și iadul a înghețat, dragi prieteni, fiindcă statul Carolina a înghețat cu siguranță. Și Florida la fel.

Și Georgia. Nu este asta o dovadă că păcatele omenirii L-au supărat pe Domnul și că e timpul să dăm socoteală pentru ele?“

Imaginea s-a mutat din nou pe el – ochii îi luceau, provocându-l pe telespectator.

„Trebuie să depuneți un jurământ de credință pentru a face pace cu Domnul, și cât mai repede! Dacă sunteți oaia rătăcită de turmă, acum e timpul să vă-ntoarceți! Împăcați-vă cu Domnul vostru și faceți-o acum, fiindcă timpul e pe terminate! Adevărata Biserică o să vă primească mereu cu brațele deschise. Sunați chiar acum la numărul de pe ecran! Mântuirea vă așteaptă.“

Imaginea unui porumbel a survolat ecranul, acoperindu-l pe reverend și trăgând o reclamă cu coada.

Franklin s-a aplecat și a luat un breloc din borcan. Avea ștanțate pe el un număr de telefon și o adresă web, aceleași care se derulau acum pe ecran sub imaginile unor soldați americani mărșăluind pe un teren uscat, străin. Imaginea s-a schimbat apoi cu una reprezentând soldați răniți, bărbați și femei, adunându-se într-un spital militar de campanie, unii având bandaje în jurul capului, unii având membre lipsă – toți în rugăciune.

Un titlu a aterizat pe ecran:

OPERAȚIUNEA MÂNTUITORUL

Pentru salvarea sufletelor și refacerea vieților
celor distruși în războaiele sfinte

Ușa din spatele lor s-a deschis și domnișoara Boerman a reapărut.

— Reverendul Cooper vă poate primi acum, veniți cu mine vă rog!

Prima încăpere prin care au trecut era împărțită în mici cabine, fiecare cu un calculator, un telefon și un operator. Erau cam douăzeci, toți destul de tineri, cu toții tastând și vorbind, umplând camera cu zumzetul conversațiilor stimultane.

În următoarea încăpere se aflau două șiruri paralele de oameni care umpleau plicuri cu aceleași broșuri și brelocuri pe care Franklin și Shepherd le văzuseră pe măsuța de cafea. Unul era în scaun cu rotile, altul avea o proteză la un braț. Shepherd

a pus totul cap la cap: tinerețea, disciplina și ordinea, până și șchiopătatul și cicatricea de pe fața domnișoarei Carolina, toate acestea indicau că oamenii aceia făceau parte dintre soldații creștini ai lui Cooper, salvați de pe unde luptaseră și acum făcând voia Domnului în cadrul Bisericii care îi salvase.

Au urmat-o pe domnișoara Boerman pe niște scări înguste și pe o ușă grea, către o lume complet diferită. Au dispărut mobila utilitară și pereții goi de cărămidă. Tot ce se afla la etaj era somptuos și scump. Se aflau într-un fel de salon cu o mobilă capitonată cu o catifea de un roșu intens, iar pereții erau acoperiți de lambriuri de lemn vopsit într-un gri pal. În șemineu ardea focul.

— Să văd dacă e gata, a spus domnișoara Boerman, dipărând printr-o ușă mascată de un lambriu.

Franklin s-a aplecat către Shepherd, vorbind în șoaptă.

— Se pare că bunul reverend locuiește deasupra prăvăliei, știi de ce face asta?

Shepherd a clătinat din cap.

— Pentru că în Carolina organizațiile religioase sunt scutite de impozitul pe proprietate. Înseamnă că poate locui în tot luxul ăsta, chiar în centrul orașului, fără să plătească niciun cent pentru asta.

S-a tras imediat în spate când domnișoara Boerman a scos capul pe ușă.

— Vă rog să intrați, a spus ea.

43.

Până când soarele a coborât la orizont, Liv și Tariq erau gata de plecare. După descoperirea furtului lui Kasim, toată lumea a fost de acord că trebuie să încerce să ajungă la Al-Hillah așa cum plănuiseră, cu sau fără mâncare. Nu prea mai aveau de ales.

Au umplut cât de multe gamele puteau duce și au băut cât au putut de mult din iaz pentru a se hidrata înaintea marșului lung care îi aștepta. O mică consolare în legătură cu plecarea clandestină a lui Kasim era faptul că nu putuse lua prea multă apă, fiindcă ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi umplut gamelele la iaz. Prin urmare, Liv și Tariq aveau destule recipiente de rezervă în care să ia apă pentru călătoria lor. Erau grele, dar Liv s-a consolat cu ideea că se vor ușura pe măsură ce vor bea din ele.

Când au plecat, cerul era luminos încă, dar soarele dispăruse de mult, zărindu-se doar în adâncitura din pământ, de parcă ar fi fost un mort care revenea la viață. Tariq mergea în față, spre complex. Al-Hillah era dincolo de acesta, în aceeași direcție. Se gândiseră să o ia pe o cale ocolitoare pentru a evita în totalitate complexul, dar, având în vedere foamea care le rodea deja stomacul și milele în plus care s-ar fi adăugat călătoriei, se hotărâseră să meargă totuși pe ruta directă, planificând drumul astfel încât să se poată furișa cât mai aproape de complex, la adăpostul întunericului.

Noaptea a venit repede, și odată cu ea a scăzut și temperatura. Liv și-a strâns hainele pe lângă corp, dar tot simțea cum frigul îi învăluie picioarele, amorțindu-le în timp ce ea le târa înainte. În fața lor, complexul s-a trezit srălucitor la viață,

pe măsură ce luminile de securitate alimentate de baterii s-au aprins automat, folosind energia colectată de panourile solare în timpul zilei. Se simțea atrasă de ele, ca molia de lumină.

— Par mai puternice în seara asta, a spus ea.

— Este pentru că ne apropiem, a șoptit Tariq și apoi și-a dus degetul la buze. Ar trebui să păstrăm tăcerea. Sunetul ajunge departe în liniștea unei nopți în deșert.

Liv se simțea bine să meargă din nou, apăsarea care o copleșise de când se îndepărtase de complex dispărea din nou, cu fiecare pas pe care îl făcea într-acolo.

Următoarea oră au mers în tăcere, fixându-și un ritm constant, oprindu-se din când în când ca să aranjeze câte ceva din bagaje, dacă li se părea că anumite lucruri din ele se ciocnesc. În tăcerea dulce a uneia dintre aceste opriri l-au auzit : un sunet constant, ritmic, crescând sau scăzând în intensitate în funcție de cum bătea vântul. Liv și-a întors capul către el, și la fel și Tariq. L-au auzit iarăși printre șoaptele vântului, huruitul inconfundabil al unui motor diesel.

— Un generator, a șoptit Tariq. De-aia sunt luminile atât de strălucitoare ! Probabil că au provizii noi de combustibil și au aprins luminile din perimetrul principal. Cred că mai e și altcineva acolo.

Liv a ciulit urechile, încercând să prindă orice alt sunet. Asculta atât de concentrată, încât atunci când noul sunet s-a auzit, apropiat și puternic, a tresărit speriată. Venea din spate, un geamăt chinuitor dinspre râu. Sunetul s-a auzit din nou, ca un horcăit umed și ea a văzut ce îl provocase. Era un bărbat, urcând lipăind malul, cu respirația întretăiată, gemând cu greutate.

Kasim.

Liv a început să se îndepărteze cu spatele în timp ce ochii lui o priveau țintă – erau atât de mari și de ficși încât păreau că strălucesc în întuneric. O dâră groasă, vâscoasă, de salivă i se scurgea din gură, iar el a ridicat brațul pentru a arăta către ea, cu mâna încovoiată ca o gheară.

— SaHeira, a spus el, cu voce aspră și neînduplecată.

„Vrăjitoare."

Apoi a tușit, un horcăit cumplit, sfâșietor care l-a făcut să cadă în genunchi, cuprins de convulsii. A căzut pe spate, luptând pentru aer. Apoi ochii i s-au dat peste cap și a început să aibă spasme. Liv a tresărit când o mână a atins-o pe umăr.

— Nu te uita, a spus Tariq, încercând să îi întoarcă privirea dinspre chinurile morții.

Liv a ridicat din umeri, cu ochii țintă la Kasim, care se zbătea pe jos, luptându-se pentru o ultimă răsuflare. Bărbatul s-a cutremurat pentru ultima dată, apoi a rămas nemișcat.

— Privește, a spus Tariq arătând dincolo de trupul lui, aveai dreptate !

Gamela lui Kasim plutea în apă, acolo unde bărbatul se oprise să bea, copleșit de sete și de foame. Tariq a pășit peste trupul lui și a ridicat rucsacul căzut pe mal. În el se aflau rațiile lipsă.

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Tariq, punându-și rucsacul pe umăr. A făcut prea mult zgomot. Sigur o să apară cineva să vadă ce s-a-ntâmplat.

Liv s-a întors cu fața către complexul care strălucea cu putere în întuneric, îndeajuns de aproape pentru a-i putea observa detaliile. Se vedeau structura fusiformă a turnurilor de pază, clădirile cu laterale lucioase, turla de foraj din centru care mai arunca încă apă în aer ; dar nicio mișcare, niciun om. A început să meargă către el, urmând pârâul care se lățea, către izvorul din cetrul complexului. Nu mai voia să se uite la chipul agonizant al lui Kasim. Dar, mai ales, nu voia ca Tariq să vadă lacrimile care începuseră să îi alunece pe obraji. Nici măcar nu era sigură de ce plânge, poate era din cauza extenuării, sau poate a sentimentului de vină. Se părea că oriunde mergea oamenii mureau, și era sătulă de moarte. Părea că moartea o însoțește pretutindeni, secerând viețile tuturor celor pe care ea îi atingea și îndepărtându-i pe ceilalți. Nu putea scăpa de sentimentul tot mai puternic că ea se afla la originea acelei suferințe – că ea era cauza și blestemul.

— Ce faci ? a întrebat Tariq venind după ea, șoptind imperceptibil pentru ca vocea să nu îi fie purtată mai departe.

— Mă-ntorc, a spus ea, cu ochii țintă la complex. Și dacă mă-mpușcă, o să ne facă și mie și celorlalți o favoare. Tu continuă spre Al-Hillah dacă vrei. M-am săturat să fug de frică.

A continuat să meargă, simțind mai presus de orice o ușurare, pe măsură ce tensiunea scădea în interiorul ei. Adrenalina provocată de incidentul cu Kasim dispărea, lăsând în urmă o senzație nimicitoare de greață și mușchii greoi și lipsiți de vlagă. În fața ei, complexul a devenit puțin mai vizibil pe măsură ce perspectiva i s-a schimbat. Acum vedea dincolo de clădirea principală, până în zona centrală în care turla de foraj a sondei se înălța din iazul principal de apă. Dar nu era niciun semn de viață, niciun cal, niciun om. Poate că își dăduseră seama că apa e otrăvită și plecaseră.

Apoi a zărit două vehicule care nu fuseseră acolo înainte, parcate lângă hangarul principal: un jeep și un camion. Asta explica proviziile proaspete de combustibil. Se afla acum destul de aproape ca să citească plăcuțele de înmatriculare și emblema de pe camion: o floare având în mijloc pământul. Febra speranței i-a cuprins mușchii obosiți, și a început să alerge târându-și picioarele. Era logoul fundației Ortus, la care lucra Gabriel. Spusese că se va întoarce. Promisese. Poate că o făcuse...

A ajuns la poartă prea extenuată de alergare ca să îi mai strige numele. A tras de poartă și apoi a găsit o piatră pe jos, cu care a început să lovească în structura de oțel. Dangătul ca de nicovală a răsunat ca un clopot de biserică în noapte, iar ea a continuat, lovind piatra de metal până când aceasta s-a făcut țăndări în mâinile ei.

O ușă din lateralul hangarului s-a deschis și în cadrul ei a apărut silueta unui bărbat. Liv s-a prăbușit în genunchi, fără pic de energie. Silueta s-a îndreptat în grabă către ea și o alta i-a urmat. Nu le zărea fețele din cauza luminilor puternice care străluceau în spatele lor. I-a privit cum se apropie, agățându-se cu mâna de poartă pentru a se menține într-o poziție aproximativ dreaptă, în timp ce din trup i se scurgea orice speranță. Felul în care se mișcau, curbura umerilor și alte lucruri mărunte i-au dat de înțeles, înainte ca ei să ajungă la poartă ca să o deschidă, că niciunul din ei nu era Gabriel.

A dat drumul porții și a alunecat pe ultimii centimetri care o despărțeau de pământul rece. Mirosul solului i-a umplut nările în timp ce capul ei a ajuns jos. Apoi a cedat în fața alinării binefăcătoare a uitării, a închis ochii și s-a lăsat învăluită de întuneric.

44.

Reverendul Fulton Cooper era mai scund decât își imaginase Shepherd, dar disloca aerul ca un om mult mai mare. Stătea în mijlocul unei încăperi mari care fusese transformată într-un studio de televiziune, vorbind cu un om suțire și lung ca o trestie, cu un clipboard în mână și căști la urechi. Studioul era dotat elementar, doar trei camere pe trepiede cu rotile, având conectate în spate transmițătoare wireless care trimiteau semnalul direct într-un iMac mare cu ecran plat din colț. Dacă puneai la socoteală și laptopurile folosite de operatorii telefonici, toată aparatura din clădire valora probabil sub douăzeci de mii de dolari. Nu era de mirare că reverendul își permitea să își conducă Biserica dintr-o vilă de un milion de dolari. Emitea în întreaga lume cu cheltuieli minime și fără să plătească nicio taxă.

— Domnilor... Cooper și-a îndreptat în sfârșit atenția asupra lor, zâmbitor și cu brațele deschise. Mii de scuze că v-am făcut să așteptați. După cum se vede, sunt un om destul de ocupat, dar sunt mai mult decât fericit să vă ajut dacă îmi stă în putere.

A rămas pe loc, invitându-i pe ei să vină înspre el, stabilind astfel ierarhia.

Franklin nu s-a clintit.

— Nicio problemă, a spus el. Există vreun loc în care am putea vorbi în privat?

Zâmbetul lui Cooper s-a lărgit.

— N-am nimic de ascuns față de niciunul dintre acești oameni: putem vorbi despre orice chiar aici, în această cameră.

— În regulă, a spus Franklin. Cum stați cu reflexele?

Zâmbetul a ezitat puțin.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, a zis reverendul.

— Cu reflexele, a repetat Franklin și apoi brațul său s-a arcuit aruncând ceva.

Cooper a făcut un pas în spate, veșmintele netede i s-au încrețit din cauza mișcării neașteptate și a lovit cu mâna stângă un breloc de plastic, care s-a rostogolit pe podea de la un capăt în celălalt al studioului.

— Așa n-o să ajungeți niciodată pe postul de „prinzător“ în echipă, a spus Franklin, făcând în sfârșit un pas în față. Știați că doar zece la sută dintre oameni sunt stângaci? Și majoritatea oamenilor folosesc aceeași mână pentru a face orice, ca de exemplu să arunce sau să prindă ceva sau... să scrie cărți poștale amenințătoare pentru NASA.

Zâmbetul a revenit, dar nu a mai ajuns până la ochii reverendului.

— Luați cu toții o pauză de douăzeci de minute! li s-a adresat celor din încăpere. Gregory, poți să dai reclamele încontinuu până termin cu acești domni? a mai zis și apoi s-a întors către cei doi agenți FBI. De ce nu luăm loc? a propus și a gesticulat el spre două canapele din mijlocul încăperii, așezate în jurul unei măsuțe joase cu un laptop pe ea. Domnișoară Boerman, fiți drăguță și aduceți-ne vă rog niște cafea!

— Cafea! a spus Franklin. E o idee bună.

S-au așezat pe canapele și au așteptat în tăcere în timp ce camera se golea, Cooper făcându-și de lucru cu telefonul într-un mod care sugera că orice era acolo era mai important decât ei. Pe Shepherd nu îl deranja. Avea astfel ocazia să îl studieze îndeaproape: îl găsea ușor fascinant. Capul îi părea prea mare pentru trupul bondoc, motiv pentru care mimica lui părea exagerată. Emana de asemenea o energie debordantă care, împreună cu părul său argintiu atent pieptănat și cu costumul scump, asortat, îi dădea un aer de director de corporație sau de senator cu aspirații pentru un post mai înalt.

— V-aș fi recunoscător dacă ați da telefonul pe modul silențios și l-ați lăsa pe masă cât vorbim, a spus Franklin.

Cooper a ridicat privirea.

— Acesta este un interogatoriu neoficial, dar este important și nu vreau să fiți distras în timp ce vorbim.

Cooper s-a supus, punând fără prea multă tragere de inimă telefonul jos, lângă laptop.

— Vă deranjează dacă fumez? a întrebat Franklin, scoțându-și pachetul de țigări.

Cooper s-a încruntat și a spus:

— Cred că fumatul este ilegal în orice instituție publică.

Franklin a lovit ușor pachetul, a scos o țigară și a dus-o la buze, întinzând un deget în pachet pentru a găsi și bricheta.

— E adevărat, dar cred că documentele pentru casa asta sunt pe numele dumneavoastră, ceea ce o face o reședință privată. Un om poate să facă ce vrea în propria casă.

— Mă tem că totuși trebuie să insist să nu fumați.

Franklin a ridicat din umeri, a pus țigara înapoi în pachet și l-a așezat pe masă lângă telefonul lui Cooper.

— E casa dumneavoastră, dumneavoastră faceți regulile.

Ușa s-a închis odată cu plecarea ultimei persoane, iar Shepherd s-a întins după geanta de laptop să scoată copii după cărțile poștale trimise lui Kinderman și lui Douglas.

— Recunoașteți astea? a întrebat Franklin.

Reverendul le-a luat și le-a studiat, ochii săi încordându-se pentru a focaliza imaginea, căci vanitatea îl împiedica să poarte ochelari.

— Bineînțeles că le recunosc, a spus ridicând privirea și zâmbind. Sunt strălucitele cuvinte din *Facerea.*

Franklin i-a răspuns tot cu un zâmbet, dar nu era pic de căldură în el.

— Recunoașteți scrisul de mână?

— Sigur că da.

— Cum de îl recunoașteți?

— Pentru că este al meu.

Peste camera goală s-a lăsat tăcerea. Canapeaua a scârțâit când Franklin s-a aplecat în față.

— Ați vrea să ne spuneți de ce le-ați trimis?

Cooper a deschis gura să răspundă, dar ușa s-a deschis și domnișoara Boerman a apărut din nou, ducând o tavă cu cafea. A dat laptopul la o parte și a așezat-o pe masă, atentă să evite documentele și alte obiecte. Cooper a așteptat ca ea să plece.

— Credeți ceea ce este scris în Biblie, domnilor? Sunteți credincioși? Pentru că dacă cunoașteți Scriptura atunci nu puteți să ignorați semnele clare că Ziua Judecății se apropie. Am văzut că acele telescoape erau o insultă adusă Domnului, versiuni moderne ale Turnului Babel, simbol al mândriei omului care caută să privească Chipul lui Dumnezeu, și m-am rugat Lui spunând, „Doamne, știu că Te-am jignit, ce ai vrea să fac în numele Tău binecuvântat pentru a repera această greșeală?".

— Iar El v-a spus să trimiteți amenințări cu moartea?

Cooper a zâmbit ca un jucător de poker cu un as în mânecă.

— Amenințări cu moartea? N-am trimis amenințări cu moartea.

Shepherd a băgat mâna în geantă și i-a întins copii după ultimele scrisori trimise lui Kinderman și lui Douglas.

— Atunci poate ne puteți explica ce e cu astea.

Cooper le-a luat și le-a ținut l-a distanță de un braț, studiindu-le pe îndelete înainte să le înapoieze.

— Dacă vă mai amintiți, am recunoscut că am scris acele cărți poștale. Dar acestea sunt *scrisori* și au fost *dactilografiate*, nu scrise de mână.

— Deci spuneți că pe acestea nu le-ați trimis dumneavoastră.

— Nu le-am trimis.

Franklin s-a aplecat, vocea sunându-i conspirativ și amenințător în același timp.

— Destul de mare coincidența, totuși, nu credeți, ca amândouă să se refere la același lucru?

Cooper a chicotit.

— Nu cred că sunt singurul care a citit Biblia și a acordat atenție învățăturilor din Sfânta Carte. Să vă întreb ceva, domnilor. Dacă ați ști că o crimă atroce va fi comisă, n-ați încerca să împiedicați comiterea ei? Nu este de datoria dumneavoastră, ca ofițeri de protecție a legii, să o apărați? Ei bine, eu urmez cea mai înaltă lege care există, o lege care e mai presus de toate. Așa că da, recunosc că am trimis acele cărți poștale, am crezut că e de datoria mea să le amintesc oamenilor de pericolul adus de acțiunile lor, dar nu am amenințat pe nimeni, Dumnezeu îmi

este martor că n-am făcut asta! Și nici nu sunt responsabil pentru evenimentele care au dus la dărâmarea acestor turnuri.

Franklin s-a crispat.

— Ce evenimente?

Cooper a părut surprins.

— Păi, sunt sigur că știți.

— Ce să știm?

Cooper s-a aplecat și a tastat ceva pe laptop.

— Nu știu dacă încercați să țineți asta secret, dar sunt sigur că știți, veștile circulă groaznic de repede în ziua de azi.

A întors laptopul spre ei. Pe ecran se afla un Twitter feed, cu noi postări apărând aproape în fiecare secundă, toate marcate cu același *hashtag*:

> WDW KATE @WebbieWorld349
> Explozie la Centrul Spațial Marshall. Telescopul James Webb distrus? Ultimele știri. ow.ly/c5mK #NASA #HUBBLE_WEBB
>
> Letitita Potorac @metaevolve
> #NASA Telescopul spațial de 8 mld $ sabotat? Fb.me/1B49Zl2yW
>
> Ira Upinski @eyeupinsky
> #NASA #HUBBLE Telescopul spațial deviat de pe orbită, numeroase surse confirmă: bit.ly/wRNi0c

— Se pare că rugăciunile mele au fost ascultate, iar bunul Dumnezeu a distrus încă o dată vanitoasele încercări ale omenirii de a-I cunoaște misterele. Apariția dumneavoastră neîntârziată aici și natura întrebărilor nu fac decât să îmi confirme că aceste zvonuri sunt adevărate. Să înțeleg că așa este, că telescopul Hubble a fost dezactivat, iar succesorul său, telescopul, James Webb, a fost distrus?

— Da, a spus Shepherd.

— Ca să vezi! Vă mulțumesc, domnilor, mulțumesc din suflet! Tocmai mi-ați oferit tema pentru cea de-a doua parte a

emisiunii de astăzi. Acum, dacă nu mai aveți și alte întrebări, mă tem că va trebui să vă rog să serviți cafeaua în altă parte. Mă aflu în plină emisie în direct aici.

A dat să se ridice.

— Am eu o întrebare, a spus Shepherd. De ce n-ați semnat cărțile poștale?

— Pentru că citam din Biblie: nu aș îndrăzni să-mi scriu numele după cuvintele Domnului.

Shepherd a încuviințat din cap.

— De asemenea, mă-ntrebam de ce cărțile poștale au timbre diferite?

Cooper a ridicat din umeri.

— Călătoresc mult. Bănuiesc că le-am trimis de unde se întâmpla să mă aflu în acel moment.

— Putem să vedem o copie a programului dumneavoastră din mai până în prezent?

— Pentru ce, mai exact?

— Ne-ar ajuta dacă am putea să potrivim locațiile dumneavoastră cu timbrele poștale și să confirmăm ceea ce ne-ați spus.

Cooper a ezitat.

— Îi voi ruga pe cei de la birou să vă trimită o copie.

Franklin a scos o carte de vizită și i-a întins-o. Reverendul a luat-o și a întors-o în mâinile sale moi, cu o manichiură impecabilă, iar apoi și-a montat din nou zâmbetul pe buze și a gesticulat înspre ușă.

— A fost o plăcere din partea mea, domnilor. Îmi pare rău că n-am putut să fiu mai de ajutor.

Poarta s-a închis cu un zdrăngănit în spatele lor pe strada acoperită de zăpadă.

— Credeți că el a trimis scrisoarea? a întrebat Shepherd.

Franklin a băgat mâna în buzunar după pachetul mototolit de Malboro și a scos o țigară. Și-a făcut mâna căuș împotriva vântului, a aprins o brichetă Zippo ponosită, care arăta ca și cum fusese salvată dintr-un accident de mașină, și a tras cu sete din țigară. În ciuda tuturor evenimentelor din ultimele douăsprezece ore, era prima dată când Shepherd îl vedea pe Franklin fumând.

— Dacă nu a fost el, atunci știe cine a făcut-o, a zis Franklin și a mai tras adânc din țigară, iar punctulețul de un roșu aprins strălucea cu putere în albul blând și tăcut al străzii. Am un instinct pentru lucrurile astea. De-aia am vrut să vin aici și să-l privesc în ochi. Ai făcut o fază frumoasă acum la sfârșit, apropo, când l-ai întrebat de cărțile poștale.

Shepherd a ridicat din umeri.

— N-am făcut decât să-l hărțuiesc un pic.

— Asta a dovedit instincte bune. Să-l pui pe om la încercare, să-l dezechilibrezi, uneori doar de asta e nevoie ca să apară crăpăturile, iar crăpăturile îți arată care îi sunt slăbiciunile.

Shepherd a privit în josul străzii.

— Totuși, nu ne-a dus nicăieri, nu-i așa?

Franklin a mai tras pentru ultima dată cu putere din țigară și apoi a aruncat-o pe jos, strivind-o cu piciorul.

— Nu încă.

A studiat clădirea, a zărit un spațiu între cutia poștală și zid și și-a îndesat pachetul gol de țigări în el.

— Dar nu poți să arunci undița și să te aștepți să prinzi imediat un pește. Trebuie să înveți să ai puțină răbdare, agent Shepherd.

A luat-o prin zăpadă, îndreptându-se spre colț. Shepherd l-a urmat, cu capul în jos pentru a se feri de vânt.

— Încotro ne îndreptăm acum?

— La secția de poliție din Westside, dar avem nevoie de o mașină până acolo. Ai la îndemână telefonul?

Shepherd l-a scos din buzunarul jachetei.

— Sună la taxi și zi-le să vină să ne ia de la Fast and French pe Broad Street în douăzeci de minute.

— Ce e acolo?

— Cel mai apropiat loc unde putem să bem o afurisită de cafea.

Reverendul Cooper i-a privit cum pleacă, urmărindu-i cu privirea până au dispărut în peisajul alb. A auzit ușa biroului personal deschizându-se în spatele său și a ascultat pașii care se apropiau. A așteptat până au fost îndeajuns de aproape și apoi s-a

întors brusc, azvârlindu-și brațul pentru a lovi puternic cu dosul palmei fața domnișoarei Boerman. Doborâtă într-o parte de forța loviturii, aceasta s-a prăbușit pe birou, dărâmând un telefon pe podea în încercarea de a-și menține echilibrul. Cooper era deja deasupra ei, înșfăcând-o de gât cu o mână și pregătindu-se să o lovescă din nou cu cealaltă.

— Să nu mai faci NICIODATĂ așa ceva!

Ea a închis ochii, dar nu a schițat niciun gest ca să scape. Cooper și-a încleștat pumnul, în timp ce furia creștea înăuntrul său. Ar fi vrut să-i spargă nasul și s-o vadă scuipându-și dinții printre buzele sparte. Ar fi vrut să-i audă degetele trosnind și s-o audă strigând de durere. Ar fi vrut să...

S-a îndepărtat, răsuflând greu în timp ce se lupta pentru a domoli demonii care obișnuiau să îl domine. Acum nu era momentul să îi permită diavolului să se întoarcă.

— Ieși afară! a spus el.

Ea s-a ridicat, aranjându-și sacoul, urmele roșii ale degetelor lui vizibile deja pe obrazul ei alb.

— Spune-le celor din studio c-o să fiu gata de emisie în cinci minute și închide ușa când ieși!

A așteptat ca ea să plece, apoi a ridicat telefonul de pe podea și a format un număr din memorie. Afară, pe stradă, urmele de pași ale agenților FBI erau deja șterse de ninsoarea neîntreruptă. Ce bine ar fi fost dacă și oamenii care le făcuseră și amenințarea pe care ei o reprezentau ar fi fost la fel de ușor de șters! Și totuși poate că erau!

Telefonul a scos un țăcănit în timp ce făcea legătura. Și apoi a răspuns vocea fragilă, de fetiță, a lui Carrie.

45.

Gabriel era unul dintre ultimii evacuați din biserica publică. Arkadian stătuse lângă patul său în tot acel timp, un înger păzitor în costum spațial, dându-i informații despre ce se întâmpla: echipamentul era împachetat și transportat, pacienții erau transferați din paturi pe tărgi ca să aibă loc pe platforma înălțării și să fie mai ușor de purtat prin tunelurile înguste odată ajunși pe munte. Îi punea întruna mâna pe piept lui Gabriel, ca un tată liniștindu-și fiul, găsind singurul locșor de pe trupul său unde nu erau electrozi sau tuburi care să intre sau să iasă din el.

Apoi a venit rândul lui Gabriel să plece.

Arkadian a făcut un pas în spate în timp ce patru infirmieri în costume au început să lucreze. I-au făcut o injecție pentru a-l calma și au desfăcut legăturile care îl legau de pat, grăbiți să termine mai repede totul. Gabriel a simțit cum alunecă într-un fel de somn.

— Rezistă acolo, bine?

Fața lui Arkadian a apărut deasupra lui, iar vocea îi era înăbușită de costumul de protecție.

— O să îți fac cinste cu un prânz când ieși.

Gabriel a încercat să răspundă, să spună ceva neserios și plin de curaj ca în filme, dar gura nu îl mai asculta, iar ochii i s-au închis.

Simțea și auzea zăngănitul roților pe podeaua pietruită în timp ce îl mutau, și apoi aerul tot mai răcoros pe măsură ce se apropiau de ușă. S-a forțat să deschidă ochii și a văzut cum tavanul arcuit și picturile religioase alunecă pe deasupra lor, fiind apoi înlocuite de cer și de stele. A zărit constelația Dragonului, cea care îi condusese pe el și pe Liv către locul

pierdut din deșert, locul în care o văzuse ultima dată. S-a întrebat dacă ea se afla încă acolo, așteptându-l, uitându-se în sus, la aceleași stele. În timp ce privea fix în sus a zărit altceva, a stea nouă, mai strălucitoare decât toate celelalte, călătorind de-a lungul cerului. A privit-o cum alunecă în noapte și apoi din ea a izbucnit o rază, orbindu-l și făcându-i pe cei care îl purtau pe targă să întoarcă capul. I-a țintit câteva secunde, îndeajuns pentru cameramanul de știri din elicopter să surprindă o imagine bună, apoi s-a îndepărtat, sunetul elicelor tăind aerul și îndreptând aer rece înspre pielea arzândă a lui Gabriel.

Au trecut pe sub o altă arcadă de piatră spre debarcader și Citadela a devenit vizibilă, ca un monument de întuneric care ascundea stelele pe măsură ce se apropiau. Sunetul gol al plăcilor de lemn a înlocuit târșâitul picioarelor pe piatră când au ajuns la podul care ducea la platforma înălțării. Acum muntele era atât de aproape încât ascundea jumătate de cer. Lacrimile au început să curgă din ochii lui Gabriel când l-au urcat pe platformă. Arkadian a apărut deasupra lui, spunând ceva ce Gabriel nu putea auzi, apoi a dispărut, gonit de infirmieri.

Sunetul scândurilor de lemn puse cu zgomot la loc a răsunat în noapte în timp ce parapeții de pe marginea platformei erau așezați și apoi un clopoțel a sunat sus în munte. Frânghiile legate la fiecare colț al platformei au scârțâit, și aceasta s-a clătinat și s-a ridicat de la pământ.

Gabriel privea drept în sus în noapte – era pe jumătate plină de stele și pe jumătate neagră. Putea vedea peștera tributului deasupra, mare și întunecată ca o imensă gură neagră, crescând tot mai mare în timp ce îi atrăgea tot mai aproape. S-a gândit la tot ceea ce lăsa în urmă, la toată durerea și regretele : la tatăl său găsit și apoi mort, la mama sa moartă de asemenea și la femeia la care ținea cel mai mult pe lume, cea pe care se simțea dator să o protejeze cu orice preț, abandonată și singură ca și el. Și totul din cauza acelui munte, a acelui munte odios.

Platforma înălțării s-a ridicat tot mai sus, luminată din când în când de proiectoarele elicopterului, apoi a fost acoperită de întuneric, intrând în peștera tributului și oprindu-se cu o izbitură.

Ultima dată când Gabriel fusese acolo era toiul nopții iar el era singur, neștiut de nimeni și înarmat. Acum era legat strâns de o targă, cu simțurile amorțite de sedativ și cu trupul nimicit de o boală care îi fura atât forța cât și libertatea. Și erau oameni peste tot.

Doi călugări s-au ivit deasupra lui, iar măștile chirurgicale păreau sinistre pe fețele lor cu barbă, acoperite de glugă.

— Aduceți pacienții pe aici ! a ordonat o voce de undeva din peșteră. Avem un loc pregătit.

Cei doi călugări l-au ridicat și l-au luat de pe platformă, iar el a simțit cum aerul se împuținează și sunetele dispar pe măsură ce au ieșit din peșteră și s-au afundat tot mai adânc în munte.

Au început să coboare, lovindu-se de pereții coridoarelor înguste. Gabriel putea simți cum îi crește temperatura în aerul închis și greu și cum sudoarea se prelinge pe sub legăturile strânse, torturându-i și mai tare pielea deja chinuită. Ceva a început să se desprindă în interiorul lui. Rezistase atâta timp, susținut de dorința de a ajunge acolo ; acum, că în sfârșit reușise, nu îi mai rămânea nimic. O mică părticică din mintea sa lucidă a conștientizat sentimentul de ușurare. A tras aer în piept și a șoptit ceva, prea încet pentru ca cineva să audă : „La revedere, Liv." Apoi, când în cele din urmă a cedat, un urlet a ieșit din el, și a fost purtat țipând în inima muntelui.

IV

„...Și iată un cal galben-vânăt
și numele celui ce ședea pe el era:
Moartea; și iadul se ținea după el.“

Apocalipsa, 6:8

46.

Fratele Athanasius s-a crispat când prima targă a apărut din întuneric și a fost purtată pe ușă. Stătea în mijlocul peșterii-catedrală, cea mai mare încăpere din Citadelă și singura destul de încăpătoare pentru ca toată populația muntelui să se adune într-un singur loc – deși asta nu se mai întâmplase de ceva timp, pentru a limita contactul și a ajuta la prevenirea răspândirii Lamentației.

Călugării au purtat targa pe culoarul central, către fereastra imensă aflată la înălțime, în spatele altarului. Și Fratele Grădinar mersese tot pe acolo, târând după el creanga uscată din grădină și răspândind fără să știe infecția în întreaga congregație. Fusese una dintre ultimele dăți când se adunaseră cu toții împreună, una dintre ultimele dăți când muntele fusese întreg.

S-a întors să privească paturile ce umpleau până la refuz locul în care cândva călugării acum suferinzi și muribunzi veneau pentru a se ruga.

Din ce în ce mai mulți oameni intrau pe ușă, ducând tărgi și lăzi cu echipamente medicale. Privirea i s-a întâlnit cu cea a unui nou-venit care se distingea ușor între călugări prin costumul său de protecție, și s-a îndreptat către el ridicând mâna în chip de salut.

— Bun venit, a spus el zâmbind, deși gura îi era ascunsă de masca chirurgicală, numele meu este fratele Athanasius.

— Doctor Kaplan, a răspuns omul, ridicând și el mâna pentru a răspunde salutului lipsit de atingere.

Athanasius a gesticulat către șirurile de paturi pline de bolnavi.

— I-am așezat pe bolnavii noștri pe partea asta a culoarului. Cei pe care i-ați adus cu voi pot fi puși pe paturile libere de pe cealaltă parte. Nu e cine știe ce spațiu între ei, așa e, dar pare fără rost să încerci să izolezi oamenii într-un mediu închis ca ăsta. Noi cu siguranță n-am avut niciun succes în a stăpâni boala.

Doctorul a studiat cu privirea spațiul mare, paturile, pacienții, călugării mișcându-se printre ei, ocupați să îi ghideze înăuntru pe nou-veniți.

— Aceștia sunt toți ? a spus el, surpriza citindu-i-se în voce.

— Nu chiar toți, unii dintre noi n-au fost de acord cu primirea unor străini pe munte. Tradiționaliștii s-au încuiat într-o altă parte a muntelui. Ceea ce vedeți aici sunt cei care au rămas. Sunt cincizeci și șapte de bolnavi și treizeci și doi neinfectați încă. După cum puteți vedea, suntem cam depășiți de situație.

— Câți morți ?

Athanasius a tras aer în piept în timp ce un iureș de fețe s-a îngrămădit în mintea lui : prieteni, colegi, dușmani și rivali, cu toții cuprinși în aceeași statistică anonimă.

— O sută patru.

Kaplan a dat din cap, făcând o adunare mentală cu numărul din memoria lui.

— Și care ați observat că este speranța de viață odată ce cineva a contactat boala ?

— Aproximativ patruzeci și opt de ore.

— Nu și mai mult ?

— Uneori, dar nimeni n-a supraviețuit mai mult de trei zile. Călugării Apothecaria – confreria medicală de pe munte – au ținut evidența bolnavilor, s-ar putea să fie de folos. O am aici.

A luat-o printre paturile goale care se umpleau încet-încet cu trupuri legate pe tărgi și s-a oprit lângă o masă îngustă și lungă, acoperită cu echipamentele medicale din interiorul Citadelei : unele moderne, altele grosolane și lucrate în casă, care arătau că resursele comunității fuseseră greu încercate. Athanasius a scotocit printr-un morman de cearșafuri care fuseseră rupte pentru a servi drept bandaje și fețe până când a găsit o legătură de hârtii pe care i-a dat-o apoi doctorului Kaplan.

Kaplan s-a uitat cu atenție pe notițe.

— Nu pot să vorbesc cu unul dintre doctori? a întrebat el.

— Mă tem că toți medicii au căzut pradă bolii de la început. Au fost printre primii care au contactat infecția, împreună cu grădinarii.

— De ce grădinarii?

— Există o grădină în inima muntelui, iar molima a lovit mai întâi copacii. Grădinarii au muncit din greu s-o elimine, iar infecția a părut să treacă mai întâi la ei și apoi la oricine a intrat în contact cu ei. Doctorii s-au încadrat automat în această categorie și au murit la puțin timp după aceea. Prin urmare, nu mai există nimeni aici în Citadelă calificat să facă și altceva decât să ofere alinare muribunzilor. Nu putem decât să vă sprijinim pentru găsirea unui leac. Toate informațiile pe care le avem sunt în aceste notițe. Întreaga încăpere este la dispoziția voastră, la fel și eu și personalul meu.

Doctor Kaplan a încuviințat din cap, examinând notițele în timp ce asculta.

— Aș vrea să vă iau niște probe de sânge tuturor, bolnavi sau sănătoși. Ați fost expuși acestei boli într-un mediu închis și cu toate astea n-ați fost infectați. Poate că e ceva în sângele vostru, o imunitate naturală, care v-a protejat. Dacă pot compara mostrele și izola elementul care face asta, atunci pot începe să lucrez la un antidot.

— Bineînțeles, voi trimite vorbă ca toată lumea să se prezinte la dumneavoastră imediat ce vă veți fi instalat și pregătit.

S-au dat în spate în timp ce o altă targă era adusă pe lângă ei, ocupantul ei gemând și trăgând cu putere de legături. Athanasius a aruncat o privire înspre fața contorsionată a pacientului și apoi s-a uitat din nou, dându-și seama cine e.

— De cât timp e bolnav acest om bolnav? a întrebat el, urmărind targa către un pat gol.

— Bună întrebare, a răspuns Kaplan. E singura variabilă în toată ecuația asta. E singurul de până acum care a rămas lucid, sau semilucid. Nu suntem siguri de cât timp e infectat, dar cu siguranță de mai mult timp decât toți ceilalți. El susține c-au trecut cinci zile și că a contactat boala aici, în Citadelă.

Athanasius a coborât privirea și s-a uitat cu atenție la fața chinuită, lac de sudoare, a lui Gabriel, cu părul lipit de frunte din cauza febrei.

— A zis adevărul, a spus Athanasius. Acum opt zile a fost aici, chiar când a izbucnit epidemia. Se poate să se fi infectat atunci.

Un urlet a ieșit din pieptul lui Gabriel în timp ce el s-a smucit din legături, disperat să își elibereze mâinile și să își scarpine pielea chinuită. Era răvășit de boală și pe jumătate înnebunit din cauza ei.

— Atunci e foarte posibil ca acest om să se dovedească mântuitorul nostru.

47.

Clădirea departamentului de poliție din vestul orașului Charleston stătea pe umărul vechii așezări ca un epolet. Avea o priveliște frumoasă spre râul Ashley și un teren de baseball în lateral care o făcea să semene mai degrabă cu un liceu decât cu un sediu de poliție.

Franklin și Shepherd au ieșit din taxi și și-au croit drum cu greu pe cărerea care fusese făcută prin zăpadă până la cele două grupuri de scări dinspre intrarea principală. Au deschis ușa și, când zgomotul i-a lovit, au ridicat simultan privirea. Părea că toate telefoanele din clădire sunau.

— Cred că am picat într-un moment nepotrivit, a murmurat Franklin în timp ce au trecut pe lângă un sergent solid care apăsa pe butoane și jongla cu telefoanele.

— Sunteți aici ca să dați o mână de ajutor sau ca să puneți bețe în roate? a întrebat sergentul înainte ca vreunul dintre ei să scoată vreo legitimație.

Era de modă veche, corpolent și avea o mustață gri și deasă care îl făcea să arate ca o morsă în uniformă.

— Nici una, nici alta, de fapt, a spus Franklin, scoțându-și dintr-o mișcare legitimația. Suntem doar camarazi întru menținerea legii și ordinii, care caută un port pe timp de furtună. Avem nevoie de un birou pentru câteva ore.

Segentul a dat din cap și a întins mâna după telefon.

— Ați nimerit partea cu furtuna.

A împuns un buton și s-a ridicat în poziție de drepți, cu nasturii de la cămașă întinși la maxim pe circumferința impresionantă a stomacului său.

— O furtună de tot rahatul, asta avem pe aici. Doar că avem o tonă de rahat și doar câteva lopeți cu care să-l curățăm. Jumătate dintre oameni n-au venit la muncă azi, și cealaltă jumătate trebuie să se ocupe de asta, a zis și a arătat din cap înspre zăpada deasă care cădea afară.

Peste tot în clădire, telefoanele sunau în continuare. Undeva, cineva a ridicat receptorul.

— Bryan, avem aici doi agenți FBI care lasă dâre de zăpadă pe podea, a spus sergentul și s-a uitat cu atenție prin ochelari la legitimațiile lor deschise. Agenții speciali Shepherd și Franklin.

S-a holbat la cea a lui Franklin și a acoperit receptorul cu mâna.

— Ben Franklin, pe bune?

Franklin a încuviințat din cap.

— E posibil să-mi fi văzut fotografia pe bancnota de o sută de dolari.

Sergentul a dat din cap ca un unchi dezamăgit.

— Ai face bine să te grăbești, Bryan! Unul dintre ei e al naibii de amuzat, mai am puțin și fac pe mine de râs.

A pus receptorul jos și a dat din cap spre un șir de scaune goale.

— Sergentul Freeman o să coboare imediat. El e responsabilul cu creioanele pe-aici, așa că o să vă dea orice aveți nevoie.

Telefonul a sunat din nou. L-a înșfăcat și s-a întors cu spatele.

— Ce personaj! a spus Franklin în timp ce se așezau pe scaune.

— Îmi place într-un fel, a replicat Shepherd. Mai bine decât dușmănia cu care suntem întâmpinați de obicei.

— Și a cărei personificare tocmai se îndreaptă către noi.

Shepherd a ridicat privirea și a văzut un individ îndesat, cu păr castaniu rărit, care zorea pe holul de la intrare. Le-a dat mâna, s-a prezentat și i-a grăbit înspre spatele clădirii cu minim de șarm și la viteză maximă. Au deschis ușa și au intrat într-un birou necompartimentat, gol cu excepția sunetului răsunător al telefoanelor.

— E în regulă? a spus gesticulând spre un birou aflat în colț.

— Nu chiar, a spus Franklin cu un zâmbet. Prea la vedere. Poate aveți ceva mai retras? Cazul la care lucrăm e strict secret.

— Sigur, a spus Freeman.

Apoi a zâmbit și a arătat spre un șir de uși grele cu ferestre mici, de pe peretele din spate.

— Am exact ce vă trebuie.

— Primitor, a spus Franklin, în momentul în care ușa camerei de interogatoriu s-a închis.

— Ați cam căutat-o cu lumânarea.

Shepherd a cercetat pereții albi, fără personalitate. Cel puțin era izolată fonic, așa că nu mai auzeau larma țârâitului de telefoane. Singurul sunet perceptibil era huruitul făcut de sistemul de aer condiționat al clădirii, care scuipa căldură uscată, îngreunând și mai mult aerul din încăperea apăsătoare.

Shepherd a trecut de cealaltă parte a mesei de metal din mijlocul camerei și a încercat să tragă scaunul de sub ea. Era prins în șuruburi de podea. La fel și masa. A luat loc, a scos laptopul din geantă și l-a deschis.

— Departamentele de poliție locale au tendința să ne privească cu aceeași suspiciune cu care îi privesc pe infractori, așa că probabil faptul că ne-au băgat aici are logică pentru ei, a spus Franklin, făcând un tur al camerei și citind scrijeliturile disperate de pe pereți. Probabil că Freeman dă sfoară-n toată clădirea că suntem aici. În câteva minute ar trebui să sosească și primii turiști care să se uite prostește la noi prin oglinda dublă.

A făcut un semn de salut din cap înspre peretele lateral și apoi s-a așezat pe celălalt scaun, în timp ce Shepherd a simțit o ușoară stinghereală dându-și seama că, fără să vrea, se așezase pe scaunul suspectului.

— Ai ceva de mărturisit înainte să încep să te bat? a spus Franklin, citindu-i gândurile.

— Mărturisesc că nu mi-ar strica niște cafea în plus, a spus Shepherd, uitându-se la monitor și parcurgând meniul pentru a se conecta la rețeaua wi-fi.

Sunetul telefoanelor a izbucnit din nou în cameră, peste ei – ușa se deschisese și un polițist cu față de nevăstuică a intrat înăutru.

— Să fiu al naibii! a spus, uitându-se drept la Franklin. Mă gândeam că s-ar putea să fii tu. Ce naiba cauți înapoi aici? Ai ceva de-a face cu vapoarele și migrarea în masă?

— Salutare, a spus Shepherd, ridicându-se de pe scaun și strângându-i mâna. Joe Shepherd. Se pare că pe agentul Franklin îl știți deja.

— Dan Jackson, a spus omul. Mda, îl știu pe Franklin de multă vreme.

— De ce nu mergem să-mi arăți unde e cafeaua, a spus Franklin, îndreptându-se spre ușă, în mod evident grăbit să-l scoată pe individ din încăpere.

— Ce ați vrut să spuneți cu migrarea în masă ? a intervenit Shepherd.

— Vreau să spun că se pare că tuturor le-a intrat în cap să se urce în mașină și să plece undeva. Înspre noi se îndreaptă coloane aproape compacte de trafic. Oameni de peste tot, care pur și simplu își burdușesc mașina cu bagaje și se îndreaptă spre oraș. Avem și oameni care pleacă, dar asta n-ar fi așa o problemă. Traficul interior e durerea de cap. Toate drumurile principale spre oraș au fost blocate și, cu vremea asta pe deasupra, avem un necaz de zile mari și nu dispunem aproape de niciun efectiv suplimentar. Am crezut că de-asta sunteți aici.

— Mă tem că nu, a spus Franklin, apucându-l de umăr pe Jackson și îndemnându-l spre ușă.

— Cum de aveți atât de puțin personal? a întrebat Shepherd.

— Habar n-am, jumătate din pluton n-a apărut la serviciu azi-dimineață.

— Și acești chiulangii, a insistat Shepherd, locuiesc aici?

Jackson s-a gândit puțin la întrebare și a dat din cap.

— Nu. De fapt sunt toți din afara orașului: băieții de-aici au venit cu toții.

— Ascultă, Dan, a intervenit Franklin, de ce nu-mi arăți unde e cafeaua, și eu o să-ți spun de ce suntem aici.

S-a întors către Shepherd.

— Vezi dacă Smith a reușit să dezgroape ceva nou în dosarele Kinderman. Mă-ntorc imediat.

Și apoi l-a împins practic pe Jackson afară din cameră.

Shepherd a rămas nemișcat un moment, întrebându-se ce era cu comportamentul ciudat al lui Franklin. Apoi ecranul a clipit, distrăgându-i atenția. A introdus numele de acces și parola pe care i le dăduse mai devreme agentul Smith. Pe ecran a apărut un director, diferitele iconițe reprezentând toate bazele de date la care avea acces acum. Orice nouă informație găsită de Smith ar fi fost arhivată în fișierul-fantomă, sub o iconiță-fantomă tip Pacman[1] – faptul că Smith continua să o folosească dovedea că cei de la FBI aveau totuși simțul umorului. A dus săgeata cursorului către ea, dar nu a apăsat, ochii fiindu-i atrași de o altă iconiță, aflată mai jos în director, sub care scria BDPD – Baza de date a persoanelor dispărute.

În ultimii șapte ani, Shepherd se pregătise pentru acel moment. Tot ce trebuia să facă era să apese, să tasteze un nume, câteva detalii și apoi niște algoritmi sofisticați și niște motoare complicate de căutare vor alega prin vaste rețele de poliție, acoperind mai mult de jumătate din întreaga lume.

A apăsat pe iconiță și a apărut un meniu de comandă simplu. Avea spații pentru informații-cheie de căutare: nume, data nașterii, vârsta, înălțimea, greutatea, culoarea părului și a ochilor. Degetele i s-au mișcat pe tastatură, găsind singure cuvintele.

> Name: Melisa Erroll
> Data nașterii: Nu s-a aflat niciodată, ea nu voia să spună.
> Vârsta: Ar fi avut în jur de 36 de ani acum
> Înălțimea: În jur de un metru șaizeci
> Statura: Medie
> Părul: Negru
> Ochii: Căprui

S-a oprit și a tras de câteva ori aer adânc în piept. Încăperea mirosea a sudoare și a frică, deși mirosul putea foarte bine să vină de la el. Baza de date a persoanelor dispărute fusese concepută

[1] Joc electronic de origine japoneză, considerat un clasic al genului și un adevărat fenomen social în America anilor 1980.

în principal pentru a localiza persoanele cu rapiditate, pentru a le exclude din anchete. Prin urmare, motoarele de căutare erau proiectate să scaneze mai întâi decesele declarate. Dacă i-ar fi apărut repede un rezultat ar fi însemnat că numele ei fusese găsit în lista morților, și, chiar și după șapte ani de întrebări fără răspuns, nu era sigur că e pregătit pentru asta. Dar mai era ceva care îl făcea să ezite. Folosirea neautorizată a resurselor FBI era, din motive lesne de înțeles, aproape în capul listei de delicte penale, și fiecare căutare în BDPD se făcea dintr-un cont și putea fi verificată. Și totuși, el nu căuta detalii mai specifice, cum ar fi conturi bancare sau istoricul utilizării pașaportului. Nu încă, cel puțin. Dar să fi apăsat pe buton ar fi însemnat totuși să întreacă măsura. Și, în ciuda a tot ce i se întâmplase în viață, el credea încă în reguli și în necesitatea de a le urma.

A recitit cuvintele pe care le tastase la criteriile de căutare, schița cea mai simplă cu putință a unei vieți de om, și s-a întrebat ce ar fi făcut Melisa în situația aceea. Probabil că ar fi pornit căutarea în momentul în care ar fi pus mâna pe laptop. Melisa era pasională și impulsivă, un om al acțiunii.

„A iubi e un verb care trebuie pus în practică", obișnuia ea să spună.

O singură lacrimă i-a alunecat pe obraz. Și apoi a apăsat pe *enter*.

Iar căutarea a început.

48.

O'Halloran stătea în biroul din casa sa, cu ochii țintă la televizorul vechi și mătăhălos care stătuse pe vremuri în sufrageria familiei. Retragerea militară americană din Afganistan era acum știrea-bombă, confirmată de mai multe surse. Nu era singura. Pe lângă retragerea chineză din Insulele Senkaku, acum veneau relatări că britanicii își retrăgeau și ei trupele din Afganistan, că nord-coreenii se îndepărtau de granița Coreei de Sud, că tancurile israelite făcuseră la fel în Palestina și că trupele guvernamentale din Siria încetaseră multe dintre atacurile asupra orașelor controlate de rebeli, părăsind bateriile militare. Era ca și cum dorința supremă, distructivă și veche de mii de ani a oamenilor de a domina fusese eradicată din senin de o simplă năzuință omenească universală: aceea de a se întoarce acasă.

În felul său, la scară mai mică, o simțise și O'Halloran. Până atunci mersese deja de două ori până la mașină pentru a se întoarce la birou, dar în ambele dăți simplul gând că trebuia să conducă înapoi până la Quantico îi provocase atâta panică, încât încremenise la volan, asudând în ciuda frigului, cu motorul pornit și cu mâna pe schimbătorul de viteze. De când pășise pe alee avusese sentimentul că o frânghie i se încolăcește în jurul inimii și se strânge tot mai tare cu fiecare pas pe care îl face. De fiecare dată sfârșise prin a opri motorul, a coborî din mașină și a se întoarce în casă, iar presiunea și panica dispăreau treptat până când, imediat ce pășea pragul confortabilei și călduroasei lui case, se evaporau complet.

I-a sunat telefonul mobil. S-a îndreptat în fotoliu, iar arcurile au scârțâit.

— O'Halloran la telefon.

— Domnule, sunt Squires. Sunteți pe lângă vreun televizor?

Squires era unul dintre șefii de departament care își ducea traiul într-un birou de pe același hol, la mică distanță de al lui. O'Halloran și-a amintit că și el lucra în ziua aceea, de acasă.

— Tocmai mă uit la știri.

— Vă uitați la CNN?

— La BBC World. Ai văzut toată povestea cu mișcarea de trupe?

— Da, dar nu de asta vă sun, domnule. Dați pe CNN! O să vreți să vedeți asta.

O'Halloran a luat telecomanda de pe birou și a zapat repede pe mai multe posturi. Pe CNN un reporter stătea lângă un gard de sârmă ghimpată, vorbind către cameră. Dincolo de gard, un câmp de zăpadă albă se întindea până la un turn de lansare a rachetelor și un complex de clădiri încercuit de ambulanțe. Una dintre clădiri era doar o adunătură de fiare contorsionate. Pe banda de titlu era scris: „ULTIMELE ȘTIRI: Un atac posibil terorist la departamentul NASA."

— Cred că tocmai a încetat să mai fie secret, a spus Squires.

O'Halloran a căzut pe gânduri. În mod normal, o asemena știre despre una dintre anchetele în desfășurare l-ar fi scos din minți.

— Era doar o chestiune de timp, a spus el, surprinzându-se atât pe sine cât și pe Squires cu atitudinea calmă și tonul detașat. Ar fi mai bine să pregătim o declarație ca să oferim presei ceva de discutat. Să confirmăm tot ce se știe deja și să le dăm și informația despre Hubble, dacă n-o au deja. Și să publicăm și numele persoanelor dispărute. Poate dacă fotografiile lui Kinderman și ale lui Douglas sunt peste tot la știri, o să-i încolțim mai repede...

Imaginea de pe ecran s-a schimbat – agenții Franklin și Shepherd stăteau pe o canapea, la ceea ce părea o emisiune matinală.

„Mai devreme în această după-amiază", a spus reporterul, „doi oficiali guvernamentali au confirmat zvonurile că atacul asupra unității de la Centrul Spațial Marshall nu a fost un eveniment izolat."

Apoi s-au auzit din nou vocile de pe filmare.

„Să înțeleg că așa este, că telescopul Hubble a fost dezactivat, iar succesorul său, telescopul James Webb, a fost distrus?"

„Da", a confirmat Shepherd.

— Pune-te pe treabă cu declarația aia, și fă-o repede! i-a spus O'Halloran lui Squires, fără să mai asculte și restul. Acum, că a ieșit totul la iveală, nu vreau să pară că-ncercăm să ascundem ceva.

— Dar Franklin și Shepherd? Vreți să predau ancheta altcuiva?

O'Halloran s-a gândit pentru un moment.

— Nu, lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei. Vreau să aflu cum s-a-ntâmplat una ca asta și oricum mă-ndoiesc că avem alți oameni de care ne putem lipsi.

— Merg eu cu plăcere dacă vreți, domnule, a spus Squires, puțin ezitant.

— Nu, e-n regulă, tu stai acasă cu familia ta, e cel mai bun loc în momentul ăsta. Sună-mă dacă afli ceva nou!

O'Halloran a pus telefonul jos și a ascultat zumzăiala familiară a casei în care locuise în ultimii douăzeci de ani. O auzea pe Beth în bucătărie, strângând resturile de la prânz.

„Stai acasă cu familia ta."

Chiar așa, la naiba!

A găsit numărul de telefon al lui Franklin și a apăsat pe buton pentru a-l apela.

49.

Din fericire, Jackson fusese chemat la treabă aproape imediat ce el și Franklin ieșiseră din camera de interogatoriu. Făcuseră schimb de cărți de vizită și își promiseseră să se mai întâlnească pentru a se pune la curent cu noutățile înainte ca Franklin să plece, dar niciunul dintre ei nu intenționa cu adevărat să facă asta. Nu fuseseră niciodată prea apropiați, și Franklin nu avea timp să stea la taclale despre cum era „pe vremuri". Avea treburi mult mai urgente pe cap și alte situații de rezolvat.

Nu ar fi știut să explice sentimentele care îl încercaseră în ultimele zile sau lucrurile pe care le făcea din cauza lor. Tot ce știa cu siguranță era că acele sentimente deveneau din ce în ce mai puternice, umflându-se în interiorul lui ca și cum el ar fi tras tot mai adânc aer în piept. Pe parcursul anilor, ascultase mulți drogați intrați în sevraj vorbind despre cum e să ai nevoie de o doză, și asta era cea mai apropiată descriere la care se putea gândi referitor la ceea ce simțea. Era un impuls care îi ocupa tot mai mult mintea și trupul, până când nu se mai putea gândi la nimic altceva. Preluase controlul absolut, obligându-l să facă orice era nevoie pentru a încerca să își satisfacă acea sete. A expirat adânc, mergând țanțoș prin birourile pustii, pășind fără zgomot pe carpeta pătată, prin țârâitul neîntrerupt al telefoanelor.

Nu mai era mult.

A găsit un ibric de cafea într-o bucătărie de la etajul al doilea. Era pe plită și avea un strat gros de zaț negru pe fund.

A încercat să curețe mâzga de pe fundul ibricului, apoi a găsit niște cafea proaspătă într-o cutie din frigider și niște filtre într-un sertar și a pus un nou ibric la fiert. Tocmai căuta niște căni curate, când i-a sunat telefonul în buzunar. A răspuns fără să se uite cine e, așteptându-se să fie Marie care să îl certe că nu e acasă.

— Franklin!

Franklin și-a proptit telefonul între umăr și gât, continuând să caute prin dulapuri.

— Vrei să-mi spui și mie de ce dați declarații neautorizate presei despre o anchetă în curs de desfășurare?

— Cum?

— Doar ce v-am văzut pe tine și pe Shepherd la CNN, pălăvrăgind cu reverendul Fulton Cooper.

Franklin și-a amintit deodată de studioul gol – gol cu excepția camerelor de filmat. Telefonul a scârțâit când l-a strâns în mână.

— Probabil a filmat interogatoriul.

— Ați vorbit cu el într-un studio de televiziune?

— Era...

Franklin a închis ochii și a dat din cap. Fusese un idiot. Mintea nu îi stătea la muncă ca de obicei de când îl copleșise acea dorință de nestăvilit.

— Era în mijlocul unui emisii, domnule. N-am crezut de cuviință să așteptăm.

— Ați scos ceva de la el?

— Puțin.

— Crezi că el vinovatul nostru?

— Da, domnule, așa cred.

A urmat o pauză. Franklin s-a holbat la o cană pe care scria „Cel mai tare detectiv din lume“.

— Continuă pe pista asta, agent Franklin! Supraveghează-l mai îndeaproape pe agentul Shepherd și află repede mai multe despre Cooper, ca să putem întoarce situația în favoarea noastră, și micul lui truc de PR să-i stea în gât.

— Am înțeles, domnule.

— Și... Franklin?

— Da?

— Ține-mă și pe mine la curent!

Franklin se aștepta la o continuare, la o explicație sau la instrucțiuni mai detaliate, dar tot ce a mai auzit a fost un păcănit ușor, semn că O'Halloran încheiase convorbirea.

50.

Era a doua oară în aceeași săptămână când Liv se trezea în camera fără ferestre a infirmeriei. S-a uitat către celălalt pat. Era gol, fără cearșafuri și fără saltea. Pe peretele din spate, un rând întreg de uși de dulapuri atârnau deschise, dând la iveală rafturile goale.

Și-a îndreptat capul către ușă și a ascultat. Din hol nu răzbătea niciun sunet, nici măcar cel al generatorului, ceea ce sugera că e zi. A încercat să se ridice și a simțit o durere în mână. De antebraț avea prins un cateter al unei perfuzii. A avut un moment de panică, întrebându-se dacă îi face bine sau rău.

Afară s-au auzit pași.

Inima a început să îi bată mai tare.

Nu avea unde să se ascundă, și nici energia să fugă. A înghițit în sec și a privit cum se deschide ușa, dorindu-și să fi avut prezența de spirit să ia în mână ceva greu.

— Hei, te-ai trezit!

Bărbatul era înalt, blond și părea să aibă vreo douăzeci și ceva de ani. Părea mai degrabă un surfer decât cineva pornit să-i facă rău. Și părea de asemenea tras la față și obosit, de parcă nu dormise de zile întregi.

— Cum te simți? Ca naiba, bănuiesc...

Vorbea în engleză, cu accent australian. I-a băgat un termometru digital în gură și a măsurat-o cu privirea relaxată și experimentată a cuiva care mai făcuse asta de un milion de ori. Ea îi simțea mirosul, de cafea și de săpun.

— Cine ești? a întrebat ea imediat ce el i-a scos termometrul.

— Mă cheamă Kyle.

S-a încruntat citind rezultatul.

— Mai ai încă puțină febră. Ar trebui s-o iei mai ușor. Să dormi, dacă poți.

— Să nu bei din apă, a spus ea, dând glas alarmei care îi suna în minte.

— Apa n-are nimic, a replicat Kyle, verificând punga pentru perfuzii și netezindu-i plasturele care îi ținea cateterul lipit de braț.

Liv s-a ridicat în capul oaselor, și camera a început să se învârtă cu ea.

— Ba da, are, e otrăvită, am văzut oameni murind din cauza ei.

— Și eu, a spus el, iar ea i-a înțeles oboseala.

Ea s-a ridicat pe marginea patului și a tras de tub.

— Hei ! Kyle a întins mâna să o oprească.

— Arată-mi ! a spus ea, întorcându-se cu spatele și smulgându-și tubul din braț.

— Trebuie să...

Liv s-a ridicat în picioare, clătinându-se ușor, și apoi s-a îndreptat către ușă.

— Bine, bine, stai puțin, o să-ți arăt ! Lasă-mă doar să-ți aranjez cateterul ca să nu umpli totul de sânge pe-aici.

Ieșind pe ușa hangarului, Liv a fost orbită de lumina soarelui, atât de puternică încât a trebuit să întoarcă pentru câteva secunde capul ca să i se obișnuiască ochii.

Cadavrele erau înșirate la perete, cu brațele și picioarele contorsionate și înlemnite în momentul agonizant al morții. S-a îndreptat într-acolo, atrasă de oribilul tablou. Mirosul bolnăvicis al morții atârna deja ca un nor deasupra lor. A mers pe lângă acel șir, verificând fețele morților. Era și Malik acolo, acoperit de noroi, cu ochii holbați și goi încercuiți de muște înfometate.

— Unde sunt caii ?

— N-am găsit niciunul.

Ea s-a încruntat. Și caii băuseră din apă, dar asta înainte ca ea să plece, înainte ca apa să devină amară. Poate că animalele au știut că e ceva în neregulă cu ea, simțul mai dezvoltat

al mirosului salvându-i de la o soartă asemănătoare cu a stăpânilor. A ajuns la capătul șirului. În total, douăzeci și două de trupuri. Azra'iel nu era printre ei.

— Unde sunt ceilalți?

— Vreo doi sunt încă în viață. Sunt în cantină. Când am sosit noi, fusese transformată în infirmerie, cred că au avut nevoie de mai mult spațiu pentru bolnavi.

Liv a încuviințat. Asta explica dulapurile goale din infirmerie.

— Au mai rămas doar doi, dar, să fiu sincer, cred c-o să ajungă și ei aici în curând. Nu prea putem să facem mare lucru pentru ei.

Primul lucru care a izbit-o pe Liv când a intrat în cantină a fost mirosul, dulce și putred și atât de puternic încât a amețit-o. A trebuit să se sprijine de perete.

— Chiar ar trebui să mergi să te-ntinzi, a spus Kyle. Ești încă prea deshidratată să oprești perfuzia.

— O să merg imediat, a spus ea.

Era foarte cald în încăpere, iar aerul era insuportabil de încărcat. Mesele de cantină de pe un șir întreg fuseseră împinse la perete și apoi puse una peste alta la întâmplare, pentru a face loc pe podea. Părea că totul fusese făcut în grabă. Și-a imaginat panica care îi cuprinsese când începuseră să cadă bolnavi. Podeaua era acoperită cu saltele și cearșafuri, scoase târâș din dormitoare. Unele dintre ele fuseseră jupuite, deși petele întunecate ale morții erau impregnate în pânza căptușelii. Numai două paturi mai erau ocupate. Un bărbat stătea aplecat asupra unuia dintre ele, ștergând cu blândețe spuma maronie din jurul gurii unuia dintre călăreți.

— El e Eric, a spus Kyle. Are pregătire de medic așa că face și pe asistenta.

Bărbatul s-a întors și a schițat un salut. Era o altă versiune a lui Kyle: bronzat, suplu, cu brățări de piele și de sfoară colorată în jurul încheieturii.

Trebuie să fie și Mike pe undeva pe-aici, dar cred că e dincolo de gard cu ai tăi.

Liv s-a întors spre el.

— E toată lumea în regulă?

— A da, sunt bine cu toții. Omul tău, Tariq, a mers cu camionul cu Mike și i-a adus înapoi pe toți. Aveau nevoie doar de mâncare și de odihnă, și de apă, bineînțeles. Acum sapă cu toții la morminte. Nu putem să mai ținem cadavrele în căldură pentru mult timp.

O mișcare bruscă le-a atras amândurora atenția la omul de pe podea. Acesta fusese cuprins de convulsii. A început să se dea cu capul de pat, încercând din răsputeri să respire, apoi a tușit și din gură i-a țâșnit din nou acea substanță maronie. Eric i-a susținut capul în timp ce a vomitat într-un lighean, vorbindu-i calm, încercând să îl liniștească. Liv s-a mirat de dăruirea cu care o făcea.

— Apropo, ai dreptate în legătură cu apa, a spus Kyle, atât de încet încât și Liv de-abia îl putea auzi. Când am ajuns aici și am găsit toate cadavrele și câțiva încă în viață, am crezut că e vorba de un virus, sau poate o armă chimică – știi tu, toate armele alea de distrugere în masă pe care nu le-au găsit. Dar toți cei care mai erau în viață au spus același lucru, că s-au îmbolnăvit după ce au băut din apă. Așa că i-am făcut niște analize. Ăsta a fost unul dintre lucrurile cu care m-am ocupat aici, așa că aveam toate echipamentele necesare cu mine. Când am ajuns, în ea erau cantități foarte mari de trioxid de arsen, care se găsește adesea în cantități mari în pânza de apă freatică, dar astea erau neobișnuit de mari. Provin probabil de la un depozit subteran care s-a dizolvat din cauza presiunii apei. Pe scurt, dacă îl ingerezi, toate organele îți cedează, și asta duce la vomă, diaree și convulsii, exact ca la amărâtul ăsta.

Bărbatul de pe podea s-a liniștit puțin, iar buzele i s-au retras de durere, dezvelind un șir incomplet de dinți. Era Azra'iel, îngerul morții, foarte aproape să își întâlnească tizul.

— Pământul nu aparține nimănui, a șoptit Liv, noi aparținem pământului.

— Ce-ai spus?

— Nimic. De unde ai venit, Kyle?

— Sunt originar din Melbourne.

— Vreau să spun, cum ai ajuns aici?

Kyle a privit fix un punct de pe perete, cu fruntea încrețită de gânduri.

— Bună întrebare... a răspuns el, apoi o nouă mișcare i-a atras atenția.

Azra'iel era cuprins din nou de convulsii. S-a aplecat, apucându-l de un braț și ținându-l nemișcat în timp ce Eric încerca să îi administreze un sedativ. Apoi totul s-a terminat la fel de repede precum începuse. Azra'iel s-a încordat pentru ultima dată, a scos un horcăit prelung și a împietrit.

Kyle a ridicat ochii spre ea.

— Trebuie să-l ajut pe Eric să curețe aici. De ce nu te duci în bucătărie, să-ți iei ceva de mâncare? Dacă mai poți mânca după toate astea... O să vin eu la tine după ce terminăm și o să-ncerc să-ți spun cum am ajuns aici.

51.

Din laptop s-a auzit un sunet, și Shepherd s-a ridicat, cu inima cât un purice.

Era prea devreme.

Căutarea nu începuse decât de vreun minut, cel mult două. Trebuie să fi fost încă în registrul de decese. Stătea încremenit în scaunul fixat de podea, neîndrăznind să se miște, de parcă dacă ar fi rămas nemișcat, pământul nu s-ar mai fi învârtit, iar ea ar fi rămas în viață pentru totdeauna.

Un singur rezultat era afișat, un șir de numere și un indicator al localității, DPB – Departamentul de poliție Baltimore. Din câte știa el, Melisa nu fusese niciodată la Baltimore, nu avea rude acolo: dar dacă se gândea mai bine, erau multe lucruri pe care nu le știa despre ea, ca de exemplu pe unde fusese în ultimii opt ani.

Oare acela era sfârșitul drumului? Sfârșitul speranței?

Brusc, în cameră părea prea cald și sudoarea i se prelingea pe spate. A dat clic pe acel unic rezultat și și-a ținut respirația când s-a deschis o nouă fereastră. A scanat cu ochii textul dens, spicuind informații din raportul poliției, prea agitat ca să poată desluși mai mult decât fragmente:

...Data decesului: 12 august 2011.

Era moartă de peste un an.

...Treizeci și șase de ani...

Vârsta corespundea.

...Rană provocată de glonte... persoană de culoare de sex feminin...

De culoare?

Melisa nu era de culoare, avea pielea măslinie, da, dar nu de culoare. Părea mai degrabă italiancă decât africancă. Dar unii

polițiști erau destul de încuiați când venea vorba de chestiunile astea, oricine nu era alb era în mod automat de culoare – putea totuși să fie ea. În partea de jos a dosarului erau și alte numere de dosare, fiecare cu o dată diferită, mergând până la zece ani înainte de data morții. Acea persoană avea cazier, ceea ce nu prea suna a Melisa lui.

Privirea i s-a aprins la vederea unui fișier PDF atașat în partea de jos a documentului, iar degetul său a apăsat pe el înainte ca mintea să aibă timp să reconsidere acțiunea. O nouă fereastră s-a deschis, conținând trei seturi de fotografii ale feței și o fotografie cu capul și umerii unei femei cu ochii închiși, întinsă pe o masă de autopsie. În ciuda imaginii sumbre și tragice, Shepherd aproape că a plâns de ușurare.

Oricine era acea Melisa, nu era a lui.

A privit iconița clepsidră învârtindu-se, în timp ce algoritmi sofisticați continuau căutarea.

„N-o găsi aici printre morți“, s-a gândit el, „nu pe Melisa mea.“

Dar s-a auzit din nou un sunet care a spart rugăciunea lui tăcută, și chiar atunci Franklin a intrat în cameră cu două căni de cafea.

52.

— Să dea naiba dacă reverendul nu s-a mișcat repede! a spus Franklin, vărsând din cafea pe masa cu blat de metal în graba de a lăsa cănile jos.

Shepherd de-abia îl asculta, degetele lui lucrând cu repeziciune și inima bătându-i nebunește în timp ce închidea toate ferestrele de pe ecran. Cu Franklin în cameră, nu mai era timp să verifice noul rezultat al căutării.

— Cooper ne-a filmat interogatoriul și l-a trimis la CNN. Se pare că întreaga lume tocmai ce ne-a văzut confirmând atacurile de la Hubble și James Webb.

Shepherd a ridicat privirea, cu mintea alergând deja la consecințe, întrebându-se ce va însemna asta pentru anchetă și pentru ei. Era de rău. Rău de-adevăratelea. Din cauza acelei greșeli aveau să fie fără îndoială îndepărarataţi din investigaţie, ceea ce însemna că era pe punctul să piardă accesul pe care doar ce începuse să îl exploateze – puntea lui de legătură cu Melissa. Șarpele ăla de reverend stricase tot. Probabil că sunase la televiziune în secunda în care ei ieșiseră din studio.

A băgat mâna în buzunar, a scos brelocul pe care Franklin i-l aruncase lui Cooper în studio și și-a dat seama că interogatoriul nu va rula doar pe canalele de știri. A deschis o fereastră nouă și a copiat adresa web înscrisă pe breloc.

Prima pagină a site-ului era construită la fel de profesionist ca omul pe care trebuia să îl promoveze. Shepherd a găsit o secțiune pentru media și a dat clic pe o adresă către o înregistrare a emisiunii.

Filmarea s-a încărcat rapid, iar Shepherd a strâns din dinți când s-a văzut stând pe canapea lângă Franklin, ca niște invitați

la un talk-show. Videoclipul fusese montat ca să pară ca și cum Cooper îi interoga *pe ei*. Era momentul în care îi luase prin surprindere cu știrile de ultimă oră de pe Twitter în legătură cu Hubble și explozia de la Marshall, vrând să știe dacă poveștile sunt adevărate, și apoi un prim-plan pe fața lui Shepherd în momentul în care a spus „Da". După aceea au urmat imagini din studio, cu Cooper.

„Acum ați văzut cum agenții guvernului au venit în această Casă a Domnului să încerce să mă reducă la tăcere și să mă intimideze, pentru că ei știu că vorbele mele sunt adevărate. Ar prefera să rămâneți orbi în întuneric, decât să vă deschideți ochii către ceea ce vine. Căci aroganța lor este aceea care a provocat aceste lucruri – turnurile pe care au încercat să le construiască sub forma acestor telescoape din spațiu, pentru a se întinde și a încerca să zărească Chipul Domnului, I-au stârnit Acestuia mânia. Iar ei se tem de judecata voastră și de mânia voastră îndreptățită dacă ați afla acest adevăr. Dar în mine spiritul este puternic. Și când au venit să-mi impună tăcerea, vocea Domnului a răsunat prin mine cu putere, așa cum vă vorbesc vouă acum.

Deschideți canalele de știri și priviți adevărul despre ce se întâmplă! Priviți cum se cutremură lumea și se pregătește pentru timpul în care Marea Carte a Apocalipsei ne spune că cei drepți vor fi adunați, iar păcătoșii vor fi aruncați în abisul Iadului! Să nu aveți nicio îndoială că timpul Judecății Sale este aproape, căci semnele sunt peste tot în jur!"

Telefonul lui Franklin a sunat, iar el a răspuns. Pe monitor, Cooper mergea din nou spre fereastră și arăta înspre toate navele din port.

„Priviți cum marile armate ale omului tremură în fața apropierii Sale, iar marile vase ale tuturor națiilor se întorc în porturile lor, așa cum a prezis Sfântul Ioan!"

— Mulțumesc, a spus Franklin, încheind conversația. Era Ellery. Au verificat casa lui Douglas și, ce surpriză, n-au găsit nimic. Așa că acum avem de căutat doi suspecți.

Și-a băut cafeaua, permițându-și un zâmbet când a lăsat cana jos.

— Se pare că Ellery are cea mai proastă zi din viața lui, mai nou toți adepții teoriei conspirației din țară se apropie de Marshall, convinși că distrugerea telescoapelor Hubble și Webb, împreună cu restul lucrurilor care se întâmplă, reprezintă primul pas dintr-un fel de invazie extraterestră.

Shepherd a luat cana cu cafea și s-a uitat fix la reflexia lui în ea.

— Poate că au dreptate.

— Serios?

— De ce nu, mi se pare la fel de ușor de înghițit ca ideea că doctorul Kinderman și profesorul Douglas au făcut asta.

— Asta pentru că lași sentimentele să-ți întunece judecata. Nu poți ignora dovezile.

— Bine, atunci hai să ne uităm puțin la dovezi, la toate, și nu doar la ce s-a întâmplat la Marshall și la Goddard. De ce se întorc toate vapoarele acasă, sau de ce ninge în Miami, sau de ce zboară păsările către locurile în care își fac cuiburi în alte anotimpuri? De ce atâția oameni se urcă în mașini și încep să conducă?

— Crezi că e vorba de extratereștri!?

— Bine, poate nu sunt extratereștri, dar este vorba de ceva extraterestru în sensul de bază al cuvântului – ceva din afara pământului. Ceva ce îi afectează pe toți. Din nou, hai să rămânem la dovezi. Știm cu siguranță că ciclurile vieții sunt influențate de fenomenele cosmice, nu? Și când spun asta nu mă refer la ascendent în Capricorn sau Leu retrograd sau alte prostii de genul ăsta, ci la păsările care migrează folosind câmpurile magnetice alte pământului pentru a se ghida, sau la mareele legate direct de fazele lunii.

Franklin a încuviințat din cap.

— Bine, am înțeles. Care crezi că ar putea fi cauza? Și, te rog, nu-mi spune că extratereștrii!

— Păi, lucram deja la NASA atunci când am înțeles că informațiile făcute publice sunt o parte minusculă din ceea ce se descoperă de fapt. Cei de la NASA sunt foarte orgolioși în legătură cu poziția lor în comunitatea științifică și sunt foarte atenți să mențină secret orice ar putea atrage articole cu titluri nepotrivite. Acum câțiva ani, când lucram acolo, Hubble a

înregistrat urme ale unei imense dislocări de gravitație. Nu s-a raportat niciodată, fiindcă nimeni n-a putut să afle ce o cauzase, dar una dintre teorii era că ar fi fost creată de o planetă care se mișca pe o orbită neregulată de milenii și care ar fi făcut-o să dispară pentru alte mii de ani înainte de a se întoarce să gonească fix prin sistemul nostru solar. Sunt multe înregistrări de evenimente asemănătoare în civilizațiile antice, care sugerează că se poate ca oamenii să fi fost martori la astfel de treceri acum mii de ani. Ținând cont că orbitele se intersectează și că forțele gravitaționale combinate atrag un număr impresionant de obiecte cerești, n-ar fi exclusă o coliziune. Ar fi cataclismică, sfârșitul a tot, sfârșitul zilelor, exact așa cum a scris Kinderman în jurnalul lui. Așa că e posibil ca el și profesorul Douglas să fi văzut cu adevărat ceva venind, ca de exemplu un meteorit sau această planetă imensă, despre care ne-au avertizat profeții antici. Și poate de-asta întreaga lume a înnebunit.

— Și atunci de ce să nu faci asta public?

Shepherd a dat din cap.

— Nu știu.

A arătat spre Cooper, care predica încă în transmisiune live.

— Și nu-mi pot da seama nici unde intră el în toată povestea asta.

— Poate că nici nu intră, a spus Franklin. Poate că toată povestea cu Turnul Babel, iadul și damnațiunea e doar o coincidență, un alt simptom a ceea ce se întâmplă, orice-o fi.

Franklin a tras aer în piept și a răsuflat lung.

— În fine, timpul pentru mărturisiri. Acest... Ceea ce descrii tu, acest sentiment sau ce-o fi el care îi face pe oameni să se comporte ciudat... Îl simt și eu.

— De când?

— De câteva luni, poate.

— Și e din ce în ce mai puternic.

— Mda.

Shepherd a încuviințat din cap.

— E ca atunci când ești în întârziere. E aproape un sentiment de greață, pe jumătate fizic și pe jumătate psihic, de parcă ești în locul greșit și trebuie să te afli în altă parte.

Franklin a dat din cap.

— Îl simți și tu.
— De câteva luni, și devine din ce în ce mai puternic.
— Bine, hai să presupunem de exemplu că toată lumea simte același lucru, numai că Cooper ajunge la concluzia că totul e legat de iminenta Zi a Judecății de Apoi și hotărăște că e cel mai în măsură să încerce să facă ceva în legătură cu asta. Așa că trimite cărțile poștale, poate și scrisorile.
— De acord, și totuși nu înseamnă că asta i-a făcut literalmente pe Kinderman și pe Douglas să ia ciocanul în mână și să distrugă echipament spațial în valoare de câteva miliarde de dolari.
Laptopul a sunat tare, atrăgând atenția lui Franklin.
— Ce-i asta?
Shepherd a simțit cum i se taie picioarele și era pe punctul să spună o minciună, când și-a dat seama că alerta sunase diferit de cele de dinainte. Nu venise de la căutarea lui în BDPD, ci din fișierul-fantomă. L-a deschis și a găsit o notiță de la Smith.

> Am reușit să mai recuperez câteva fragmente de informație. Doi termeni apar de câteva ori: Göbekli Tepe și Acasă. Să-mi spui dacă e jargon astronomic sau nu. Smith

— Ceva folositor? a întrebat Franklin.
— Poate.
Shepherd a scos telefonul și a apelat un număr.
— Centrul de Control Hubble, s-a auzit la celălalt capăt.
— Merriweather, sunt Shepherd. Am mai găsit ceva. Göbekli Tepe îți sună cunoscut?
— Cum se scrie pe litere?
Shepherd i-a spus.
— N-am auzit niciodată de el, de unde e?
— L-am găsit pe hardul doctorului Kinderman. Nu crezi c-ar putea fi ceva ce studia el?
— Mie nu mi-a spus niciodată nimic.
— Bine, mulțumesc.
— Îmi pare rău că nu te-am ajutat mai mult. Oh, apropo, după ce am vorbit ultima oară, am sunat un prieten de la Keck

să-l întreb dacă a văzut ceva ciudat cu constelația Taurului. A spus că nu-i nimic pe-acolo care n-ar trebui să fie.

— Bine, merci, Merriweather.

— Oricând. Cum merge vânătoarea de oameni?

— Vânăm încă.

— Mult succes. Dacă pot să fac ceva, sunt toată săptămâna aici.

— Mulțumesc, a zis Shepherd și a închis. Dacă ne luăm după omul nostru, nu e o stea sau ceva de genul ăsta.

A tastat repede „Göbekli Tepe" pe Google, fără să se aștepte la vreun rezultat. Dar a obținut aproape două sute. Primul era un articol din Wikipedia.

> **Göbekli Tepe** în turcă: [gøbekli tepɛ][2] („Dealul Burtos" sau „Dealul Casei"[3]) este un sanctuar Neolitic ridicat pe o creastă muntoasă din sud-estul Anatoliei, în Turcia. Este cea mai veche structură religioasă cunoscută realizată vreodată de om și de asemenea cel mai vechi observator astronomic, construit probabil de tribul protoreligios cunoscut sub numele de Mala [4] cu aprox. 11.000 de ani în urmă – datând astfel dinaintea mult mai faimosului său echivalent Britanic, Stonehenge, cu aproximativ 8 000 de ani.

— Să fiu al naibii, a spus Franklin, alt observator!

> Situl conține în jur de 20 de structuri rotunde care au fost îngropate cândva în secolul al VIII-lea î.H. Până acum, au fost excavate patru dintre ele. Fiecare are un diametru între 10 și 30 de metri (30 și 100 de picioare) și este construită din piloni masivi de calcar, dispuși exact în forma anumitor constelații.

Shepherd a dat clic pe opțiunea imagini, și a apărut un grup de fotografii. Majoritatea reprezentau un monolit de piatră uriaș, sub unul mai mic, formând inconfundabila formă a unei litere T alungite.

„T-ul."

Shepherd a verificat notițele din urmă, și era acolo, pe prima listă CARBON pe care o găsiseră pe hard-ul lui Kinderman. S-a întors la căutarea Google și a dat clic pe una dintre imagini, deschizând-o în format mare, astfel încât ceea ce era cioplit pe coloana principală să devină vizibil. Erau un șarpe, un scorpion, un taur pe laterală – semne ale constelației –, însă inscripția de mai jos i-a atras privirea lui Shepherd.

> Pilonul principal, sau Piatra Casei, este cel mai mare monolit și este de asemenea singurul care nu corespunde unui stele existente.

„Acasă."

Shepherd s-a uitat la ecran, privirea lui trecând cu repeziciune de la o fereastră deschisă la alta – Piatra Casei, Cooper predicând mut în transmisiunea în direct și gesticulând spre flota de vapoare din port, ultimul mesaj al lui Smith, având cuvântul „acasă" subliniat.

— Acasă... a spus Shepherd. Tipul ăla care ne-a luat de pe aeroport a spus că toți marinarii ziceau același lucru, că pur și simplu trebuie să ajungă acasă. Așa că dacă se întâmplă cu adevărat ceva extraordinar prin spațiu, ceva decisiv, poate că asta au simțit și doctorul Kinderman și profesorul Douglas.

— Dar le-am verificat deja casele lui Kinderman și lui Douglas.

— Oare chiar am făcut-o? Dacă spun „acasă", ce-nseamnă pentru dumneavoastră cuvântul?

— Locul unde e familia mea, cred.

— Exact. Numai că Kinderman nu are familie, și nici Douglas. Așa că pentru ei „acasă" trebuie să însemne altceva. Probabil locul unde s-au născut... Cred că știu unde este profesorul Douglas! a exclamat el.

53.

Sergentul Beddoes bătea darabana pe volanul automobilului, cu degetele înmănușate. Parcase în spatele unui panou de reclame, la marginea drumului principal spre oraș, așteptând mașini care să depășească limita de viteză, deși nu credea că va apărea vreuna.

Zăpada luase pe toată lumea prin surprindere. Acolo, în munți, ei erau obișnuiți cu ea, dar nu așa și nu fără niciun avertisment. Căzuse atât de repede, încât el nu avusese timp să-și pună lanțurile de iarnă la mașină, și derapase deja de vreo două ori. Colac peste pupăză, lumea o luase razna peste noapte. Aproape că izbucnise o revoltă la un Wal-Mart de la marginea orașului după ce oamenii intraseră în panică și începuseră să cumpere tot ce se găsea în magazin. Fusese chemat să ajute la stingerea conflictului și văzuse oameni pe care îi știa de o viață bătându-se pentru niște apă îmbuteliată și niște conserve. La un moment dat fusese nevoit chiar să scoată pistolul, dar măcar nu trebuise să-l folosească. Auzise și povești despre adevărate revolte în câteva dintre orașele mai mari, cu polițiști deschizând focul asupra civililor și legea și ordinea date uitării în timp ce pompele de benzină rămâneau fără combustibil și magazinele rămâneau fără mâncare pentru că autocamioanele nu mai circulau. Toate acestea îl făcuseră să se întrebe dacă reverendul Parkes avusese dreptate și Ziua Judecății de Apoi bătea la ușă.

În ultimele luni reverendul nu mai predicase despre nimic altceva, spunându-le celor din mica și devotata sa congregație cum un nou Turn Babel cauzase totul, iar demonii pășeau deja pe pământ cu chip de om, pentru a aduce haosul și a instiga la

păcate, care la timpul potrivit vor duce la damnarea sufletului și revendicarea acestuia de căre Satana. Le spusese să facă rezerve de mâncare, baterii și apă – și avusese dreptate. Cu el vorbise și în taină, spunându-i despre armata secretă care se forma, soldați creștini veniți din fiecare clasă socială, gata să se lupte cu forțele răului când acestea aveau să sosească.

— Cu toții putem lupta pentru Domnul, spusese reverendul, fiecare dintre noi, în felul nostru neînsemnat.

Și îi spusese lui Beddoes cum putea el să ajute: să se folosească de funcția lui de ofițer de poliție pentru a urmări semnele și a le raporta celor care aveau să le descifreze înțelesul. Beddoes încuviințase din cap și fusese de acord cu orice considerase de cuviință reverendul, deși nu prea înțelesese cum ar fi putut fi de prea mare ajutor.

Beddoes a dus mâna la crucifixul pe care îl avea la gât, pe un lănțișor, împreună cu Sfântul Christopher pe care i-l dăruise mama lui atunci când devenise polițist de patrulă. „Ca să te protejeze și să te aducă teafăr acasă", spusese. În ultimul timp se tot gândise la casa sa, deși acasă nu mai era la fel, acum, că ea nu mai era. Biserica umplea într-o oarecare măsură golul lăsat de moartea ei, dar nu în întregime. Nimic nu ar fi putut face asta vreodată.

Ceva de pe bordul mașinii a scos un sunet. A ridicat privirea și a văzut că receptorul LoJack[1] se activase, dar pe șosea nu se vedea nimic. În zonă exista o mașină furată, care după câte se pare se îndrepta spre nord. A dus mâna spre stația radio pentru a comunica cu dispeceratul, dar s-a răzgândit. Și-a scos mănușa cu dinții și apoi a scotocit în buzunar după cartea de rugăciuni pe care reverendul i-o dăduse să o țină la el, drept armă în războiul ce va veni, și a întors-o pe spate. Lângă un cod alfanumeric, se afla un număr de telefon mobil. L-a comparat cu cel de pe ecran și a simțit cum i se usucă gura.

Erau identice.

---

[1] Dispozitiv bazat pe transmițătoare și receptoare radio, care ajută la localizarea vehiculelor furate.

Și-a scos telefonul personal și a format numărul scris pe cartea de rugăciuni.

„Demoni cu chip de om“, s-a gândit, în timp ce se realiza conexiunea.

54.

— Gata, am ieșit din emisie.

Reverendul Fulton Cooper și-a făcut pentru câteva momente gestul final de rugăciune și apoi a deschis ochii, și-a lăsat mâinile pe lângă corp și a zâmbit.

— A fost o emisiune bună, să știți, a spus el, împărțind zâmbete în stânga și în dreapta.

Luminile puternice de studio s-au stins și a văzut în cealaltă parte a camerei fața ca o lună palidă a domnișoarei Boerman, încadrată de tunsoarea și gulerul sacoului sever. Stătea în dreptul ușii, privindu-l țintă. Văzând că i-a captat atenția, a dat din cap, apoi s-a întors și s-a strecurat imediat afară.

— Luați o pauză, dar nu vă duceți departe! a anunțat el în încăpere, îndreptându-se spre ieșire. Domnul are încă multe de făcut pentru noi. Intrăm din nou în direct într-o oră.

A ieșit și a simțit aerul relativ rece de afară.

— Sunt în capelă, a spus domnișoara Boerman, cu cicatricea subțire încrețindu-se în timp ce vorbea.

Urma de mai devreme a mâinii lui nu mai era vizibilă. I-a dat un plic mic, plat. El l-a deschis și i-a studiat conținutul.

— Informațiile astea sunt actuale? a întrebat el, punând biletul înapoi în plic și băgându-l în sacou. Totul e pregătit?

— Are plinul făcut și e gata de plecare.

— Dacă are cineva nevoie de mine, spune-le că sunt în mijlocul unei rugăciuni personale și nu doresc să fiu deranjat.

A trecut pe lângă ea și s-a îndreptat spre scări, iar pielea pantofilor lui italienești a trosnit mai întâi pe treptele de lemn și apoi pe dalele de piatră, când a ajuns la subsol și a trecut printr-o ușă grea, de lemn, boltită.

Capela fusese construită în vechea pivniță, care avea bolți de cărămidă și uși de piatră. Era mică, cu trei rânduri de bănci pe fiecare parte a unui culoar îngust care ducea către un pupitru; acesta se înălța în fața unui vitraliu mare, luminat artificial din spate, astfel încât lumina lui Dumnezeu să poată străluci mereu prin el. Ocazional, Cooper înregistra fragmente din emisiunea sa acolo jos, dar folosea capela și pentru întruniri, fiindcă era un loc liniștit și retras și în spatele altarului mai exista o ușă – o cerință a departamentului de pompieri –, care le permitea vizitatorilor să intre în capelă fără ca altcineva din partea principală a clădirii să știe că ei se află acolo.

Eli și Carrie erau îngenuncheați în fața altarului, cu spatele la el, cu capul plecat. Eli a sărit în sus când ușa s-a închis trântindu-se – încă mai lupta cu propriii demoni. Carrie a întins către el o mână blândă, liniștitoare, care, din informațiile sigure ale lui Cooper, omorâse optsprezece oameni. I-a zărit profilul când s-a întors; nasul ușor cârn, care o făcea să pară mai tânără decât era de fapt și îi făcea pe oameni să o subestimeze, la fel cum făceau și cu el. Numai că în cazul ei, subestimarea le putea fi fatală.

— Lăudat fie Domnul fiindcă v-a ocrotit și v-a adus înapoi în siguranță! a spus Cooper, zâmbindu-le în timp ce se întorceau către el.

Le-a făcut semn către biroul cu aparatură tehnică montat în spatele încăperii, pe care îl foloseau când înregistrau acolo. A deschis monitorul și a auzit târșâitul pașilor lui Eli apropiindu-se, dar nu și pe ai lui Carrie. Era singura persoană pe care o cunoștea care putea păși pe scara principală a casei, veche de două sute de ani, fără să scoată un singur sunet.

Se uitau la o reluare a emisiunii de dimineață. După câteva minute, imaginea s-a oprit pe un fragment înregistrat, iar Cooper a arătat înspre cei doi bărbați în costum, stând față în față cu el, pe canapea.

— Ăștia sunt bărbații pe care i-ați văzut acasă la Kinderman?

— Da, a confirmat Carrie.

— Au venit aici să-ntrebe tot felul de lucruri, dar au plecat cu mâna goală. Sper c-ați fost atenți când ați ținut sub observație casa bunului doctor?

— Nu ne-a văzut nimeni, a spus Eli, cu vocea lui fără inflexiuni, ca întotdeauna. Garantez.

— Bine. Asta e foarte bine.

Carrie și Eli au schimbat o privire.

— Am văzut știrile despre telescoape, a spus ea. Ne cam gândeam, acum, că misiunea pe care ne-ai pregătit-o s-a terminat și telescoapele nu mai...

— Vrem să ne căsătorim, a spus Eli. Vrem să ne căsătoriți dumneavoastră. Chiar acum.

Cooper s-a întors și le-a zâmbit.

— Și așa o să și fac, a spus. Așa o să și fac.

A trecut de ei, mergând înapoi către altar, înspre raza falsă de soare care trecea prin fereastră. S-a oprit în fața pupitrului și s-a uitat țintă la cruce.

— Am străbătut un drum lung, noi trei, din iadul ăla din deșert, un drum lung, lung. Iar călătoria voastră e aproape încheiată. Dar nu s-a terminat încă.

— Dar turnurile au căzut, a spus Carrie, cu o voce slabă și nesigură. Telescoapele...

Cooper s-a întors cu fața spre ei.

— Poate c-au fost distruse, însă furia Domnului este încă evidentă pentru toți, nu-i așa? El este încă peste măsură de mâniat de îndrăzneala și insulta celor care le-au construit. Distrugerea lor a fost doar o parte din planul Lui. Creatorii ereziei trebuie să fie dați ca exemplu! Fiindcă dacă eu distrug templul dușmanului meu, însă îngădui preotului să trăiască, nu se va ridica el să facă un templu nou? Misiunea sacră pe care v-am dat-o amândurora nu se va sfârși până când cei care au conceput acest mare păcat vor fi siliți să se căiască pentru acțiunile lor. Numai dacă îi dăm ca exemplu îi putem preveni pe alții despre pericolele păcatului. Eu știu că voi doi vă iubiți cu o dragoste pură și puternică, și n-aș dori să stau în calea a ceva atât de frumos. Dar Dumnezeu v-a trimis la mine cu un scop, asta e la fel de sigur cum e că El mi-a vorbit și mi-a spus sarcina pe care ar vrea s-o îndepliniți în numele Lui. Amintiți-vă cum v-am găsit în deșert, distruși de păcatele pe care fuseserăți nevoiți să le faceți. Acum vreau să vă amintiți ce v-am spus atunci, în spitalul militar din Irak, vreau să-mi repetați fragmentul din Sfânta

Scriptură pe care vi l-am dat ca să vă amintească de cine sunteți și de scopul mai mare pe care îl aveți de îndeplinit.

Carrie a răspuns cu vocea ei slabă:

— „Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotrivă în ziua cea rea, și, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare."

Cooper a încuviințat din cap.

— *Epistola către Efeseni* a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 6, versetul 13. Și acum vedeți cum e pe cale să sosească acea zi a răului care a fost prezisă, și acum e timpul să rămânem în picioare. Când Isus a fost ispitit în deșert, El a biruit tentația păstrându-Și mintea la chemarea Sa, la misiunea Sa pe pământ, și spunând „Piei, Satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești"[1].

A întins mâinile și le-a cuprins pe-ale lor într-ale lui.

— „Lui singur să-I slujești." Credeți-mă că nimic nu mi-ar plăcea mai mult, nimic n-ar fi mai frumos în această lume decât să vă unesc pe voi doi, războinicii lui Dumnezeu, prin binecuvântata legătură a căsătoriei, a zis reverendul, apoi le-a dat drumul la mâini și a făcut un pas în spate. Dar lucrarea Sa nu s-a terminat încă. Și doar atunci când va fi încheiată vom fi liberi să ne urmăm propriile dorințe.

A scos din buzunarul sacoului plicul pe care i-l dăduse domnișoara Boerman.

— Dar să nu uitați niciodată că nu sunteți singuri în slujba Domnului. Din informațiile astea veți vedea că mai sunt încă mulți alții care duc aceeași luptă dreaptă, mulți alții din aceeași frăție care caută să-I împlinească voia. Noi putem ajunge departe, fiindcă El vede totul.

Carrie a deschis plicul. Înăuntru se afla o coală tipărită, cu o secțiune de hartă, având în mijloc un oraș numit Cherokee. Pe ea erau de asemenea imprimate o oră, un cod alfanumeric, o busolă indicând punctele cardinale și o notiță: „Distanța aproximativă până la țintă, patru mile."

— Câțiva simpatizanți ai cauzei noastre mi-au făcut favoarea de a instala dispozitive LoJack pe mașina doctorului

---

[1] *Evanghelia după Matei*, 4:10.

Kinderman și a profesorului Douglas. Mi-am imaginat că ar fi folositor să știm unde sunt în caz că reușesc să ne scape. Mașina doctorului Kinderman este de ieri-dimineață în parcarea Aeroportului Internațional Dulles. Cred că putem deduce că nu se mai află în țară, însă avem alte persoane care încearcă să-i afle destinația. Iar semnalul de pe mașina profesorului Douglas a fost reperat de către un polițist în districtul Swain din Carolina de Nord, cam cu vreo jumătate de oră în urmă.

A arătat înspre foaia de hârtie.

— Asta vă dă o oarecare idee despre locul unde se află. E cam la cinci ore cu mașina de aici, dacă drumurile sunt bune, așa că probabil azi o să vă ia mai mult, cu vremea asta. Dacă porniți acum, ar trebui să ajungeți la destinație înainte de căderea serii.

A închis ochii și s-a uitat în sus, cu o mână pe inimă, cealaltă fiind ridicată în fața lui ca o binecuvântare.

— Mă rog Ție, Doamne, păzește-i pe acești servitori ai tăi pe calea cea dreaptă pentru ca ei să-Ți împlinească lucrarea, și cheamă-i pe acești necurați păcătoși către schimbare și dreaptă căință pentru ca sufletul lor să se elibereze în sfârșit de povara pe care le-ai dat-o, Amin.

A deschis ochii și le-a zâmbit, ca și cum tocmai se petrecuse ceva minunat.

— Ar trebui să porniți. Ziua e pe sfârșite. Dacă plecați tot pe unde ați intrat, domnișoara Boerman o să vă dea tot ce aveți nevoie. O să avem informații mai precise până ajungeți la Cherokee. Țineți minte, trebuie să transmitem un mesaj tuturor acelora care ar îndrăzni să privească chipul Domnului! Contez pe voi să transmitem acest mesaj clar și puternic. Iar dacă în timpul acestei misiuni sfinte cineva încearcă să vă oprească, oricine ar fi, fie ei civili sau oameni ai legii, aceștia trebuie și ei sacrificați în numele țelului suprem.

55.

Shepherd a ieșit val-vârtej din camera de interogatoriu și a traversat biroul aproape gol, Franklin urmându-l îndeaproape.

— Era în timpul vacanței de vară, la sfârșitul primului meu an de masterat, a spus Shepherd, băgând din mers laptopul în geantă. Lucram ca asistent la analizarea datelor în laborator la Marshall și catalogam toate informațiile noi pe care ni le transmitea Hubble. Proiectul James Webb doar ce primise undă verde, iar profesorul Douglas fusese numit responsabil, deși nu își formase încă echipa. Era foarte cald în acel an, și tot restul lumii părea să fie în vacanță. Singurii care mai lucrau ceva eram eu și alți câțiva studenți de la cercetare.

Au ieșit către scările principale împingând un set de uși duble și au început să coboare către zona de recepție.

— Într-o vineri, la câteva săptămâni de la sosirea noastră acolo, profesorul Douglas a băgat capul pe ușă și ne-a spus să ne întoarcem la cămin și să ne facem bagajele pentru o excursie de o zi. Habar n-aveam ce plănuise, dar el era șeful, așa că am făcut cum ni s-a spus. Ne-a luat în Jeep-ul lui vechi și ne-am îndreptat spre est. Am crezut că ne ducea la una dintre celelalte zone de lansare, dar am trecut de ele și am mers în continuare. Spunea că e bine să te întorci la origini din când în când, să-ți amintești despre ce este vorba de fapt, și asta era ceea ce urma să facem: fără tehnologie, fără calculatoare, doar un simplu telescop reflector, câteva beri și un cer senin. După-amiaza târziu, ne-am pomenit îndreptându-ne către Smoky Mountains, chiar la nord de Cherokee, în Carolina de Nord. Avea o cabană de lemn acolo sus, pe coama muntelui. Părea desprinsă dintr-un western: trei camere, un godin, iar apa proaspătă trebuia scoasă

cu pompa din fântână. Avea chiar și o verandă cu un balansoar. Părea un loc în care lumea modernă nu ajunsese. Și pentru că se afla la mile întregi depărtare de orice așezare, noaptea s-a întunecat atât de tare, încât tot cerul s-a aprins. Acolo puteai să vezi cu ochiul liber mai multe stele decât cu un telescop bun într-un oraș scăldat în lumină. Avea un telescop montat lângă cabană, într-un adăpost de vânătoare construit pe o culme stâncoasă, și am petrecut acolo două zile, descoperind planete, privind stelele, vorbind despre Galileo și Copernic și Kepler, de unde venea totul și încotro credeam că se îndreaptă. Încă de atunci era foarte entuziasmat de proiectul James Webb. Vorbea despre cum avea să privească drept la marginea universului, tocmai spre începuturile timpului.

Au ajuns la capătul scărilor, iar sergentul de la birou a ridicat privirea obosit.

— Avem nevoie de o mașină, a spus Franklin.

— Sigur, nicio problemă, a replicat morsa, ridicând molcom telefonul și apăsând pe un buton. Sper că șederea dumneavoastră aici a fost una plăcută. Vă rog să-mi spuneți dacă ați folosit ceva din minibar. O să vă anunț când vă sosește taxiul.

— Nu mă refer la un taxi. Avem nevoie să împrumutăm o mașină. Una care să reziste la vremea de afară.

Shepherd s-a încruntat.

— De ce avem nevoie de o mașină? Adică, deși urăsc să spun asta, n-ar fi mai rapid să luăm avionul?

— Mă-ndoiesc că va decola vreun avion pe vremea asta, a spus Franklin, arătând spre stratul gros de zăpadă de afară. Poate avem noroc și reușim să ajungem la Charlotte, dacă nu cumva au o vreme și mai rea acolo. Dar tot ne-ar mai rămâne încă vreo trei, patru ore de condus, aproape numai pe drumuri de munte. E cam la vreo cinci ore de-aici, dar asta pe drumuri drepte și netede ca-n palmă. Crede-mă, știu zona asta destul de bine. E mai bine cu mașina.

De la biroul principal, Franklin l-a îndrumat pe Shepherd către șirul de scaune aflate de-a lungul peretelui.

— Spune-mi de ce crezi că profesorul Douglas e acolo.

— Era ceva special în legătură cu locul ăla. Profesorul avea un trecut acolo, un trecut adevărat, altfel de ce ar mai fi condus atâta drum când avea destui munţi mult mai aproape de Huntsville? Avea înrămate multe fotografii cu tot felul de persoane, unele foarte vechi, inclusiv una cu el pe când era copil, stând pe verandă şi cu ochii mijiţi din cauza soarelui, ţinând un avion deasupra capului. Cred că avea vreo cinci sau şase ani, dar puteai deja să vezi în el bărbatul care avea să devină.

Franklin s-a întors către sergentul de la birou, care ignora acum cu hotărâre sunetul constant al telefonului.

— Ce se mai aude cu maşina aia? a strigat Franklin.

Sergentul i-a privit pe deasupra ochelarilor de citit.

— Chiar acum lustruim cu ceară un Caddy pentru voi.

Franklin s-a întors din nou spre Shepherd.

— Amuzant tip. Ar trebui să apară la Comedy Central.

Shepherd a aruncat o privire la viscolul alb de afară.

— Dar traficul e deja infernal, l-am văzut când veneam încoace.

— Exact. L-am văzut când intram în oraş. Drumurile care ies din el o să fie destul de libere. Aşa că atâta timp cât facem rost de o maşină decentă, să conducem o să fie cea mai bună opţiune pe care o avem. Ai încredere-n mine!

Shepherd a încuviinţat din cap, dar pentru prima dată nu era chiar sigur că are dreptate.

56.

Liv a stat în bucătărie, mâncând fructele uscate și biscuiții sărați pe care îi găsise într-unul dintre dulapuri. Kyle a tras un scaun de sub o masă de oțel inoxidabil și s-a așezat obosit față în față cu ea.

— Ar trebui să bei de-aici, a spus el, scoțând o sticlă de apă dintr-o cutie frigorifică de pe podea. S-ar putea să aibă un gust puțin ciudat pentru că are săruri de rehidratare în ea.

A turnat jumătate de sticlă într-un pahar și l-a împins spre ea.

— Am și pentru prietenii tăi. Nu-ți face griji, e curată! De fapt, toată apa e curată. Am făcut teste din oră în oră, și apa subterană e din nou pură. Cred că presiunea a înlăturat impuritățile, dar o să o verific în continuare. Haide, bea!

Liv s-a forțat să nu o bea pe toată dintr-o înghițitură și a savurat gustul sărat care îi rămăsese pe limbă.

— Deci spune-mi cum ați ajuns aici, a zis ea, în timp ce Kyle a turnat restul apei în alt pahar.

— Lucram cu toții în sud, în provincia Dhi Qar, în cadrul unui proiect derulat de o fundație internațională.

— Ortus, a spus Liv.

— Așa e. Cum de-ai...

— Am recunoscut logoul de pe aripa jeepului vostru. Îl cunosc pe unul dintre cei care conduc organizația, pe Gabriel Mann.

Kyle a zâmbit într-un fel care sugera că îl cunoștea și îl plăcea de asemenea.

— Îl știi pe Gabriel?

Ea a încuviințat din cap.

— A, e un tip de treabă. Când am pornit proiectul aici, a venit și ne-a ajutat mult. Am auzit că a avut ceva probleme cu legea.

— A avut. Are.

— Păi, sper că e bine.

— Și eu... Spuneai că lucrați în sud.

— Da, în sud-estul extrem, în cealaltă parte de Bagdad, în mlaștinile din Mesopotamia, sau ce a mai rămas din ele. Oamenii de acolo au fost persecutați destul de tare de Saddam și acoliții lui după ce s-au revoltat împotriva lui în '91. Ca parte din sistemul său de pedeapsă, a construit canale imense pentru a redirecționa râurile Tigru și Eufrat în afara mlaștinilor și a disloca astfel triburile. Și a reușit destul de bine. Au mai rămas doar vreo zece la sută din locuitori. Apoi a venit războiul. Imediat ce Saddam a început să dea semne de înfrângere, localnicii au făcut găuri în baraje și diguri pentru ca apa să curgă din nou. Noi am fost solicitați pentru a monitoriza calitatea apei și a ne asigura că pe terenurile mlăștinoase va crește din nou trestia. Eram șaisprezece.

— Ce s-a-ntâmplat cu ceilalți?

— Au plecat, a zis, luând o înghițitură de apă și apoi așezând cu grijă paharul pe masă. Lucram împreună de șase luni. Era o muncă plăcută. Localnicii reveneau, trestia creștea, se întorcea și o parte din faună. Înainte să intervină Saddam, mlaștinile fuseseră un punct important de escală pentru păsările migratoare. În fiecare zi, reveneau tot mai multă la viață. Și apoi brusc ne-a fugit pământul de sub picioare. Era ceva legat de ce i se întâmplase lui Gabriel. Sediul nostru este la Ruina, iar el a fost arestat sub suspiciunea de terorism sau ceva de felul ăsta, fiind acuzat că a încercat să arunce în aer Citadela folosind resursele Ortus. Consecința a fost că toate conturile bancare ale organizației au fost înghețate până când se investigau acuzațiile aduse împotriva lui. Ceea ce a însemnat că nu am mai putut plăti pentru nimic și nici noi nu am mai fost plătiți.

Am continuat cât de mult am putut, sperând că aveau să dezghețe conturile, dar curând au început să ni se termine re-

zervele de hrană și combustibil, așa că am strâns tabăra și ne-am îndreptat spre graniță.

A început să amestece apa în pahar, uitându-se fix la ea, adâncit în gânduri.

— Și cum ați ajuns aici? V-ați rătăcit?

— Nu, nimic de felul ăsta.

A continuat să privească țintă paharul, de parcă răspunsul era undeva în el.

— Încă nu sunt sută la sută sigur ce s-a întâmplat. Călătoream spre nord, spre granița cu Turcia, într-un convoi de patru vehicule, singura modalitate de a călători în siguranță pe drumurile astea. Merseserăm destul de bine, dacă luăm în considerare toate barajele rutiere pe care le întâlniserăm pe Autostrada 8, ajunseserăm până la Al-Hillah și ne pregăteam să continuăm călătoria până la Bagdad, când am avut sentimentul că ne îndreptăm în direcția greșită. Nu prea pot să explic. Era ca și cum aș fi știut că hărțile și GPS-ul se înșală. Nu eram singurul, au simțit-o și Eric, și Mike. Restul băieților au crezut c-am luat-o razna. Ne-au spus să tăcem din gură și să conducem în continuare, dar nu puteam să facem asta, niciunul dintre noi. Era un sentiment atât de puternic! Eu unul mă simțeam de parcă aveam înăuntru un nucleu de metal atras puternic de un magnet.

A ridicat privirea și a zâmbit.

— Mereu am fost un fel de nomad, n-am rămas niciodată prea mult într-un loc. Indiferent de locul în care ajungeam și de cât de bine mă simțeam, mereu venea o dimineață în care mă trezeam cu o dorință copleșitoare de a fi în altă parte. Și acum era la fel, numai că în loc să vreau să plec spre necunoscut mă simțeam ca și cum m-aș fi întors undeva. Ca și cum aș fi ajuns acasă. Era ca și cum... În ultimele șase luni, am privit păsările: flamingo, pelicanii, ciorile grive, lișițele. Unele dintre ele fac înconjurul pământului pe jumătate, zboară în nord până la Cercul polar arctic și înspre sud până în Africa și India pentru a ajunge în același loc în care au ieșit din ou. Fac asta de mii de ani, sute de mii, probabil, și încă nu știm exact cum reușesc. Este pur și simplu un instinct înăuntrul lor, o dorință naturală. Și apoi acum câțiva ani mlaștinile au dispărut, vreau să spun

că nu mai era nimic acolo în afară de pământ crăpat, și o barcă ciudată, abandonată. Dar cum a revenit apa, ele au știut. Cumva, au știut că trebuie să se afle acolo. Așa am simțit și eu. Am simțit o atracție atât de puternică într-aici, deși nu știam nici ce e de fapt acest aici și nici unde se află exact. N-am mai fost în viața mea aici, dar mă simțeam ca și cum m-aș fi întors acasă. Explică tu asta.

Liv a dat din cap.

— Nu pot, a spus ea. Dar și eu am simțit ceva asemănător.

În spatele ei, ușa s-a deschis și ea a zâmbit văzându-l în cadrul ei pe Tariq, arătând mult mai bine decât în ultimul timp. Dar zâmbetul i-a pierit repede când a văzut îngrijorarea de pe chipul lui.

— Ce este? a întrebat ea.

— Ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi.

57.

De cum a ieșit din clădirea principală, Liv a văzut de ce o chemase Tariq. O coloană groasă de praf se ridica spre cer, la răsărit, prevestind noi sosiri.

— Soldați! a strigat o voce din turnul de pază.

— Câți? a întrebat Tariq.

— Greu de zis. Au o mașină de luptă și un autocamion. Autocamionul ar putea fi gol sau ar putea să aibă douăzeci de oameni înăuntru.

Tariq a privit dincolo de gardul care împrejmuia perimetrul, acolo de unde un grup de muncitori se îndreptau grăbiți spre complex. A așteptat până când a intrat și ultimul dintre cei care săpau morminte și apoi a strigat:

— Închideți poarta și înarmați-vă!

— Nu, a spus Liv. Am mai trecut prin asta. Nu putem să-i întâmpinăm pe toți cei care vin aici cu suspiciune și arme încărcate.

— Ultima dată am făcut ca tine. Mai întâi discutăm, apoi îi lăsăm înăuntru. Nu pot să risc din nou viețile tuturor, a răspuns Tariq și a plecat înainte ca ea să aibă timp să îl contrazică.

Mașina de luptă și autocamionul s-au oprit la vreo cincizeci de metri de poartă și au stat acolo un timp, cu motorul pornit, înconjurați de un nor de praf.

— Americani, a spus Tariq, citind însemnele de pe aripile vehiculelor.

Liv stătea în apropierea porții, pregătită să îi întâmpine.

— Ce fac? a întrebat ea.

— Sunt prudenți, a răspuns Tariq, fără să-și ea ochii de la primul vehicul.

— E de înțeles, nu? a spus ea și a ridicat privirea către arma de calibrul 50 din turnul de pază, în spatele căreia se afla un bărbat sigur pe el și pregătit.

A observat cum mâna lui Tariq se strânge pe mânerul armei AK47 pe care o avea prinsă de spate și pentru un moment s-a întrebat dacă nu cumva el tânjește după o luptă. Asta e problema când lași bărbații să negocieze. Mai devreme sau mai târziu hormonii lor preiau controlul și totul sfârșește într-o luptă.

— Hei! a strigat ea către mașina de luptă. Aici!

Le-a făcut cu mâna pe deasupra capului și a început să sară pentru a le atrage atenția.

— Ce faci?

Tariq o pivea de parcă era nebună.

— Ai spus că ar trebui să vorbim mai întâi, așa că vorbesc. Hei! Sunt americancă! a țipat și și-a tras keffiyeh-*ul de la gât și a început să-l fluture. SUA! Bună ziua!*

— Poți să te oprești acum, a spus Tariq. Cred că te-au auzit.

Mașina de luptă a început să se deplaseze încet pe urmele care duceau la poartă. Era imposibil să vezi cine e înăuntru din cauza soarelui care se reflecta în parbriz, o lumină puternică care lucea în timp ce roțile dure alunecau pe pământul aspru.

— Poți să-mi faci o favoare? i-a spus Liv lui Tariq, cu un zâmbet imobil în colțul gurii. Ia-ți mâna de pe bareta carabinei!

Tariq a ascultat-o fără prea multă tragere de inimă, chiar când mașina de luptă s-a oprit brusc la vreo trei metri de ei. Ușa s-a deschis și din ea a coborât un caporal înalt și zvelt. Liv l-a simțit pe Tariq crispându-se lângă ea când a văzut arma M-4 pe care o avea soldatul în mâini. Avea ochii acoperiți de ochelarii Oakley standard, pe care păreau să îi prefere majoritatea soldaților. Stătea lângă mașină, fără să spună un cuvânt. După înclinarea ușoară a capului, Liv și-a dat seama că cerceta cu privirea turnul de pază și tunul de calibrul 50 care urmărise mașina de luptă tot drumul până acolo.

— Salut, a spus Liv zâmbind, deși era încordată. Eu sunt Liv Adamsen. Sunt americancă. Tu cine ești?

Bărbatul a arătat spre ecusonul de pe uniforma de camuflaj. Liv a mijit ochii din cauza luminii orbitoare care se reflecta din parbrizul mașinii de luptă și a citit numele.

— Williamson. Ai și un prenume?

El a încuviințat din cap. Zâmbetul începea deja să îi amorțească.

— Mi-l spui și mie?

Soldatul a ignorat întrebarea, privind dincolo de ea, direct spre izvorul de apă care țâșnea din sonda aflată în mijlocul complexului.

— Ce e locul ăsta?

Vocea lui era blândă, aproape copilărească și total nepotrivită cu rigiditatea posturii.

— E...

Liv s-a oprit, dându-și seama că nu are pregătit un cuvânt ca să-l descrie.

— E frumos, a șoptit soldatul, cuprinzând cu privirea dârele râurilor care unduiau prin praf, în depărtare.

În spatele lui, motorul camionului a tăcut. S-a balansat pe arcuri și alți bărbați au apărut, sărind unul după altul pe pământ, șase în total, purtând cu toții uniformele de camuflaj de culoarea cafelei ale armatei Statelor Unite. Liv și-a amintit de comitetul de primire pe care ea și Gabriel îl întâlniseră când traversau granița din Turcia – părea totul din altă viață. Alți trei oameni în uniformă au coborât din mașina de luptă. Și, deși purtau uniforme și erau înarmați, nu era nimic ostil la ei. Păreau doar un grup de băieți prudenți care își croiesc drum spre o petrecere la care nu sunt siguri că au fost invitați. Probabil că asta simțise și Tariq, fiindcă a ridicat mâna și i-a făcut semn bărbatului din turnul de pază, iar acesta s-a dat în spate, ridicând tunul de calibrul 50.

— De unde sunteți?

Caporalul cu voce blândă și-a dat jos ochelarii și s-a uitat cu ochii mijiți la Liv – ochii lui erau de un albastru pal și păreau că s-ar fi potrivit mai bine sub o șapcă decolorată, privind atent un câmp de grâu.

— Eu sunt din New Jersey, a zis ea. Tu?

El a ridicat din umeri.

— Sunt de peste tot, cred. Originar din Illionois, dar nu i-aș spune tocmai „acasă“.

S-a uitat din nou la apa care țâșnea cu putere din pământ, ca un copil care se uită la un foc de artificii. Apoi a zâmbit.

— Ați simțit și voi?

Liv s-a încruntat.

— Ce?

— Ceva care vă trăgea spre locul ăsta. Noi am simțit-o cu toții. Ne-am oferit toți să rămânem aici când au venit ordinele de îmbarcare – restul au fugit mâncând pământul, tânjeau după casă de săptămâni întregi, n-am mai văzut așa dor de casă. Dar dintre noi niciunul n-are o casă adevărată la care să se întoarcă...

A încleștat pumnul și s-a bătut în piept, deasupra inimii.

— Dar apoi am simțit o chemare să venim aici. Așa că am venit.

Liv a ridicat privirea sprea Tariq.

— De ce nu intrați, a spus ea.

Tariq a aruncat o privire spre ea și apoi spre șirul de soldați.

— Câți sunteți?

Caporalul a ridicat din umeri.

— Doar ce vedeți aici.

— Mașinile rămân dincolo de gard, a spus Tariq, și trebuie să predați armele. O să le ținem încuiate în depozitul de armament, a zis și a arătat spre cel mai apropiat turn de pază. Dacă vreți să plecați, puteți să le luați fără discuție înapoi, dar nimeni nu se plimbă pe-aici cu arma în mâna, s-a-nțeles?

Pentru câteva momente, caporalul s-a uitat fix la Tariq. Să îi ceri unui soldat să predea arma e ca și cum i-ai cere să capituleze.

— Și cum de tu-ți păstrezi AK-ul?

— Nu-l păstrez, a răspuns Tariq. Voi încuiați armele voastre, le încui și eu pe ale mele. Toată lumea la fel.

— Dar cine primește cheia?

Tariq a arătat spre Liv.

— Ea o primește.

Caporalul a zâmbit.

— Păi în cazul ăsta, înțelegerea cade. Din experiența mea, nu trebuie să ai niciodată încredere într-o fată din Jersey și să-i lași ceva de valoare.

A izbucnit într-un hohot de râs, iar Liv a zărit din nou băiatul din el.

— Era doar o glumă.

Din câteva mișcări bine exersate și-a asigurat arma M-4 și i-a întins-o lui Tariq.

— Hei, nicio problemă! Casa ta, regulile tale, dar s-ar putea să te răzgândești după ce o să vezi ce e în camion.

S-a întors către el, în timp ce unul dintre soldați a ridicat copertina de pânză: camionul era plin de cutii și lăzi cu mâncare.

— Am primit provizii noi chiar când trupele se retrăgeau. Sunt acolo rații militare și destulă hrană pentru a hrăni un batalion întreg timp de vreo lună. Ne-am gândit s-o luăm cu noi, ținând cont că nu aveam nici cea mai mică idee încotro ne îndreptăm. Singurul lucru care ne cam lipsește e apa, dar văd că voi sunteți asigurați din punctul ăsta de vedere.

Tariq a încuviințat din cap.

— Bine, a spus el. Puteți să aduceți camionul înăuntru, dar mașina de luptă rămâne afară.

Poarta s-a deschis pentru a-i primi pe nou-veniți. S-au aliniat în liniște, predându-i armele lui Tariq de parcă și-ar fi lăsat hainele la garderoba unui club de noapte, iar Liv i-a urmărit îndeaproape, măsurându-i cu privirea. Erau infanteriști, bărbați care cel mai adesea se înrolaseră ca să scape de pușcărie și de groaznica plictiseală a unei vieți care bate pasul pe loc, fără loc de muncă și fără perspective în viitor. Acasă, se adunau în găști și căutau să-și creeze familiile pe care nu le avuseseră niciodată. În armată, făceau cam același lucru. Erau nomazi, fără un cămin, exact ca băieții din Ortus. Exact ca și ea.

— Unde ați fost staționați?

— La est de Bagdad, a spus Williamson, cu ochii la apă.

Liv a dat din cap și a mers la Tariq, care verifica arme și le asigura.

— Se răspândește, a spus ea.

— Ce anume?

— Atracția către locul ăsta. Se răspândește. Băieții de la Ortus au simțit-o ieri la Al-Hillah, băieții ăștia au simțit-o astăzi în Bagdad. Ar trebui să ne pregătim pentru mai mulți, a zis ea. Mult mai mulți.

58.

Când Shepherd și Franklin au virat spre nord-vest pe autostrada I-26, ningea des și se lăsase o ceață ușoară. Era trecut de amiază. Traficul era compact înspre Charleston, străzile arătau ca o parcare pe trei benzi, iar mașinile abia se mișcau înspre oraș. Benzile către ieșirea din oraș erau aproape pustii.

La volan era Franklin. Shepherd stătea în dreapta, analizând niște hărți pe care li le dăduse polițistul rutier care le „împrumutase“ mașina lui, un Dodge Durango, cu cam tot atâta bunăvoință ca cineva care și-ar fi dăruit cardul de credit arătând spre un mall și spunând: „N-ai decât să faci ce vrei.“ În primele douăzeci de minute, singurul sunet care s-a auzit a fost huruitul roților groase pe asfalt, și din când în când un fâșâit, atunci când Shepherd desfăcea pe rând hărțile și le studia. Erau hărți topografice ale regiunii de graniță dintre Carolina de Sud și Carolina de Nord, Smoky Mountins înălțându-se la vest. Degetele sale urmăreau fiecare cale șerpuitoare, căutând un drum pe care nu mersese decât o singură dată, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

— Ai găsit ce căutai? a întrebat Franklin, de la volan.

Shepherd a privit fix în albul din fața lui, la drumul care cincizeci de metri mai departe dispărea în ceață – ți se părea că te deplasezi, dar că te îndrepți înspre nicăieri.

— E greu să-mi dau seama din hărțile astea, a răspuns Shepherd. Cred că trebuie s-ajung acolo și să văd ce pare cunoscut.

— N-o să vezi mare lucru dacă nu se ridică ceața. Iar zăpada o să facă să arate totul diferit.

Shepherd s-a întrebat dacă nu cumva totul era o pierdere de timp.

— Putem oricând să ne-ntoarcem și să urmăm una dintre numeroasele piste care ne stau la dispoziție, a spus el.

Franklin a chicotit.

— Da' știu că nu ți-a luat prea mult să devii cinic! În mod normal e nevoie de câțiva ani de muncă de teren pentru a căli un agent nou.

Shepherd nu a răspuns. Se gândea întruna la fotografia femeii moarte și se întreba cum s-ar fi simțit dacă Melisa lui ar fi fost întinsă în locul ei acolo. Aproape că simțea cum laptopul care stătea la picioarele lui îl atrăgea și îl tachina cu informațiile pe care le conținea. Când permiți ca un singur lucru să devină rațiunea vieții tale, acesta esta pericolul: te conduce, îți oferă concentrare și un țel, dar poate de asemenea să te devieze dacă dispare. Melisa fusese lumina care îl ademenise din întuneric. A închis ochii: dintr-odată se afla înapoi în adăpostul pentru femei de lângă clădirea pe care tocmai o zugrăvise. Melisa își făcea treaba, ajuta o biată femeie să nască, deși viitoarea mamă era ea însăși aproape un copil. Femeia era chinezoaică, și după ce copilul s-a născut în cele din urmă, Melisa i-a șoptit ceva:

— Le vezi?

Făcea deseori asta: îți punea o întrebare care te făcea să îi pui și tu una.

— Ce să văd?

— Firele. Chinezii cred că, atunci când se naște un copil, țâșnesc niște fire roșii invizibile, care călătoresc până la toți oamenii cu care nou-născuții vor avea legături pe parcursul vieții. Și, indiferent de cât de tare s-ar încurca firele astea atunci când ei cresc, ele nu se rup niciodată, așa că până la urmă fiecare își va găsi drumul până la cei cu care a fost destinat să se întâlnească.

Shepherd își imagina acum acele fire legându-l de Melisa, șerpuind prin aer și pulsând ca niște vene.

— Ceea ce-ai spus mai devreme... s-a auzit vocea lui Franklin, joasă și serioasă. Că ceva se-ndreaptă înspre Pământ, crezi că e posibil?

Shepherd a deschis ochii și și-a dat seama că probabil moțăise. Acum erau într-o zonă de câmpie, clădirile de orice fel erau foarte rare, iar singurele semne de viață erau câte o mașină din sens opus, care se îndrepta spre Charleston.

— Statistic vorbind, e posibil.
— Păi și cum de nu l-au văzut și celelalte telescoape?
— Hubble poate vedea mai departe decât orice altceva de pe Pământ.
— Bine, dar presupunând că e vorba de ceva atât de îndepărtat încât să nu poată fi zărit de Hubble, atunci ar dura milioane de ani să ajungă aici.
— Nu neapărat. Sunt multe elemente teoretice în spațiu, lucruri care sfidează legile fizicii, pe care ni le putem imagina, dar pe care nu le-am putut găsi și nici măsura. Unul dintre aceste elemente e cunoscut sub numele de „stea întunecată". Are o masă imensă și călătorește cu sau aproape cu viteza luminii. Dacă un asemenea corp s-ar îndrepta spre noi, atunci lumina ei ar depăși-o doar cu puțin. N-am ști nimic dinainte, nu până când ar fi pe punctul să ne lovească pentru că ar ajunge în același timp cu lumina, de parcă ar fi apărut de nicăieri.
Franklin s-a uitat țintă la drum.
— Bine, hai să ne imaginăm, de dragul discuției, că una dintre stelele astea întunecate se îndreaptă înspre noi... Asta ar explica toate lucrurile care se-ntâmplă, navele, soldații, civilii care se îndreaptă spre casă?
— E posibil. S-a observat efectul pe care Luna îl are asupra mării, iar oamenii sunt șaizeci și cinci la sută apă, în timp ce creierele noastre sunt formate din apă în procent de aproape șaptezeci și cinci la sută, așa că e de înțeles că luna trebuie să aibă și asupra noastră un efect.
— Asta-i sigur. Dacă ai lucra în tura de noapte într-un spital sau într-o secție de poliție, ai vedea că e adevărat. Toată lumea o ia razna.
— Iar Luna nu e decât un corp mic. Imaginează-ți ce efect ar avea o stea enormă asupra noastră, a tuturor. Suntem toți legați unul de altul la nivel atomic – tu, eu, mașina, stelele –, suntem cu toții făcuți din aceeași materie.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că elementele atomice de bază din care suntem formați eu și cu tine sunt aceleași care ard în miezul stelelor, și totul provine din același loc. Universul s-a născut cu

aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. Totul a început cu ceva numit „punct de singularitate“, mai mic decât o particulă subatomică, incredibil de dens și de fierbinte. Absolut fiecare lucru care există acum în univers a ieșit din el în urma unei explozii și a început să se răcească pe măsură ce s-a extins, formând protoni, neutroni și electroni care, în timp, au devenit atomi și apoi elemente. Primul element a fost hidrogenul. Aceste elemente au început apoi să fuzioneze în niște nori imenși care s-au comprimat lent, formând stele și galaxii. După aceea, în interiorul stelelor și alt supernovelor, atunci când acestea au murit, au început să fie sintetizate elemente mai grele. Unul dintre acestea a fost carbonul, elementul component esențial al tuturor formelor de viață organice. Iar acest proces este în desfășurare în universul aflat încă în expansiune. Se nasc elemente. Sunt distruse elemente. Iar componentele acelor elemente moarte devin altceva. Nimic nu durează veșnic, însă de asemenea nimic nu dispare în totalitate. Ci pur și simplu devine altceva.

În mașină s-a făcut tăcere. Afară, peisajul rural, alb și înghețat, continua să alunece pe lângă ei. Autostrada interstatală era practic pustie acum. Din când în când o clădire sau un panou mai răsăreau din ceață, dar în majoritatea timpului ar fi putut crede că se învârt într-o rotiță gigantică de hamster – mișcându-se permanent fără să ajungă nicăieri. Era o reprezentare fidelă a purgatoriului în care Shepherd simțea că se află, la jumătatea drumului între nimic și ceva. Poate că lumea se sfârșise deja și acesta era purgatoriul lui – să meargă prin ceață pentru totdeauna cu Franklin la volan, fără să afle vreodată ce se întâmplase sau dacă ar fi putut face ceva.

Apoi Franklin a pornit semnalizatoarele și a virat de pe autostradă spre un drum de acces.

— Doar o mică scurtătură, a zis el. Avem nevoie de niște benzină și de ceva de mâncare. E un oraș pe-aici.

Shepherd s-a uitat pe hartă, urmărind linia drumului pe care tocmai ce intraseră până când aceasta s-a oprit la punctul unui oraș numit St Matthews.

— Puteam să facem plinul și să ne luăm mâncare și de pe autostradă. Așa ne abatem de la drum.

Franklin a băgat mâna în buzunar şi a scos o ţigară. Privea drept în faţă, degetele lovind volanul, iar ţigara atârnând neaprinsă în colţul gurii.

— Îmi pare rău, a spus el.

Shepherd s-a gândit la toate lucrurile în neregulă pe care le remarcase în ultimele câteva ore: la felul în care, la secţia de poliţie, Franklin îl scosese din camera de interogatoriu pe poliţistul care îl cunoştea; la felul cum insistase să conducă şi nu să ia avionul până la Cherokee; chiar şi la sugestia sa de a veni la Charleston pentru a-l interoga pe Cooper în loc să îl lase în sarcina altor agenţi.

— Îţi pare rău pentru ce?

Franklin a coborât puţin fereastra şi apoi şi-a aprins ţigara, suflând fumul în frigul de afară.

— O să vezi, a spus el.

59.

Soldații s-au instalat imediat ca la ei acasă.

Au descărcat proviziile de hrană și rezervele de combustibil cu o viteză și eficacitate impresionante, apoi s-au oferit să preia sarcina săpării mormintelor pe care sosirea lor o întrerupsese. În plus, aveau ceva mult mai valoros chiar decât proviziile de hrană: un laptop.

Toate mijloacele moderne de comunicare din complex fuseseră fie distruse, fie furate, tăind foarte eficient orice legătură cu lumea exterioară. Așa că în timp ce toată lumea se afla dincolo de gard, Liv a tras câteva fire din antena de pe acoperișul clădirii principale și a conectat laptopul la legătura prin satelit a complexului.

Ca orice jurnalist, Liv era dependentă de informații. Cum nu mai citise nimic de câteva zile, primul lucru pe care l-a făcut după ce a deschis laptopul și s-a conectat la internet a fost să deschidă câteva site-uri de știri. A citit titlurile, simțind freamătul unui dependent care ia o doză nouă. De când fratele ei avusese acea căzătură mortală de pe culmile Citadelei, Ruina și povestea care fusese descoperită în urma sacrificiului său nu mai ieșiseră din lumina reflectoarelor. Era și povestea ei – și a lui Gabriel. A dat o căutare cu numele lui Gabriel pe Google. Pagini întregi de rezultate au apărut, toate vechi de câteva zile și spunând povești pe care ea le știa deja: arestarea lui în spital pentru suspiciune de acte teroriste și ucidere din culpă; evadarea din arest; vânătoarea care a urmat, cu fotografia și numele ei lângă ale lui. După aceea, nimic. Singurele știri mai recente legate de Ruina erau unele medicale, privitoare la izbucnirea a ceea ce anumite site-uri tabloide numeau „molima".

Liv a dat clic pe primul rezultat afișat, cu inima bătând nebunește. Și-a amintit de simbolul pe care îl văzuse pe Harta Stelară, cercul cu o cruce peste el, care o făcuse să se gândească la boală și suferință. Asta era oare ceea ce prevestea – evenimentul care va aduce sfârșitul zilelor?

Articolul s-a deschis, iar privirea i-a alergat peste rânduri, spicuind informații: o epidemie centrată în jurul Citadelei – optsprezece morți, optzeci și șase de bolnavi izolați – și întreg orașul Ruina în carantină și aflat sub controlul poliției.

A mai deschis o fereastră și a căutat „poliția din Ruina". Pe desktop se afla deja instalat Skype-ul, așa că l-a deschis, intrând în contul ei pe care din fericire mai avea ceva credit. A copiat numărul de telefon din secțiunea „Contact", a adăugat prefixul internațional pentru Turcia și apoi a dat volumul difuzoarelor mai tare în timp ce numărul s-a format și telefonul a început să sune.

A sunat mult timp, destul pentru ca ea să mai citească un articol despre cum bolnavii fuseseră transferați din biserica publică în Citadelă. Era dat și linkul unei știri video, dar cineva a răspuns la telefon înainte ca ea să o urmărească.

— Poliția din Ruina, a răspuns o voce pe un fundal gălăgios.

— Bună ziua, a spus Liv vorbind fluent turcă, mi-ați putea face legătura cu inspectorul Arkadian?

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Liv Adamsen.

— Un moment.

Operatorul a pus niște muzică, așa că Liv a dat înapoi la site-ul de știri și a citit un articol despre focarul de infecție. Acesta avea imagini apocaliptice cu străzi pustii și oameni strânși la poarta publică a orașului vechi, îmbrăcați din cap până în picioare în costume de protecție împotriva contaminării. Pe fundal se înălța Citadela, atât de îngrozitoare și atât de cunoscută. La vederea ei în acel context, o conexiune s-a format în mintea lui Liv. A scos hârtia împăturită din buzunar și a netezit-o. A

mai privit o dată simbolurile, iar ochii i s-au oprit la începutul celei de-al doilea rând.



Simbolul pentru boală urmat de...

A privit din nou fotografia de pe ecran: bărbatul în costum de protecție, având conturul ascuțit al muntelui în spate.

...Sigur că da...

Al doilea simbol reprezenta Citadela și boala care izbucnise acolo și se răspândea acum. A doua parte a profeției începea să se adeverească.

Muzica de fond s-a întrerupt.

— Liv?

— Arkadian...

Era și mai mult zgomot pe fundal, de parcă el s-ar fi aflat pe o stradă plină de copii.

— Ești bine? Doar ce am văzut știrea despre epidemie.

— E o nebunie aici. Oamenii sunt speriați. Și eu sunt speriat. Evacuăm copiii din oraș. Tu unde ești?

Ea s-a uitat pe fereastră, la bărbații aflați pe dune, în depărtare, săpând un nou mormânt.

— Tot în deșert, a spus ea. L-am găsit.

— Știu. Mi-a spus Gabriel.

— Gabriel! Ai vorbit cu el?

— Da. A urmat încă o pauză, plină de murmurul copiilor. Chiar înainte să fie dus în Citadelă.

Liv a simțit că i se taie răsuflarea.

— Era bolnav, Liv, a luat și el virusul – dar nu era la fel de bolnav ca ceilalți.

Ea s-a apucat strâns cu mâinile de marginea scaunului și aproape că a uitat să mai respire.

— Majoritatea înnebunesc după infectare, nu și Gabriel. A venit călare până aici pentru că știa că s-a îmbolnăvit. Nu voia s-o răspândească. El a fost cel care a insistat ca boala să fie izolată între zidurile Citadelei. Voia s-o aducă înapoi la sursă. Voia s-o învingă. Și dacă e cineva care poate să facă asta, el e.

Liv a încercat să vorbească, dar nu putea. Auzea încă vocea lui Arkadian, dar nu înțelegea cuvintele. Privirea i-a alunecat spre bucățica de hârtie pătată cu roșu și a privit din nou al doilea șir – un nou sens teribil izvora acum din el, în lumina celor spuse de Arkadian.



Boală.
Citadela.
Un cavaler călare – Gabriel.

Și-a amintit ce îi scrisese Gabriel în biletul pe care i-l lăsase, spunându-i că să o părăsească fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Acum știa de ce. Știuse că e infectat și totuși mersese călare tot drumul până la Citadelă, numai ca să o protejeze.

A privit simbolurile rămase pe al doilea șir al profeției, dorind să găsească o urmă de speranță în ele, dar tot ce a văzut a fost și mai multă nenorocire.



Acum știa înțelesul: T-ul o reprezenta pe ea, iar cercul și luna urmată de un zig-zag îi spuneau cât va mai dura totul.

Nouă luni de pe cer – opt luni calendaristice.

A dat clic pe videoclipul inclus în articolul de ziar. Fusese filmat noaptea, dintr-un elicopter, astfel încât calitatea nu era minunată. Un reflector puternic a luminat o procesiune de pacienți legați de tărgi, care erau purtați în interiorul muntelui. Le-a studiat fețele, toate privind direct spre cer. Chiar și în acele imagini neclare, se putea observa că chipurile li se transformaseră în niște măști ale durerii. Lacrimi au început să îi alunece pe obraji. Reflectorul s-a mișcat, oprindu-se la ultima targă care ieșea din biserică. Liv a apăsat pe tasta de spațiu

pentru a pune pauză chiar când Gabriel privea țintă la camera de luat vederi. Era ca și cum s-ar fi uitat drept spre ea, ca și cum și-ar fi luat la revedere. Iubirea ei. Viața ei, purtată pe o targă, chiar în inima acelui munte odios.

60.

Franklin și-a terminat țigara și a aruncat-o pe fereastră.

— Ai fost vreodată căsătorit, Shepherd?

— Nu.

— Și nici copii n-ai, nu-i așa?

— Nu, n-am.

Erau acum la periferia orașului, iar printre copaci se iveau case înconjurate de spații largi. Se zărea un magazin universal deschis, pe al cărui firmament scria „Piggly Wiggly[1] – St Matthews". Mai exista și o benzinărie, și ea deschisă. Franklin a trecut de ele, acum că deja nu mai pretindea că vrea să facă plinul sau să cumpere mâncare.

— Când ai copii, totul se schimbă. E ca și cum ți-ai scoate inima din piept și ai privi-o cum se plimbă pe afară. Ai face orice pentru ei, literalmente orice. Și dacă ai o fiică, a dat el din cap, ei bine, atunci e cu totul altă poveste. Dintr-odată lumea pare de zece ori mai periculoasă decât înainte, de o sută de ori, iar ea e atât de vulnerabilă și fragilă în mijlocul ei...

A încetinit și a virat la dreapta pe o stradă cu sens unic și case îngrijite, cu un singur etaj, cu verande de lemn și hornuri de cărămidă, având peluzele din față învelite în alb.

— Așa că muncești pe rupte ca să-i oferi un acoperiș deasupra capului, o viață bună, s-o protejezi de toate porcăriile care știi că există în lume, de chestiile pe care le vezi zilnic. Tot ce faci capătă un nou înțeles, fiecare răufăcător pe care l-am închis a fost dedicat, într-un anumit fel, fiicei mele. Am făcut-o pentru ea, pentru a face lumea un loc mai sigur pentru ea și pentru mama ei.

---

[1] Lanț de supermaketuri din centrul și sudul Statelor Unite ale Americii.

A mai făcut încă o dată la stânga pe un drum cu case mai mari, unele având chiar alei de patru mașini.

— Și încerci din răsputeri să alungi întunericul cu care te confrunți, dar el e mereu acolo, ca o pată. Așa că încerci să-l ții departe de copii, îndepărtându-te de ei, pentru că, într-un fel, tu ești lucrul de care vrei să-i protejezi.

A oprit mașina în fața unei case cu un acoperiș lung și înclinat, ca o trambulină de schi. Franklin și-a ațintit ochii asupra ei și a oprit motorul.

— Și apoi într-o zi îți dai seama că nu mai știi cine sunt, niciunul dintre ei. Ți-ai petrecut atâta timp lucrând pentru ca familia ta să aibă o viață mai bună, încât nici nu mai faci parte din ea. Ai devenit un străin în propria casă. Nu le poți vorbi, nu-i înțelegi, ești doar conștient de prăpastia dintre voi, deși înainte nu exista nicio distanță.

Și-a ferit privirea, iar Shepherd s-a întrebat dacă ticălosul bătrân plânge cu adevărat.

— Îmi pare rău că te-am târât până aici, a spus Franklin întorcându-se și privindu-l drept în ochi. Am încercat și aproape am reușit să mă conving că nu contează decât investigația, dar se pare că în cele din urmă nu contez decât eu.

A dat din cap înspre casa din lateral.

— Și aveai dreptate despre instinctul de a merge acasă.

— Nu trebuie să-mi explicați.

Franklin s-a întors înspre el.

— Ai spus că tu n-ai o casă.

— Nu am, cel puțin nu așa. Dar acasă înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți.

A tras aer în piept, gata să îi spună despre Melisa, despre cei doi ani trecuți de la dispariția ei, chiar și despre cum folosea BDPD pentru a-i da de urmă. Dar chiar în acel moment ușa casei s-a deschis și o fată de aproximativ douăzeci de ani a ieșit afară.

Franklin a deschis portiera și aerul rece a inundat mașina. Shepherd l-a privit îndreptându-se spre fată, de parcă ar fi fost tras de un fir invizibil. S-a oprit la vreun metru de ea și s-au privit fix. Apoi ea a făcut un pas în față și l-a îmbrățișat, punându-și capul la pieptul lui. În spatele lui o altă femeie, o versiune mai

în vârstă a fetei, a pășit pe verandă și i-a privit atent pentru un moment. Apoi s-a apropiat și ea, un zâmbet i-a apărut pe față ca un răsărit, iar Shepherd și-a întors privirea, fiindcă nu se simțea confortabil să privească un moment atât de personal, nici măcar de la depărtare.

A cercetat cu atenție celelalte case. Unele erau goale și întunecate, iar aleile pustii, cu urme tot mai vagi de cauciucuri. Alte case străluceau, decorațiunile lor festive luminând zăpada ca într-o felicitare de Crăciun.

Faptul că fusese martorul forței acelui instinct al întoarcerii acasă și al efectului pe care acesta îl avea chiar și asupra cuiva ca Franklin l-a făcut să-și dea seama că dorința de a o găsi pe Melisa și lucrurile nesăbuite pe care le făcuse din această cauză erau pur și simplu rezultatul aceleiași forțe care acționa și asupra lui.

O bătaie cu degetele în geam l-a adus înapoi la realitate.

Franklin stătea în spatele mașinii. Shepherd a coborât și el din mașină. Zăpada îi scârțâia sub pantofi și aerul rece îi biciuia obrazul.

— Vrei să intri, să mănânci ceva de prânz?

Shepherd s-a uitat spre verandă, de unde îi priveau cele două femei.

— Nu prea cred. N-o să fac decât să vă incomodez.

Franklin a încuviințat din cap.

— Ascultă, a spus el. Când am venit aici, am crezut... Ei bine, nu știu ce am crezut, dar acum, că sunt aici, nu cred că mai pot să plec, cel puțin nu pentru un timp.

— E-n regulă, înțeleg. O să merg singur la Cherokee, să văd dacă pot să găsesc casa lui Douglas. Oricum e probabil o pierdere de timp, n-am mai fost decât o singură dată acolo.

— Să nu faci ceva prostesc, a spus Franklin încruntându-se, fiindcă ce făcea nu era lucru ușor. Și dacă îl găsești, nu-l aborda pe cont propriu. Sună-mă mai întâi, da?

— E fostul meu profesor, ce-o să facă, o să-mi dea o temă mai grea?

— E un terorist dat în urmărire, care aproape că te-a ucis într-o explozie azi-dimineață. Să nu uiți asta!

— Bine, dacă îl găsesc, o să vă sun, promit. Acum intrați în casă, agent Franklin, și petreceți ceva timp cu familia dumneavoastră.

— Ben...

— Ce?

— Mă cheamă Ben, prescurtarea de la Benjamin: nu e pseudonimul de la birou, e numele meu adevărat. Taică-meu a câștigat o bancnotă de o sută de dolari pentru că m-a botezat așa când m-am născut, că doar era un tâmpit. Cred că mi-ar fi pus prenumele George dacă ne-ar fi chemat Washington, numai să câștige un dolar.

— E un nume în regulă, Ben. Îi faci cinste.

Shepherd a întins mâna, iar Franklin i-a strâns-o.

61.

Rosie Andrews mergea spre bancomat, zăpada scârțâindu-i sub picioare. Bancomatul nu mai funcționa, la fel ca toate celelalte. Nimic nu mai mergea. Totul se destrăma. A simțit cum e pe punctul de a izbucni în lacrimi din cauza panicii. Avea cincisprezece dolari în geantă, două carduri cu creditul epuizat, doar un sfert de rezervor de benzină și o călătorie de cel puțin trei ore în față. Benzina avea să o mai țină poate doar până la cincizeci de mile de Ashville, de-abia o treime din drumul către mama ei, în Atlanta, sau poate chiar mai puțin, la cât de încărcată era mașina.

De undeva din parcare s-a auzit sunet de geam spart și un urlet care i-a făcut părul să se ridice pe ceafă. S-a întors și s-a grăbit înspre mașină. O parcase în spatele unui tomberon în capătul cel mai îndepărtat, la distanță de mulțimea furioasă pe care o văzuse în fața unui magazin mare Petro Express. Toate acestea se adăugaseră la sentimentul bolnăvicios pe care îl simțise crescând în interiorul ei, că ceva e groaznic de greșit. Mulțimea se certa cu paznicii, care nu lăsau să intre în magazin decât câteva persoane odată, pentru a putea ține totul sub control.

S-a auzit din nou ceva spart, iar urletele au devenit mai puternice.

Se părea că paznicii pierduseră lupta.

Zgomotul a înspăimântat-o. Era sunetul violenței și al haosului și o făcea să se simtă mică și vulnerabilă. Voia doar să facă rost de niște bani și să plece cât mai repede de-acolo. Voia doar să ajungă acasă.

A dat ocol tomberonului, scotocind în buzunar după chei, și a văzut un bărbat care se apleca spre mașină, cu fața lipită de geamul din spate. Rosie a simțit cum sângele îi clocotește în vene și i se întunecă vederea.

— Ce crezi că... Pleacă de-acolo!

Omul a ridicat ochii, dar nu s-a clintit. O privea în continuare, într-un mod care nu îi plăcea deloc.

Alt zgomot de geamuri sparte în spatele ei. Alte urlete.

A scos mâna din buzunarul paltonului și i-a făcut semn să se îndepărteze.

— Pleacă de lângă mașină, n-auzi?

Bărbatul a coborât privirea și a observat că femeia are un pistol în mână, dar nu s-a clintit.

— Te supără tipul ăsta, drăguță?

Vocea a făcut-o să tresară. Rosie a întors capul și a văzut o femeie micuță care stătea chiar lângă ea, atât de scundă, că părea aproape un copil. Se uita în sus la ea cu niște ochi reci, albaștri, care contrastau cu zăpada. Rosie a înregistrat o mișcare cu colțul ochiului: bărbatul înainta, profitând de momentul de neatenție ca să micșoreze distanța dintre ei.

A făcut un pas în spate, alunecând puțin pe gheață, dar ținând arma nemișcată, așa cum exersase în poligonul de tragere. Avea să-l împuște. Dacă mai făcea un pas, avea să tragă fără nicio ezitare. Se întrebase adesea dacă ar fi putut s-o facă într-o astfel de situație, dar acum nu mai avea nicio îndoială că poate. Era un lucru natural. Un instinct primar de a proteja ce îți aparține. A mai făcut un pas în spate, a deschis gura să îl avertizeze pe bărbat încă o dată, și atunci un obiect a lovit-o din lateral.

Mișcarea a fost atât de rapidă, încât a simțit durerea de-abia când lama a ieșit dinspre coastele ei, atât de bruscă și de ascuțită încât i-a tăiat răsuflarea la fel de repede cum bărbatul i-a smuls pistolul din mână.

Era confuză, ca și cum totul i se întâmpla altcuiva, iar ea nu era decât un spectator. Din durerea arzătoare pe care o simțea într-o parte a început să curgă ceva cald, iar ea s-a uitat și a văzut o pată roșie înflorind pe albul paltonului.

Sânge. Sângele ei.

Șocul acelei imagini a readus-o în simțiri și a tras cu greu aer în piept, gata să țipe, dar o mână puternică i s-a încleștat pe gură și a tras-o în întuneric, în spatele tomberonului.

Carrie îl privea pe Eli ținând femeia strâns, asigurându-se că sângele ei curge pe zăpadă și nu înspre el, pe ghete. Când trupul

ei a devenit moale, a așezat-o cu grijă pe pământ și i-a verificat buzunarale, până a găsit cheile.

— Păcat, a spus el, ridicându-se și îndreptându-se spre mașină.

— Doar un moment nepotrivit, cred, a spus ea, verificând lama cuțitului și ștergându-l cu un pumn de zăpadă.

— Nu mă refeream la ea, a zis Eli și a apăsat pe butonul de pe cheia automată, descuind portierele.

A deschis ușa din spate și a dat din cap către interior:

— La ea mă refer.

Pe bancheta din spate erau înghesuite pungi de cumpărături, lenjerii de pat făcute sul și câțiva saci din material textil plini ochi cu haine de fetiță. Proprietara acelor haine era înfășurată strâns într-un costum matlasat dintr-o bucată, prinsă cu centura de un scaun de mașină pentru copii și dormea; o singură șuviță de păr blond îi ieșea de sub o căciuliță de lână, lucrată de mână.

Carrie s-a uitat cum pieptul micuț se ridică și coboară regulat, iar ochii din spatele pleoapelor se mișcă, visând visele unei fetițe. Mâna lui Carrie a găsit-o pe a lui Eli, dar el s-a desprins de ea, întinzându-se pe lângă copila adormită pentru a lua o pernă dintre așternuturi.

— Întoarce-ți privirea, iubito, nu e nevoie să vezi asta.

Ea a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. Eli avea dreptate. Nu trăiau într-o lume în care o fetiță să crească fără mama ei, măcar atâta lucru știa și ea, iar păpușica aceea mică era destul de dulce și de nevinovată ca să ajungă direct în rai, fără îndoială. Eli îi făcea o favoare, o mare favoare. El era atât de bun și de puternic acolo unde conta cu adevărat să fie, în inima lui, și de aceea îl iubea.

— „Lăsați copiii să vină la Mine“[1], a spus ea, întinzând mâna să așeze ușor șuvița de păr înapoi sub căciulița de lână.

Apoi l-a sărutat pe Eli pe obraz și s-a întors cu spatele.

---

[1] *Evanghelia după Matei*, 19:14.

V

„Și împărații pământului și domnii și
căpeteniile oștilor și bogații și cei puternici...
s-au ascuns.
Că a venit ziua cea mare a mâniei lor,
și cine are putere ca să stea pe loc?“

Apocalipsa, 6:15-17

62.

Gabriel și-a tot pierdut și recăpătat cunoștința. Câteodată delira, urlând și trăgând de legături, alteori era îndeajuns de calm pentru a vorbi câteva minute cu doctorii, oferindu-le detalii despre simptomele infecției, ca un om pe punctul de a se îneca care îi povestește cu răsuflarea tăiată experiența cuiva dintr-o barcă apropiată, înainte ca un alt val să îl acopere și să îl tragă la fund. S-a luptat, a strigat, s-a scărpinat și a plâns – dar nu a murit.

Athanasius privea totul dintr-un scaun de lângă pat. Era acolo noaptea, când pâlpâitul lumânărilor și al torțelor arunca o lumină macabră pe chipul lui Gabriel, dar și ziua, când lumina soarelui intra pe imensele ferestre rotunde, pictând puncte colorate pe chipurile condamnaților. Paturile care îi înconjurau se goleau și se umpleau iar și iar, pe măsură ce valul de îmbolnăviri se retrăgea și se revărsa, și din ce în ce mai mulți oameni intrau în munte. Mai întâi au fost cei care fuseseră în carantină în seminar. Apoi au început să apară bolnavi noi, constanți ca număr, iar șederea lor scurtă nu depășea o zi, cel mult două, și se făcea veșnic după același tipar: erau purtați înăuntru zvârcolindu-se și urlând, și erau purtați afară tăcuți și nemișcați – duși către centrul muntelui și către rugul funerar care ardea neîntrerupt.

Apoi, în a doua zi din cea de-a patra săptămână de când Citadela le deschisese porțile bolnavilor, Gabriel a deschis ochii și aceștia au rămas deschiși. Era trecut de amiază, după ce doctorii își terminaseră turele, iar Athanasius era plecat, ocupându-se de organizarea a ceea ce mai rămăsese din turma lui. Gabriel stătea întins, privind fix stalactitele înnegrite de funingine de deasupra sa și ascultând gemetele bolnavilor sedați și scârțâitul

legăturilor în timp ce trupurile se încordau și se răsuceau peste tot în jurul lui. A stat întins acolo mult timp, adunându-și toate puterile pentru momentul în care febra va veni și îl va doborî iar, cum se întâmpla întotdeauna. Numai că de data asta nu a mai venit.

— Hei! a strigat el, cu o voce aspră, nefamiliară.

Din paturile din jur s-a ridicat un murmur, bolnavii s-au deșteptat din somnul indus de sedative.

— HEI! a strigat din nou, atât de tare încât l-a durut gâtul și au început să se audă niște pași grăbiți.

Deasupra patului său a apărut un chip cu fruntea brăzdată de cute și cu cearcăne de oboseală adâncă. Gabriel nu îl cunoștea, dar a recunoscut costumul de protecție pe care îl purta și a observat de asemenea seringa plină.

— Nu, a spus el. Nu-i nevoie să faci asta. Mă simt mai bine.

Era ca și cum doctorul nu l-ar fi auzit, creierul său lipsit de somn nefăcând decât să urmeze pașii procedurii de sedare a pacienților. Gabriel a simțit pe braț atingerea rece, de alcool sanitar, a unui tampon. A încercat să se răsucească, dar legăturile îl țineau strâns.

— TREZIȚI-VĂ! le-a strigat el, atât doctorului cât și celor din jur. TREZIȚI-VĂ!

Efectul a fost instantaneu, murmurul slab s-a stransformat în răcnete pe măsură ce bolnavii adormiți erau treziți la o stare de veghe plină de tânguieli. Doctorul a ridicat privirea către haosul din jur, acum fiecare pacient smucea și trăgea de legături, urlând chinuit. S-a uitat din nou la Gabriel, reproșându-i din priviri problemele pe care i le crease, apoi a ridicat seringa și a pregătit-o.

— Ce faci? a mârâit Gabriel, cu gâtul iritat de atâta urlat. N-am nevoie de sedative. Îngrijește-te de ceilalți mai întâi, ei sunt urgența.

Doctorul a ezitat, părea că totuși avea să îl injecteze, însă o umbră a trecut peste chipul lui Gabriel. Ridicând ochii, acesta a văzut capul pleșuv al unui călugăr, stând de cealaltă parte a patului său.

— E-n regulă, i-a spus Athanasius doctorului, o să stau eu cu el. Tu ai grijă de restul acestor biete suflete.

Doctorul a clipit de parcă ar fi ieșit de sub o vrajă, apoi s-a depărtat.

Athanasius a tras scaunul de lângă patul lui Gabriel și s-a așezat pe el. Ochii îi erau injectați și adânciți în orbite și mirosea a fum de lemn. Gabriel a inspirat adânc, desfătându-se cu mirosul. Era prima dată după mult timp când mirosea și altceva în afara parfumului ciudat și permanent de portocale. Și mai era ceva. Îi era frig, iar legăturile îmbibate cu sudoare erau ude și îi dădeau o senzație neplăcută pe piele.

— Febra... a șoptit el, dându-și seama ce însemna asta. A dispărut.

Athanasius și-a pus palma caldă pe fruntea lui Gabriel și s-a îndreptat în scaun.

— Slavă Domnului! a spus.

Lângă patul lui a apărut o altă siluetă care i-a ținut un termometru în ureche. Acesta a scos un sunet, iar persoana a verificat rezultatul. L-a resetat și a repetat.

— Treizeci și șapte, a spus el, cu o urmă de zâmbet pe chipul epuizat. Probabil că ești chiar puțin mai rece ca mine.

— Doctor Kaplan, permiteți-mi să vi-l prezint pe Gabriel Mann, a spus Athanasius.

Gabriel a dat din cap în semn de salut.

— V-aș strânge mâna, dar cineva m-a legat de patul ăsta.

Kaplan a zâmbit din nou.

— Spuneți-mi, a zis Gabriel, a funcționat carantina? A fost oprită boala?

A știut răspunsul înainte ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. L-a auzit în pauza care a urmat și l-a văzut în mișcările ochilor, când și-au ferit privirea de a lui.

— Au existat și cazuri noi, a răspuns doctorul, unele care au apărut dincolo de granița originală a carantinei, în cartierele orașului. Am continuat să ridicăm bolnavii și să-i ținem în carantină pe cei cu factor ridicat de risc, dar până acum n-am reușit s-o oprim. De săptămâna trecută, o lege marțială a fost instaurată în Ruina, cu speranța că astfel boala n-o să se răspândească și mai mult. Armata și poliția blochează drumurile ce ies din munte. Nimănui nu i se permite să intre, nici să iasă

din oraș. Dar am reușit câțiva pași importanți de când ne-am mutat aici. Și e posibil ca tu să deții cheia salvării noastre. Nimeni nu s-a luptat cu boala atât de mult timp ca tine, și nimeni nu și-a mai revenit. Până acum. Dar suntem abia la început, mai poți avea o recădere.

S-a uitat la Athanasius.

— Trebuie să-l mutăm undeva unde să fie izolat.

— Nu, a spus Gabriel, o să stau aici, n-am nevoie de tratament special.

— Nu-nțelegi, a spus Kaplan. Trebuie să fii izolat, nu doar pentru confortul propriu, ci și pentru siguranța celorlalți. Poate că trupul tău a învins infecția, sau poate s-a ajuns la un fel de armistițiu: boala e ținută în frâu, iar simptomele dispar. Dacă e așa, atunci e posibil să fii un purtător asimptomatic al bolii, tu însuți imun, dar mortal pentru oricine vine în contact cu tine. Mai există de asemenea posibilitatea ca înăuntrul tău boala să fi suferit o mutație și să fi format o nouă tulpină, una la care trupul tău e imun pentru că a ajutat la formarea ei, dar care e în același timp la fel de sau chiar mai periculoasă decât prima tulpină.

Gabriel îl privea fix. Până în acel moment, speranțele lui nu căpătaseră o formă conștientă. Singurul lucru care îl făcuse să reziste fusese gândul la Liv. Ea era cea pentru care se luptase cu moartea. O părăsise în deșert cu speranța de a lua boala cu el. Bătuse tot drumul înapoi până la Ruina cu speranța ca boala să nu se fi răspândit. Insistase să fie dus în Citadelă, unde izbucnise molima, și refuzase să moară, cu speranța că va putea în cele din urmă să o reîntâlnească. Iar acum i se spunea că trebuie să rămână acolo, izolat chiar și în acel loc al izolării. Multe cuvinte ar fi putut descrie durerea care l-a copleșit, dar numai unul rezuma în totalitate cum se simțea.

Blestemat.

Athanasius i-a citit durerea pe chip.

— Știu un loc unde îl putem muta, a spus el.

63.

După conversația pe care o avusese cu Arkadian, Liv a deschis toate site-urile de știri și a citit fiecare relatare despre focarul infecțios apărut în Ruina, până i s-a descărcat bateria laptopului.

Un timp a stat singură în căldura înăbușitoare a clădirii, simțindu-se de parcă i s-ar fi răpit un lucru de preț. A închis ochii și și-a amintit de ultima dată când ea și Gabriel petrecuseră timpul împreună : fusese pe când se adăposteau de furtuna de nisip, în peștera din inima deșertului. Atunci crezuse că viața îi scapă printre degete, că Sacramentul pe care îl purta înlăuntrul ființei va muri fără să-și găsească drumul către căminul pe care îl pierduse, și că o va duce și pe ea la pieire odată cu el. Se agățase de Gabriel de parcă ar fi fost viața însăși. Își amintea de gustul sărat al pielii lui atunci când se sărutaseră, când se abandonaseră clipei unul în brațele celuilalt, gândindu-se că aceea putea fi singura lor noapte împreună.

Era ciudat că cineva cu care petrecuse atât de puțin timp avusese un efect atât de puternic asupra ei. Dar era ceva în sufletul lui Gabriel care o calma când se afla în apropierea lui și o făcea să sufere atunci când era departe – așa cum suferea acum.

S-a ridicat brusc, furioasă pe lumea întreagă, și, traversând sala de mese, s-a îndreptat către lumina strălucitoare. Gândul la munca fizică grea îi părea infinit mai atrăgător decât frământările emoționale. A înșfăcat o cazma, s-a așezat la rând și a ascultat mulțumită ordinele caporalului Williamson ; săpau o groapă destul de mare pentru a-i îngropa pe toți cei care băuseră apă otrăvită.

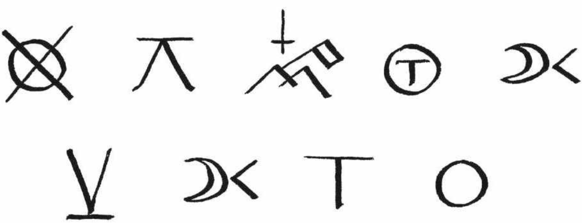
Le-a luat întreaga zi, dar după ce morții și-au găsit în sfârșit odihna sub pământul uscat, grupul s-a adunat la marginea apei pentru a se spăla, a bea și a se relaxa. Se putea observa cu

ochiul liber, din ușurința cu care vorbeau și din gesturile deschise, că între ei se crease o legătură strânsă, întărită de munca grea și de efortul colectiv. Era o mărturie despre spiritul omenesc – se cunoscuseră chiar în dimineața aceea, plini de neîncredere, un grup înăuntrul complexului și altul în afara lui, iar în mai puțin de o zi tot ceea ce îi despărțea dispăruse cu totul. Asta îi amintea lui Liv că, în ciuda întunericului care o învăluise în ultimul timp, exista multă bunătate în lume, și atât de mult bine în oameni. Asta o făcea să spere că orice ar fi fost acel ceva care luase naștere acolo, orice scânteie antică ar fi fost reaprinsă de întoarcerea Sacramentului, avea totuși o șansă să crească în ceva liber și minunat, în chiar opusul Citadelei.

Ceva legat de acel gând a izbit-o parcă și a făcut-o să scoată hârtia împăturită din buzunar și să studieze din nou simbolurile. Privirea i-a fugit de la simbolul cu săgeata cu vârful în sus care reprezenta Citadela de pe al doilea rând la unul de pe al treilea rând, care era exact opusul acestuia.

S-a uitat la fântâna de apă din centrul iazului, care forma un V alungit în aer. Acel simbol era fântâna. Acel simbol era locul acela.

S-a uitat din nou la al doilea și al treilea rând, căutând alte puncte de comparație.



Semnul lunii apărea în ambele, legându-le de aceeași perioadă de timp, iar T-ul se afla și el acolo, încercuit pe primul rând și aflat lângă un cerc în celălalt. S-a uitat la gardul care împrejmuia complexul și a înțeles de ce se opusese cu atâta vehemență să fie încuiate porțile. Acel loc trebuia să fie unul în care Sacramentul să fie liber, în afara cercului, nu înăuntrul

lui. Trebuia să primească pe toată lumea cu brațele deschise și să se întindă și dincolo de orizont dacă era nevoie. Apa începuse deja acest proces, curgând printre zalele gardului și aducând din nou pământul la viață.

— Nu o fortăreață, ci un rai, a șoptit ea.

— Ce zici?

Liv a ridicat privirea și l-a văzut pe Tariq stând lângă ea.

— Nimic, a spus ea, conștientă că toată lumea e obosită și că planul care tocmai îi încolțise în minte avea să dureze. O să-ți spun mâine.

64.

Gabriel a fost dus în scaunul cu rotile în apartamentul privat al Abatelui, în fruntea unei procesiuni de personal și echipamente medicale. Încăperile rămăseseră în mare parte nelocuite de la moartea subită a Abatelui și răspândirea molimei. Fuseseră planificate alegeri, însă moartea făcuse ravagii în rândul electorilor.

— Asta este camera de zi și biroul, a spus Athanasius, pășind în acel spațiu larg. Pe aici se ajunge la un dormitor care poate fi transformat în laborator.

A deschis o ușă groasă, incrustată cu metal, care dădea spre o altă peșteră în care se aflau un pat de lemn, o canapea și alte câteva piese mici de mobilier.

— Iar aici este o baie cu apă curentă.

Din punctul fix al patului, Gabriel a analizat atât cât putea noile împrejurimi, în timp ce toată lumea începea să despacheteze. Salteaua îi fusese ridicată la un capăt pentru a-l sprijini, iar legăturile care îl ținuseră atât de strâns și pentru atât de mult timp fuseseră lărgite, dar nu îndepărtate. Doctorul Kaplan ceruse ca pentru moment să fie lăsate la locul lor, cel puțin până erau siguri că Gabriel nu va suferi o recădere. Dar pe Gabriel nu îl deranjau, fiindcă era atât de slăbit, încât și să țină ochii deschiși era un efort.

A măsurat cu privirea încăperea, acea închisoare confortabilă care avea să fie căminul său pentru cine știe cât timp. Avea un șemineu imens, de înălțimea unui om, care domina unul dintre pereți, și ferestre cu vitralii – pe geamurile sale străvechi erau pictați niște păuni în albastru și verde, care deformau lumea de afară.

— Cum te simți?

Athanasius și-a tras un scaun în apropierea patului și s-a așezat, în timp ce în spatele său camera începea să fie răsturnată și dezasamblată.

— Ca un condamnat.

Athanasius a zâmbit și și-a trecut palma peste pielea netedă a capului.

— Cred că toți ne simțim așa într-o oarecare măsură, deși știu că tu ai îndurat mai multe decât majoritatea.

S-a aplecat mai tare și a șoptit astfel încât doar Gabriel să îl audă:

— Uneori mă-ntreb dacă toate astea puteau fi evitate... Dacă am fi lăsat lucrurile așa cum erau, dacă am fi lăsat Sacramentul la locul lui și n-am fi răsturnat vechile tradiții, poate că toată durerea și suferința asta, toate morțile astea n-ar mai fi avut loc.

— Chiar crezi asta?

— M-am gândit... Fiecare face ce crede că e corect, dar uneori facem lucruri greșite, chiar dacă motivele sunt corecte.

Gabriel a închis ochii și și-a sprijinit capul pe saltea. Fusese și el pradă unor gânduri asemănătoare. Pierduse atâtea în urma șirului de evenimente la a căror declanșare pusese umărul!

— Singurul lucrul corect pe care îl puteam face era să eliberăm Sacramentul, a spus el.

— Deci ești mulțumit de ceea ce pare a fi urmarea acțiunilor noastre?

Gabriel a dat din cap.

— Bineînțeles că nu. Mă simt răspunzător pentru fiecare persoană care a murit din cauza acestei molime sau care suferă încă acum. Mă simt vinovat fiindcă e posibil să fi contribuit la răspândirea ei dincolo de aceste ziduri, pentru că am plecat de aici, vinovat că mama mea e moartă și tatăl meu la fel, dar cel mai tare mă simt vinovat fiindcă am abandonat-o pe Liv și am lăsat-o singură în deșert. Am fost obligat, eram infectat. Am părăsit-o din motive întemeiate, dar asta nu mi-a adus fericire. Și totuși, decât să-i fac rău, mai bine să n-o mai văd niciodată.

Athanasius a încuviințat din cap.

— Dar când văd cât suferi, mi-aș dori să pot face mai multe.

— Poate că poți, a spus Gabriel. Când am venit ultima dată aici căutam ceva.

— Harta Stelară.

Gabriel a încuviințat din cap.

— Credeam că e singura care poate să ne conducă spre Eden, pentru ca Sacramentul să ajungă în sfârșit înapoi acolo unde îi e locul. Dar până la urmă am găsit altfel drumul și am descoperit că Harta Stelară era deja acolo. Avea sculptate în ea instrucțiuni care se foloseau de stele ca de un ghid. Dar mai avea ceva sculptat pe spate, o altă parte a profeției.

— Și ce spunea?

— Nu știu. Era scrisă într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Dar nu te intrigă că tot ceea ce s-a întâmplat a fost prevestit? Cum fratele Samuel s-a urcat în vârful Citadelei și a format semnul Tau cu trupul său și cum Sacramentul a fost eliberat și returnat în căminul său originar? A fost totul conturat într-o serie de profeții, mai întâi în Biblia eretică și apoi pe Harta Stelară. Când am început să o căutăm nu aveam decât carnețelul bunicului meu pentru a ne ghida, și o fotografie pe care i-o trimisese tatăl meu. Însă fotografia arăta doar o parte a pietrei. Când am găsit-o și am văzut-o cu ochii mei, mi-am dat seama că pe partea cealaltă era scris mult mai mult. Dacă am putea s-o citim acum, în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat, s-ar putea să descoperim că toate astea au fost și ele prevestite. S-ar putea chiar să aflăm cum s-ar putea sfârși sau ce putem să facem ca să influențăm acest sfârșit. Cred că aici în Citadelă sunt mai mulți experți în limbi antice decât oriunde în lume. Dacă piatra poate fi descifrată undeva, aici e locul.

— Sunt, sau cel puțin au fost. Mulți dintre cărturari au căzut pradă molimei, dar au mai rămas câțiva în viață. Și eu am studiat multe dintre limbile moarte. Dacă textul de pe piatră e scris într-una pe care o cunosc, atunci ar trebui să fie ușor de tradus. Dar cum să facem să-l vedem?

Gabriel a zâmbit.

— Am făcut fotografii și le-am trimis unui inspector de poliție din Ruina.

Athanasius s-a îndreptat în scaunul său, cu ochii licărind.

— Dă-mi numele lui și o să-i trimit imediat un mesaj!

— Numele lui e Arkadian. Și dacă-mi găsești un telefon mobil, pot să-l sun să ne trimită o copie chiar acum.

Athanasius s-a încruntat.

— Nu sunt permise asemenea mijloace de comunicare în interiorul muntelui.

— Nici intrarea străinilor nu e permisă, și totuși uite-mă aici! Sunt sigur că vreunul dintre doctori a adus cu el un telefon mobil.

Athanasius a dat din cap.

— Una dintre condițiile primirii bolnavilor a fost ca cei acceptați să se supună regulilor din interiorul muntelui. Toată lumea a trebuit să renunțe la telefoane înainte să intre. N-o să găsești niciunul aici.

Gabriel a căzut pe gânduri.

— Dar telefonul pe care ți l-am dat ultima oară când am fost aici?

— Nu mai merge, bateria e goală și nu mi-ai lăsat un încărcător, deși...

A aruncat o privire înspre cealaltă parte a camerei, către un birou mic așezat sub fereastra cu păun. S-a ridicat și s-a îndreptat către el, făcându-și loc printre personalul medical și grămezile de echipamente pe care aceștia le despachetau. Gabriel l-a urmărit cu privirea până când vederea i-a fost blocată de un bărbat în costum de protecție.

— Ești în regulă? a întrebat doctorul Kaplan cu vocea cu care li se adresa bolnavilor, ceea ce l-a neliniștit pe Gabriel.

— Pur și simplu excelent! a răspuns el, reușind să îl zărească o clipă pe Athanasius peste umărul doctorului – deschisese biroul și scosese ceva din el.

— Suntem aproape gata să începem prima rundă de analize, a spus Kaplan făcând un pas în lateral și blocându-i din nou vederea. Mă tem că va trebui să-ți luăm niște sânge. În mod normal, când cineva trece prin ceea ce ai trecut tu, nu se recoltează mai mult de câțiva mililitri odată, pentru a le da celulelor albe timp să se refacă. Dar cu cât recoltăm mai mult acum,

cu atât vom putea face mai multe analize în același timp și cu atât mai repede vom putea interpreta rezultatele. Ești de acord?

Gabriel a inspirat adânc.

— Serviți-vă! a replicat el. Nu plec nicăieri, dar încercați să nu mă ucideți.

Kaplan a zâmbit și i-a făcut semn unui medic care a potrivit o seringă în branula fixată deja pe brațul lui Gabriel. A desfăcut valva și a privit cum un lichid întunecat, de culoarea vinului, umple prima eprubetă.

— S-ar putea să te simți puțin amețit, a adăugat Kaplan, așa că dacă vrei, poți să închizi ochii și să te odihnești.

Gabriel a făcut cum i s-a spus și a încercat să se relaxeze.

— Ce spui de asta, ar merge?

A deschis ochii și l-a văzut pe Athanasius, care avea un laptop cu un încărcător.

— Probabil. Poți să trimiți un e-mail de pe el?

— Nu. Dar poate că încărcătorul ăsta poate fi adaptat să se potrivească la telefon.

A pus laptopul pe pat, cu încărcătorul înfășurat peste firele încâlcite. Gabriel a scos cablul și a examinat capul de mufă. Nu se potrivea cu cea a telefonului. Apoi a deschis laptopul. Era un model relativ nou și s-a deschis repede – nu avea aproape nicio iconiță pe desktop. A căutat o componentă wi-fi în directorul principal, sau orice altceva ar fi putut trimite un mesaj sau un e-mail.

Nimic.

Athanasius avea dreptate.

S-a uitat la statusul bateriei și a văzut că era plină, deci cel puțin încărcătorul era bun. Dar chiar dacă ar fi reușit cumva să modifice racordurile, amperajul ar fi fost prea mare și probabil ar fi „prăjit" telefonul. Dar apoi i-a venit o idee. A întors computerul și a zâmbit când a zărit portul USB.

— Putem să folosim laptopul ca să încărcăm telefonul, a spus el, arătând spre mufa pătrată. Putem să băgăm laptopul în priză și apoi să legăm telefonul de calculator printr-una dintre mufele astea. O să funcționeze ca un transformator și o să încarce bateria telefonului cu o intensitate mai redusă.

— Poți s-o faci?

— Da, a zis Gabriel și s-a sprijinit din nou pe perne. Dar o să am nevoie de niște unelte și de ambele mâini.

Simțea cum toată energia care îi rămăsese i se scurge prin vene cu fiecare picătură de sânge.

— O să am nevoie de niște cabluri și un patent.

A închis ochii, dar în următoarea clipă a regretat, căci camera a început să se învârtă cu el.

— Hei... a spus el, aruncând o privire către medicul de lângă pat care îi lua încă meticulos sânge. Cred c-ar trebui să...

Căldura a crescut în interiorul lui ca aburul dintr-un gheizer, atât de brusc, că l-a copleșit. Trupul a început să îi tremure și a simțit cum niște mâini îl apucă grăbite și îl imobilizează.

„Sfinte Isuse Hristoase“, s-a gândit el în timp ce ochii i se dădeau peste cap și întunericul îl cuprindea. „Nu din nou.“

65.

Inspectorul Arkadian stătea într-o parcare de la marginea orașului, supraveghind un autobuz din care coborau copii, când a devenit dintr-odată conștient de ochii care îl cercetau. Și-a aplecat privirea înspre o fetiță de vreo opt ani, înspăimântată și cu ochii în lacrimi. Arkadian s-a lăsat pe vine pentru a fi față în față cu ea – era înalt și purta costumul de protecție care îi devenise o a doua piele de la izbucnirea epidemiei.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el pe fetiță, dându-i la o parte din ochi buclele șatene, cu mâna înmănușată.

— Hevva.

— Hevva, avem ciocolată și cola înăuntru, i-a zis și a arătat înspre hostelul care fusese momentan transformat în orfelinat.

— O să fim și noi duși în munte să murim, ca mami? a întrebat fetița, ștergându-și ochii cu dosul palmei.

El a simțit cum ceva i se rupe în suflet.

— Nu. O să fiți în siguranță aici, îți promit!

Pentru o clipă, ea l-a privit cu acea expresie intensă și transparentă pe care doar copiii o au, apoi s-a întors încet și s-a alăturat celorlalți.

Carantina fusese instaurată din momentul în care apăruse primul caz de infecție în afara zidurilor orașului vechi – o profesoară din oraș care, până la manifestarea simptomelor, infectase deja restul profesorilor din școală și pe mulți dintre părinți. Când aflase, lui Arkadian îi stătuse inima în loc. Madalina, soția lui, lucra într-o școală – nu cea care fusese infectată, dar vestea fusese un avertisment dur cu privire la cât de vulerabili erau toți în fața acelei boli. Madalina se afla acum într-o semicarantină în biserica St Mark, de lângă casa lor. Toți funcționarii care

lucraseră cu publicul fuseseră mutați în sedii de instituții mari pentru a fi ținuți sub observație, iar ea era unul dintre ei. Însă aceste măsuri de precauție reprezentau doar o parte din planul general.

Ultimul lucrul pe care îl doreau comunitatea națională și internațională era ca o nouă boală mortală să ajungă în lumea largă. Izolarea naturală a orașului Ruina, care era înconjurat de versanții munților Taurus, îl făcea în mod unic potrivit pentru o carantină internă. Evacuarea rapidă din orașul vechi după primul focar fusese îndeajuns de eficientă pentru a ține boala pe loc în prima lună, așa că acum tactica era extinsă la întregul oraș. Exista un singur drum care ducea înspre Ruina și care acum era blocat pe ambele sensuri. Nimic nu mai trecea cu excepția proviziilor medicale și alimentare zilnice, aduse de un camion la bariera externă; acestea erau ridicate și transportate în oraș numai după ce camionul se îndepărta din nou.

Înăuntru, orașul era din nou divizat. Ruina era în mod natural împărțită în sferturi de patru bulevarde mari și drepte, care aveau toate Citadela ca centru. Fiecare sfert era acum un orășel de sine stătător, iar bulevardele dintre ele erau niște granițe pe care nimeni nu avea voie să le treacă. Aproape că izbucniseră revolte atunci când niște locuitori încercaseră să fugă dintr-o parte a orașului în alta, după ce, în primele zile de carantină, auziseră zvonuri că toate cazurile noi de molimă apăruseră în Cartierul Pierdut și că în toate celelalte trei orășele nu erau îmbolnăviri. Pacea firavă care fusese în cele din urmă restabilită era menținută de patrule permanente, înarmate. Singurele mișcări de orice fel fuseseră transportul bolnavilor către orașul vechi și Citadelă pe bulevardele pustii, și evacuarea copiilor în direcția opusă.

De cum a pus piciorul în hostel, Arkadian a fost lovit vocile copiilor care se jucau. Erau în jur de o sută de copii acolo, unii rămași orfani din cauza bolii, însă mulți nu. De îndată ce vestea despre imunitatea copiilor s-a răspândit, majoritatea părinților au ales să îi trimită în afara localității, preferând să îi știe departe de noile ghetouri în care teama și violența clocoteau sub pojghița subțire de tăcere care acoperea orașul;

singurele lucruri care stăteau în calea haosului erau tensiunea și speranța că munca doctorilor dinăuntrul Citadelei va avea curând un rezultat.

A văzut fetița cu bucle șatene la una dintre mese. Într-o mână ținea strâns un medalion pe care îl purta la gât, iar în cealaltă avea o sticlă cu un pai. O mișcare din spatele ei i-a atras atenția lui Arkadian. Ridicând privirea, a dat de fața aspră a lui Bulut Güt, care îl privea fix din spatele vizorului costumului de protecție ; avea privirea întunecată pe care Arkadian o mai văzuse atunci când avea de dat vești proaste.

— Ai primit mesajul ? a spus Balut cu o voce înăbușită, care venea parcă din depărtare.

— Ce mesaj ?

— Trebuie să te duci cât mai repede la biserica St Mark. E vorba de soția ta, de Madalina.

66.

Cherokee nu se schimbase prea mult în ultimii aproape douăzeci de ani de când Shepherd trecuse ultima dată cu mașina prin el: șiruri întregi de magazine de suvenire de prost-gust, în care încă se vindeau covorașe, topoare de piatră, vârfuri de săgeți și podoabe capilare cu pene și mărgele care își datorau popularitatea mai mult Hollywoodului decât istoriei. Singura mare schimbare era numărul de hoteluri și de restaurante fast-food care răsăriseră de-a lungul șoselei. Dovedeau prosperitate, însă una aparte – pasageră. Când fusese ultima dată pe acolo, cazinoul nu era deschis de mult, însă influența lui crescuse în mod evident foarte mult în anii care trecuseră. Întregul oraș avea un aer parcă lipsit de viață, un aer pe care numai banii din jocurile de noroc îl aduc. De asemenea, părea părăsit: fiecare hotel sau motel avea indicatoare de locuri libere, iar parcarea imensă din jurul turnului de sticlă al cazinoului Harrah era plină de zăpadă neatinsă. Instinctul care trimitea întreaga lume acasă nu fusese prea blând cu Cherokee. În mod limpede, nu erau prea mulți pentru care acel loc să fie „acasă.

Shepherd a parcat în fața cafenelei Tribal Grounds, atras de o inscripție din fereastră care îl inivita să intre și să se bucure de cafeaua cu lapte Elk, faimoasă în întreaga lume, și de accesul wi-fi gratuit. A lăsat motorul pornit și radiatorul deschis, a deschis laptopul și s-a conectat la internet. O nouă fereastră s-a deschis, cerându-i codurile de securitate pentru a-i autoriza accesul. Le-a tastat și căutarea salvată a reapărut pe ecran. Procesorul a huruit și au apărut noi rezultate.

Erau șapte.

L-a deschis pe primul și s-a dus direct la fișierul PDF atașat în partea de jos a fișierului. A dat clic pe el, ținându-și respirația în timp ce aștepta să se deschidă. Un șir deprimant de imagini a apărut pe ecran, asemănătoare cu cele pe care le văzuse înainte, schițând o viață distrusă și o moarte timpurie. Dar nu era ea.

A închis fișierul și a trecut mai departe, cu inima cât un purice. Fotografiile erau diferite de primele, dar nu mai puțin tragice. O femeie aranjată, cu ochi strălucitori, zâmbind dintr-o fotografie care fusese făcută la o ocazie festivă, un moment de fericire pură și de speranță capturat de bliț. Fotografia de mai jos arăta același chip, cu ochii acum închiși și învinețiți, cu tenul curat acum mutilat de parbrizul prin care trecuse după ce mașina ei părăsise carosabilul și intrase într-un stâlp de iluminat. Sub fotografie era o legendă:

Melisa Erroll – avocat.
Accident rutier mortal, 02:34, 16 februarie.
Cantitate de alcool în sânge – neglijabilă. Nu s-au căutat suspecți.

Ora morții, concentrația minimă de alcool din sânge și lipsa suspecților spuneau întreaga poveste. Probabil că lucrase pur și simplu până târziu, cu ambiție tinerească și dorința de a deveni într-o bună zi partener în firmă, și adormise la volan în drum spre casă.

A închis fereastra și a continuat să coboare în acel ciudat catalog al morților, experimentând salturi emoționale de la tragedie la ușurare. Ajuns la ultimul rezultat, a dat clic să îl deschidă. Acolo era.

S-a simțit de parcă cineva i-ar fi dat un pumn în burtă. Nu putea să respire, vederea i s-a încețoșat în timp ce opt ani de speranță s-au evaporat într-o singură clipă și lacrimile i-au inundat ochii. Arăta exact așa cum și-o amintea, chiar mai frumoasă, cu ochii ei mari și negri privind fix dintr-o fotografie de pașaport. Și-a șters ochii cu dosul mâinii și a inspirat înfiorat:

— O, Doamne!

S-a făcut alb ca varul și respirația a început să îi devină agitată. A încercat să se calmeze, să respire mai adânc, mai rar. Ochii i-au alergat peste fișier, încercând să rețină dintr-odată toate detaliile. Era prea mult. Cuvinte și cifre îi alergau prin minte, fragmente disparate, piese care lipseau dintr-o persoană pe care nu o mai văzuse de opt ani. Creierul lui și-a revenit și s-a concentrat din nou. Primul document era o cerere pentru viză. Aplicase pentru o extindere a vizei ei de student F-1 cam în aceeași perioadă în care dispăruse. Îi fusese refuzată. Oare acesta fusese motivul pentru care plecase, ceva atât de obișnuit? Dar urma să se căsătorească, nu ar fi avut nevoie de viză dacă se căsătorea cu un cetățean american. Trebuia să fie vorba de altceva.

Ochii i-au căzut pe fotocopia formularului de aplicație. Acolo erau detalii pe care el nu le cunoscuse niciodată. Data nașterii – era cu doi ani mai mare decât crezuse el. Al doilea prenume – Ana. Locul nașterii – Ruina, în sudul Turciei.

„Din nou Ruina."

Ochii i s-au mutat din nou la fotografie, la chipul ei cu pometi înalți și ochi migdalați, încadrat de un păr lung, întunecat și mătăsos, cu bucle ca valurile unei ape întunecate. Mai jos era altă fotografie, la un clic depărtare.

S-a gândit la toate imaginile sfârșitului pe care le văzuse, toate tragice în felul lor, dar neînsemnate în fața aceleia. Probabil că exista și un raport de autopsie. Nu era sigur că putea să le facă față, nici fotografiei, nici raportului. Dar trebuia. Trebuia să știe.

A apăsat pe butonul care mișca pagina în sus, pentru a vedea ultima forografie.

Shepherd fusese atât de încordat și de pregătit pentru altceva, încât i-au trebuit câteva secunde ca să își dea seama la ce se uită. Era o fotografie a Melisei zâmbind, personalitatea ei ieșind în evidență, ceea ce în poza țeapănă de pașaport nu se întâmpla. Fotografia era atașată de copia scanată a unui document medical de înregistrare care dovedea că Melisa Ana Erroll era pregătită pentru a fi moașă și avea licență de practică în cadrul unei fundații internaționale numite Ortus. Documentul exista doar pentru a înregistra acea informație în Statele Unite și pentru a-i fi de folos pentru asigurarea companiei.

Shepherd a apăsat din nou pe butonul care mișca pagina, dar nu mai existau imagini. A dat înapoi la fișier și a trecut peste ultima pagină, acolo unde ar fi trebuit să fie raportul autopsiei sau certificatul de deces. Nimic, doar hârtiile legate de asigurare care corespundeau fotografiei.

Shepherd râdea și plângea în același timp – era un hohot de pură ușurare. O găsise. Melisa lui era în viață.

67.

Gabriel s-a trezit încet, de parcă s-ar fi ridicat dintr-un lichid gros și călduț.

A devenit conștient de sunetele din cameră, de bipuitul aparatelor, de clinchetul sticlei lovite de sticlă, de târșâitul ghetelor pe podeaua de piatră. A stat nemișcat un timp, simțind cum se materializează încet în cameră, atom cu atom. A deschis ochii și a văzut o lumină verde-albăstruie pe tavanul arcuit al peșterii. A întors capul și a văzut fereastra cu păun, luminată de soarele la amurg.

— A, bine ai revenit!

Athanasius s-a mișcat pentru a intra în raza privirii lui, blocând lumina ferestrei. Gabriel a încercat să se ridice dar și-a dat seama că nu poate.

— Mă tem că doctorul s-a văzut nevoit să te imobilizeze din nou, pentru propria siguranță. Astea-s veștile proaste. Veștile bune sunt că...

A ridicat cu atenție telefonul smart pe care i-l lăsase Gabriel. Din partea de jos ieșeau două fire, din capătul unui cablu USB ce șerpuia până la laptop, aflat pe o masă, la capătul patului. Athanasius i-a atins ecranul și acesta s-a luminat.

Gabriel a zâmbit.

— Dumneata ai făcut asta?

— Eu am făcut-o.

Un alt bărbat a pășit în raza privirii sale, de la capătul patului. Era proaspăt ras sub masca chirurgicală și purta o rasă întunecată, de preot.

— Acesta este părintele Thomas, a explicat Athanasius, arhitectul-șef al tuturor modernizărilor aduse muntelui și o persoană care știe mai multe despre electronice decât sper eu vreodată să știu.

— De fapt, a fost destul de simplu, a spus Thomas, luând telefonul de la Athanasius. A trebuit doar să demontez telefonul și să aflu care dintre contactele din fanta de cuplare era legat de baterie. Se încarcă deja de vreo oră.

— Cât timp am fost inconștient?

— În jur de trei ore, a răspuns Athanasius. Doctorul Kaplan a spus că a fost o reacție naturală după tot ce a îndurat trupul tău. Dar măcar au luat destul sânge, așa că au făcut analize tot timpul cât ai dormit.

— Minunat! Vrei să-mi desfaci legăturile ca să pot să trimit un mesaj?

Athanasius a schimbat o privire cu părintele Thomas.

— Mă tem că doctorul Kaplan ne-a sfătuit să nu te dezlegăm, pentru moment. Există încă riscul unor crize, ceea ce ar putea fi un pericol atât pentru tine cât și pentru ceilalți. Dacă îmi spui mie, sau mai degrabă părintelui Thomas ce să facă, atunci putem trimite noi mesajul pentru tine.

Gabriel a închis ochii și a simțit cum în spatele pleoapelor îi încolțesc lacrimi de frustrare. Ura să se simtă astfel, atât de neputincios.

— Găsiți meniul, a spus el, apoi căutați prin lista de apeluri până găsiți unul de la inspectorul Arkadian.

— L-am găsit, a spus Thomas.

— Bine, atunci scrieți...

A făcut o pauză, gândindu-se ce să spună. Trecuse atât de mult timp de când îl văzuse ultima dată pe Arkadian la poalele Citadelei, se întâmplaseră atâtea, încât era greu să își dea seama de unde să înceapă.

— Scrieți: „Surpriză! N-am murit. Am nevoie de fotografiile cu Harta Stelară pe care ți le-am trimis. Sper să ne vedem curând. Gabriel."

Thomas a tastat și apoi i-a citit.

— *Aveți semnal?*

— *Da.*

— *Atunci apăsați pe* send *și Dumnezeu să ne ajute să aibă telefonul cu el.*

68.

Telefonul vibra în buzunarul lui Arkadian, dar el aproape că nu a observat. Mergea repede, iar efortul depus îl făcea să transpire în costumul de protecție. St Mark era chiar în față, cu însemnele carantinei montate pe ferestre și paznicii înarmați la ușă. Bisericile erau folosite ca centre de triere ale bolnavilor în toate cele patru cartiere. Orice caz nou era adus acolo înainte de a fi transferat în orașul vechi și în cele din urmă în Citadelă.

Ajuns la ușa principală, a arătat legitimația, iar paznicul s-a dat la o parte. Pe drum, Arkadian se rugase ca chemarea sa neașteptată să fie lipsită de temei, doar o sperietură sau o neînțelegere. Dar acum, că se afla acolo, simțea că se întâmplase ceva grav. Deja auzea zgomotul dinăuntrul clădirii : sunetul suferinței, urletele Lamentației.

A tras de ușa grea, iar zgomotul s-a revărsat în stradă, de parcă ar fi fost ceva palpabil. I se părea inuman, terifiant, cu atât mai mult cu cât știa că soția lui e undeva acolo. A căutat-o printre chipurile speriate care s-au întors spre el când a intrat, dar nu a zărit-o. Exista o zonă separată într-o parte a altarului, o capelă izolată cu un lacăt la ușă. De acolo venea zgomotul. A înaintat prin mulțimea care se dădea la o parte și a intrat pe ușă.

Părea că doarme, dar el știa că fusese sedată. Pielea îi strălucea din cauza febrei, iar ochii i se mișcau îndărătul pleoapelor pe care apăruseră deja primele bășici. Și era legată strâns de pat. Îi vedea mâinile mișcându-se ritmic în ciuda sedativelor, scărpinându-se cu unghiile pe bucățica de piele la care putea ajunge.

Un doctor s-a întors către el, iar ochii i-au alunecat pe legitimația prinsă de sacou. Dându-și seama cine e, s-a îndepărtat,

iar Arkadian i-a luat locul lângă patul soției sale. Și-a pus mâna pe a ei, însă scărpinatul mecanic a continuat.

— Tocmai îi pregăteam pentru mutarea în Citadelă, a spus doctorul.

— Pot să am eu grijă de ea, a spus el, pot s-o iau acasă.

Vorbise cu ea cu doar cu câteva ore în urmă, nu era posibil să se întâmple asta.

— Toate cazurile noi trebuie mutate în Citadelă, a spus doctorul, știți asta.

Arkadian avusese atâtea conversații cu soți, soții, fii și fiice încât era ciudat să se afle de cealaltă parte. Totul părea nelalocul lui. Întotdeauna avusese o mare compasiune pentru oamenii pe care trebuia să îi aline, dar acum, că era unul dintre ei, își dădea seama că nu înțelesese deloc cum se simțeau. Toate vorbele acelea despre cum bolnavii aveau să fie mai bine îngrijiți pe munte nu aveau nicio importanță atunci când îți luai la revedere. Și el acum asta făcea. Nimeni nu ieșise încă din munte, acolo oamenii doar intrau. Și soția lui era pe punctul de a deveni unul dintre ei.

Următoarea jumătate de oră a trecut într-o ceață de coșmar. Mai întâi au mutat-o într-una dintre ambulațele parcate în fața bisericii, iar el a stat lângă ea, ținând-o de mână și vorbindu-i în șoaptă, în timp ce hurducăiau pe străzile șerpuitoare pavate cu piatră din orașul vechi și apoi în sus spre debarcader, unde aștepta platforma înălțării. De obicei trebuia ca rudele să își ia rămas-bun la zidul orașului vechi, dar combinația dintre funcția pe care o avea și purtarea lui calmă i-a convins pe infirmieri să îl lase să meargă cu ea până la poalele Citadelei, unde i-a ajutat să îi mute targa pe platformă și să o fixeze la locul ei, lângă celelalte, gata să fie ridicate pe munte. Însă apoi nervii i-au cedat. În cele din urmă, a fost nevoie de trei bărbați care să îl îndepărteze de platformă și să îl țină strâns până când platforma s-a ridicat prea sus pentru ca el să o mai poată ajunge.

S-a așezat pe jos și a plâns în timp ce o privea ridicându-se tot mai sus, îndepărtându-i iubita, în timp ce în buzunar telefonul continua să vibreze. I-a trecut prin minte că poate toate mesajele pe care le ignorase în dimineața aceea din cauza greutății

cu care își scotea telefonul din sacou ar fi putut fi de la ea. A deschis fermoarul din lateral. Telefonul era cald fiindcă stătuse mult timp în buzunar. Când a citit primul mesaj, a fost ca și cum cineva i-ar fi smuls inima din piept: „Întoarce-te. Simt miros de portocale. Mi-e frică. Mx." Soția lui îndurase singură febra în timp ce el era în celălalt capăt al orașului. A clipit să îndepărteze lacrimile și să își limpezească vederea încețoșată, pentru a putea citi restul mesajelor. Nu mai erau altele de la ea. Probabil că infecția o copleșise cu repeziciune, cum se întâmpla cu anumite persoane. Restul mesajelor erau de la colegi care aflaseră vestea înaintea lui și încercau să dea de el. Și apoi l-a văzut pe ultimul, un mesaj de la o fantomă.

Când îi spusese la revedere lui Gabriel crezuse cu tărie că avea să îl vadă din nou. Dar pe măsură ce zilele și săptămânile treceau și boala continua să se răspândească tot mai tare în oraș, iar fluxul constant de bolnavi cugea în continuare spre munte fără vreun semn că cineva ar ieși, renunțase în cele din urmă la acea speranță. A verificat din nou mesajul. Oricine ar fi fost cel care îl trimitea, cerea fotografia pe care i-o trimisese Gabriel din deșert. Cine altcineva ar fi putut să știe despre asta? Trebuia să fie el.

Arkadian a bâjbâit stângaci prin telefon, cu mâna tremurând în timp ce căuta prin mesajele mai vechi fișierul-imagine primit cu peste o lună în urmă. Gabriel era în viață, și la fel era și speranța lui Arkadian. Fiindcă dacă o persoană putea să supraviețuiască, atunci puteau și altele. Însemna că infecția putea fi învinsă și că era totuși posibil să o vadă pe Madalina din nou.

69.

Îndreptându-se spre nord către granița cu Tennessee, Shepherd simțea cum drumul urcă înspre Cherokee. Grație descoperirii că Melisa era în viață și cafelei pe care o cumpărase de la Tribal Grounds ca mulțumire pentru semnalul wi-fi care îi adusese vestea, Shepherd conducea cu viteză, plin de energie. Înainte să plece filtrase căutarea introducând câteva dintre datele noi și setase programul să caute orice informații noi despre pașaport, cereri de viză, orice i-ar fi putut indica locul unde se afla ea acum. Misiunea de a-l găsi pe profesorul Douglas aproape că devenise un gând întârziat, ceva care îi stătea în cale, împiedicându-l să-și continue adevăratul drum și să meargă pe urmele iubirii demult pierdute.

Vremea se îmbunătățise ușor, dar din norul jos care acoperea munții ce se înălțau în față încă mai cădea o pulbere de zăpadă. Mai rămăsese aproximativ o oră de lumină, poate chiar mai puțin. Știa că ar fi trebuit să își înceapă căutarea mai devreme, dar nu regreta timpul pe care îl petrecuse verificând rezultatele din BDPD. Totul era diferit dintr-odată, de parcă timp de opt ani împinsese în sus pe un deal un bolovan, iar acum acesta trecuse în sfârșit peste vârf și se rostogolea pe cealaltă parte. Era pregătit pentru orice, iar ochii care îl priveau din oglinda retrovizoare străluceau și scânteiau de parcă tocmai ce s-ar fi trezit dintr-un lung, lung somn.

Șoseaua era pustie, iar în stratul subțire de zăpadă erau puține urme de cauciucuri. Shepherd ținea pedala de accelerație apăsată constant, cu ochii cercetând drumul din fața lui, încercând să potrivească în minte ceea ce vedea în acele momente cu amintirea palidă din urmă cu douăzeci de ani. Franklin avusese dreptate:

zăpada chiar schimba peisajul, dar mai avea niște repere stabile după care să se ghideze.

În primul rând, exista un singur drum principal spre nord, spre ieșirea din Cherokee și granița cu Tennessee – bulevardul Tsali, numit astfel după un profet Cherokee. În al doilea rând, își amintea că drumul mergea de-a lungul unui râu pe o distanță de câteva mile bune înainte să cotească printre dealuri, și acum vedea pe geamul din dreapta panglica albă și înghețată a Râului Oconaluftee. Și, în ultimul rând, își amintea cum cabana profesorului Douglas era sus pe coama muntelui, ceea ce le permisese să vadă dincolo de toate celelalte creste și vârfuri și le pusese la dispoziție tot cerul. Studiase hărțile topografice și localizase o porțiune de autostradă în apropierea graniței cu Tennessee, care se ridica la aproape o mie cinci sute de metri înălțime. Era chiar în mijlocul munților, la mile întregi de cel mai apropiat oraș, și își amintea de asemenea cât de întunecat era totul în jurul cabanei, aflată la o depărtare considerabilă de orice sursă de poluare luminoasă, creând condiții perfecte pentru privitul stelelor. Era sigur, sau aproape sigur că acea cabană a profesorului Douglas se afla undeva în partea aceea de munți. Tot ce mai trebuia să facă acum era să o găsească.

Conducea de vreo douăzeci de kilometri, când șoseaua a început să urce brusc. Ochii i s-au mutat către ecranul de navigație prin satelit, aflat în centrul bordului. Găsise o opțiune din meniu care îi arăta înălțimea la care e mașina față de nivelul mării, iar acum privea cifrele crescând constant, cu trei metri odată. Trecuseră de nouă sute de metri și nu se opreau. După încă vreun kilometru și ceva râul s-a subțiat, aproape transformându-se într-un izvor de munte cu margini de gheață, un susur constant de apă neagră alunecând spre râul principal. În față, printre copaci, se zărea un luminiș, așa că a încetit pe măsură ce se apropia.

Un drum forestier șerpuia din drumul principal, iar noroiul era înghețat și amestecat cu zăpadă. Un drum asemănător ducea și către cabana profesorului Douglas. Era la fel de accidentat, însă nu era acela. O privire scurtă către navigația prin satelit i-a confirmat că nu se află la o înălțime destul de mare.

A continuat să urce cu un ochi pe altimetru, verificând fiecare luminiș și fiecare cărare dintre cele care șerpuiau către buza văii. Acum se apropia tot mai mult de înălțimea de o mie două sute de metri și a observat că temperatura indicată de termometru scădea. Erau câteva grade sub zero afară, iar în dreapta sa pământul se surpa brusc. Și-a ridicat ușor piciorul de pe accelerație și a încercat să mențină mașina pe urmele vagi lăsate de autovehiculele care trecuseră înaintea lui pe acolo.

A virat și a văzut ceva oprit pe marginea drumului, în față – era un automobil, primul pe care îl vedea de când părăsise șoseaua de pe malul râului și începuse urcușul. Era un combi mare și vechi, iar Shepherd a încetinit atât de tare încât aproape a oprit când a trecut pe lângă el, însă nu era nici urmă de șofer. Pe toată mașina, inclusiv pe capotă, se așternuse o pulbere de zăpadă care sugera că motorul era rece și că se afla acolo de ceva timp. A observat un scaun de copil în spate, probabil era vorba de cineva căruia i se stricase mașina și chemase un prieten să îl ia de acolo. A apăsat pe accelerație cât de ușor a putut, dar roțile au patinat puțin înainte să facă priză cu suprafața înghețată.

Drumul a continuat să șerpuiască în sus, iar mașina a dispărut în spatele lui, înghițită de copaci. După câteva sute de metri altimetrul a încetat să mai urce, planând liniștit în jurul indicatorului de o mie patru sute de metri, odată ce drumul a devenit drept. Sigur era pe aproape. A aruncat o privire înspre fâșia de cer vizibilă printre copaci. Se întuneca rapid, pe măsură ce se lăsa întunericul. Temperatura era acum de -20 de grade și era în scădere. Dacă nu găsea poteca repede, avea să fie nevoit să se întoarcă și să încerce din nou la ivirea zorilor, asta dacă vremea nu se înrăutățea în timpul nopții și bloca toate drumurile montane.

Curbele deveneau tot mai periculoase, urmând contururile văii. Deasupra, copacii încărcați cu zăpadă se conturau amenințător și aruncau umbre întunecate pe șosea, micșorând vizibilitatea. Shepherd a reglat la maxim intensitatea farurilor, luminând zăpada care cădea și un alt luminiș. S-a apropiat. Inima a început să îi bată cu putere, iar mâinile i s-au încleștat în timp ce își dorea cu toată puterea ca aceea să fie cotitura pe care o căuta. S-a lăsat însă înapoi pe spătar văzând că nu e vorba decât

de o potecuță care se sfârșea la doar câțiva metri depărtare de drum, într-un zid de crengi.

A verificat din nou altimetrul – indica tot o mie patru sute de metri – și apoi și-a concentrat din nou atenția asupra drumului. Din cauza curbelor, era imposibil să vezi prea departe în față. Nu se mai zăreau alte luminișuri, dar drumul începea să coboare. Altimetrul a scăzut cu trei metri. Apoi și-a dat seama de ceva.

A luat piciorul de pe pedală și a privit în oglinda retrovizoare la cărarea pe lângă care tocmai trecuse. Drumul până acolo era prea îngust să încerce să întoarcă mașina, așa că a apăsat frâna cât de ușor a putut pentru a opri. A tras și frâna de mână și a pornit luminile de avarie, apoi a deschis ușa și a ieșit în frig, lăsând motorul pornit.

Drumul era mai alunecos decât crezuse. De aproape, zidul de crengi părea mai mare, de netrecut. Dar deși pământul și copacii din jur erau împovărați de zăpadă, crengile aproape că nu aveau niciun fulg pe ele, iar pe marginile cărării erau urme care arătau că acestea fuseseră târâte până acolo. Erau și niște urme de pași, acoperite puțin de fulgii proaspeți – după cum arătau, părea a fi o singură persoană, dar nu putea fi sigur. Urmele de pași se amestecau în jurul crengilor și apoi se despărțeau și se îndreptau către cărare, oprindu-se într-un loc în care niște urme adânci de cauciucuri topiseră zăpada și gheața și desenaseră două linii drepte către vârful muntelui. Și mai era ceva. Ceva purtat de briză se strecura prin pădurea care se întuneca cu repeziciune, trezindu-i o amintire de când fusese ultima dată acolo. Era fumul de lemn ars, venind fără îndoială de la godinul care încălzea cabana și fierbea cafeaua.

Shepherd a zâmbit.

— Bună ziua, domnule profesor, a șoptit el. Mă mai țineți minte?

70.

Zorile s-au ivit cu repeziciune în deșert, încălzind grăbite pământul și clădirile complexului.

Soldații au fost primii care au apărut, trezindu-se odată cu primele raze de soare, obișnuiți fiind cu rutina militară. Ieșind din clădirea principală, se întindeau și se scărpinau cu ochii aproape închiși din cauza luminii strălucitoare, apoi au încremenit la vederea siluetelor înfofolite care stăteau pe vine lângă apă și își umpleau gamelele.

Din instinct, Williamson a ridicat mâna pentru a-și opri oamenii și un val de adrenalină i-a cuprins pe fiecare dintre ei la vederea motivului. Bărbații de lângă apă erau crescători nomazi de capre, cu fețele albite de praful deșertului și acoperite încă parțial de keffiyeh*-uri. Williamson a aruncat o privire către turnul de pază unde le erau ținute armele și a observat poarta de lângă acesta, larg deschisă, un grup de capre bând dintr-unul dintre pârâurile ce curgeau prin deșert, dincolo de ea.*

— Cine naiba mai sunt și ăștia? a bombănit el.

— Au sosit acum vreo oră.

Liv și Tariq au apărut în spatele lui, trăgând de una dintre cutiile din hangar.

— Sunt bineveniți aici, a spus Liv, la fel ca voi.

— De unde știm că putem să avem încredere în ei?

— Nu știm, nu cu siguranță, nu mai mult decât am știut că pot să am încredere în voi. Ceea ce știu este că se află aici pentru că au simțit aceeași chemare ca voi, ceea ce înseamnă că o să mai vină și alții. Avem de ales: putem să-i întâmpinăm cu porțile închise, suspiciune și arme încărcate, sau să-i primim cu brațele deschise, cum am făcut cu voi.

Williamson a continuat să se uite fix la nou-veniți.

— Dacă-mi aduc bine aminte, poarta era închisă când am venit noi. Și mi se pare logic să fie așa.

Liv i-a aruncat o privire lui Tariq.

— Asta n-a fost ideea mea. A mea a fost să vă primesc înăuntru.

Williamson a înclinat puțin capul.

— Și-ți suntem foarte îndatorați.

Începuseră și alții să iasă din clădirile complexului, deșteptați de căldură și de vocile ridicate. Liv intenționase să vorbească cu fiecare în parte, nedorind să riște o dezbatere publică pe care era posibil să o piardă. Acum nu mai avea de ales.

— Spuneți-mi, ce-ați fi făcut dacă nu v-am fi lăsat înăuntru? Ce s-ar fi iscat dacă am fi lăsat poarta închisă, am fi îndreptat armele grele din turnurile de pază înspre voi și v-am fi spus să plecați? V-ați fi întors pur și simplu și v-ați fi îndepărtat, după ce ați bătut atâta drum să găsiți locul ăsta?

Williamson nu a răspuns.

— Sau v-ați fi instalat tabăra în deșert, rămânând pe lângă unul dintre râuri ca să aveți destulă apă, poate destul de departe ca să ieșiți din bătaia tunurilor, dar destul de aproape ca să ne urmăriți și să ne aflați punctele tari și slăbiciunile? Poate că în cele din urmă ați fi hotărât că ne puteți învinge. E posibil chiar să fi reușit. Ați fi atacat această fortăreață pe timpul nopții și ați fi preluat controlul. Și apoi? Ce ați fi făcut cu noi? Ne-ați fi omorât, ne-ați fi luat prizonieri, ne-ați fi izgonit în deșert? Și cum rămâne cu ceilalți care se îndreaptă către noi în momentul ăsta, răspunzând aceleiași chemări ca și voi, ca și ei?

Ea a arătat înspre păstorii de capre care se opriseră din băut și ascultau și ei.

— Ați încerca să îi țineți afară, să țineți poarta încuiată și să apărați această bucățică de deșert până la ultimul glonte, sau până la sosirea unei forțe mai mari care să v-o ia, astfel încât să o luăm iar de la început? Chiar ați face asta pentru câteva clădiri și un iaz cu apă?

Williamson a continuat să o țintuiască cu privirea, deși ea simțea că provocarea din ochii lui scăzuse puțin. Ea a dat din cap.

— Ăsta a fost modelul în toată istoria omenirii: unii dețineau lucruri, alții încercau să ia acele lucruri cu forța. Și la ce bun? Puține lucruri pot fi posedate cu adevărat.

A arătat înspre una dintre gropile săpate, unde apa rupsese marginile și curgea liberă printre zalele din gardul perimetrului.

— Iar unele lucruri nu pot fi închise. Și orice ar fi acest loc, orice reprezintă el pentru oamenii atrași de el, nu e ceva care poate fi posedat sau pentru care trebuie să ne luptăm. Este pur și simplu ceva ce trebuie împărțit cu ceilalți. Un loc în care oamenii pot fi uniți și nu divizați și dezbinați. Un loc al siguranței. Un fel de „acasă".

S-a îndreptat către cutie și a dat la o parte capacul cu piciorul pentru a-i dezveli conținutul. Williamson și oamenii săi s-au adunat în jurul ei. Nomazii de lângă cursul de apă s-au apropiat și ei. Era plin de unelte: drugi de fier, clești de tăiat sârma, lopeți acoperite încă de praful de la mormintele pe care le săpaseră.

— Ar trebui să dărâmăm gardurile, a spus Liv. Nu-și au locul aici.

Peste cuvintele ei s-a așternut tăcerea, nimeni nu s-a mișcat. Liv s-a uitat la șirul de fețe. Priveau uneltele, gardul, se priveau unul pe altul, dar nu o priveau pe ea. Iar ea terminase de vorbit și nu știa ce ar mai fi putut spune.

— Un nor de praf!

Strigătul a atras atenția tuturor. Toate capetele s-au întors către orizont. O nouă coloană de praf se ridica la răsărit, luminată din spate de soarele care își croia drum spre înaltul cerului. Momentul nu putea fi unul mai prost. Liv era sigură că nimeni nu va începe să demonteze gardul perimetrului, când alți străini se îndreptau către ei. Aveau să aștepte mai întâi să vadă cine sunt, și atunci momentul va fi pierdut iar ea va trebui să încerce din nou să îi convingă.

O mișcare în partea dreaptă i-a atras privirea. Williamson făcuse un pas în față și se aplecase să ridice capacul cutiei. L-a potrivit la loc pe cutie, închizând uneltele și punând astfel un punct simbolic discuției, fără niciun cuvânt. Apoi a făcut un lucru curios, s-a întors către nomazi și le-a făcut semn cu mâna.

Ei au ezitat la început, dar apoi au reacționat agale, mergând și alăturându-se grupului principal.

Caporalul Williamson a zâmbit în loc de salut și apoi s-a întors către colegii săi soldați.

— De ce nu mergem să vedem ce alte unelte mai sunt în hangar, poate găsim un cric, sau un cârlig pe care să-l prindem de camion.

S-a întors către nomazi, a zâmbit din nou și s-a îndreptat spre un capăt al cutiei.

— Williamson, a zis el și s-a bătut cu palma pe piept, arătând apoi spre bărbatul din față. Cum te cheamă? Asmuk*?*[1]

— Yasin, a răspuns omul.

Williamson s-a aplecat și a apucat mânerul lateral al cutiei.

— Vrei să mă ajuți cu asta, Yasin?

Tariq i-a tradus întrebarea, iar fața păstorului de capre a fost luminată de un zâmbet larg. S-a lăsat pe vine, a apucat celălalt mâner și a ridicat cutia atât de entuziast încât a fost cât pe ce să îl dărâme pe Williamson.

— Ușurel, uriașule! a spus Williamson, ridicând de capătul lui și căutându-și echilibrul, până când greutatea a fost egal distribuită.

— De ce nu începem cu poarta? A mai spus el, luând-o înainte. Să vedem dacă o putem dărâma pe afurisita asta înainte să sosească și băieții cei noi.

---

[1] „Nume?“ (arabă în original).

71.

Sunetul neobișnuit de plastic pe plastic a răsunat prin camerele personale ale Abatelui când telefonul a început să tremure și să se clatine pe tastatura laptopului deschis, atrăgând toate privirile. Thomas s-a îndreptat spre el de lângă șemineul imens, l-a ridicat și a deschis mesajul.

— Ei bine?

Athanasius a apărut și el, ca să vadă mesajul primit. Gabriel stătea întins pe pat, legat încă. Thomas a înclinat telefonul, astfel încât amândoi să vadă ecranul, în timp ce pe el a apărut o fotografie a pietrei întunecate. Apoi s-a mai descărcat una, de data aceasta reprezentând partea opusă.

— Harta Stelară, a șoptit Athanasius, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet.

Dar zâmbetul a pierit.

— E prea mică, a spus el, mișcându-și capul în încercarea de a desluși ceva.

— Lasă-mă o secundă, a spus Thomas, m-am gândit că s-ar putea să fie o problemă.

A deschis o aplicație pe laptop și apoi a selectat un alt cablu desprins din USB modificat și l-a unit cu un punct de contact de la baza telefonului. După câteva secunde săgețica de pe ecran a mouse-ului s-a transformat într-o rotiță și o fereastră de comandă s-a deschis, întrebând dacă dorește să descarce toate imaginile.

— Te rog să apeși pe enter, a spus Thomas, uitându-se la Athanasius. Am mâinile cam ocupate.

Athanasius a făcut ce i s-a spus, iar bara de progres a început să contorizeze transferul lent de informații din telefon spre

laptop. Toată lumea părea că își ține răsuflarea. Bara de progres a dispărut și pe desktop au apărut două iconițe noi. Thomas a lăsat telefonul și a dat clic pe cele două imagini ale Hărții Stelare, care au apărut pe ecran. Le-a mărit și le-a aranjat astfel încât să fie vizibile amândouă, una lângă alta.

— Asta e în limba mala, a spus Athanasius, arătând înspre imaginea cu un text sub forma unui T inversat. A tradus:

Cheia descătușează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului pe timp de lună plină
Căci altfel Pământul se va despica și molima îl va cotropi,
Aducând sfârșitul zilelor.

— Asta e a doua profeție, cea care ne-a condus în deșert, unde s-a și împlinit. Numai că ultimul vers n-are sens în lumina a ceea ce s-a întâmplat de fapt.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Athanasius, aplecându-se și studiind ecranul.

Un amestec de imagini i-au trecut prin minte lui Gabriel. Liv prăbușindu-se, flăcările ieșind din sonda-turn și transformându-se în abur, în timp ce petrolul se prefăcea în apă.

— Am dus Sacramentul înapoi pe timp de lună plină. Iar focul a fost stins. Așa că nu înțeleg de ce molima cotropește încă pământul. Trebuie să știm ce mai e scris pe piatră.

Athanasius a studiat a doua imagine, urmărind constelația Dragonului, a Taurului și Carul Mare.

— Aici sunt mai multe limbi, a spus el, și niciuna nu e limba mala. Acest text scurt de lângă constelația Taurului e un fel de scriere protocuneiformă. Poate că e direct legată de steaua asta desenată în plus din constelația Taurului, chiar acolo, între coarnele taurului. Spune ceva de felul „Sacramentul ajunge acasă, o nouă stea este creată și un nou rege sau conducător domnește asupra sfârșitului zilelor".

A analizat restul simbolurilor și și-a trecut mâna peste cap.

— Sunt și pictograme, sau posibil ideograme aici care ar putea proveni din surse diferite. Ele reprezintă concepte sau idei, nu cuvinte individuale, și trebuie să fie mai degrabă interpretate decât citite. Dar ca să le înțelegem corect, ar trebui să cunoaștem contextul și perioada în care au fost scrise. De exemplu, aici e o pasăre care ar putea fi un vultur. În hieroglifele egiptene vulturul reprezintă litera A, însă în aztecă înseamnă „soare". Așa că, vedeți voi, ar fi foarte ușor să interpretăm greșit mesajul ăsta.

— Putem să deducem cu ușurință că tableta provine din Mesopotamia antică, a sugerat Gabriel. Acolo am găsit Edenul și toate celelalte referințe despre Sacrament indică spre acest loc.

— Într-adevăr, dar fără să știm cu exactitate în ce eră și în ce regiune a fost scrisă, n-aș face decât să-i ghicesc înțelesul. Dar există în Citadelă o persoană care și-a petrecut viața studiind pictograme ca asta. Sunt sigur că ar putea să ne spună dintr-o privire nu numai unde și când a fost realizată scrierea, dar ar putea și s-o traducă, a spus Athanasius și s-a uitat îngrijorat la părintele Thomas. Din păcate, după toate probabilitățile, nu este o persoană care să vrea să ne ajute. Este vorba de bibliotecarul-șef, părintele Malachi.

72.

Să dea crengile la o parte de pe cărare s-a dovedit a fi mult mai greu decât anticipase Shepherd. Scăderea temperaturii le lipise cu gheață de pământ, iar el a trebuit să tragă cu putere să le desprindă. Și unde mai pui că pantofii lui erau făcuți pentru străzile orașului, nu pentru a mărșălui prin zăpadă groasă, astfel că nu aderau și nici nu îl fereau de frig în timp ce aluneca și se împiedica prin nămeți, până când a început să asude în ciuda frigului.

I-a luat aproape douăzeci de minute să facă un spațiu destul de mare printre crengi ca să treacă cu Durango-ul, deși s-a oprit o singură dată atunci când a auzit un ciocănit venind de undeva de deasupra, ca și cum cineva ar fi bătut niște cuie în lemn. După o pauză s-a auzit din nou, trei pocnituri îndepărtate, înainte să se aștearnă din nou tăcerea. Până a terminat, noaptea însângerase deja pădurea și, slavă Domnului, se oprise și ninsoarea. Luna se ridicase și ea, strălucind cu putere în spatele norilor subțiri și aruncând o lumină argintie deasupra copacilor. Shepherd nu-și mai simțea picioarele și nici vârfurile degetelor și aproape că putea să audă cum îi îngheață răsuflarea.

A ajuns din nou la mașină și a pornit radiatorul la maxim, bătând din picioare și ținând mâinile în fața ventilatorului, ignorând durerea pe care o simțea pe măsură ce venele i se dilatau și sângele i se punea din nou în mișcare. Indicatorul de pe bord arăta că temperatura era – 22 de grade, ceea ce nu îl mira deloc. Intenționase să se dezghețe puțin și apoi să urce până la cabană, dar munca afară îi arătase cât de nepregătit era pentru a petrece mult timp în frig. Își amintise de asemenea că până la cabană era un drum lung și anevoios pe cărare, prea lung ca să încerce să

îl parcurgă în pantofi. Putea să aştepte până a doua zi, poate să găsească nişte ghete mai bune în Cherokee. Pe de altă parte, nu putea să știe cum avea să fie vremea în timpul nopții și dacă ar mai fi putut să ajungă iarăşi acolo. Iar asta ar fi însemnat de asemenea să iasă și să tragă crengile la loc, astfel încât nimeni să nu știe că a fost pe acolo. Mai era o a treia opțiune, dar fantoma lui Franklin îi apăruse în fața ochilor pentru a-i repeta ce-i spusese acesta: „Verifică doar, nu face nicio mişcare pe cont propriu."

Dar acum se afla acolo și văzuse urme de paşi în zăpadă. Ce era greșit dacă un student își căuta fostul profesor?

A aşteptat până a început să-și simtă din nou picioarele și apoi a băgat maşina în viteză și a dat încet cu spatele. Cauciucurile au trosnit pe un strat subțire de gheață când a trecut de pe șosea pe cărare. Când și-a făcut loc prin spațiul care s-a dovedit a nu fi atât de mare pe cât sperase, ramuri uscate s-au întins și au zgâriat aripile maşinii ca nişte degete de vrăjitoare. Oricine ar fi fost acolo sus în cabană îi putea auzi motorul huruind în sus pe potecă, dar nu prea avea ce să facă în legătură cu asta. Ca să facă un compromis, a oprit farurile, plonjând într-un întuneric albăstrui care era totuși destul de luminos și avea să îi păstreze ochii obişnuiți cu întunericul, în caz că ar fi avut nevoie de asta când ajungea acolo.

Cauciucurile aderau mai bine la drumul denivelat și înghețat decât o făcuseră la șoseaua netedă și plină de gheață, iar el sălta și se clătina printre copaci, pe potecă în sus. După un timp a zărit, sus deasupra lui, un licăr cald, portocaliu. Pe măsură ce ajungea tot mai sus, copacii au început să se rărească puțin și a reușit să vadă conturul cabanei de lemn, cu luminile aprinse și cu fum ieşind pe coș și risipindu-se în noaptea rece și senină. A tras mașina cu puțin înainte de capătul potecii, acolo unde încă era ferit de copaci, și a oprit motorul. A coborât cu grijă și a închis portiera fără zgomot, păstrând mașina între el și cabană, studiind-o și ascultând sunetele nopții.

Se schimbase mult de când fusese el ultima dată acolo. A văzut un șopron pentru lemne care nu existase înainte, iar adăpostul pentru vânători aflat pe marginea de stâncă de deasupra cabanei fusese modificat considerabil, astfel încât arăta ca o a

doua casă. O cărare lată fusese făcută printre copaci către el; acum avea un acoperiș adevărat deasupra, cu panouri solare fixate de o parte și de alta a unei deschizături mari – ceea ce sugera că era încă folosit ca observator astronomic. Funia pe care o folosiseră atunci ca să se cațere pe creasta de piatră fusese acum înlocuită de niște scări din lemn ce păreau solide.

A cercetat împrejurimile, încercând să găsească cea mai bună modalitate de a se apropia de cabană. A băgat mâna în haină. Era a treia oară în mai puțin de douăzeci și patru de ore când ținea o armă în mână. A înconjurat mașina prin spate, cu inima bubuindu-i în piept și cu sudoarea gâdilându-l pe sub cămașă în ciuda frigului. A luat-o cu atenție printre copaci, croindu-și drum către latura cabanei, încercând să nu facă niciun zgomot și îndreptându-se apoi către șopronul de lemne. Aflându-se între el și cabană, avea să îi ofere o acoperire când ieșea dintre copaci. Nu avea motive să creadă că Douglas va fi ostil, pe de altă parte însă, acesta tocmai aruncase în aer o unitate guvernamentală în valoare de câteva milioane de dolari, deci existau riscuri serioase.

Își ținea ochii ațintiți pe cabană și pe observator, pândind orice mișcare dinăuntru. Obloanele contra furtunii erau deschise și perdele trase, așa că putea zări frânturi din interior, iar lumina portocalie și caldă îl făcea să-i fie și mai frig. Picioarele îi amorțiseră în pantofii uzi și subțiri. În timp ce își făcea loc printre trunchiurile de copaci și printre ramurile joase, cu scârțâitul zăpezii răsunându-i mult prea tare în urechi în noaptea încremenită, a văzut o mașină parcată în spatele șopronului de lemne – un model mai nou al aceleiași mărci de jeep pe care Douglas o condusese cu atâția ani în urmă. Urme de pași în zăpadă porneau de la mașină și se îndreptau spre șopron și spre cabană. Și mai mulți pași mergeau înspre pădure. Urmele păreau destul de proaspete. Oricine era înăuntru fusese acolo afară destul de recent, poate doar ca să ia lemne pentru foc, sau poate din alt motiv. A aruncat din nou o privire înspre întunericul pădurii, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să verifice mai întâi într-acolo, având în vedere că nu mai era nimeni să îl acopere acolo afară.

Carrie îl privea prin luneta cu infraroșii, iar ochiul îi era lipit strâns de manșonul de cauciuc, pentru a împiedica lumina

verde fosforescent să iasă și să îi deconspire poziția. Chiar și la cea mai mică focalizare, el îi umplea câmpul vizual, cu silueta solidă și întunecată conturată pe fondul de lumină strălucitoare ce venea de la clădirile din spatele lui. Ea îi putea vedea chipul, chiar în centrul firelor reticulare, cu ochii cercetând întunericul, din când în când privind direct către ea, dar mergând mereu mai departe. Dacă se hotăra să o ia pe urmele care duceau spre pădure, avea să îi găsească destul de ușor.

Degetul i s-a încordat puțin în jurul trăgaciului, gata să apese dacă el făcea un singur pas în față. Un cuțit ar fi fost mai silențios, dar el era antrenat ca agent federal și ea nu voia să îl lase să se apropie destul de mult ca să-și folosească pistolul.

Firele reticulare au rămas nemișcate pe centrul capului lui.

Un singur pas.

Shepherd a scrutat pădurea cu privirea, ascultând sunetul gheții crăpate și al propriei respirații în liniștea înăbușită. Era sigur că e urmărit, deși, dacă se gândea mai bine, ce altceva putea să simtă dacă se holba într-o pădure, noaptea. Sigur existau tot felul de animale care îl pândeau, gata să o ia la goană sau să-și ia zborul dacă el s-ar fi apropiat prea mult. Un fior l-a trecut la gândul tuturor acelor potențiali ochi ațintiți asupra lui. Trebuia neapărat să scape de frig și să ajungă la căldură, înainte să capete degerături și să înceapă să îi cadă degetele de la picioare.

Franklin i-ar fi spus să se îndrepte în acel moment spre mașină, să se încălzească pe drumul spre Cherokee și să se întoarcă dimineață cu niște întăriri. Dar Franklin nu era acolo. Shepherd s-a întors către cabană. Părea cald înăuntru. A tras adânc aer în piept ca să își mai oprească frisoanele, apoi a ieșit dintre copaci și s-a îndreptat către ea.

Din momentul în care a înaintat, sunetul s-a schimbat – efectul de filtru al copacilor fiind lăsat în urmă –, ceea ce l-a făcut să se simtă foarte expus. A ajuns până la jeep și a pus mâna pe aripă, lângă motor. Rece ca gheața. A ocolit mașina, oprindu-se la vreo treizeci de centimetri de peretele șopronului, ținând arma în față, mereu îndreptată către direcția spre care privea. Acum trebuia să se hotărască: ori se îndrepta spre cabană și risca să

fie văzut din observator, ori verifica mai întâi observatorul. A studiat urmele din zăpadă, dar erau prea multe ca să îi ofere vreun indiciu. S-a hotărât și s-a îndreptat către veranda cabanei, zicându-și că ar fi fost prea periculos să urce pe treptele de lemn până la observator înainte să îl verifice.

Dușumeaua a scârțâit când a pășit pe ea și a mers către fereastră. S-a întrebat dacă ar trebui să bată la ușă ca să le ofere celor aflați înăuntru o șansă să se arate înainte ca el să dea buzna înăuntru cu un pistol. Însă liniștea și elementul de surpriză erau singurii săi aliați, și nu avea de gând să renunțe prea ușor la ei.

Și-a apropiat capul de tocul ferestrei și a examinat camera. În godin ardea un foc zdravăn, iar lumina pe care o arunca, portocalie și jucăușă, era suficientă pentru a-i arăta că nu era nimeni înăuntru. S-a îndreptat către ușă și a încercat clanța care a scârțâit și apoi s-a deschis.

Căldura din cameră l-a făcut să i se pară că intră într-o baie. A simțit că îi ia foc fața, iar degetele au început să i se dezmorțească dureros. A traversat cu repeziciune încăperea, mergând aplecat și la depărtare de ferestre. Dormitorul era în spatele unei despărțituri la un capăt al cabanei, unde un perete subțire de lemn compartimenta un spațiu destul de mare să încapă un pat.

Nu era nimeni acolo.

S-a îndreptat către ușa din spate și s-a uitat la observatorul pe care lumina strălucitoare ce ieșea prin deschizătura din acoperiș îl scotea în evidență pe fundalul nopții. Ar fi trebuit să își dea seama că Douglas privea stelele într-o noapte atât de senină ca aceea. A răsucit mânerul, a deschis încetișor ușa și a pășit din nou afară, în noaptea înghețată.

A mers prin zăpadă, de la cabană la treptele de lemn care duceau spre obervator, simțindu-se în același timp nerăbdător și neliniștit în legătură cu reîntâlnirea iminentă cu fostul său mentor. Deodată, s-a simțit vag rușinat și ridicol că ținea încă arma la vedere. Profesorul Douglas nu avea de unde să știe că fostul său student devenise agent FBI. Cea mai bună abordare era cu siguranță aceea a unui prieten și coleg. A ajuns la scări și a pus pistolul înapoi în toc.

— Domnul profesor Douglas? a strigat el cu o vocea spartă în liniștea neclintită. Sunt Joseph Shepherd. Vă mai amintiți de mine? M-ați adus aici o dată, pe vremea când eram student.

Cuvintele i-au răsunat cu ecou și apoi s-au stins. A așteptat să audă un răspuns, o mișcare.

Nimic.

— O să urc acum, bine?

A făcut un pas, călcând apăsat ca să fie auzit.

— Vreau doar să vorbim.

A continuat să urce, scuturându-și zăpada de pe picioare în timp ce mergea, cu ochii țintă la ușa închisă din capătul scărilor. Se auzea ceva, o muzică în surdină. Shepherd a zâmbit, recunoscând-o. Făcea parte din *Planet Suite* de Holst[1]. Profesorul o ascultase și în acea vară îndepărtată, schimbând melodiile în funcție de planeta pe care o observau. Piesa care se auzea în acel moment era ultima – „Neptune, misticul" –, lentă și misterioasă, harpa care cânta subțirel și viorile tremurătoare realizând o coloană sonoră perfectă în noaptea aceea glacială.

A ajuns la captul scărilor și a pășit pe stânca alunecoasă din cauza gheții. Un vânticel sufla zăpada de pe ea și făcea să răsune cablurile de oțel care prindeau colțurile adăpostului de stâncă. Era un loc ciudat pentru o construcție, la înălțime și expus intemperiilor, însă roca asigura o platformă perfectă și rezistentă pentru privitul stelelor. Chiar și vibrația terestră era mărită foarte mult de un telescop, astfel că, profitând de paravântul cabanei, de înălțimea ridicată și de baza solidă din piatră, Douglas își construise un observator perfect în curtea casei.

Shepherd a mers cu atenție pe suprafața pietrei, în timp ce muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas și creștea în intensitate către puncul culminant, când voci sinistre se împleteau cu instrumentele, într-un cor spectral. Fiind destul de tare, putea fi motivul pentru care profesorul nu îl auzise apropiindu-se.

— Domnule profesor… a zis și a ciocănit ușor în ușă. Sunt Josehp Shepherd, vă mai amintiți de mine?

---

[1] Gustav Theodore Holst (1874-1934), compozitor și profesor englez.

Dar vocile eterice au fost singurul său răspuns – împreună cu frigul, i-au dat fiori și apoi s-au topit în tăcere la sfârșitul piesei, lăsându-l singur, doar cu șoapta vântului și inima bătându-i nebunește. S-a aplecat către ușă, ascultând prin ea, dorindu-și ca ea să se deschidă sau ca o voce familiară să îl invite înăuntru. A tresărit când muzica a început din nou, tare și alertă, iar sunetele rău-prevestitoare ale instrumentelor cu coarde din „Marte“ – Aducătorul Războiului – sugerau că ceea ce se auzea era setat să se repete.

Shepherd a întins mâna, a răsucit mânerul și a deschis ușa.

Un telescop mare domina spațiul interior. Era așezat pe un trepied foarte rezistent cu motoare electrice și conectat la un laptop aflat pe o masă din apropiere, al cărui ecran arăta fâșia de cer spre care era îndreptat în acel moment. La laptop mai erau conectate un telefon mobil și niște difuzoare mici din care bubuia acum *Planet Suite*. A făcut un pas înăuntru iar ușa s-a închis singură în spatele lui. Apoi a văzut cu colțul ochiului silueta.

S-a răsucit. Douglas se afla în umbră, cu brațele întinse în lateral, cu capul atârnând. Shepherd și-a pierdut răsuflarea și s-a împleticit în spate, întinzând mâna după pistol în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina, iar umbrele începeau să capete contur. Profesorul Douglas nu s-a mișcat. Nu putea. Mâinile îi erau bătute în cuie de pereții de lemn, sângele i se scurgea gros pe lângă țepii din palme și dintr-o tăietură adâncă în gât, gura îi era legată, iar ochii deschiși priveau țintă înspre podea. Shepherd s-a lovit de peretele din spate cu un sunet ce îi aducea aminte de cel pe care îl auzise pe drum – ca și cum cineva ar fi bătut cuie într-un lemn. Apoi a văzut cuvântul scrijelit cu sânge pe perete.

ERETIC

73.

Shepherd a bâjbâit după telefon, cu pistolul îndreptat spre Douglas și cu „Marte“ – Aducătorul Războiului – încă bubuind în difuzoare. Cu ochii larg deschiși, simțurile sale ascuțite de adrenalină înregistrau totul: râurile de sânge scurs din mâinile și din gâtul profesorului – *atât de mult sânge* –, stropii și petele cuvântului de pe perete, trupul prăbușit al lui Douglas, felul grotesc în care acolo unde intraseră cuiele carnea îi atârna din cauza greutății, aburul ridicându-se din balta întunecată de pe podeaua de piatră...

Degetele sale înțepenite s-au strâns în jurul telefonului din buzunar. L-a ridicat în fața sa, fiindcă nu voia să riște să își miște privirea sau arma. Ochii i s-au mutat pe ecran, au găsit numărul de telefon al lui Franklin și apoi au apelat. Și-a ținut telefonul la ureche, respirând agitat, examinând cu privirea restul cabanei pe deasupra pistolului.

Nimic nu era deranjat, nu existase nicio luptă. Crima fusese rapidă, eficientă chiar.

A privit fix trupul, nevenindu-i să creadă violența pe care o reprezenta.

Telefonul a făcut legătura.

— Sunt Shepherd.

— L-ai găsit?

— E mort. Gâtul tăiat. Bătut în cuie de perete.

— Isuse! Tu cum ești?

— Speriat de moarte.

— Bine. Ești în siguranță?

— Da. Cred că doar ce s-a întâmplat...

— De ce?

— Sângele. Iese abur din el. Am văzut urme în zăpadă. Am crezut că sunt ale lui. Urme care duceau spre pădure. Era și o mașină. Parcată pe drum.

— Ai luat numărul?

— Nu. N-am crezut că are vreo legătură. Doar cineva căruia i s-a stricat mașina.

— Dar marca și modelul?

— Era o mașină combi, nimic deosebit, un Volvo vechi, cred. Avea un scaun pentru bebeluși în spate.

— Culoarea?

— Galben, alb. Greu de spus în lumină.

— În regulă, e bine. Să nu faci nimic! Rămâi pe poziții, nu-ncerca să faci pe eroul! Ascunde-te, stai liniștit, iar eu o să-i trimit pe polițiștii locali să te găsească. Ține telefonul cu tine, bine?

S-a auzit un clic, Franklin a închis înainte ca Shepherd să mai răspundă.

Se simțea singur și speriat, iar sinistrele și puternicele instrumente cu coarde din „Marte“ nu îl ajutau deloc. Tremura din pricina frigului și a adrenalinei, în timp ce frigul nopții se revărsa prin deschizătura din acoperiș.

A privit cu atenție cadavrul, forțându-se să respire normal și să îl privească cu ochii unui profesionist care examinează locul crimei.

Totul părea premeditat. Cuiele din mâini erau mari, nu dintre cele pe care le-ai găsi cu ușurință pe oriunde, probabil că ucigașul le adusese cu el.

Shepherd a încercat să și-l închipuie venind acolo prin zăpadă, cu ciocanul și cuiele zăngănind într-o geantă, știind că avea să facă asta.

Construia deja un profil. Trebuia să fie un bărbat din cauza forței de care era nevoie. Douglas nu era un tip masiv, dar era destul de voinic. Și părea că gâtul îi fusese tăiat la sfârșit, când era deja țintuit de perete, fiindcă sângele țâșnit din arteră și restul dârelor curseseră din acea poziție. De câtă putere ai fi avut nevoie să bați în cuie un om care se zbate? Prea multă pentru o singură persoană. Doi oameni atunci, poate chiar mai mulți.

Shepherd s-a lăsat mult pe vine și s-a îndreptat către mijlocul încăperii, unde se afla telescopul. Dacă era cineva acolo afară care îl urmărea, i-ar fi văzut capul trecând pe lângă fereastră în timp ce se întorcea dinspre locul din care îl văzuse inițial pe Douglas. Pereții subțiri din lemn nu ar fi oprit un glonte, așa că a rămas jos, ascuns privirilor.

Muzica devenise înspăimântătoare și insuportabilă. Voia să o închidă ca să poată asculta zgomotele de afară, dar știa că, dacă s-ar fi întrerupt brusc, atunci oricine de afară și-ar fi dat seama exact unde era. Trebuia să aștepte cel puțin până se termina melodia, atunci n-ar fi fost atât de evident.

S-a uitat la ecranul laptopului, căutând programul care controla muzica. Mare parte din el era plin cu filmările video realizate de telescop. Acesta era îndreptat spre răsărit, iar motoarele controlate de computer îl ajustau imperceptibil, ținându-l focalizat pe o singură stea strălucitoare. Shepherd a ridicat privirea și a urmărit linia telescopului. Constelația Taurului era perfect încadrată de deschizătura din acoperiș și a văzut că steaua strălucitoare era Aldebaran, ochiul drept al bivolului înfuriat.

Gândurile se amestecau în mintea lui Shepherd. Telescopul era îndreptat spre exact aceeași fâșie de cer pe care o examinase și Hubble înainte să fie întors și scos din funcțiune. A privit cu atenție dreptunghiul întunecat, aproape așteptându-se să zărească ceva nou acolo, devenind tot mai mare și mai strălucitor pe măsură ce se apropia de Pământ. Tot ce a văzut a fost umbra unui nor și stelele obișnuite, sclipind în noapte.

A privit din nou ecranul, iar Aldebaran strălucea puternic în centrul filmării video. Dedesubt, era o fereastră micuță iTunes a cărei bară de progres arăta că melodia curentă aproape se terminase. Shepherd și-a folosit încheietura degetului mic pe trackpad pentru a duce săgețica până la butonul de *play* fără să lase amprente. Ultimele acorduri de coarde și cornuri au ricoșat de pe pereții subțiri și s-au stins. A dat clic pe butonul de pauză și a răsuflat lung, cu un oftat ce a părut puternic în tăcerea care s-a lăsat brusc.

A închis aplicația pentru a fi sigur că muzica nu va începe din nou și apoi a studiat ecranul. Exista o căsuță de email cu

nişte mesaje recente, imaginile video de la telescop, şi o altă fereastră plină de un şir de numere care se tot schimbau. Shepherd a presupus că era ceva legat de telescop, deşi nu semăna cu niciun program de control pe care îl mai văzuse până atunci. În mod normal acestea afişau o secvenţă de coordonate, ale cărei grade se modificau câte puţin în timp ce programul urmărea un obiect dinainte stabilit. Dar cel de acolo părea mai degrabă o măsurătoare, deşi era una care se micşora încontinuu. Telefonul i-a vibrat în mână, iar el a apăsat cu putere butonul pentru a reduce soneria la tăcere.

— Da?

— Şeriful local e în drum spre tine chiar acum, numele lui e Brodie. O să ia pe oricine întâlneşte în drum şi are şi o armă. O să fie cu ochii în patru şi după maşina aia. Ai mai găsit ceva?

— Să caute mai mult de o singură persoană.

— Sigur, dar de unde ştii asta?

— După felul cum a fost ucis profesorul. L-au pironit de perete şi au scris alături „eretic" cu propriul lui sânge, deci cred că pista noastră religioasă tocmai a căpătat ceva mai multă importanţă.

— Isuse! Ascultă, Shepherd, îmi pare rău pentru asta. N-ar trebui să fii singur acolo. A fost... Eu ar fi trebuit să...

— E-n regulă, serios. Mai e ceva. Vă mai aduceţi aminte de numărătoarea inversă de care ne-a povestit Merriweather la Goddard? Cea pe care a văzut-o pe calculatorul doctorului Kinderman chiar înainte ca virusul să oprească telescopul Hubble? E şi aici. E legată de un telescop care arată aceeaşi fâşie de cer pe care o explora şi Hubble. Numai că acel număr enorm de care vorbea el nu mai e atât de enorm. Orice-ar fi, orice vine spre noi… nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie.

74.

Radiatorul era dat la maxim, umplând camioneta combi cu aer uscat și cu zgomot. Carrie era la volan, Eli stătea lângă ea.

El era tăcut, iar ei nu-i plăcea felul tăcerii lui. O parte din darul pe care îl avea ea era că putea citi în tăcerea oamenilor în același fel în care alții pot să observe o încordare în vocea cuiva care minte. Era obișnuită cu tăcerea, o întâlnise adesea pe când era copil, așa că citea în ea lucruri pe care alții nu reușeau.

Misiunea mersese relativ ușor. Găsiseră ținta exact unde le spusese Arhanghelul. Fusese singur, pasiv, aproape resemnat, ca și cum i-ar fi așteptat. Aproape că nu fusese deloc surprins când intraseră pe ușă și îl surprinseseră privind direct în rai, căutându-L în van pe Dumnezeu. Totuși, fusese surprins atunci când Eli îl lovise în plexul solar ca să îi scoată aerul din plămâni. Fusese și mai surprins când ea îi lipise banda adezivă pe gură și când Eli îi bătuse primul crampon de șină în palmă.

„Da-ți-l exemplu“, spusese Arhanghelul. „Trimiteți un mesaj clar.“

Ei bine, cu siguranță făcuseră asta, deși, privind totul din perspectiva tăcerii lui Eli, își dorea să fi putut fi ea cea care făcuse crima. Se pricepea mai bine decât Eli să suporte consecințele morții, deși el era mult mai bun la realizarea ei. El era un artist când venea vorba de a ucide, văzuse asta cu câinele, cu femeia și cu fetița ei adormită, și acum acolo în cabană. Era ca și cum toată lipsa de încredere în sine și toată jena dispăreau din el atunci când făcea ce știa el mai bine, lucrul pentru care se născuse – lucrarea Domnului. Nu credea că ar fi putut să îl iubească mai mult decât îl iubea deja, dar când îl văzuse astfel, atât de încrezător și de puternic, aproape că o cuprinsese evlavia, de parcă l-ar fi

privit pe Dumnezeu în acțiune, în toată splendoarea lui teribilă. Un înger răzbunător. Un artist.

Mașina a alunecat puțin pe drum, iar ea a ridicat piciorul de pe accelerație. Mărise puțin viteza fără să își dea seama, lăsând motorul să meargă la aceeași turație cu bătăile inimii din pieptul ei.

Un semn de pe partea stângă a drumului indica limita de viteză douăzeci și cinci când s-au apropiat de o curbă. A verificat, dar aveau cincisprezece. Simțea cum cauciucurile alunecă pe drumul înghețat, cele din spate amenințând să derapeze în lateral dacă apăsa prea tare pe pedale sau trăgea prea mult de volan. Nu-și permiteau accidente acum, nu după ce totul mersese atât de bine. Aveau nevoie doar de o retragere curată, fără drame.

Trebuia să fie fără câini de data aceea. Fără mici surprize adormite pe bancheta din spate. Fără greșeli.

75.

Shepherd a auzit mai întâi motoarele, hârâind adânc și îndepărtat în pădurea deasă, în timp ce cauciucurile groase de iarnă sfărâmau pământul.

El se afla ghemuit deasupra calculatorului lui Douglas, folosind un stilou pentru a-și tasta adresa personală de e-mail într-un mesaj. Imediat ce aveau să sosească polițiștii, tot ce se afla în cabană avea să devină un loc al crimei, toate obiectele aveau să fie etichetate și puse în pungi de plastic și în cele din urmă trimise înapoi la Quantico pentru ca agentul Smith să le deschidă și să le analizeze. Orice era folositor avea să îi fie trimis înapoi prin fișierul-fantomă – asta dacă mai făcea încă parte din anchetă –, dar voia să țină în vizor numărătoarea inversă și găsise fișierul aplicației care o realiza. Și mai găsise ceva ce părea și mai interesant, un e-mail trimis în urmă cu mai puțin de o oră dintr-un cont Hotmail numit Mala210. Shepherd și-a amintit că 210 era adresa din rețea a lui Kinderman la NASA. Iar mesajul i-a dat de asemenea de gândit:

> Steaua Mala e aproape pe poziție. Ne vedem foarte curând.

Afară, huruitul motoarelor a crescut în intensitate și primele raze ale farurilor au sclipit scurt pe perete, deasupra capului său.

A terminat de tastat, a atașat aplicația cu numărătoarea inversă la mesajul Hotmail și apoi a apăsat pe *send.* Calculatorul a început să transmită lent frânturi de informații prin telefonul atașat. Aplicația era un fișier destul de mare, deci nu avea să meargă prea repede. O trimitea unei adrese legate de telefonul său, ca să poată să o verifice dacă avea semnal.

S-a dus la fereastră și a aruncat o privire prudentă. Vedea lumina farurilor mișcându-se prin pădure în timp ce automobilele își croiau drum în sus pe potecă, aruncând umbre chinuite, mereu schimbătoare printre copacii înghețați. A calculat că mai avea vreun minut până soseau.

Pe ecran, bara de progres se târa spre sută la sută. A privit cum ultima frântură de mesaj părăsește laptopul, iar telefonul i-a vibrat în mână când a primit-o. S-a pus pe treabă, ștergând repede mesajul din căsuța de mesaje trimise de pe calculator. Avea să rămână totuși în arhiva de memorie ascunsă, dar avea să mai treacă un timp până să îl găsească Smith.

A băgat telefonul în buzunar și a căutat legitimația. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era ca vreun polițist local prea agitat și dotat cu o armă de calibru mare să îl împuște. A mai aruncat o ultimă privire în încăpere și apoi a deschis ușa și a pășit afară cu mâinile sus, chiar când farurile s-au oprit brusc în spatele propriei lui mașini.

Două siluete în hanorace groase au ieșit din mașină, cu armele îndreptate spre el.

— FBI! a strigat el, ținându-și legitimația chiar deasupra capului. Partenerul meu v-a anunțat – agentul Franklin. Eu sunt agentul Shepherd. Am un cadavru aici și urme care duc spre pădure. Ați oprit mașina?

— N-am văzut nicio mașină! i-a strigat înapoi una dintre voci.

— Pe ce drum ați venit?

— Din Cherokee.

— Și ce e în cealaltă direcție?

— Teneessee, a răspuns aceeași voce. Primul oraș mai mare la care ajungi e Gatlinburg.

— Acolo se știe ce s-a întâmplat aici?

— Din câte știu eu nu, e dincolo de granița statului.

„Alt stat, nu mai e responsabilitatea lor… Să-i ia naiba pe polițiștii ăștia locali, nu-i de mirare că Franklin n-a avut timp de ei!“

— Anunțați mai departe! a strigat Shepherd, coborând pe scările de lemn. Dați-le descrierea și spuneți-le că suspecții

circulă cu o camionetă combi albă sau galbenă. Și spuneți-le să se apropie cu prudență. Există cel puțin doi suspecți și au părăsit locul crimei.

Unul dintre polițiști s-a aplecat înapoi în mașină și a pornit stația radio. Celălalt a început să meargă spre el, cu arma încă îndreptată spre el.

— Să mergeți prin zăpada proaspătă! a spus Shepherd și a arătat spre o fâșie neatinsă dintre el și polițist. Așa o să știm că nu călcăm în picioare vreo probă.

Polițistul s-a supus, schimbând direcția pe care dorea să o apuce și mergând către el cu greutate, prin zăpadă.

— Și lăsați naibii pistolul ăla jos!

Shepherd a privit în depărtare, printre copaci, unde își imagina că drumul continuă. Era prea întuneric să vadă cine știe ce, dar, în timp ce examina peretele de arbori, a zărit un licăr îndepărtat și palid de lumină care mergea pe drum, către frontieră.

76.

Carrie a încetinit și mai mult, în timp ce cauciucurile continuau să alunece. De abia se târau cu aproximativ douăzeci de kilometri la oră – era o viteză bună ca să rămână pe carosabil, dar nu și ca să scape. Camioneta era veche și greoaie și nu avea tracțiune decât pe două roți. Dura prea mult. Între timp, bărbatul pe care îl văzuse prin luneta cu infraroșii găsise probabil cadavrul și sunase la poliție sau se afla în drum spre oraș ca să dea alarma.

Crima avea să apară peste tot la știri dimineață, un avertisment care să le amintească tuturor de consecințele păcatului și ale blasfemiei. Cel mai probabil, polițiștii vor ascunde natura morții și vor păstra detaliile sângeroase departe de ochiul publicului, dar ea făcuse niște fotografii care puteau fi postate pe internet, ca să fie siguri că le vede toată lumea. Arhanghelul va fi mulțumit de ei, ceea ce însemna că erau și mai aproape de momentul în care vor putea fi împreună, și mai aproape de clipa în care vor conduce o mașină ca aceasta, care să fie a lor, poate cu propriul lor scaun de copii în spate. Acest gând îi aducea fericire și tristețe în același timp. Era sigură că se vor căsători, dar Ziua Judecații avea să vină prea curând ca ei să aibă timp să facă și un copil.

Dacă nu cumva...

Poate că toată lucrarea pe care o înfăptuiau acum, acele sacrificii însângerate pe care le făceau aveau să fie destul pentru a opri venirea Judecății. Poate că Domnul Își va opri mâna și va amâna Judecata văzând că există încă oameni ca ea și Eli, pregătiți să Îl servească și să Îi slăvească numele.

— Hei, iubitule, vrei să dai telefon? Arhanghelul o să fie foarte mulțumit de noi.

Eli a rămas tăcut.

— E-n regulă, iubitule, a spus ea, înțelegându-i starea. Știu ce-ai zis ieri-noapte, c-ai vrea să nu-ți mai placă atât să ucizi, dar noi înfăptuim lucrarea Domnului aici, să nu uiți asta, și nu-i niciun păcat în asta!

Eli a tras aer adânc în piept.

— Un câine n-are suflet nemuritor, a spus el cu o voce șoptită și prudentă care ei îi displăcea, dar un bărbat are. Și tot așa o fetiță și mama ei.

Ea s-a întins și l-a mângâiat pe obraz, neglijând astfel drumul alunecos și simțind cum îi zvâcnește mușchiul maxilarului.

— Dar dacă au fost cu toții oameni cu suflet bun și curat, atunci sufletele lor sunt în rai acum. Iar dacă nu, atunci ai scăpat pământul de niște păcătoși și n-ar trebui să-ți pară rău în niciunul dintre cazuri. De fapt, cred c-ar trebui să fii mândru.

El s-a întors către ea, iar ea a riscat doar pentru o secundă și și-a luat privirea de la șosea.

— Tu știi mereu să-mi spui cuvintele potrivite, a spus el, căutând telefonul, ești mereu ca o lumină care împrăștie întunericul din mine așa cum nimeni n-o să mai poată vreodată.

Ecranul i-a luminat fața, în timp ce el a format numărul și a dat convorbirea pe difuzor. Carrie s-a aplecat și a oprit radiatorul ca să audă mai bine, fără să își ia ochii de la șosea. În față se vedea lumina unor faruri care alunecau prin noapte, sclipind printre copaci și devenind tot mai puternice pe măsură ce se apropiau de ei. Au izbucnit cu putere de după o curbă, la intensitate maximă, mergând cu viteză prea mare pentru condițiile meteo.

— Da? s-a auzit vocea lui Cooper din telefon.

— Profesorul e mort, a spus Eli.

— Unde sunteți acum?

— Pe drum, a răspuns Eli și a ridicat privirea în lumina orbitoare a farurilor care se apropiau.

— V-a văzut cineva?

— Nu cred.

Farurile erau foarte aproape de ei acum, atât de puternice încât părea că mașina e pe banda lor. Carrie a încetinit și mai mult, aproape oprind când o furgonetă roșie a zburat pe lângă ei, cu

lanțurile de pe cauciucuri aruncând pietriș și gheață pe mașina lor. Carrie a clipit și chiar în fața lor a zărit un semn pe care scria „Bine ați venit în Tennessee!“. Dedesubt erau două săgeți, una indicând înapoi spre Cherokee și una înspre Gatlinburg.

— Mai era cineva acolo, dar nu ne-a văzut, a spus Carrie, accelerând din nou. L-am lăsat să găsească cadavrul. E posibil să ne fi văzut mașina.

— Și asta ar fi o problemă?

În față era un viraj la stânga și un alt indicator spre Clingman's Dome Road.

— Nu, a spus ea, virând la cotitură și urmărind cu atenție urmele de cauciuri pe care le făcuseră mai devreme, strunind mașina în sus pe dealul micuț și în jurul unei curbe ușoare.

— Ați făcut fotografii?

— Mda, avem fotografii.

În fața lor, farurile au luminat spatele Fordului Escape negru pe care îl conduseseră tot drumul până la Charleston.

— Bine, a spus Cooper. Sunați-mă din nou când sunteți în siguranță. Am vești. Domnul a zâmbit misiunii noastre încă o dată.

Carrie a încetinit și a oprit motorul camionetei.

— Verificați-vă căsuțele de e-mail! V-am trimis instrucțiuni cu locul unde trebuie să mergeți în continuare. Doar ce am aflat unde se află doctorul Kinderman.

77.

Nici Athanasius și nici părintele Thomas nu îl mai văzuseră pe părintele Malachi de când acesta se opusese planurilor lor de a-i ajuta pe bolnavii din Ruina. De atunci, Malachi se retrăsese împreună cu întreaga sa confrerie în spatele ușilor închise. Existau două societăți distincte în interiorul muntelui acum : cei care se luptau cu molima și îi îngrijeau pe bolnavi și pelerinele negre din bibliotecă.

Știau că se mai află încă acolo doar fiindcă proviziile care erau săptămânal duse în camera-ecluză erau ridicate întotdeauna, și fiindcă de fiecare dată când purtătorul uneia dintre pelerinele negre se îmbolnăvea era lăsat dincolo de ușă, legat de o scândură, pentru a fi împiedicat să se sfâșie, urlând până când cineva sosea alergând. Lui Ahanasius totul i se părea inuman și necreștinesc și se înfuria de fiecare dată când se gândea la asta. Dar nu era momentul să înceapă o ceartă. Erau acolo pentru că aveau nevoie de ajutorul lui Malachi.

Acesta fusese de acord să vorbească cu ei la vecernicie, iar acum clopotul bătea, răsunând de șase ori prin tunelurile muntelui, arătând că ora stabilită sosise.

— Crezi c-o să vină ? a șoptit Thomas, cercetând întunericul neclintit al bibliotecii prin fereastra camerei-ecluză.

— O să vină, a răspuns Athanasius. În biletul meu am lăsat să se înțeleagă c-am avea un document de oarecare însemnătate în ceea ce privește neînțelegerile noastre de acum. Sigur n-o să reziste să arunce un ochi pe el. Totuși, sunt sigur c-o să ne lase s-așteptăm.

Athanasius avea dreptate. Stăteau acolo de aproape zece minute, când în sfârșit în întunericul îndepărtat a apărut o luminiță care înainta către ei.

— E ceva în neregulă cu luminile, a șoptit Thomas.

Athanasius s-a uitat atent la silueta îndepărtată și și-a dat seama că Thomas avea dreptate. În loc de lumina obișnuită care îl însoțea, traseul lui Malachi către ei era urmat numai de strălucirea unei lămpi cu lumânare. Ținea o mână în față pentru a o proteja, și mergea încet pentru ca flacăra să nu se stingă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât Thomas și Athanasius își dădeau seama că luna de izolare înăuntrul bibliotecii nu fusese prea blândă cu Malachi. Pielea lui îngălbenită, palidă și transparentă după ce aproape o viață întreagă fusese ferită de lumina soarelui, se cojea acum în jurul nasului și al gurii, iar ochii aveau cercuri roșii în jurul lor, de parcă nu dormise aproape deloc.

— Îți mulțumesc c-ai fost de acord să vorbești cu noi, a spus Athanasius în clipa în care Malachi s-a oprit de cealaltă parte a ușii încuiate, respirând zgomotos și transpirând din cauza efortului. S-a-ntâmplat ceva cu sistemul de iluminat?

— Nu, a răspuns Malachi. Pur și simplu l-am oprit. Aceia dintre noi care mai cred cu tărie în sfințenia vechilor tradiții au fost de acord să evite influența corupătoare a modernității, în toate formele ei.

Athanasius a încuviințat de parcă ar fi fost un răspuns perfect rezonabil.

— Și cum vă merge, ție și celorlalți din confreria ta? a întrebat el, înainte ca Thomas să apuce să își piardă cumpătul.

— Suntem pe moarte, mulțumesc de întrebare. Încet, dar sigur.

„Da“, s-a gândit Athanasius, „îi auzim pe bolnavi urlând de fiecare dată când îi abandonați, iar după ce mor, îi ardem noi în locul vostru.“

— Dar voi, a replicat Malachi, ați reușit ceva cu mica voastră revoltă? Au fost aducerea civililor în Citadelă și călcarea în picioare a mii de ani de tradiție venerată răsplătite cu descoperirea unui leac miraculos?

— Nu încă, dar facem progrese.

Ochii lui Malachi s-au aprins.

— Adevărat? Ce fel de progrese?

— Unul dintre bolnavii noștri a scăpat cu viață, e un civil. Pare să fi dezvoltat o formă de imunitate naturală în fața bolii. Doctorii lucrează acum și încearcă să extragă un vaccin din sângele lui.

— Adevărat, un vaccin? Și e complet vindecat, acest... civil?

Malachi a rostit ultimul cuvânt de parcă ar fi fost cuvântul „șarpe".

— Nu complet, starea lui se îmbunătățește, dar e încă slăbit. A fost mutat în apartamentul privat al Abatelui pentru a se odihni și a le permite doctorilor să realizeze teste mai amănunțite. E un moment vital pentru cercetarea lor, trebuie să-ncerce să-nțeleagă motivul însănătoșirii sale. În același timp și noi încercăm în felul nostru să înțelegem mai bine molima. Am menționat în biletul meu că un anumit document a ajuns în posesia noastră, o profeție care a fost inițial cioplită în piatră cu multă vreme în urmă.

— Da, o ai cu tine?

— Nu chiar. Avem o copie a ei. O fotografie detaliată cu ambele fețe ale pietrei.

Ochii lui Malachi s-au mărit în spatele lentilelor de cristal ale ochelarilor.

— Arătați-mi-o!

— Speram să ne permiți să intrăm în bibliotecă, s-o studiem împreună și să folosim imensa bogăție de resurse și de materiale de referință pentru a încerca să-i descifrăm înțelesul.

Malachi a mijit ochii, suspicios.

— De ce nu-mi dați mie documentul, iar eu o să văd ce pot înțelege din el? Cunosc toate limbile antice adunate aici, știți asta. Le-am studiat și am decodat multe dintre ele. Dacă pe această piatră e folosită vreuna dintre ele, atunci o s-o recunosc și o s-o traduc fără să mai fie nevoie de studii sau cercetări mai amănunțite. S-ar putea să vă pot spune ce e scris chiar acum, dacă mi-o arătați.

Părintele Thomas și Athanasius au făcut schimb de priviri. Se așteptaseră la asta și, deși niciunuia nu îi făcea plăcere, nu prea aveau de ales : trebuia să accepte. Timpul îi presa prea tare.

— Dacă ți-o arătăm, trebuie să ne spui ce ai aflat.

— Desigur.

— Mesajul ne afectează pe toți.

— Firește.

Malachi era agitat, iar lumânarea îi tremura în mână din cauza nerăbdării. Thomas și-a deschis mantaua, unde era ascuns laptopul. L-a deschis și a îndreptat ecranul spre Malachi. O lumină rece și albastră a strălucit pe chipul bibliotecarului, transformându-l într-o mască grotescă, incandescentă, ce părea că plutește dincolo de fereastra ușii, în timp ce ochii lui ciuguleau informații de pe ecran ca niște păsări înfometate.

— E în limba mala, a spus el, studiind prima imagine.

— Așa ne-am gândit și noi, a răspuns Athanasius, simțind cum Malachi încearcă să se eschiveze, dar hotărându-se să nu îi atragă atenția. Ce zici ce a doua imagine ?

Privirea lui Malachi s-a mutat pe ecran, dar nu a spus nimic. Thomas a închis brusc laptopul, făcându-l pe Malachi să ridice privirea de parcă ar fi fost pălmuit.

— Ai promis să ne împărtășești ideile tale. Dacă nu-ți respecți partea ta de învoială, atunci n-o s-o respectăm nici noi pe a noastră !

— Desigur, mă scuzați, încercam doar să... s-o descifrez. Este scrisă în două limbi, trei, dacă ne gândim că și constelațiile spun o parte a poveștii.

Athanasius a încuviințat din cap – nu se gândise la asta, dar avea sens. Fragmentul de scriere protocuneiformă pe care reușise să îl înțeleagă parțial era legat atât prin șirul de simboluri cât și prin înțeles de steaua în plus desenată în constelația Taurului.

— Poți să descifrezi ceva din ea ?

— Sunt sigur că pot, dar va trebui s-o văd din nou și s-o studiez puțin mai mult.

Athanasius a făcut o pauză. Malachi era un personaj alunecos și egoist.

— Foarte bine, a spus el, dar în secunda în care mi se pare că ne ascunzi ceva, îl închidem și plecăm de aici. S-a-nțeles?

Malachi a încuviințat și a încercat să schițeze un zâmbet ce părea monstruos în lumina tremurătoare a lumânării. Thomas a deschis din nou laptopul și l-a întors spre fereastra din ușă. Ochii lui Malachi s-au năpustit flămânzi asupra lui.

— E o scriere foarte veche, ce aduce cu cea protoelemaică[1]*, dar nu este indentică. Există aici un simbol pentru Citadelă și de asemenea unul pentru moarte și unul care se referă la o boală sau o molimă...*

Athanasius i-a aruncat o privire Părintelui Thomas. Avuseseră dreptate. Piatra prevestea într-adevăr ceea ce se întâmpla acolo.

— Ce altceva?

Malachi a dat din cap.

— E greu de exprimat într-o propoziție. Transmite mai degrabă o idee generală, decât o succesiune de întâmplări. Ochii lui continuau să scaneze simbolurile. Dacă mi-o lăsați, o pot compara cu alte documente elamite din aceeași perioadă și pot ajunge la un înțeles mai clar.

— Nu! Dacă e nevoie să folosim alte resurse pentru a o decoda, atunci trebuie să ne permiți să intrăm în bibliotecă ca să lucrăm împreună.

Malachi nu a răspuns, ochii lui flămânzi erau larg deschiși și nu clipeau deloc pe măsură ce înaintau în citirea textului. Odată ajuns la sfârșit, a tresărit în mod vizibil, de parcă ar fi fost lovit.

— Ce este?

— Omul care s-a întors din morți a venit călare aici? A venit din pustiu călare?

Athanasius și-a amintit de conversațiile pe care le avusese cu Gabriel despre lunga lui călătorie înapoi în Citadelă.

— Da.

— Și care este numele acestui om?

---

[1] Limbă moartă; a fost limba principală în Iranul de astăzi între 2800 și 550 î.H.

Athanasius s-a încruntat.

— Numele lui e Gabriel. Acum spune-ne ce e scris pe piatră.

Malachi a clătinat din cap.

— E... Nu sunt sigur... Va trebui să...

A început să se dea înapoi, cu ochii măriți și fixați pe laptop.

— Spune-ne ce e scris!

Malachi s-a uitat la ei cu teamă.

— Trebuie să verific unele lucruri, a spus, îndepărtându-se în continuare. Trebuie să fiu sigur, înainte să...

— Malachi!

Thomas a închis laptopul, dar tot ce a reușit să facă a fost să îl elibereze pe Malachi de sub vraja lui. Acesta s-a întors cu spatele și a plecat.

— MALACHI! a strigat Athanasius în urma lui.

Dar era prea târziu, dispăruse deja, aproape alergând în întunericul desăvârșit, până când și lumânarea lui tremurătoare a fost înghițită de beznă.

78.

Caporalul Williamson și oamenii lui terminaseră impresionant de repede lucrul la porți. Găsiseră niște lanțuri și le târâseră până la camionul aflat dincolo de gard. Un capăt al lanțurilor fusese fixat de bara de remorcare, iar celălalt fusese prins de pilonii principali de susținere, la a căror fundație toți ceilalți săpaseră cu lopeți, cazmale și orice altceva mai găsiseră. Când Williamson considerase că au săpat destul, pornise motorul și îndreptase camionul către direcția unde pământul se surpase, folosind gravitația și greutatea camionului pentru a smulge pilonii direct din pământ. Apoi se apucaseră să lucreze la restul.

Williamson preluase comanda, luând pe câțiva dintre oamenii săi pentru a scoate din uz tunurile din turnuri, iar pe restul îi împărțise în echipe pentru a coordona demolarea. Folosind câțiva interpreți care să dea mai departe ordinele lui Williamson, reușiseră să facă pe toată lumea să lucreze împreună: unii săpaseră la fundația pilonilor, alții tăiaseră sârmele și le rulau în colaci. Liv fusese repartizată la unul dintre piloni, de pe care desprindea sârma cu ajutorul unui clește. Simțea o profundă satisfacție când se gândea cât de repede se uniseră diferitele grupuri într-unul singur, toată lumea muncind laolaltă, toți cuprinși de un sentiment al urgenței stârnit de coloana de praf ce creștea constant la răsărit, anunțând apropierea noilor veniți.

— Soldații ăștia sunt foarte pricepuți, i-a spus ea lui Tariq, care lovea neîntrerupt cu un hârleț în baza de ciment a pilonului la care lucra ea.

El s-a sprijinit de mânerul hârlețului și și-a șters sudoarea de pe față.

— Așa și trebuie să fie, a spus el, fac parte din USACE[1] – Corpul de Ingineri ai Armatei Statelor Unite. Tipii ăștia sunt obișnuiți să dărâme chestii și apoi să le construiască din nou. Pentru asta sunt antrenați.

Liv s-a încruntat pe măsură ce un gând a prins contur în mintea ei.

— Nu ți se pare ciudat că tocmai oamenii de care avem nevoie par să sosească aici, exact când trebuie? Când apa a fost otrăvită au apărut de nicăieri niște experți în apă, cu toate echipamentele necesare pentru a o testa. Apoi tipii ăștia, chiar când s-a ivit și nevoia de a demonta locul ăsta.

— E la fel și cu crescătorii de capre, și Tariq a dat din cap spre nomazii care primeau acum bucuroși ordine de la soldați.

— Care e locul locul lor în toată schema asta?

— Avem destulă mâncare uscată, dar aproape nimic proaspăt. În deșert, capra e cea mai bună sursă de lapte proaspăt și de carne. Caprele sunt la fel de importante ca apa pentru traiul în acest loc.

Un gând i-a trecut prin minte și el s-a încruntat.

— Dar Azra'iel și călăreții lui, care e locul lor, conform teoriei tale?

Liv s-a gândit la asta un moment și apoi a dat din cap.

— Ei n-au fost aduși aici de chemarea către acest loc, cum s-a întâmplat cu restul, ei au fost conduși de Malik. N-ar fi trebuit să se afle aici. Și au murit.

Tariq s-a întors către coloana de praf de la răsărit, aflată acum destul de aproape pentru a desluși la baza ei trei camioane albe, conturându-se strălucitoare și apoi dispărând în ceața arșiței.

— Deci acum cine vine? a întrebat el, mai mult pentru sine. Ce anume ne mai este de trebuință aici și n-avem încă?

Liv i-a urmărit privirea.

— Oricine ar fi o să fie bineveniți și n-o să găsească o poartă închisă, a spus ea.

A continuat să privească autovehiculele strălucitoare apropiindu-se, ieșind din aerul lichid până când s-au oprit cu o

[1] United States Army Corps of Engineers.

bufnitură într-un nor de praf subțire. Ușa de la șofer a mașinii din fruntea convoiului s-a deschis, și a coborât un bărbat. Era înalt și cu pielea măslinie, dar nu părea arab. Niște ochi blânzi au cercetat cercul de chipuri primitoare și apoi au privit dincolo de ele, printre ruinele porții, către complexul militar și către fântână.

— Ce e locul ăsta? a întrebat el într-o engleză cu un accent care părea italian, sau poate spaniol.

Liv a pășit înainte, zâmbind.

— De fapt, nici noi nu suntem prea siguri ce e, încercăm să ne dăm seama din mers, dar e destul loc și destulă apă și sunteți mai mult decât bineveniți să rămâneți.

Alte portiere s-au deschis și din mașini au coborât alți bărbați, un amestec de arabi și europeni, tineri și maturi, șase în total – doi în fiecare mașină. Apoi Liv a zărit ceva pe una dintre mânecile lor, o emblemă care îi părea cunoscută, dar nu putea să își dea seama exact de unde.

— Cu ce vă ocupați? a întrebat ea.

Șoferul primei mașini și-a îndreptat privirea blândă spre ea și a zâmbit.

— Lucrăm pentru Médecins Sans Frontières, a spus el. Suntem doctori.

79.

Franklin a văzut cum chipul soției sale se înăsprește în clipa în care telefonul a sunat pentru a doua oară.

Stăteau în bucătărie – el, Marie și Sinead –, cu resturile unei cine preparate în casă încă pe masă, vorbind toți trei așa cum nu o mai făcuseră de Dumnezeu știe cât timp. Era ca și cum tot trecutul urât și toată răceala care intervenise între ei fuseseră măturate de aceeași forță care îi adusese acasă.

— Trebuie să răspund, a spus el.

Marie a încuviințat cu o zvâcnitură scurtă a bărbiei și apoi s-a ridicat ușor de pe scaun, a strâns câteva farfurii și s-a îndreptat spre chiuvetă. De câte ori o văzuse făcând asta? De prea multe ori. A privit-o și pe Sinead, care semăna atât de mult cu mama ei, și a zărit dezamăgire și în ochii ei, poate nu una atât de dură sau de rece ca a mamei sale, dar sămânța se afla acolo.

A scos telefonul din buzunar și a verificat numărul.

Iarăși Shepherd.

Știa că ar fi trebuit să închidă naibii telefonul și să se ducă la Marie, să îi spună că o iubește și că zilele în care munca venea pe primul loc erau de mult trecute. Dar nu erau. Nu încă.

Și l-a imaginat pe Shepherd, epuizat după ziua pe care o avusese, stând singur în noaptea înghețată cu un cadavru proaspăt drept companie și cu nimeni care să îi acopere spatele.

— Trebuie să răspund, a repetat el, ridicându-se și ieșind din cameră, urându-se tot mai tare cu fiecare pas.

A ieșit pe hol și a dus telefonul la ureche.

— Franklin.

— Shepherd la telefon.

— Știu.

S-a îndreptat către ușa de la intrare, dar s-a răzgândit și s-a așezat pe scări. Era prea frig afară și nu putea să facă față gândului de a părăsi casa.

— Polițiștii sunt aici. N-au văzut mașina pe drum și nici n-au găsit pe nimeni. Cred că ucigașii se îndreaptă spre nord, spre Tennessee.

— O să dau câteva telefoane. Să alertezi pe toată lumea.

— I-am pus deja pe polițiștii locali să anunțe.

— O să trimit și eu vorbă de la Quantico, să fiu sigur c-au priceput.

Clinchetul puternic și furios al vaselor clătite în chiuvetă părea doar la câțiva metri depărtare. Și-a acoperit urechea cu mâna rămasă liberă și a simțit cum mintea lui își reintră automat în obișnuința unei anchete în desfășurare.

— Bine, uite ce-o să se-ntâmple mai departe. La nivel local n-o să existe resursele necesare pentru examinarea profesionistă a locului crimei, așa c-o să-ți trimit o echipă din Charlotte. Trebuie să rămâi acolo până ajung ei, să te asiguri că toți polițiștii ăia locali nu devin prea nerăbdători și contaminează locul cu mucuri de țigară și bune intenții. O să dureze ceva până o să ajungă la tine, așa că între timp trebuie să preiei comanda. Am făcut deja o căutare după toate adresele din trecut ale doctorului Kinderman și am dat de două care ar putea fi considerate „acasă". Echipaje înarmate se îndreaptă spre ele chiar acum. Dacă Kinderman se află acolo, o să-l prindem.

— Presupunând că cel care l-a omorât pe profesorul Douglas n-a ajuns înaintea noastră acolo.

— Mă-ndoiesc. Ambele adrese sunt mult în nord, iar până acum totul s-a desfășurat la sud de Washington. Totul îmi dă senzația unei operațiuni restrânse: o unitate mobilă și cineva care îi controlează de la nivel central. Cum e semnalul la telefon pe acolo pe unde ești?

— Sunt în vârful muntelui, am cinci liniuțe, dar nu știu cum e în restul zonei. De ce?

Franklin s-a uitat fix la bocancii fiicei sale, lăsați lângă ușă, unde se descălțase; unul dintre ei se răsturnase. Prin minte i-a străfulgerat o imagine a unei perechi mai mici, lăsate în exact

aceeași poziție, poate cu cincisprezece ani în urmă. A închis ochii. Amintirile îi distrăgeau prea mult atenția.

— Îți aduci aminte de mica noastră discuție cu reverendul?

— Din păcate, da.

— Îți aduci aminte ce am făcut eu chiar înainte să îl interogăm?

A urmat o pauză pe linia telefonică. Franklin putea să audă vântul bătând printre copaci acolo unde se afla Shepherd. Părea frig.

— L-ați rugat să-și pună telefonul pe masă.

— Și apoi?

— Ați întrebat dacă puteți fuma.

— Și când a zis „nu", mi-am pus țigările pe masă, lângă telefonul lui. E vorba de un kit micuț despre care nu vorbim la cursuri, numit Eavesdropper. E un microfon de ultimă generație care poate citi și duplica o cartelă SIM fără să fie nevoie să te atingi de telefon. Tot ce trebuie să faci e să-l plasezi destul de aproape de telefonul-țintă și să-l lași acolo vreun minut, ca să poată prinde numărul de identificare al mobilului când se conectează la cea mai apropiată antenă de telefonie mobilă. Apoi copiază activitatea telefonului și face înregistrări audio ale tuturor apelurilor. Are incastrat un cip de patru gigabiți, deci poate memora cam cincisprezece ore de înregistrări audio. Singurul inconvenient e că nu funcționează decât în apropiere de telefonul-țintă.

— Motiv pentru care ați îndesat pachetul de țigări în gaura din zid.

— Exact. Așa că mă gândesc că, dacă semnalul telefonic e bun în zona prin care te afli, ucigașii au sunat deja să-i dea raportul șefului lor. Rămâi pe poziții, Shepherd! Te țin la curent cum evoluează lucrurile.

A închis și a apăsat pe tasta zero ca să apeleze rapid numărul de la Quantico. Tot ce mai auzea din bucătărie era liniștea. Și le-a imaginat pe Marie și Sinead stând la barul pentru micul-dejun, ascultându-l cum vorbește în hol. Asta îl făcea să se simtă josnic. Dar nu putea să îl lase pe Shepherd în aer. El era singurul motiv pentru care se afla acolo. Avea să le explice și lor, imediat ce termina acel apel.

Telefonul a făcut legătura, iar Franklin a navigat prin numeroasele departamente: a autorizat și a mobilizat o echipă de criminaliști să pornească la drum spre Cherokee; a pornit, împreună cu departamentele de poliție din trei state diferite, o căutare urgentă pentru o camionetă combi galbenă sau albă; a ajuns, în cele din urmă, în camera de control și supraveghere unde, după ce a confirmat numărul legitimației de agent și codul investigației, un operator i-a adus la cunoștință că microfonul Eavesdropper care îi fusese desemnat înregistrase ultimul apel cu șase minute în urmă. Franklin a ascultat cârâiturile de pe linia telefonică și apoi tăcerea neclintită din casa sa în timp ce operatorul a trimis spre un satelit de telecomunicații din spațiu un cod, care a transmis înapoi prin norii de zăpadă un semnal către microfonul Eavesdropper fixat între cutia poștală și zidul exterior al Bisericii Mântuirea prin Hristos din Charleston.

Circuitul a reacționat la primirea codului și din receptor s-a transformat în emițător, folosind rețeaua de telefonie mobilă pentru a trimite înapoi la operator un flux codat de informații; acesta l-a decodat și i l-a trimis direct pe linia telefonică lui Franklin.

Franklin a ținut ochii închiși în tot timpul în care a ascultat ultima conversație pe care o înregistrase dispozitivul. Era între Cooper și două voci necunoscute, un bărbat și o femeie. A reținut frazele-cheie din scurtul schimb:

„...Profesorul e mort... Tocmai ce am intrat în Tennessee... Mda, am făcut fotografii..."

Apoi Cooper a încheiat convorbirea cu niște cuvinte cu care și-a săpat singur groapa.

„...Doar ce am aflat unde se află doctorul Kinderman..."

Franklin a închis telefonul și s-a uitat fix la bocancii fiicei sale. Orice speranță mai avea că ar fi putut să se ocupe de povestea aceea prin telefon tocmai zburase pe fereastră. Cooper trebuia săltat rapid, și el nu putea lăsa asta pe mâna altcuiva, nici măcar a celor mai pricepuți polițiști din Charleston.

A scotocit prin buzunar, a găsit cartea de vizită pe care i-o dăduse Jackson la secția de poliție și a început să îi tasteze numărul pe telefon. A apăsat pe butonul de apelare și și-a dat seama că Marie și Sinead stau în ușa de la bucătărie. Se uitau amândouă

la el, cu brațele încrucișate – fiecare era o oglindă a dezaprobării celeilalte.

— Mai am de făcut un singur lucru, a spus el, ridicând telefonul, doar un singur lucru în Charleston și pe urmă mă-ntorc, promit.

A auzit cum telefonul face legătura și începe să sune. Și, după privirea ei, auzise și Marie.

— Întotdeauna mai e un singur lucru, a spus ea, apoi s-a întors și a intrat în bucătărie.

Sinead a rămas unde era.

— Numai un singur lucru? a spus ea.

— Literalmente acest singur lucru, îți promit cu mâna pe inimă.

Ea a încuviințat, dar nu a zâmbit, apoi s-a întors și și-a urmat mama în bucătarie, în timp ce Jackson a răspuns. Franklin și-a lipit telefonul de ureche și a închis ochii ca să nu mai vadă toate acele lucruri pe care nu voia să le părăsească.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus în șoaptă. Dar mai întâi trebuie să ajung cât mai repede în Charleston, de preferat evitând parcarea care s-a format pe autostrada I-26.

80.

— A întrebat despre mine?

Gabriel era rezemat pe perne și privea fețele serioase ale lui Athanasius și Thomas, după ciudata întrevedere cu Malachi.

— Da, iar întrebările lui păreau să fie legate de ceea ce tocmai citise pe Harta Stelară. A întrebat dacă ai venit călare în Citadelă, din pustiu.

— Credeți că știe ce-nseamnă simbolurile?

— Fără îndoială, a răspuns Thomas. Malachi știe mai multe despre scrierile timpurii decât orice alt om în viață. Dacă există ceva în bibliotecă care poate ajuta la descifrarea acestui text, atunci acel ceva se află deja în mintea lui. Malachi știe exact ce înseamnă.

— Și cum îl facem să ne spună și nouă?

— Nu-l facem, a replicat Athanasius. Malachi e intransigent. Și pe mine mă urăște. Crede că am trădat ordinul. Nu e nicio șansă să împărtășească cu noi ce a aflat. Trebuia să știu că nu putem să avem încredere în el, dar nu credeam c-o să fie atât de... zdruncinat.

— Da, a confirmat Thomas, părea disperat. N-o să ne ajute. Mă tem că e deja pierdut.

— Se pare deci că trebuie să ne ocupăm personal de asta, a spus Athanasius frecându-și mâinile una de alta de parcă, la un anumit nivel, se bucura de întreaga situație. Dacă vrem să interpretăm restul scrierii de pe piatră, trebuie să avem acces la lucrările antice. Tu m-ai mai ajutat odată să pătrund pe ascuns în bibliotecă.

Thomas a zâmbit.

— Și asta pe când luminile încă mergeau, protocoalele de securitate erau la locul lor, paznici înarmați patrulau neîntrerupt și accesul neautorizat era pasibil de pedeapsa cu moartea. Prin comparație, de data asta ar trebui să fie floare la ureche.

— Poți s-o faci în seara asta?

— Va trebui să mă conectez la sistemele bibliotecii, ca să văd ce mai funcționează și ce a fost dezactivat, nu vreau să cazi în vreo capcană sau să declanșezi vreo alarmă. Absența luminilor o să fie de un mare ajutor, și presupun că nu se folosesc de ochelarii pentru vedere pe timpul nopții ținând cont de „influența corupătoare a modernității“, ceea ce înseamnă că noi îi putem folosi. Sunt ținuți în camera de control de lângă intrarea principală.

— Am putea să pătrundem prin sălile de lectură? Dacă am intra prin secțiunea restricționată și apoi prin cea folosită de Sancti?

— Ce înseamnă asta? a întrebat Gabriel.

— Călugării Sanctus erau strict izolați de restul populației pentru a păstra secretele pe care le dețineau. Totuși, în momentele în care nu se mai afla nimeni acolo, aveau acces la bibliotecă și aveau propria sală de lectură. Se ajunge la ea printr-o scară din partea de sus a muntelui. Mai sunt și alte scări, una către apartamentul Prelatului, una în apropierea peșterei catedralei și una chiar pe aici. A arătat înspre ușa care dădea în dormitorul Abatelui. Membrilor de încredere, mai în vârstă din interiorul muntelui le-a fost permis să se întâlnească cu Sancti și să ia parte la ceremoniile lor. Din moment ce n-a mai rămas niciunul în viață, scările și sala de lectură a călugărilor Sancti au rămas nefolosite. A privit din nou spre ușa care ducea spre dormitor. Am cheia Abatelui pentru acea ușă. Dar n-o am și pe cea pentru ușa care dă spre sala de lectură. Va trebui s-o forțăm.

Părintele Thomas a dat din cap.

— Am face mult prea mult zgomot. E o ușă grea, cu o încuietoare rezistentă, iar sălile de lectură folosite de Malachi și pelerinele negre sunt chiar alături. Aș prefera să intru pe ascuns folosind propriile sisteme decât să-mi croiesc drum spărgând o ușă. Odată aflați înăuntru și cu ochelarii de noapte la ochi,

totul ar trebui să fie ușor. Putem să găsim drumul către textele antice și să citim tot ce vrem în întuneric total. Lasă-mă vreo două ore ca să-mi dau seama cum să intrăm. Și așa toată lumea o să aibă timp să meargă la culcare. Să zicem la miezul nopții?

Athanasius a încuviințat din cap.

— Între utrenie și laude.

— Pot să vin și eu cu voi? a întrebat Gabriel, vădit serios.

— Tu nu mergi nicăieri!

Doctorul Kaplan apăruse în spatele lui Thomas cu ceva în mână și o expresie serioasă.

— Ești prea slăbit ca să mai faci și altceva în afară de a sta întins aici și a te odhini. Totuși, dacă vrei cu adevărat să ajuți...

Și-a deschis palma, iar Gabriel a simțit cum i se strânge stomacul când a văzut mai multe eprubete goale.

— Situația e următoarea. Până acum am colectat opt sute de mililitri din sângele tău, cantitate pentru refacerea căreia corpului tău i-ar lua aproximativ cinci săptămâni. Plasma e înlocuită într-o zi sau două. Dar pentru celulele sangvine e nevoie de mult mai mult timp. În studiul bolii, aceste celule ne oferă cele mai multe informații. Ele sunt cele care s-au luptat cu boala și, în cazul tău, au câștigat. În momentul ăsta corpul tău de-abia a început să înlocuiască plasma, iar numărul de celule albe pe litru e încă destul de ridicat. Pentru virologie și toxicologie asta e materie de calitatea întâi, plină ochi de informațiile de care avem nevoie. Am grăbi mult lucrurile dacă am putea să mai luăm o parte din acest sânge bogat acum.

— Cât de mult?

— Încă cinci sute de mililitri.

— Și cu cât aș rămâne?

— Destul, ai avea încă în jur de șaptezeci și cinci, optzeci la sută din cantitatea obișnuită, ceea ce e în regulă pentru un pacient sănătos. Îngrijorarea mea e că ultima dată când ți-am luat sânge am provocat o ușoară recădere, deși ți-ai revenit repede și pari bine acum.

S-a uitat la monitorul EKG conectat de degetul lui Gabriel printr-o clamă.

— Semnele tale vitale sunt puternice și nu există niciun motiv clar de îngrijorare. Dar, în cele din urmă, decizia e a ta.

Gabriel a privit fereastra cu vitraliu, unde imaginea păunului de-abia se mai zărea, acum că se lăsase înserarea.

— La naiba! a spus el. Și-așa nu plec nicăieri. Dar, dacă-mi pierd iar cunoștința, vă rog să nu mă mai treziți până dimineață.

Un asistent a apărut de nicăieri și a început să strângă legăturile lui Gabriel.

— Doar o măsură de prevedere, a spus Kaplan. În caz c-o să ai altă criză.

Gabriel s-a întors către Athanasius.

— Succes! a spus el. Și sper sincer c-o să aveți o noapte mai frumoasă decât a mea.

81.

Lumina lumânării a strălucit pe cuvintele sculptate în interiorul unei arcade pe sub care a trecut Malachi: CRIPTA REVELATIO, Peștera Apocalipsei.

Cea mai mare parte din bibliotecă era organizată după dată și origine, cu cele mai noi achiziții aflate în apropierea intrării. Însă obiectele din Cripta Revelatio erau adunate din toate culturile, din fiecare secol și din fiecare părticică a lumii. Era o colecție cu un singur subiect: toate textele și referințele adunate acolo conțineau relatări profetice legate de sfârșitul lumii.

Și-a croit drum către capătul încăperii și a ținut lumânarea care se termina lângă una nouă până când fitilul cel nou s-a aprins și o lumină slabă, portocalie a tremurat pe deasupra unui birou plin de cărți și foi de hârtie acoperite de scrisul său mărunt. Prăbușindu-se pe scaunul de lângă birou, a luat o foaie de hârtie și a ridicat stiloul. Mâna îi tremura în timp ce scria, iar buzele i se mișcau în timp ce își amintea simbolurile văzute. Nu putuse să le memoreze pe toate în atât de puțin timp, dar văzuse destul. Scotea simbolurile din memorie, scriind lângă fiecare interpretarea sa, astfel încât să poată prinde un înțeles cât mai complet din ceea ce își amintea: un semn pentru călăreț, un războinic în șa; un semn pentru Citadelă, care apărea de mai multe ori; și, chiar la sfârșitul profeției, simbolul unui craniu – însemnând moarte sau un sfârșit –, urmat de o lună într-un soare, ceea ce reprezenta o zi.

Sfârșitul Zilelor.

A tras lumânarea mai aproape, ochii săi măriți s-au mișcat în spatele lentilelor ochelarilor, iar mâinile tremurătoare erau doar o extensie a gândurilor năvalnice în timp ce căuta o informație

anume prin grămada de referințe despre sfârșitul lumii, care se întindea de pe masă și până jos, pe podea. Citise și recitise documentele de atâtea ori încât în fiecare noapte pe care o petrecea acolo, în cuibul său de profeții, reprezentările teribile și prevestirile pe care le conțineau se revărsau în visele sale.

A găsit ceea ce căuta sub un manuscris original scris de mână al Eddei Vechi *și al unei prime ediții din* Les Propheties, *de Michel de Nostredame. Textul fusese scris pe papirus în Grecia Antică și legat într-un codice cu fâșii de piele subțiri. O asemenea modalitate de legare era de obicei rezervată textelor neatinse, dar acele pagini erau pline de tăieturi și adăugiri înghesuite pe margini și în spațiile dintre rânduri.*

Malachi a dat paginile cu mare grijă, ceea ce dovedea recunoașterea stării foarte delicate a cărții. Ajunsese în Citadelă la o sută de ani de la moartea lui Hristos, la scurt timp după ce fusese scrisă, în Insula Patmos. Orice învățat creștin care poseda vagi cunoștințe de greacă ar fi recunoscut imagistica apocaliptică plină de dragoni și de miei. Era Apocalipsa, *ultima carte din Sfânta Biblie, scrisă chiar de mâna Sfântului Ioan Teologul.*

Primele copii ale Bibliei fuseseră alcătuite și scrise chiar în acea bibliotecă, folosind drept referințe textele originale. Însă în versiunea oficială și publică pe care toată lumea o cunoștea nu fusese copiat chiar totul. Sub supravegherea învățaților de pe vremuri, fuseseră omise capitole întregi pentru ca înțelesul cuvintelor Domnului să fie clarificat. Și orice aluzie prea concretă la Citadelă sau la Sacrament fusese de asemenea omisă, pentru ca secretele să rămână secrete. Dar viziunile complete și profețiile Sfântului Ioan fuseseră păstrate în acea copie unică a lucrării originale. Malachi a găsit pagina pe care o căuta și a cercetat amestecul de tăieturi și de notițe până când a găsit al șaptelea verset:

Și când a deschis pecetea a patra,
Am auzit glasul ființei a patra, zicând:
Vino și vezi.
Și m-am uitat și iată un cal galben-vânăt:

și numele lui era Moartea,
și iadul se ținea după el.[1]

Aceeași versiune era scrisă în toate Bibliile de pe fața Pământului. Dar în acel codice era un fragment suplimentar, care fusese însemnat pentru a fi exclus de către unii dintre Părinții Bisericii din cauza referinței clare la Citadelă:

Iară el a venit călare din pustie,
Un demon deghizat în înger,
Iară păstrătorii flăcării din marele turn, care
rezistaseră și păstraseră secretul
Domnului încă din vremea lui Adam,
Au fost înșelați și l-au primit înăuntru.
Și acolo el a îndepărtat lumina,
Însă cei cu inima curată nu au fost înșelați.
Și Domnul le-a dat un foc alb pentru a arde toată
putreziciunea
Și a-l purta pe cel fals către moarte.
Iară Domnul le-a zâmbit celor care Îi înfăptuiseră lucrarea,
Și ei s-au așezat lângă El.
Binecuvântați printre cei binecuvântați.

Și ce îi spusese Athanasius – nătângul acela – despre omul care înșelase moartea și își revenise în urma molimei? Că venise călare până la Citadelă și că numele lui e Gabriel.

Ce făcuseră?

Apocalipsa *și profeția gravată în piatră preziceau amândouă sfârșitul zilelor – iar Athanasius fusese cel care făcuse ca totul să aibă loc. Aprinsese fitilul a cărui ardere avea să distrugă totul.*

Malachi a închis ochii și a încercat să se gândească. Pe piatră fuseseră cioplite și constelații, și simboluri care încadrau totul într-o perioadă de timp. Poate că totuși sfârșitul nu se afla

[1] *Apocalipsa*, 6:7-8.

acolo, poate că putea fi evitat. A recitit cuvintele Sfântului, căutând să le găsească un nou înțeles, ochii fiindu-i atrași în special de o frază anume :

> Însă cei cu inima curată nu au fost înșelați.
> Și Domnul le-a dat un foc alb pentru a arde toată
>   putreziciunea
> Și a-l purta pe cel fals către moarte.

Ce spusese Athanasius despre demon, despre cel care-și spunea Gabriel ? Că își revenea de pe urma molimei și că îl duseseră în apartamentul privat al Abatelui pentru a se recupera în timp ce ei își făceau testele și îi mijloceau lucrarea, sclavi deja fără măcar să știe. Neghiobii ! Dar Athanasius mai spusese ceva : că e încă slăbit, că nu își revenise complet. Iar el știa o cale spre apartamentul privat al Abatelui, pe scările și pe coridoarele care urcau din sala de lectură încuiată a călugărilor Sancti. Și Malachi avea cheia. Mai era încă timp să îl înfrângă, dar trebuia să lovească rapid, înainte ca acesta să devină prea puternic.

82.

Franklin s-a întors la Charleston pe același drum pe care plecase. A împrumutat mașina lui Sinead, preferând să se înjosească sosind la o arestare într-o mașină Hyunday Elantra decât să sufere și probabil să fie refuzat întrebând-o pe Marie dacă poate să împrumute Chevroletul ei Malibu.

Jackson l-a așteptat împreună cu alți doi polițiști la o benzinărie aflată la vreo treizeci de kilometri în afara orașului, așa cum stabiliseră. Au condus înapoi în oraș pe contrasens, pe benzile pustii ale autostrăzii, cu girofarurile pornite în caz că întâlneau vreo mașină venind din sens opus. Traficul pe sensul dinspre oraș era la fel de groaznic cum fusese și înainte, și priviri invidioase i-au însoțit în timp ce zburau pe lângă toți acei oameni blocați în spatele volanelor, așteptând încă la rând să înainteze lent spre casă.

Au oprit luminile și sirenele când au ajuns în oraș și traficul a început să se fluidizeze din nou. Și-au făcut drum pe străzile moi din cauza zăpezii și au parcat după colț de biserica lui Cooper, unde Franklin a revizuit strategia de arestare, planul clădirii, numărul probabil de oameni dinăuntru. Ba chiar a căutat pe telefon o fotografie a lui Cooper ca să le-o arate. Polițiștii de abia i-au aruncat vreo privire. Toată lumea știa cine era Fulton Cooper.

Și-au verificat armele și și-au pus vesta antiglonț. Din cauza unei încurcături aduseseră doar trei, așa că Franklin a hotărât să se descurce și fără. Nu putea să și-l imagineze pe Cooper opunând vreun fel de rezistență. Au trecut pentru ultima dată totul în revistă și apoi s-au despărțit, ceilalți doi polițiști mergând spre spatele clădirii, pentru a acoperi intrarea secundară în caz că bunul reverend își pierdea credința în Dumnezeu și se hotăra să dea bir cu fugiții.

Franklin și Jackson au luat-o prin față. Franklin a tras cu putere de mânerul clopoțelului și l-a auzit sunând undeva în interiorul clădirii. Luminile erau aprinse și cele mai recente informații oferite de microfonul Eavesdroper sugerau că Cooper, sau cel puțin telefonul lui, mai erau în clădire cu zece minute în urmă. Franklin a întins mâna spre spațiul dintre cutia poștală și zid pentru a retrage pachetul mototolit de țigări cu microfonul înăuntru.

Ningea în continuare. Ei așteptau.

O lumină s-a aprins deasupra lor, scoțându-i din întuneric și aruncându-le umbrele pe albul imaculat al șoselei. Domnișoara Boerman a apărut în ușă și i-a întâmpinat cu o privire la fel de rece ca pământul pe care stăteau.

— Da?

— Reverendul este? a întrebat Franklin.

— Nu se poate ca această... orice-ar fi ea, să aștepte până mâine?

— Nu.

Franklin a observat cum cămașa ei era descheiată la baza gâtului, un detaliu minor, dar, ținând cont că era vorba de ea, părea că o surprinseseră pe jumătate dezbrăcată. Mâna ei s-a îndreptat spre gulerul cămășii, iar fața i-a împietrit.

— Mă tem că nu e disponibil.

Cicatricea subțire de pe chipul ei s-a încrețit în timp ce vorbea. Franklin s-a întrebat dacă acela era motivul pentru care nu zâmbea niciodată.

— Vă deranjează dacă intrăm să vedem cu ochii noștri?

— Aveți mandat?

— Vreți să spuneți ceva de felul ăsta?

Jackson a scos hârtiile semnate de singurul judecător care se mai afla în oraș și care răspunsese la telefon, iar Franklin s-a bucurat când a văzut-o surprinsă. A ridicat privirea, fără să facă nicio altă mișcare pentru a descuia poarta.

— Bine, haideți să vă spun eu cum facem! a zis Franklin, făcând pe rezonabilul. Aveți exact trei secunde să deschideți această poartă sau o să împușc încuietoarea și o să vă arestez pentru obstrucția unei anchete, sună corect?

A ridicat trei degere.

Apoi două.

A întins mâna în haină, după pistol.

Ea a făcut un pas în față și a băgat o cheie în încuietoare, dându-se la o parte ca să îi lase să intre.

— Unde e?

— Nu sunt sigură.

— Faceți o presupunere, și vedeți să fie una corectă!

— E probabil la rugăciune, în capelă.

— Credeți sau știți?

Mâna ei s-a îndreptat din nou spre guler.

— E acolo.

— Unde vine asta?

— La subsol, în jos pe scările pe care ați urcat mai devreme.

— E singur?

— Da.

— Mai e cineva în clădire despre care ar trebui să știu?

— Biserica este închisă.

— Nu asta am întrebat.

— Nu. Numai e nimeni aici în afară de Fulton și de mine.

Franklin a zâmbit.

— Mulțumesc, domnișoară. Ați fost de mare ajutor. De ce nu așteptați aici până terminăm?

Franklin a împins ușa și a intrat în căldura holului de la intrare, Jackson urmându-l îndeaproape. Camera cu telefoane era pustie, la fel și cea cu scrisori. Și-au continuat drumul pe scările înguste și au coborât. Pașii lui Franklin răsunau cu putere pe scândurile goale, anunțându-i apropierea oricui ar fi ascultat din subsol. A ajuns la capăt și a așteptat ca Jackson să îl prindă din urmă.

— Ești gata?

O încuviințare scurtă.

— Bine, hai s-o facem!

Au mers împreună prin întuneric, către o ușă solidă de lemn care s-a deschis cu ușurință datorită balamalelor bine unse: în fața ochilor lor se deschidea o mică capelă luminată în mod miraculos de lumina soarelui care intra printr-o fereastră mare, cu vitraliu. Cooper era în genunchi în fața ei, cu capul înclinat și cu mâinile împreunate în față, unde nu puteau fi văzute.

— Bună ziua, domnule reverend, a spus Franklin, înaintând către centrul camerei. Ne pare rău că dăm buzna astfel,

dar pur și simplu voiam neapărat să îl cunoașteți pe un prieten de-al meu. Detectiv Jackson din departamentul de poliție Charleston, fă cunoștință cu bărbatul pe care îl arestăm pentru conspirație la crimă.

Cooper nu s-a mișcat. Franklin s-a uitat spre Jackson.

— Vrei să îi citești drepturile în timp ce își ia la revedere de la Domnul?

Franklin s-a așezat pe o băncuță în timp ce Jackson i-a citit drepturile lui Cooper. Dintr-odată, s-a simțit obosit după acea zi lungă și plină de evenimente. Faptul că plecase de lângă Marie și Sinead îl consumase mai mult decât crezuse. Cel puțin Cooper nu dădea din picioare și nici nu țipa. A privit cum reverendul își coboară mâinile și își ridică privirea spre crucea incastrată în desenul ferestrei.

— Pot să vă întreb pe baza căror dovezi mă arestați?

— Puteți.

Franklin și-a scos telefonul și a redat conversația telefonică interceptată, vocea lui Cooper sunând subțire și metalică în difuzorul micuț. L-a oprit înainte să ajungă la sfârșit.

— Nu aveți nici cea mai mică idee cu ce ne confruntăm noi toți aici, nu-i așa? a spus Cooper.

Franklin a zâmbit.

— Sunteți liber să mă luminați, a spus obosit, deși v-aș sfătui să nu lungiți prea tare povestea, fiindcă tot ce spuneți acum constituie dovezi care pot fi folosite împotriva dumneavoastră într-un proces.

— După a cui lege, a omului? Legea guvernului? De ce m-aș teme eu de niște lucruri atât de inadecvate și pline de greșeli?

— Hm, păi ia să vedem noi, încă mai există pedeapsa cu moartea în acest stat, deci ăsta ar fi un motiv. Apoi ar mai fi îndelungata pedeapsă cu închisoarea pe care oricum o s-o primiți, când s-ar putea să vă treziți închis într-o celulă minusculă cu un tip imens, plin de pofte, pe care să îl cheme Bubba sau ceva asemănător și care cu siguranță ar trezi frica de Dumnezeu și în sufletul meu.

— Există o singură lege în fața căreia răspund eu, iar aceasta este legea Mântuitorului Isus Hristos, iar El este aproape. El

știe cine Îl slujește și cine nu. Și îi va aduna pe cei drepți lângă El când va sosi vremea.

Bruschețea și viteza cu care s-a mișcat Cooper l-au luat prin surprindere pe Franklin. Deși stătea îngenuncheat pe podea, în momentul următor era în cealaltă parte a încăperii, dincolo de pupitrul solid de lemn. Franklin s-a lăsat automat în jos, înșfăcându-și pistolul din tocul de la umăr și folosind banca drept pavăză. Cu coada ochiului l-a văzut pe Jackson lăsându-se în jos și făcând același lucru.

— Știm despre ieșirea din spate, Cooper, și e păzită! a strigat Franklin. N-ai cale de scăpare!

— Aici, prietene, e unde te înșeli tu!

Cooper s-a ridicat de cealaltă parte a pupitrului, cu o armă în mână, țintind direct spre Franklin.

Instincte perfecționate timp de-o viață i-au inundat creierul lui Franklin și i-au indus acea stare lentă, cu simțurile ascuțite la maximum, care se instala în toiul unei lupte armate reale.

A văzut cum încheietura degetului lui Cooper se albește, în timp ce degetul i se strânge în jurul trăgaciului.

Vestă. Nu purta vestă.

Și-a auzit propria răsuflare, lentă și puternică, în timp ce a tras aer în piept și nu i-a dat drumul. A simțit izbitura reculului în braț, a văzut lumina făcută de pistolul său când a tras, și din nou, în același timp cu bubuiturile adânci și întârziate ale ambelor împușcături răsunând în capelă. Prin fum a zărit cum Cooper s-a răsucit și a căzut, iar arma i-a alunecat din mână în clipa în care a atins podeaua de piatră. Franklin era deja în mișcare, condus înainte de obișnuință, deschizându-și drumul cu pistolul ca să se asigure că Cooper nu mai este o amenințare, în timp ce o parte a creierului său verifica să nu fi fost și el rănit.

Oare Cooper ratase ținta? Greu de spus.

Mai văzuse și altădată agenți care zburaseră în sus pe scări, răniți grav fără să știe măcar din cauza adrenalinei și a șocului întârziat. Iar el îi promisese lui Marie că avea să se întoarcă.

A ajuns lângă trupul lui Cooper și l-a verificat fără să lase arma în jos. Mai respira încă, dar slab, cu privirea ațintită spre fereastră și cu o baltă de sânge care se întindea sub el prea repede ca să fie neînsemnată. Ambele împușcături îl nimeriseră

în plin. Organe rănite grav, posibil și artere. Îi auzea horcăiturile, în timp ce plămânii i se umpleau de sânge. Avea să se înece înainte de a sângera, și Franklin nu mai putea să facă nimic decât să privească.

Franklin s-a aplecat pe un genunchi, punându-și o mână pe umărul lui Cooper ca să știe că e acolo.

— Ai fost lovit destul de grav, dar o să fii bine, a mințit el. E o ambulanță pe drum. De ce nu-mi spui unde e Kinderman?

Cooper a deschis gura, cu ochii încă ațintiți spre cruce. Franklin s-a aplecat mai mult ca să îl poată auzi.

— E în drum spre... iad, a spus Cooper cu o voce întretăiată.

Niște pași au răsunat pe scări în jos, era domnișoara Boerman care auzise împușcăturile. Jackson s-a ridicat să o oprească. Nu avea rost să vadă scena aceea. Cu tot zgomotul, Franklin și-a dat seama că Cooper mai spune ceva. S-a aplecat și mai mult, cu urechea atât de aproape încât îi simțea răsuflarea.

— Îți mulțumesc… a șoptit Cooper, că... m-ai ajutat... să plec.

Ultimul cuvânt a ieșit sub forma unui lung oftat ce s-a sfârșit într-o horcăitură pe care Franklin o mai auzise de prea multe ori înainte. Se terminase. Cooper era mort.

Se auzeau voci în spatele lui, a lui Jackson, joasă și calmă, a domnișoarei Boerman, furioasă și isterică. Apoi alți pași, ceilalți doi polițiști veneau fiindcă auziseră focuri de armă.

Prea târziu. Nimic de văzut.

Franklin s-a îndreptat spre locul în care pistolul lui Cooper zăcea pe podeaua de piatră, iar pe al lui l-a pus în toc; și-a pus o pereche de mănuși Nitrile. A ridicat arma căzută și și-a dat seama instantaneu după greutatea și echilibrul ei că e goală. A verificat ca să se asigure – nicio magazie de cartușe în încărcător, niciun glonte în camera cartușului – și și-a dat seama ce voia să spună Cooper cu acele ultime cuvinte. Nu ar fi putut să dea ochii cu Domnul dacă și-ar fi luat viața. Sinuciderea era un păcat mortal. Așa că îl determinase pe Franklin să facă acest lucru pentru el.

Sinucidere prin polițist.

83.

Shepherd stătea pe veranda observatorului lui Douglas, privind cum echipa de tehnicieni FBI le dă lecţii poliţiştilor locali, când telefonul i-a vibrat în buzunar.

— Cooper e mort, a spus Franklin în clipa în care el a răspuns.

— Isuse!

— A scos o armă, aşa că a trebuit să trag. A fost implicat în atacul asupra lui Douglas, n-am nicio îndoială. Am înregistrată o conversaţie în care discută despre asta, iar în momentul ăsta stau în faţa studioului lui şi mă uit la nişte imagini deosebit de neplăcute cu profesorul, făcute post-mortem. Sunt editate într-un filmuleţ video care avea să fie probabil punctul de interes al unei viitoare predici ţinute de răposatul reverend: pedeapsa lui Dumnezeu pentru blasfematori, priviţi-I furia măreaţă... Îţi poţi imagina. Vestea proastă este că aceleaşi imagini sunt deja pe internet, postate anonim, şi apar acum pe cele mai nebuneşti site-uri de conspiraţii religioase, probabil ca reverendul să le poată ascunde sursa. O să le eliminăm cât de repede putem, dar au început să fie preluate de câteva canale de ştiri şi să fie distribuite pe Twitter. Nu putem să mai ţinem duhul în sticlă, ceea ce înseamnă că trebuie să-l găsim repede pe Kinderman, înainte să dispară de tot şi înainte ca îngerii morţii trimişi de Cooper să ajungă la el.

— Aş putea să folosesc e-mailul pe care l-am găsit pe laptopul lui Douglas, să-i spun lui Kinderman ce s-a întâmplat aici şi să-i ofer o mână de ajutor şi protecţie.

— Tipii de la tehnic au ajuns deja acolo?

— Mda, momentan se împrietenesc cu localnicii.

— Pun pariu. N-o să le placă faptul că vrei să calci peste tot prin locul crimei „lor“, dar aici e în joc viaţa unui om. Foloseşte

laptopul și pune-ți mănuși! Dacă o să se plângă de asta în raport, o să spun că eu ți-am ordonat.

— Bine. Vă anunț dacă doctorul mușcă momeala. Vreți să mă-ntorc la Charlestone după ce termin aici?

A urmat o tăcere pe linie, iar undeva pe fundal Shepherd auzea vocea lui Cooper declamând cu patos.

— Mai sunteți acolo?

— Mda, sunt aici. Ar trebui să te odihnești puțin și apoi să te duci la Charlotte, e mai aproape. O să-i anunț eu că vii.

— Și dumneavoastră ce-o să faceți?

— Sună-mă dacă primești ceva de la Kinderman.

În telefon s-a auzit un clic și, înainte ca Shepherd să poată răspunde, conversația s-a întrerupt.

Prin faptul că a insistat să folosească laptopul lui Douglas, Shepherd a reușit să îi enerveze și pe băieții de la departamentul tehnic al FBI, și pe polițiștii locali. Le-a ignorat privirile și șoaptele în timp ce lucrau împreună fotografiind și înlăturând cadavrul lui Douglas de pe perete și s-a aplecat asupra tastaturii, zicându-și că cel puțin își făcuse treaba și reușise să îi facă să coopereze unii cu alții. Acum erau uniți de părerea comună că el e un cretin.

A deschis ultimul mesaj al lui Kinderman folosind pixuri pentru a lovi tastele, apoi a apăsat pe *reply* și s-a oprit. Avea o singură șansă. Dacă greșea, Kinderman avea să își închidă contul de email și să dispară din nou. Privirea i s-a mutat la numărătoarea inversă, care se micșora neîntrerupt.

Ar fi putut să încerce să îl atragă pretinzând că e Douglas, dar nu știa destule despre trecutul lor ca să fie convingător. De asemenea, după spusele lui Franklin, fotografiile cu cadavrul lui Douglas circulau deja pe internet și începuseră să trezească interesul presei. Dacă doctorul Kinderman le văzuse deja, atunci era aproape imposibil ca o voce de dincolo de mormânt să îi câștige încrederea. Pe de altă parte, dacă le văzuse deja, atunci teama era o unealtă folositoare.

Shepherd a dat clic pe iconița browser-ului și a început să caute imaginile. Nu i-a luat mult. La câteva clicuri distanță de site-ul lui Cooper a găsit un site dedicat Apocalipsei. Era o

chestie cu adevărat urâtă, plină de ură și condamnare, cu o întreagă secțiune dedicată „Marii blasfemii a noului turn Babel". Existau imagini cu Hubble și de asemenea fotografii ale lui Douglas și Kinderman, având dedesubt descrieri care îi identificau drept creatorii marii ofense. Mai erau de asemenea titluri de știri și linkuri către numeroase povești despre sabotaj și despre explozii. În partea de jos a ecranului, Shepherd a găsit o versiune neclară a încăperii în care se afla acum, însoțită de un citat din *Ezechiel*:

Și vor ști că Eu sunt Domnul,
Când voi săvârși asupra lor răzbunarea Mea.[1]

Citatul era scris cu litere roșii ca sângele lui Douglas. Shepherd și-a imaginat pe cineva într-un subsol, luminat de strălucirea ecranului și de tumultul interior, potrivind culoarea din fotografie și apoi apăsând pe butonul *publish*, mulțumit de micuța lui găselniță de design. Spera ca FBI-ul să îi dea de urmă. A copiat linkul și l-a postat în email.

Apoi a găsit pe site-ul lui Cooper linkul spre filmulețul cu el și Franklin forțați să vorbească despre explozia de la Marshall și sabotajul telescopului Hubble. A copiat-o și pe aceea în mesaj și apoi a început să tasteze:

Domnule doctor Kinderman,

Sper că dumneavoastră sunteți. Dacă da, îmi cer scuze pentru că vă contactez în acest fel. Sunt un fost student al profesorului Douglas și acum lucrez pentru FBI. Îmi pare foarte rău să vă informez că profesorul este mort – ucis – și că viața dumneavoastră este de asemenea în pericol. Aceiași oameni care l-au localizat în cabana lui de la munte vă caută acum pe dumneavoastră. Știm că ați primit aceleași amenințări ca el

[1] *Ezechiel*, 25:17.

și că amândoi ați văzut ceva în acele date lipsă ale telescopului Hubble. Lăsați-mă să vă ajut, ca agent federal sau ca un vechi prieten al profesorului. Oricum, vreau să vă ajut. Vă rog să îmi permiteți s-o fac.

Cu stimă,
Joseph Shepherd

L-a recitit și a fost surprins să își descopere lacrimi în ochi. S-a întors cu spatele la ceilalți și le-a șters. Fusese luat de valul rapid al evenimentelor și ignorase șocul descoperirii cadavrului profesorului – până în acel moment. Faptul că îi scrisese mesajul doctorului Kinderman deschisese o fereastră către ceva real și dureros. Nu îl căutase pe profesor prea mult timp, mai mult de o zi, dar era ceva de rău augur în felul tragic în care acea căutare se terminase, ceva care îl făcea să se gândească la cealaltă, cea în care era implicat de opt ani lungi. Și asta îl făcea să se teamă.

A copiat mesajul în propriul cont de email astfel încât să poată monitoriza orice răspuns, apoi a apăsat pe *send* și a oftat.

— Bine, a spus el, e al vostru.

Și s-a întors spre ceilalți chiar când aceștia trăgeau fermoarul sacului în care îl puseseră pe profesorul Douglas.

84.

Liv simțea cum sudoarea îi alunecă pe spate, pe gât, peste tot. Alesese să rămână afară și să conducă prin puterea exemplului. Așa avea și ocazia să se gândească, iar monotonia tăcută a sarcinii pe care o îndeplinea o ajuta să își limpezească mintea în timp ce încerca să evalueze importanța nou-veniților.

Doctorii intraseră în complex. Eric era foarte ușurat că nu mai era singurul membru cu pregătire medicală din comunitatea lor în continuă creștere, aflată în deșert. Liv, pe de altă parte, simțea că e ceva de rău augur în acea sosire bruscă a atâtor doctori. Acum, că ultimele victime ale otrăvirii cu apă erau moarte și îngropate, aceasta îi sugera că avea să apară altă urgență medicală.

Convoiul de 4x4 în care sosiseră conținea de asemenea cutii cu echipamente și provizii medicale foarte folositoare. Cea mai mare parte din stocul existent în infirmerie fusese folosit, așa că Liv încercase să se convingă că acesta e motivul pentru care fuseseră atrași acolo. Dar în inima instinctelor ei bine șlefuite știa că nu putea fi atât de simplu.

S-a gândit la cercul cu o cruce în mijloc, simbol al bolii și al distrugerii. Era poziționat între săgeata cu vârful în sus a muntelui și cea cu vârful în jos, care reprezenta acel loc. Când îl studiase prima oară, presupusese și sperase că se referă la Citadelă. Dar acum simțea că înțelesul lui e ambiguu. Poziția lui sugera că acea boală pe care o reprezenta putea fie să unească cele două locuri, fie să le dezbine în vreun fel.

S-a sprijinit de stâlpul gardului, recunoscătoare pentru reazemul solid pe care i-l oferea, și a simțit greutatea a tot ce se întâmplase planând deasupra ei. Lumina orbitoare și arșița îi

dădeau o senzație de leșin și de amețeală și a simțit că i se face greață. Tremura, înghețată de-a dreptul în ciuda căldurii învăluitoare și a sudorii care încă curgea de pe ea. Inima îi zvâcnea în piept, încețoșându-i privirea. Poate că ar fi trebuit să iasă puțin din bătaia soarelui, să bea unul dintre amestecurile de rehidratare ale lui Kyle și să se întindă puțin.

A început să se îndrepte spre complex, spre cea mai apropiată clădire. Dacă reușea doar să scape de soare, avea să fie bine. S-a concentrat asupra respirației, inspirând pe nas și expirând pe gură, punând un picior în fața celuilalt pentru a micșora distanța până la cea mai apropiată ușă. Ajunsese aproximativ pe la jumătate când pământul a început să se miște sub ea. Și-a ațintit ochii pe dreptunghiul întunecat al ușii, dar acesta părea să se îndepărteze.

A început să se poticnească, pământul făcea valuri sub tălpile ei, iar ceva asemănător cu panica a început să o cuprindă. Totul se amesteca, căldura, oboseala, adevărurile zărite doar pe jumătate și fragmentele obscure din avertismentele antice. Și apoi mai era și Gabriel, mereu Gabriel, plecat aproape fără un cuvânt cu excepția biletului pe care îl purta cu ea ca pe o vrajă. „Nimic nu e ușor pe lumea asta, dar să te părăsesc e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată... Ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou...“

Dar când avea să se întoarcă, pentru ca ea să poată în sfârșit să se odihnească? Să se agațe așa de amintirea lui era tot un fel de a suferi.

În sfârșit mâna i-a atins învelișul metalic al ușii, iar căldura arzătoare a readus-o în simțiri. A prins un iz de ceva înțepător, citric, în timp ce în cap simțea bufnituri, sângele continua să i se scurgă parcă din vene, iar mintea îi pulsa în ritm percutant aceleași gânduri repetitive :Gabriel, Citadela, simbolul molimei, sosirea doctorilor.

Ușa a cedat, iar ea aproape că a căzut pe podea când s-a deschis. Un val de aer călduț a ieșit afară, aerul condiționat nefiind încă pornit, pentru că toată lumea lucra afară, iar combustibilul era prea prețios să fie irosit. Boarea aducea cu ea același miros de citrice, gros și dulce, care i-a dat din nou amețeli. S-a

rezemat de perete, alunecând pe lângă el, folosindu-l drept sprijin în timp ce pământul de sub picioarele ei continua să se miște și să se rotească. Trebuia doar să găsească un pat și să se întindă un timp, până când lumea se opera din învârtit.

O altă ușă s-a deschis la capătul coridorului și a apărut Eric, care le făcea doctorilor un tur al clădirii. Au ridicat privirea către ea, iar ea a văzut cum îngrijorarea le întunecă chipurile. Apoi genunchii i-au cedat și s-a prăbușit la pământ. Și-a pierdut cunoștința înainte să atingă podeaua.

85.

Shepherd a părăsit în cele din urmă locul crimei la scurt timp după miezul nopții. S-a îndreptat spre nord pe același drum pe care scăpaseră și criminalii, și apoi spre est, către Charlotte. Când a început să conducă era convins că se îndreaptă spre cea mai apropiată secție de poliție pentru a da raportul și a aștepta noi ordine, dar undeva în mintea lui știa că mai era ceva în Charlotte care i-ar fi oferit o altă opțiune.

Epuizarea s-a instalat după câteva ore. Condițiile fuseseră destul de proaste cea mai mare parte a drumului – zăpadă, gheață și locuri necunoscute. În momentul în care a coborât spre vale vremea s-a mai îmbunătățit, sau cel puțin a devenit destul de bună să nu se mai teamă că va rămâne înzăpezit, iar el a oprit pe banda pentru opriri de urgență de pe autostradă și a închis ochii pentru câteva minute. S-a trezit tresărind când telefonul i-a vibrat în buzunar. A verificat ora și și-a dat seama că dormise trei ore. Mașina devenise un adevărat congelator, cu gheață pe dinăuntrul geamurilor, acolo unde aburul respirației lui înghețase. A scotocit în buzunar după telefon și a descoperit că primise un mesaj. A deschis aplicația și aerul a devenit și mai rece. Mesajul era de la doctorul Kinderman.

> Pari să știi destul de multe, agent Shepherd, și îți apreciez îngrijorarea.
> Dacă ești cu adevărat bine informat, atunci vei ști unde mă găsești. Stau pur și simplu pe un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, așa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului.

Shepherd s-a holbat la mesaj, încercând să înțeleagă ceva din el prin ceața din creierul lui adormit. L-a recitit – se simțea obosit și iritat de faptul că trebuia să dezlege acea ghicitoare în toiul nopții înghețate. De ce nu putuse Kinderman să îi spună pur și simplu unde e?

De două ori a apăsat pe *reply* și a început să compună un mesaj, și de ambele dăți l-a șters – instinctul îi spunea că nu va mai primi un alt răspuns. În cele din urmă, a băgat telefonul înapoi în buzunar și a condus până la Charlotte meditând la asta cu radiatorul dat la maxim și sorbind dintr-un pahar Big Gulp o cafea neagră pe care o cumpărase dintr-o parcare pentru camioane.

Era aproape ora șase dimineața când a ajuns la periferia orașului Charlotte și a parcat lângă un McDonalds, a scos laptopul de la birou de sub scaunul din dreapta și s-a conectat la rețeaua de wi-fi gratuită, care, slavă Domnului, funcționa încă. De unde stătea vedea cum orașul se întinde în întuneric înaintea lui, ca rezultat al unei pene de curent care scufundase jumătate din el în beznă. Singurele lumini veneau de la farurile unor mașini și de la niște focuri făcute în aer liber. Era terifiant să vezi cât de repede poate să dispară ordinea lumii. Poate că așa se va sfârși, nu cu vreo coliziune cosmică sau cu mânia vreunui zeu răzbunător, ci cu întreaga societate suferind o implozie în timp ce toată lumea se îndrepta către casă și rămânea acolo – toate mărfurile se terminau, toate recoltele rămâneau pe câmp nestrânse și toate serviciile publice de utilități se închideau fiindcă nimeni nu mai venea la muncă. Poate că nimănui nu îi va păsa de fapt și nimeni nu își va mai aminti cum erau lucrurile cândva.

A deschis laptopul ca să verifice ce mai descoperise agentul Smith pe timpul nopții și a fost întâmpinat de acel sunet care îi făcea inima să tresalte și pe care ajunsese foarte repede să îl urască. Noua căutare legată de Melisa pe care o pornise îi returnase două rezultate.

Primul era numele ei aflat pe o declarație veche de bunuri ale pasagerilor, din aeroportul Dulles, în Washington. În urmă cu opt ani, ieșise din țară cu un zbor cu destinația Cipru-Turcia, îndreptându-se spre un loc numit Gaziantep. Shepherd a deschis browserul și l-a căutat. Articolul de pe Wikipedia spunea că e un

oraș din sud-estul Turciei. A dat un clic pe harta cuprinsă în articol. Chiar la nord de Gaziantep, la poalele munților Taurus, era un alt oraș, marcat cu o cruce în formă de T: Ruina, localitatea pe care Melisa o desemnase ca loc al nașterii. Se dusese acasă.

Al doilea rezultat era mai recent. Era o cerere pentru o viză temporară de muncă, datată cu doar un an în urmă. Încercase să se întoarcă în Statele Unite, dar cererea ei fusese respinsă. A observat că numele de pe formular era Eroll. Poate că nu se căsătorise, sau poate că o făcuse dar își păstrase numele.

A privit cele două rezultate, două dovezi prețioase ale faptului că ea continua să existe, și a simțit un dor aproape fizic de a fi cu ea. Și-a scos telefonul din buzunar. Aplicația cu numărătoarea inversă era acum instalată pe el și era vizibilă ca imagine de fundal. A privit cum numerele scădeau treptat către zero.

Tot timpul pe care îl pierduse... Cât timp mai avea?

Mesajul de la Kinderman era încă deschis și l-a recitit, simțind ură față de el fiindcă lua totul în joacă în acele momente, când miza era atât de mare. Era ca și cum îl tachina – „Dacă ești destul de deștept, atunci prinde-mă!“ –, un test ingenios ca să afle ce anume știe. Ei bine, și profesorul Douglas stătuse pe un deal privind stelele și iată unde ajunsese. Poate că avea și Kinderman un loc asemănător și se îndreptase într-acolo, atras de instinctul de a se duce acasă. Dar Franklin îl verificase pe Kinderman și nu găsise niciun asemenea loc. „Stau pur și simplu pe un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, așa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului.“ Ce naiba însemna asta? Nu era destul ca să îl ajute să continue. Nu avea timp să caute fiecare observator vechi din lume și apoi să meargă să le verifice cu vagi speranțe că îl va găsi pe Kinderman, când tot ce voia de fapt să facă era să se urce într-un avion și să meargă în sudul Turciei.

Gândul l-a împietrit.

A dat clic pe iconița-fantomă și a căutat repede prin document, căutând al doilea set de rezultate CARBON:

GOBEKLI TEPE

HOME

Lângă primul era și o adresă de internet pe care el a dat clic să-și aducă aminte ce spunea:

> **Göbekli Tepe** în turcă: [gøbekli tepɛ][2] („Dealul Burtos" sau „Dealul Casei"[3]) este un sanctuar Neolitic ridicat pe o creastă muntoasă din sud-estul Anatoliei, în Turcia. Este cea mai veche structură religioasă cunoscută realizată vreodată de om și de asemenea cel mai vechi observator astronomic, construit probabil de tribul protoreligios cunoscut sub numele de Mala. [1] [4]

A dat clic din nou pe harta deschisă mai devreme și a tastat *Gobekli Tepe*. Harta s-a mărit puțin și a marcat o rută din Gaziantep. Era la puțin peste o oră distanță, la est. Ruina era la jumătate de oră distanță spre nord-vest. Shepherd a închis laptopul și a pornit motorul, hotărât și având o destinație clară. Când avea să ajungă acolo, avea să decidă și în ce parte să meargă.

86.

Telefonul a vibrat.

Membrul ordinului Novus Sancti s-a ridicat de pe scaun și a părăsit repede clădirea, răspunzând în clipa în care a ieșit pe ușă în răcoarea zilei.

— Da?

— Arhanghelul este mort.

Vocea domnișoarei Boerman părea tensionată. Pe fundal se auzea zarvă de voci.

— Unde ești?

— La secția de poliție. Mi-au dat dreptul la un apel telefonic, așa că te-am sunat pe tine.

Membrul Sanctus a încuviințat, explorând în gând toate implicațiile acelei vești, mutând iar în mintea lui numeroasele piese de joc, de parcă ar fi rearanjat o tablă de șah.

— Arhanghelul l-a slujit cu folos pe Domnul, la fel și tu. Să nu spui nimic, iar Domnul te va ajuta atât sufletește, cât și bineînțeles, în chestiunea mai lumească a consilierii legale!

A închis, fiindcă nu se simțea în largul lui vorbind pe o linie telefonică deschisă, ce venea dintr-o secție de poliție. A închis telefonul, a deschis carcasa, a scos cartela SIM și apoi a zdrobit-o sub talpa ghetei.

Revenit în clădire, s-a așezat la birou, cu fața luminată de monitorul unui computer. A tastat o parolă și a deschis un program pentru mesaje e-mail. Era un cont online care funcționa în spatele unui lanț *daisy* de rețele virtuale bine pus la punct, astfel încât orice era trimis către el sau din el era imposibil de detectat. A recitit mesajul pe care îl compusese, iar buzele i se mișcau ușor, de parcă rosteau o rugăciune tăcută:

Acesta este un avertisment.
De acest mesaj este atașat un ceas cu o numărătoare inversă, descoperit printre fișierele doctorului Kinderman și ale profesorului Douglas, doi astronomi eminenți care au fost dați dispăruți.
Lumea simte că se apropie ceva. Armatele refuză să mai lupte, zăpada cade în deșert și noi toți simțim cum Duhul lui Dumnezeu se mișcă printre noi, trimițându-ne înapoi acasă pentru a ne pregăti pentru venirea Sa.
Ziua Judecății e aproape. Mai aveți încă timp, dar această numărătoare arată că timpul e măsurat în zile, nu săptămâni. Arătați-I că avem credință încă și pregătiți-vă pentru ce va veni!
Căiți-vă și întoarceți-vă la Domnul cât încă mai aveți timp!
Un prieten,
Novus Sancti

A verificat adresele de pe o listă pe care o întocmise în luni de zile. Conținea contacte directe din fiecare agenție importantă de știri de pe glob și din majoriatea departamentelor pentru relații cu presa ale guvernelor importante din Occident. A verificat din nou numeroasele atașamente: aplicația cu numărătoarea inversă găsită pe laptopul lui Douglas; copii ale ultimelor rapoarte FBI și ale rapoartelor poliției în legătură cu evenimentele de la Goddard și Marshall, astfel încât ei să ia mesajul în serios. Când a fost mulțumit că totul e în ordine, a tastat trei cuvinte în căsuța pentru subiect: „Apocalipsă sau devastare?“

Apoi a apăsat pe *send* și a privit cum mesajul își ia zborul.

87.

Liv și-a venit în simțiri cu un tresărit. Mirosul de citrice era mai puternic acum și era amestecat cu ceva înțepător și uscat care îi ardea gâtlejul. Cineva stătea aplecat deasupra ei, ținându-i o sticlă sub nas și ea s-a întors, ridicând mâna ca să o îndepărteze.

— Hei, ușurel! Ești bine. Nu sunt decât săruri.

Ea a clipit și a privit în ochii blânzi ai doctorului italian.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ai leșinat.

Liv a încercat să se ridice, dar el i-a pus o mână fermă pe umăr și a împins-o înapoi.

— Ar trebui să stai un timp aici, să te odihnești. Ți-am pus o perfuzie cu soluție salină ca să îți mai dăm ceva fluide și e și niște Perfalgan în ea ca să mai scădem temperatura: ajunseseși la patruzeci de grade, și nu e bine. Mi-am permis de asemenea să-ți fur puțin sânge.

A arătat înspre un plasture mic de pe încheietura brațului.

— Cum te numești? a întrebat ea.

— Giorgio Giambanco. Al naibii de greu de pronunțat, nu? Poți să-mi spui George dacă vrei. Tu?

— Liv... Adamsen, a adăugat ea, devenind formală în prezența medicului.

— Bine, domnișoară Adamsen, vorbește-mi puțin despre episodul tău de leșin, a fost brusc sau a venit treptat?

— A fost din cauza căldurii, cred. Am început să simt că am stări febrile, așa că m-am îndreptat către clădire.

El i-a ridicat puțin capul, palpându-i ganglionii.

— Senzație de greață?

— Da, puțin, și mi se părea că pământul se mișcă. Vederea începuse să mi se încețoșeze. Simțeam și un miros... ca de lămâi.

El s-a încruntat, verificându-i tensiunea pe o brățară.

— Când ai observat mirosul?

— Când eram încă afară, deși era mai puternic în interiorul clădirii. De fapt, încă îl simt.

El era pe punctul de a spune ceva, când unul dintre oamenii cei noi a intrat și a lăsat o tavă mică pe măsuță. Conținea două eprubete mici pline cu sânge și o hârtie cu mai multe rezultate scrise de mână. Doctorul i-a aruncat un zâmbet greu de interpretat, care apoi a dispărut. George i-a desfăcut ariciul brățării de tensiune de pe braț.

— Pare a fi epuizare din cauza căldurii extreme, a spus el, întorcându-se către rezultatele analizelor și luând foaia. Trebuie să te relaxezi și s-o iei mai ușor. Fără muncă la demolări în soarele amiezii pentru tine. A studiat rezultatele și s-a încruntat. Ai spus că ai avut senzația de greță?

Apoi a privit-o într-un fel care a făcut-o să se simtă puțin neliniștită.

— Da.

— Ai vomitat vreun pic?

Ea a dat din cap.

— Și ai spus că ai simțit miros de lămâi când te aflai încă în exteriorul clădirii.

— Da, încă simt mirosul.

— Și acest miros îți provoacă de asemenea puțină greață?

— Puțin. Simțea cum o cuprinde panica. Ce se întâmplă? Am o hemoragie craniană sau ceva de felul ăsta? Am citit că unii oameni simt anumite mirosuri înainte să aibă un atac.

— Nu, nu, nu e nimic de felul ăasta. Ceea ce simți e doar un dezinfectant pe care l-am adus cu noi și care e folosit acum pentru a spăla cantina. Are o aromă de lămâie, nu foarte puternică, eu n-o simt deloc. Dar tu ai simțit-o de la mare depărtare, când te aflai încă afară.

Inima lui Liv continua să bată cu putere la gândul că era ceva în neregulă cu ea.

— Există multe lucruri care pot cauza hiperosmie, a spus el într-un fel calm, care nu o ajuta deloc. Ăsta e doar un cuvânt mai pompos pentru un simț dezvoltat al mirosului. Iar analizele tale de sânge confirmă că motivul tău e unul foarte des întâlnit.

Liv s-a relaxat puțin. Cel puțin nu suferea de vreo boală exotică și prin urmare era mai probabil să poată fi tratată.

— Ce am?

El a zâmbit și pielea din jurul ochilor i s-a încrețit.

— Nu e vorba de ceea ce ai, ci mai mult de ceea ce o să ai. Ești însărcinată, domnișoară Adamsen. O să ai un copil.

VI

„Și eu am auzit, dar nu am înțeles și am zis: «Stăpâne, care va fi sfârșitul acestora?»“

Daniel, 12:8

88.

Shepherd a parcat autoturismul Durango și s-a îndreptat spre ghișeul de bilete.

Aeroportul Internațional Charlotte/Douglas era o clădire cavernoasă și obișnuită de tip hangar, și părea cuprinsă de haos atunci când Shepherd a intrat pe ușă. Cozi imense șerpuiau de la fiecare ghișeu de bilete și întreaga clădire vibra din cauza zgomotului și a stresului. O mare parte din gălăgie era produsă de grupurile mari de oameni adunați în fața ecranelor așezate în jurul zonelor de așteptare, iar lui Shepherd i s-a făcut rău când a văzut ce era difuzat.

Era numărătoarea inversă pe care o văzuse la cabana lui Douglas, aceeași care era instalată și pe telefonul lui. Dedesubt, un titlu spunea: NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ PÂNĂ LA SFÂRȘITUL ZILELOR? Un prezentator de știri serios vorbea în fața unei camere în timp ce în spatele lui se derulau imagini – mai multe revolte, mai multe drumuri blocate de coloane de oameni, mai multe orașe întunecate și arzânde, și nu doar în Statele Unite, ci și în marile orașe din întreaga lume, pe măsură ce valul de panică se răspândea. Imaginea s-a schimbat și a apărut epava fumegândă de la Marshall, apoi o fotografie cenzurată a profesorului Douglas atârnând pe peretele din cabana sa și cuvântul „eretic“ luminat lângă el. S-a schimbat și titlul: CE AU VĂZUT EI?

Shepherd s-a îndreptat către unul dintre ghișee, intrând în fața șirului și evitând contactul vizual cu pasagerii care așteptau.

„Chiar așa, oare ce au văzut...“

— Va trebui să așteptați la rând, domnule.

Bărbatul de la ghișeu era slab ca o scândură și avea cele mai groase sprâncene pe care Shepherd le văzuse vreodată la cineva sub cincizeci de ani.

Shepherd și-a fluturat legitimația.

— Treburi guvernamentale.

Slăbănogul a ridicat privirea. Sprâncenele îi accentuau cutele adânci de pe frunte, dovada zilei pe care o avusese.

— În regulă, permiteți-mi doar să mă ocup de acest domn și o să mă întorc imediat la dumneavoastră.

Shepherd a așteptat cât timp domnul respectiv și-a ridicat biletul.

— Acum, domnule, unde trebuie să ajungeți?

— Trebuie să ajung într-un loc numit Gaziantep. E în sudul Turciei.

Sprâncenele s-au arcuit în sus în timp ce degetele funcționarului băteau în tastatură.

— Tot ce pot să vă ofer este un zbor cu escală la Istanbul. Vestea bună e că pleacă chiar peste o oră.

— Atunci așa rămâne.

— Aveți un voucher?

Shepherd a simțit cum sângele i se ridică în obraji.

— Nu. O să plătesc cu cardul.

De obicei, agenții federali care foloseau avioanele de linie aveau bilete plătite în avans sau documente care le autorizau călătoria.

— Aveți bagaj de cală, domnule?

Shepherd a dat din cap. Sprâncenele s-au arcuit din nou a surpriză. Shepherd spera că tipul nu joacă poker pe bani.

Funcționarul a terminat de tastat.

— O mie două sute cincizeci și opt de dolari, domnule.

Ceva s-a zvârcolit în stomacul lui Shepherd când i-a înmânat cardul. Era mai mult decât anticipase și nu știa dacă nu cumva depășea limita de credit. Tipul cu sprâncene ridicate a scanat cardul și s-a holbat la mașina de bilete un timp care a părut o eternitate înainte ca aceasta să înceapă să scoată un țăcănit și să elibereze o chitanță. Shepherd și-a ridicat cardul.

— Îmbarcarea a început deja, poarta numărul douăzeci și doi. Să aveți o zi plăcută!

Shepherd și-a luat pașaportul și biletul de îmbarcare și s-a îndepărtat repede de ghișeu. A trecut de controlul de securitate, vărsându-și conținutul buzunarelor pe o tăviță. Tot ce avea era un telefon, niște mărunțiș și câteva cărți de credit. Avusese și mai puține lucruri în viață, dar nu cu mult.

A trecut prin detectorul de metale și a pus tot în afară de telefon înapoi în buzunarul hainei pe care o împrumutase de la NASA. A tras aer adânc în piept și a format numărul lui Franklin.

— 'Neața. Franklin părea la fel de obosit precum se simțea și Shepherd. Ai ajuns la Charlotte?

— Mda, cam așa. Unde sunteți?

— Conduc spre casă.

— Ați văzut știrile?

— Da. Se pare că până la urmă sfârșitul lumii o să fie difuzat la televizor. Ai vreo veste nouă pentru mine?

Shepherd i-a expus tot ce aflase în ultimele ore. A avut o senzație de eliberare, ca și cum cu fiecare cuvânt pe care îl rostea o greutate i se ridica treptat de pe suflet.

— Am lăsat mașina în parcarea aeroportului, a spus el. Laptopul lui Smith e acolo, la fel și arma lui Williams.

— Nu ești înarmat?

— Nu cred că mi s-ar permite accesul cu arma într-un avion international, ținând cont că nu îi primesc la bord nici pe cei care au sticle mai mari de apă.

— Dacă e o capcană? Dacă Kinderman încearcă să te scoată din joc? Te-ai gândit măcar la asta?

— Nu e vorba doar de Kinderman, a spus Shepherd și a tras aer în piept de parcă ar fi fost pe punctul de a plonja în apă de pe o trambulină de la mare înălțime. Nu v-am mai povestit despre cei doi ani ai mei în care...

— Nu ești obligat să-mi spui dacă nu…

— Am fost un om fără adăpost. A expirat aerul și și l-a imaginat alunecând, purtându-i mărturisirea cu el. Când finanțările pentru NASA au fost oprite, am rămas destul de repede fără bani. Am renunțat la școală, nu mai aveam un acoperiș deasupra

capului, nici o familie, nici un loc de muncă. Eram destul de deprimat de cum ajunsese viața mea, și asta m-a dărâmat rapid. E o spirală descendentă și, cu cât ajungi mai jos, cu atât îți pasă mai puțin. Și nici celorlalți nu le pasă. E uimitor cât e de ușor să aluneci printre crăpături și să ajungi în stradă. Iar apoi devii invizibil.

— Și cum ai ieșit din asta?

— Cu ajutorul Melisei. M-ați întrebat cine e. Lucra pentru o organizație de caritate, aici, în State, cu un fel de viză pentru bursieri. M-a găsit în subsolul împuțit al unei clădiri din Detroit, împreună cu tot felul de drogați, bețivi și utilizatori de amfetamină. Eu nu beam decât alcool, ceea ce e chiar mai patetic dintr-un anumit punct de vedere. Nu eram nici măcar un ratat în adevăratul sens al cuvântului. Într-o zi dormeam după o beție când a apărut un înger, întrebând de Annie. Annie era o adolescentă fugită de acasă, care făcea trotuarul ca să aibă bani de marfă și ca să-și țină peștele fericit. Era de asemenea însărcinată în opt luni. Melisa făcea parte din programul pentru sănătatea femeilor, pregătindu-se să devină moașă și făcând voluntariat în timpul liber. Annie nu fusese la control, iar Melisa venise în subsolul ăla mizerabil doar pentru că era îngrijorată pentru ea. Era nevoie de ceva curaj. Oricum, am găsit-o pe Annie inconștientă, întinsă pe o saltea pătată dintr-o încăpere mai mică a subsolului, pe care unii o foloseau din când în când pentru a întreține relații sexuale. Motivul pentru care nu respectase programarea era că intrase în travaliu și recursese la tranchilizantul ei preferat. Era inconștientă, cu acul încă în braț, iar copilul era pe punctul de a se naște. Melisa era incredibilă. Nu-i judeca deloc pe ceilalți și nu avea niciun pic de dezgust față de ceea ce făcea sau de locul în care se afla, pur și simplu s-a apucat de treabă și a adus copilul ăla pe lume. Și când s-a născut, ceva atât de mic și de perfect și de nou în mijlocul mizeriei ăleia, mi-a fost rușine.

A tras adânc aer în piept, în timp ce amintirile i se derulau repede și dureros.

— O ajutam să curețe copilul, când a sosit iubitul – un nenorocit pe nume Floyd, care se menținea în formă împărțind bătăi femeilor pe care le prostitua și oricui îi stătea în drum. A

văzut copilul și ne-a zis să plecăm. Melisa a refuzat. Nu știu dacă Floyd avea de gând să-l omoare și s-o trimită pe Annie înapoi pe străzi să câștige bani, sau poate avea deja un cumpărător – totul are o valoare pe stradă, chiar și un nou-născut.

Shepherd se uita la mulțimea de pasageri, dar în mintea lui era din nou în acel subsol, cu mizerie, ambalaje de mâncare și sticle goale pe podea și cu un poster decolorat cu „Apocalipsa acum“ bătut în perete – avea pe el un soare portocaliu care nu lumina nicicum acel loc întunecat.

— Melisa a refuzat să se miște. Floyd a scos un cuțit. Auzisem că era cunoscut pentru că ciopârțise fețele fetelor care îl contraziceau așa că am reacționat, am luat o sticlă de pe podea și am aruncat-o în el. L-am nimerit în tâmplă, destul de tare. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam deasupra lui, imobilizându-i brațele cu genunchii, cu altă sticlă în mână. Știam că dacă-l las să se ridice o să mă omoare și o s-o omoare cel mai probabil și pe Melisa, așa că am continuat pur și simplu să-l lovesc cu ea. Cred că la un moment dat sticla s-a spart și i-a tăiat gâtul. Nici măcar nu mi-am dat seama. Era foarte mult sânge, ca și cum cineva deschisese un robinet. Nu-mi mai amintesc ce s-a-ntâmplat după aia, dar cumva Melisa ne-a scos pe toți de-acolo. Ne-a dus la adăpostul unde lucra și ne-a curățat. Eu voiam cu tot dinadinsul să mă predau, dar nu m-a lăsat. A spus că fusese un accident, legitimă apărare, și c-ar trebui să aștept până vine poliția să mă caute.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Franklin, n-au mai venit niciodată.

— Bănuiesc că un ticălos mai puțin pe străzi nu înseamnă cine știe ce anchetă. Așa că am rămas la adăpost și am început să-mi revin. Am renunțat la băutură, am intrat în programul cu doisprezece pași, am început să țin cursuri de utilizare a calculatorului și să fac rețele și site-uri pentru organizație, doar ca să mă fac util și să am motive să rămân pe-acolo. Numai Dumnezeu știe cum, dar eu și Melisa am sfârșit prin a ne îndrăgosti. Probabil pentru că aveam acel secret în comun, ceea ce a creat o anumită intimitate, și lucrurile au pornit pur și simplu de la asta. Halal primă întâlnire! Am ținut totul secret din cauza tatălui ei. El era

doctorul care conducea proiectul. Era un musulman strict, și nu cred că ideea de a avea drept viitor ginere un fost om al străzii necredincios i-ar fi plăcut prea tare. Oricum, lunile au trecut, iar viza Melisei era pe punctul de a expira, așa că i-am cerut să se mărite cu mine – nu din cauza vizei, ci pentru că o iubeam cum nu mai iubisem pe nimeni până atunci, și nici de atunci încolo. Plănuisem totul, aveam de gând să fugim pur și simplu și să ne căsătorim. Apoi, cu câteva zile înainte de plecarea stabilită, s-a întâmplat ceva. Privind în urmă, trebuia să știu că ceva e în neregulă. Tatăl ei m-a chemat în birou într-o după-amiază târzie, a spus că are o treabă pentru mine. În cealaltă parte a orașului mai era o organizație pentru oamenii străzii cu care el lucra, și lor le căzuse rețeaua sau ceva de genul ăsta și aveau nevoie de cineva care să o repare urgent. Era o oră târzie, traficul era intens, dar m-am dus oricum – orice ca să câștig bile albe în fața viitorului meu socru. Când am ajuns, tipul de acolo nu știa nimic despre asta, așa că am făcut cale-ntoarsă. Până să mă întorc, cu tot traficul până la adăpost, toată strada fusese blocată. Fusese un fel de incident. Cineva aruncase bombe cu petrol înăuntru și toată clădirea explodase. Erau și sloganuri rasiste pe ziduri – „Teroriști“ –, ură exacerbată post 11 septembrie. Am încercat să-i găsesc pe Melisa și pe tatăl ei, am verificat în spitale și peste tot, dar dispăruseră. La început am crezut că sunt speriați și se ascund undeva. Dar după ce au trecut săptămâni și apoi luni fără un cuvânt m-am gândit că Melisa s-a răzgândit cu privire la căsătoria cu mine și la traiul într-o țară care părea să urască atât de orbește islamul. Am făcut tot ce-am putut s-o găsesc, dar poliția n-a fost interesată. Tehnic vorbind, nu erau persoane dispărute și era ceva suspect în legătură cu incendiul. Spuneau că e o escrocherie cu asigurarea.

— Așa că te-ai înscris în FBI ca să vezi dacă poți s-o găsești pe cont propriu?

— Parțial. Tot ce i-am spus lui O'Halloran era de asemenea adevărat. Chiar simt că am o datorie față de țara mea pentru tot ce a făcut pentru mine.

La celălalt capăt al liniei, l-a auzit pe Franklin trăgând adânc aer în piept.

— Știi că uneori oamenii dispar pentru că vor. Sau dispar pentru că sunt morți.

— Nu cred că e moartă. Acum ceva timp m-ați întrebat ce înseamnă „acasă“ pentru mine. Ei bine, nu e un loc, e o persoană, e Melisa. Ea e locul în care încerc să ajung, și dacă ar fi moartă, nu cred c-aș mai simți asta. Chiar dacă nu mă iubește, chiar dacă nu m-a iubit niciodată, eu tot o iubesc și vreau doar să știu că e în siguranță. Vreau doar să știu că e bine.

Shepherd s-a uitat la panoul de plecări și a văzut cuvintele „Ultimul apel“ lângă numărul zborului său.

— Trebuie să plec, agent Franklin, o să vă sun dacă găsesc ceva util!

— Ai grijă de tine, agent Shepherd! Sper să găsești ceea ce cauți. Și dacă se-ntâmplă să-l găsești pe Kinderman și lumea chiar urmează să se spargă într-un milion de bucățele, atunci fă-mi o favoare, ține totul pentru tine. M-am răzgândit, aș prefera să nu știu.

89.

Gabriel a fost trezit de sunetul unui clopot care se tânguia în întuneric. A deschis ochii și a numărat bătăile, zece la număr, deși era posibil să mai fi fost altele înainte. Era seară când doctorul Kaplan începuse să îi ia sânge. Acum era întuneric, iar camera era luminată doar de aparatele de monitorizare la care era conectat.

S-a întins în pat și a descoperit că brațele și picioarele îi erau încă strâns legate de acesta.

— Alo?

Vocea i s-a stins în întuneric. Sigur era mai târziu de ora zece dacă era atâta liniște. Probabil că îi duseseră sângele în laboratorul principal și îl lăsaseră să se odihnească, legat în propria închisoare.

A ascultat zgomotele din cameră: bipăitul slab al aparatului care îi contoriza ritmul cardiac, șoaptele ventilatoarelor care mențineau circuitele reci și bufnitura înceată a unei uși care a părut în același timp apropiată și depărtată, când ecoul a răsunat prin labirintul muntelui. A privit în spate spre fereastră – unica lui legătură cu lumea de afară – și a simțit un fior rece. Era cineva acolo, un călugăr care stătea în ușa care ducea spre dormitor. Era prea întuneric să îi vadă fața, dar Gabriel putea să deslușească masca chirurgicală albă care o acoperea în partea de jos, iar deasupra ei, lentilele unei perechi de ochelari reflectau lumina existentă în cameră, dând impresia că ochii omului strălucesc. Aparatul care îi monitoriza bătăile inimii a început să bipăie mai rapid, iar Gabriel a încercat să se calmeze concentrându-se asupra respirației.

— Bună seara, a spus, de parcă ar fi întâlnit pe cineva la o plimbare. Te-ai procopsit cu tura de noapte?

Silueta nu a spus nimic, holbându-se la el cu ochii ei sticloși. Privirea lui cercetătoare, faptul că apăruse pe furiș și că nu îi răspunsese când strigase, toate acestea s-au combinat și au pornit alarma în mintea lui Gabriel. Și-a încordat brațele, încercând legăturile. Prea strânse. Poate că ar fi putut să iasă din ele, dacă ar fi avut timp, dar instinctele îi spuneau că nu are.

— Ai venit să mai iei sânge? a spus, improvizând. Au spus c-o să se-ntoarcă la următoarea bătaie de clopote...

Și-a mișcat brațul drept, cel aflat mai aproape de siluetă, cel de care ar fi avut nevoie pentru a se apăra în caz de nevoie. S-a înclinat, doar puțin. A încercat să îndoaie brațul, cu răsuflarea tăiată, iar aparatul care îi monitoriza inima a luat-o din nou la goană. S-a înclinat puțin mai mult, dar încă nu era destul.

— Cum te numești? a întrebat el, trăgând aer în piept și încercând din nou să își elibereze brațul.

— N-o să-ți dau putere asupra mea oferindu-ți numele meu.

Vocea bărbatului era șoptită și plină de răutate.

— Treaba ta. Numele meu e Gabriel.

— Știu cine ești.

S-a apropiat.

Gabriel s-a încordat. A văzut un obiect ascuțit în mâna bărbatului. S-a uitat în jur după ceva cu care să se apere în caz că reușea să își elibereze mâna. Singurele lucruri la care putea să ajungă erau firele care îl conectau la aparatele care îi înregistrau acum anxietatea crescândă.

A mai încercat pentru ultima dată să își elibereze brațul, dar fără folos. S-a uitat la ochii bărbatului și a făcut singurul lucru de care era în stare. Și-a desfăcut clama de pe deget.

O alarmă ascuțită a spintecat tăcerea.

— Teoretic, doar ce am murit, a spus Gabriel. Medicii o să sosească alergând aici pentru a-mi reporni inima.

Privirea bărbatului s-a îndreptat spre ușă și înapoi spre pat.

— Atunci roagă-te să se miște repede! a zis acesta și s-a aruncat spre el, iar metalul lamei a străfulgerat întunericul.

Gabriel l-a privit cum se ridică, expirând cât de mult putea pentru a crea un spațiu cât mai mare în interiorul coconului creat de legăturile sale, apoi, când s-a năpustit, s-a împins cu putere în lateral. Mișcarea a fost îndeajuns de puternică pentru a

face patul să trepideze și a-l mișca câțiva centimetri, astfel încât lama a nimerit într-o parte a pieptului său, și nu în inimă, unde țintise, tăind în carne și dezvăluind o coastă înainte de a se înfige în saltea.

Gabriel a simțit cum durerea îl arde într-o parte, dar a alungat-o din minte, rămânând concentrat. Înjunghierea îl adusese pe călugăr cu capul lângă al său, și a profitat de șansă, scuipându-l drept în față. Călugărul s-a retras, scoțând cuțitul din saltea, prea șocat ca să îl ridice din nou.

— Am o formă mutantă a infecției, i-a strigat Gabriel, căci cuvintele erau singurele lui arme, inofensivă pentru mine dar mortală pentru ceilalți. De-aia mă țin aici. Ai aproximativ treizeci de secunde să te ștergi sau o să mori în mai puțin de o zi.

Călugărul a dus o mână la față, dar nu a îndrăznit s-o atingă. Printre tânguirile alarmei cardiace se auzeau și pași alergând. Călugărul l-a mai privit o dată pe Gabriel, apoi s-a întors și a fugit din cameră, îndreptându-se spre dormitorul și baia de dincolo.

Gabriel simțea cum sângele se scurge din el și formează o baltă pe saltea și s-a întrebat dacă îi mai rămăsese ceva. Ușa principală s-a deschis furtunos, și Athanasius a dat buzna, urmat de Thomas, Kaplan, și alți câțiva.

— Cineva tocmai a încercat să mă omoare, a spus Gabriel, mijind ochii la aprinderea luminilor. A intrat pe-acolo.

O bufnitură puternică a răsunat din dormitor, iar Athanasius a fugit într-acolo.

— A intrat pe scara secretă, a spus, dispărând după el. Ușa e încuiată, a strigat din dormitor, sigur are o cheie!

A reapărut, și-a coborât privirea spre sângele care se îmbibase legăturile lui Gabriel și apoi s-a întors spre părintele Thomas, rostind un singur cuvânt, cu atâta obidă, încât a sunat ca un blestem :

— Malachi !

90.

Shepherd a sosit printre ultimii la poarta de îmbarcare, dar a fost printre primii la urcarea în avion. Tipul cu sprâncenele îi oferise se pare prioritate la îmbarcare, o altă plecăciune în fața puterii legitimației.

Și-a găsit locul – lângă aripă, la fereastră – și s-a așezat recunoscător. A tras oblonul, fiindcă soarele îi bătea în ochi, și a ascuns telefonul în palmă, închipuindu-și că mai avea vreo zece minute până când cineva avea să îl oblige să-l închidă. Folosise timpul în care stătuse la coadă la poarta de îmbarcare încercând să găsească un număr de telefon al poliției locale din Ruina. Faptul că era agent FBI îi dădea un avantaj pe care avea de gând să îl folosească cât mai putea. Mai devreme sau mai târziu avea să răspundă la întrebări ale superiorilor lui legate de căutările în BDPD și de motivele pentru care continuase să urmeze piste în loc să le raporteze. Putea să fie oricând descoperit, ceea ce însemna că trebuia să stabilească o legătură cât mai avea încă acces la informații și ceva influență.

A deschis pagina web a secției de poliție a orașului Ruina și a format numărul. Cineva a răspuns pe un ton rapid, formal – tonul îl înțelegea, dar limba nu.

— Vorbiți engleză?

— Puțin.

— Numele meu e Joseph Shepherd, sunt agent special în Biroul Federal de Investigații al Statelor Unite. Pot să vorbesc cu ofițerul însărcinat cu relațiile internaționale?

— Un moment, vă rog!

O muzică greu de descris a început să îi răsune în urechi – apelul era pus în așteptare –, iar el i-a privit pe ceilalți pasageri care se îmbarcau. Aveau cu toții pielea întunecată și părul brunet,

probabil turci care se întorceau în locurile natale ca răspuns la impulsul de merge acasă, s-a gândit el.

— Subinspector Kundakçi la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Shepherd i-a spus tot ce aflase despre Melisa, fără a dezvălui adevăratul motiv pentru care o căuta. A adăugat și niște detalii despre jurnalista dată dispărută, Liv Adamnsen, sugerând că ar putea exista o legătură între ele. Avea nevoie de un motiv plauzibil pentru care suna din partea unei agenții americane ca să întrebe de un cetățean turc, iar aceea fusese cea mai bună idee care îi venise. I-a lăsat numele și numărul de telefon și a închis chiar în momentul în care o însoțitoare de bord se îndrepta către el – pe chipul ei portocaliu și mult prea fardat se citea dezaprobarea.

— Trebuie să închideți toate dispozitivele electronice și să aveți oblonul ridicat până după decolare, domnule!

A continuat să meargă de-a lungul culoarului căutând și alte încălcări ale regulilor. Shepherd și-a închis telefonul, a ridicat oblonul și a întors capul fiindcă soarele îl bătea drept în ochi. Era epuizat, iar nervii îi erau întinși la maximum după ziua incredibilă pe care o avusese. Fusese aruncat în aer, traversase șase state folosind diferite mijloace de transport, descoperise cadavrul mutilat al unui om pe care îl cunoscuse personal și aflase că iubirea vieții lui e încă în viață. Zborul către Istanbul dura aproape nouă ore, și el plănuia să doarmă cât de mult putea.

A închis ochii și s-a gândit la firele roșii care se întindeau tot mai tare, trăgându-l către ea. A zâmbit și s-a așezat confortabil în scaun, neîndrăznind să îl încline de teamă că va stârni mânia însoțitoarei de bord. A adormit înainte ca motoarele să fi pornit. Nu i-a văzut pe singurii americani, un bărbat și o femeie, care s-au mai urcat în avion și au ocupat niște locuri la zece rânduri distanță de el. Înainte să se așeze, ea s-a mai uitat spre el încă o dată, observând prezența bărbatului pe care îl văzuse prin lunetă, apoi s-a așezat pe scaun și și-a odihnit capul pe umărul bărbatului, căutând să stea cât mai comod în timpul lungului zbor spre Turcia.

91.

Athanasius și părintele Thomas au ajuns la capătul de sus al scărilor și s-au oprit, ascultând întunericul neclintit al încăperilor din partea de sus a muntelui. Până să ia Athanasius torțele și cheia către scări, Malachi avea deja un avantaj de cinci minute în fața lor.

— O să ajungă în bibliotecă cu mult înaintea noastră, a spus Thomas cu răsuflarea tăiată, și o să încuie sala de lectură după el.

Athanasius a încuviințat.

— Ar trebui să ne îndreptăm către intrarea principală, e mai aproape. Cât de repede crezi că poți forța intrarea?

— Dacă nu te deranjează c-o să declanșăm câteva alarme, ar trebui să fie ușor.

— Cred că a trecut vremea demult să ne mai ascundem, a spus Athanasius și a început să coboare.

Le-a luat zece minute să coboare pe scările întortocheate și să ajungă la bibliotecă. Athanasius s-a sprijinit de perete, bucurându-se de răceala stâncii în timp ce Thomas a deșurubat cu briceagul scanerul pentru palmă de pe perete, a desfăcut două fire și le-a unit.

Ușa a glisat cu un șuierat și cu o pufnitură de aer, ceea ce arăta că presiunea pozitivă din mediul controlat al bibliotecii era încă activă. Era proiectată să țină sporii de mucegai și alte elemente nedorite departe de aerul care încojura prețioasa colecție de texte. Era de asemenea un mod eficient de a încetini pătrunderea în bibliotecă a infecției pe calea aerului. Malachi cu siguranță alegea atent căror elemente moderne să le întoarcă spatele.

Thomas a făcut un pas și a ridicat privirea, pregătindu-se pentru sunetul strident al alarmei contra intrușilor.

— Probabil a dezactivat senzorii de mișcare, a spus el când nu s-a auzit nimic. De-aia nu funcționează luminile.

Ahanasius a trecut pe lângă el, îndreptându-se către colecția principală. Era o experiență stranie să meargă prin bibliotecă fără cercul obișnuit de lumină. Razele torțelor îi dezvăluiau acum mult mai mult decât văzuse vreodată. Lumina care te urmărea îți permitea de obicei să zărești doar părticele izolate, astfel că în acel moment îl întrista profund să o vadă în totalitatea ei, cu vastele rafturi pline de toate gândurile mărețe pe care le avusese vreodată omenirea: era ca și cum ar fi descoperit o balenă ținută prizonieră într-un acvariu, când ea era obișnuită să aibă tot oceanul la dispoziție.

— Sălile de lectură, a spus Thomas, ridicând torța.

Athanasius a ajuns la ușa sălii de lectură a călugărilor Sancti și a învârtit mânerul.

— E încuiată. Crezi c-a trecut deja pe aici?

Ceva s-a prăbușit pe podea în depărtare, dându-le astfel răspunsul la întrebare, iar ei s-au grăbit într-acolo. Zgomotul a continuat în timp ce ei își croiau drum prin bibliotecă. Părea o creatură imensă care se mișca greoi pe întuneric, lovindu-se de toate în drum. Au intrat în camera următoare și au descoperit de unde venea zgomotul. Erau cărți peste tot, aruncate la grămadă de pe rafturi, împrăștiate pe podea. Era ca și cum o bandă de vandali răscoliseră locul, scoțând tot de pe rafturi și făcând paginile bucăți.

— De ce face asta? a întrebat Thomas. Nimeni nu iubește biblioteca mai mult decât Malachi. N-are niciun sens.

— Nu cred că mai e în toate mințile. Cred că lumea lui s-a prăbușit, iar ăsta e felul în care se manifestă el.

Au trecut de un colț și au zărit o lumină în față, venind din interiorul Criptei Revelatio.

— Malachi! a strigat Athanasius. Nu vrem decât să stăm de vorbă!

A stins torța și a înaintat încet pe coridor către lumină; încăperea de dincolo de arcadă se dezvelea treptat privirii. Era

într-un haos și mai mare decât restul bibliotecii, cu cărți și grămezi de hârtii revărsându-se prin ușă pe coridor.

— Nu e decât o singură ieșire de aici, Malachi ! Ai ajuns la capăt. Dacă nu ieși tu, atunci o să intrăm noi.

— Stați departe ! a bubuit vocea lui Malachi din încăpere.

— Am venit aici doar să vorbim. Vrem să te ajutăm, dar trebuie să înțelegem : ce ai citit pe Harta Stelară de i-ai făcut asta iubitei tale biblioteci și ai încercat să iei viața unui om ?

— Acela nu este un om.

Athanasius i-a aruncat o privire lui Thomas, care își croia încet drum pe cealaltă parte a tunelului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Malachi, spune-ne ce-ai citit !

— Nu contează, oricum e prea târziu. Ar fi trebuit să mă lăsați să-l ucid până nu devine prea puternic.

Athanasius a ajuns la marginea arcadei și a aruncat o privire în încăpere. Era un dezastru, ordinea perfectă a bibliotecii transformată acum într-o scenă de haos, cu rafturi pe jumătate goale și podeaua inundată de hârtii și de pergamente, ca vizuina unui rozător uriaș. Malachi stătea în centru, în spatele unui birou pe care erau stivuite și mai multe hârtii, iluminat de un șir de lumânări aprinse.

— Spune-mi ce-ai citit, Malachi ! Hai s-o examinăm împreună și poate c-o să vedem ceva diferit în ea.

Malachi a ridicat privirea, iar ochii din spatele lentilelor erau imenși.

— Te-nșeli, a spus el, luând o lumânare și aprinzând-o. Te-ai înșelat în tot timpul ăsta : te-ai înșelat când ai modernizat Citadela, te-ai înșelat când ai permis civililor să intre în munte.

Fitilul s-a aprins, iar el a întors lumânarea invers până când flacăra a devenit mai puternică.

— Și te-ai înșelat când ai spus că există o singură ieșire de aici.

A dat drumul lumânării pe un teanc de hârtii, iar focul a izbucnit cu un șuierat. Athanasius a sărit să îl stingă cu picioarele, dar Malachi s-a ridicat repede răsturnând în același timp

masa, dărâmând șirul de lumânări pe alte grămezi de hârtie uscată pentru a crea un perete de flăcări.

Părintele Thomas a ridicat privirea la tavan, așteptându-se ca sistemul de dioxid de carbon să se activeze și să înăbușe focul. Dar nu s-a întâmplat nimic. Malachi îl dezactivase și pe acela. Părintele Thomas l-a înșfăcat pe Athanasius și l-a tras înapoi.

— Trebuie să ieșim de-aici!

— Și te-nșeli de asemenea crezând că m-ai oprit! a strigat Malachi după ei din infern, cu fumul ridicându-se în jurul lui în timp ce sutana îi lua foc. Există mai multe feluri de a ucide un demon!

92.

Athanasius a mers cu spatele, clătinându-se spre intrare, nevenindu-i să creadă oroarea la care tocmai asistase. Fumul gros umplea deja aerul, iar incendiul din Cripta Revelatio se împrăștia, aprinzând pagini din cărțile răsturnate de-a lungul coridorului, pregătite.

— Fugi ! a strigat Thomas.

— Dar Malachi... a zis Athanasius.

— Malachi e pierdut, dar trebuie să facem ce putem ca să salvăm bibioteca !

A lovit cu piciorul o grămadă de cărți, încercând să facă un gol în care focul să se întrerupă, dar erau prea multe hârtii împrăștiate și flăcările se propagau cu repeziciune.

— Presiunea pozitivă alimentează focul ! a strigat Thomas. Trebuie să ne-ntoarcem în camera de comandă și să pornim extinctoarele înainte să sară totul în aer !

S-au îndepărtat împleticindu-se, simțind dogoarea în spatele lor și gustul de fum în gură. Intrarea principală era la o distanță de cincisprezece minute de mers, poate la cinci minute de alergat, dar erau epuizați amândoi, iar Athanasius era și în stare de șoc în urma evenimentelor la care asistase. Nu putea să își scoată din minte imaginea lui Malachi cu ochii sticlind triumfători, aproape în extaz în timp ce începea să ardă.

Au dat colțul și Athanasius a simțit cum aerul rece îl învăluie în timp ce alerga printre troienele de pagini smulse care împânzeau camera Bibliei. Tușea din pricina fumului. A riscat să privească înapoi. Flăcările nu cuprinseseră camera. Putea să vadă strălucirea focului, însă acesta era încă limitat la coridorul precedent. Poate că aveau totuși o șansă să îl stingă.

Chiar în clipa în care i-a trecut prin minte acest gând, o făptură desprinsă parcă din iad a dat buzna pe ușă picurând foc din brațele întinse în timp ce alerga țintă spre ei ;a ajuns la jumătatea dinstanței înainte să se împiedice și să cadă peste o grămadă de pagini rupte și Biblii care au luat imediat foc. În câteva secunde, întreaga cameră era cuprinsă de flăcările care aspirau lacome aerul și suflau un fum gros. Au luat-o la fugă, orice gând de oboseală evaporându-se în fața groazei. Focul aproape că ținea pasul cu ei, sărind din raft în raft și dintr-o cameră într-alta, mugind la picioarele lor ca un prădător hămesit cu mireasma sângelui în nări.

Au ajuns la sălile de lectură și au început să bată nebunește la uși, trezindu-i pe cei câțiva purtători de pelerine negre care mai locuiau acolo.

— FOC ! au strigat amândoi, izbind în ușa următoare. Alergați spre ieșire !

Pelerinele negre au ieșit adormite și uluite. Câțiva, simțind nevoia de a-și proteja domeniul, au văzut incendiul și au început să alerge către el.

— E prea târziu ! a strigat Athanasius în urma lor, arătând spre Thomas care se afla deja la ușa camerei de comandă. O să repornim extinctoarele ! Trebuie să ieșiți și să-i avertizați pe ceilalți despre ce s-a-ntâmplat aici !

Athanasius l-a urmat pe Thomas în camera de comandă și l-a găsit stând în mijlocul ei, privind țintă panourile zdrobite și ecranele sparte. Nu puteau să pornească repede sistemele împotriva incendiilor, Malachi avusese grijă de asta.

Athanasius l-a tras pe Thomas de braț, târându-l afară din camera de comandă, spre intrare. Ușa către camera etanșă era încă deschisă și un curent continuu de aer trecea prin ea, aspirat parcă de incendiul uriaș care devora biblioteca. Pelerinele negre plecaseră deja, iar focul ajunsese aproape de intrare – se extindea ca o mică expozie, distrugând biblioteca bucățică cu bucățică. Thomas a bâjbâit pe perete, acolo unde fusese scanerul, a găsit firele pe care le desfăcuse mai devreme și le-a unit din nou chiar în clipa în care fumul i-a ajuns și s-a revărsat pe ușă. Firele au scos scântei, iar ușa a glisat închizându-se, despicând fumul și întrerupând zgomotele incendiului.

— O să fie de ajuns? a întrebat Athanasius, înecându-se.

— Doar pentru un timp.

Thomas a ridicat capacul celui de-al doilea scaner și a desfăcut repede alte fire, scurtcircuitând și al doilea sistem. O a doua ușă s-a închis, eliminând complet sunetul incendiului. Athanasius a privit prin ferestrele celor două uși. Focul ajunsese la intrare și șerpuia pe birou, aruncând lumini portocalii de Halloween peste tot în jur. Era ca și cum ai fi aruncat o privire direct în iad.

— Trebuie să ieșim de-aici, a spus Thomas. Când o să cedeze ușile, întreg muntele o să se transforme într-un uriaș șemineu și toate coridoarele o să fie inundate de fum.

Athanasius și-a amintit ce spusese Malachi, că există mai multe feluri de a ucide un demon. Acela fusese planul lui. Dar uitase un singur lucru.

— Vino cu mine! a spus, grăbindu-se pe coridor. Știu unde o să fim în siguranță.

Grădina era tăcută și întunecată atunci când prima targă a răsărit din întuneric. Copacii dispăruseră toți, arși odată cu cadavrele, iar umbrele tremurau pe zidurile înalte luminate de razele lunii; primele coloane de fum apăruseră deja din interiorul muntelui, ca și cum vechiul vulcan din interiorul craterului s-ar fi trezit și ar fi început să fiarbă iarăși.

— Ar trebui să ne așezăm chiar în centru, în caz că apar căderi de pietre.

Tot mai multe tărgi ieșeau din munte și începeau să se adune în șiruri ordonate în mijlocul grădinii, ca ouăle dintr-un mușuroi distrus. Toată lumea lucra în tăcere, ca să îi salveze pe cei care nu aveau cum să se salveze singuri. De-abia după ce și ultima targă a fost adusă în aerul răcoros al nopții s-au gândit să se oprească pentru a evalua situația și a face o numărătoare. Lipseau numai cinci oameni, Malachi și cei patru doctori care aleseseră să rămână în apartamentul Abatelui, costumele protejându-i de fum, iar dorința de a-și continua munca fiind mai importantă decât teama de incendiu.

Athanasius s-a plimbat printre șirurile de paturi, uluit de cât de tăcuți deveniseră toți. În catedrală, sunetul suferinzilor devenise ceva aproape palpabil. Afară, cele câteva gemete care scăpau de pe buzele crăpate ale celor legați de paturi pluteau în sus, amestecându-se cu fumul în drum spre rai. Exista un sentiment de libertate acolo în grădină, puteai să închizi ochii și să-ți imaginezi cum dispar zidurile. Athanasius a închis ochii, imaginându-se undeva departe, foarte departe de acolo, în timp ce peste tot împrejur lumea sa continua să ardă.

93.

Aeroportul Internațional Gaziantep era înțesat de oameni și zgomotos. Era o căldură înăbușitoare. Shepherd a pășit în el simțind că a aterizat pe o altă planetă.

Își verificase telefonul în zona de așteptare din Istanbul, dar polițistul căruia îi lăsase un mesaj nu îl sunase încă înapoi. În zborul scurt către Gaziantep dormise iarăși, deși i se păruse că nu durase decât o clipită.

Acum stătea la rând, iar sudoarea i se scurgea pe sub cămașă și jachetă, dar nu numai din cauza căldurii. Și-a scos iar telefonul din buzunar. Peste capetele oamenilor din fața lui a zărit un ofițer înarmat care stătea în spatele ghișeului pentru pașapoarte – uniforma lui neobișnuită îi arăta lui Shepherd cât de departe se afla de jurisdicția sa. Ușile care se deschiseseră până atunci la simpla fluturare a legitimației aveau să rămână ferm închise acolo. Dar dorul pe care îl simțea, cel care îl trăgea către Melisa, era atât de puternic încât devenise aproape dureros. Știa că ea se află în acel oraș și că exact acolo trebuia să se afle și el.

Telefonul a prins semnal și a început să îi vibreze în palmă. Numărătoarea inversă mergea încă pe ecran, numărul devenind mult mai mic decât fusese, iar el avea un mesaj audio de la un număr blocat. A sunat la căsuța poștală și a ridicat telefonul la ureche, inima bătându-i atât de tare încât se întreba dacă o să mai audă ceva.

Mesajul era scurt – o voce de bărbat cu un accent puternic, dar vorbind limba engleză: „Bună ziua, numele meu este Davud Arkadian. Sunt inspector la poliția din Ruina. Numărul dumneavoastră mi-a fost trimis împreună cu numeroasele solicitări pe care le-ați făcut. Am niște informații pentru dumneavoastră,

dar ar fi mai bine dacă am sta de vorbă. Vă rog, sunați-mă când primiți mesajul."

I-a înșirat un număr de telefon, iar Shepherd s-a scotocit prin buzunare după un pix cu care să îl noteze pe mână și apoi l-a copiat în telefon, adăugând codul internațional pentru Turcia. Apelul avea să fie trimis înapoi în State înainte să se întoarcă din nou acolo și avea să îl coste probabil în jur de o sută de dolari pe minut. Dar avea să își facă griji pentru asta dacă avea să mai trăiască destul cât să primească factura.

A auzit în ureche un sunet de apel, amestecat cu bătăile puternice ale inimii sale. A recunoscut numele inspectorului din ziarele pe care le găsiseră acasă la Kinderman. Fusese împușcat în timpul anchetării morții călugărului și avusese legături cu americanii dispăruți ale căror nume Shepherd le folosise ca să confere ceva greutate cererii sale de informații despre Melisa. Acum era posibil ca propriul subterfugiu să îi stea în cale și să fie nevoit să asculte un raport detaliat despre cineva care nu îl interesa aproape deloc.

— Alo?

— Bună ziua. Sunteți inspectorul Arkadian?

— Da.

— Agentul Shepherd la telefon. De la FBI.

— O, da, vă mulțumesc pentru telefon. Îmi cer scuze pentru ora târzie.

Shepherd a privit ziua strălucitoare de afară.

— Nu sunt în State. Doar ce am aterizat în Turcia.

A urmat o pauză pe linie.

— Ați spus că aveți niște informații, a început Shepherd.

— Da.

— Despre cine?

— Despre Melisa Eroll în principal.

Shepherd a simțit că îi îngheață sângele în vine și a trebuit să tragă adânc aer în piept să-și revină. A ridicat privirea și l-a văzut pe ofițer încruntându-se în direcția lui. Lângă capul lui se afla un semn cu imaginea unui telefon mobil tăiată cu o linie și ceva scris în turcă; cu siguranță însemna „Fără telefoane".

— Ascultați, a spus Shepherd, brusc panicat că singura lui legătură cu Melisa avea să dispară. Pot să vă sun din nou în câteva minute?

— Unde sunteți mai exact?

— La Aeroportul Gaziantep, o să ajung imediat la ghișeul pentru controlul pașapoartelor.

— Notați-vă!

Arkadian înșira deja indicații de drum, pe care Shepherd le-a mâzgălit în palmă, sub numărul de telefon. Ochii i se mișcau întruna, de la mesaj la ofițer.

— Da-ți-i indicațiile astea unui șofer de taxi și spuneți numele meu când ajungeți la prima baricadă! a spus Arkadian. Ne vedem în vreo patruzeci de minute.

94.

A durat două zile până când incendiul a devorat întreaga colecție a lucrărilor lumii, și alte cinci zile pentru ca fumul să se ridice și încăperile să se răcească îndeajuns pentru ca oamenii să poată intra în siguranță în acea parte a muntelui în care fusese biblioteca.

Thomas a fost primul care a trecut prin ce mai rămăsese din camera etanșă. Ambele uși dispăruseră complet, iar ramele metalice care le încadraseră erau atât de răsucite încât de-abia mai puteau fi recunoscute. S-a oprit acolo unde fusese cândva intrarea, copleșit de neantul în care se transformase biblioteca. Pelerinele negre l-au urmat, unul dintre ei cedând la vederea dezastrului.

— Vedeți ce mai puteți salva, a spus Thomas, și eu o să fac la fel.

Camera de comandă era protejată de o ușă de oțel care era caldă încă la atingere atunci când Thomas a încercat să o deschidă. Se curbase în rama sa, blocându-se în acea poziție, iar asta îi dădea speranțe că dincolo de ea mai supraviețuise ceva. A găsit o bucată de metal, parte dintr-o masă, și a împins-o într-un spațiu gol din lateralul ușii distruse. S-a aplecat, apăsând bara până când ușa s-a îndoit cu un scârțâit de metal chinuit. A introdus torța prin spațiul creat și orice speranță a pierit în fața întunericului care se deschidea dincolo de ea.

Focul pătrunsese și acolo. Chiar dacă ușa ținuse flăcările la distanță, probabil că aerul devenise atât de fierbinte încât aprinsese tot ce era inflamabil în cameră. Fără oxigen, nu arseseră prea mult, dar fusese destul pentru ca totul să fie distrus. Sistemele de control și circuitele se topiseră toate și căzuseră

printre rafturi, adunându-se pe podea în grămăjoare bizare de plastic întărit și de fire. A apucat marginile ușii lăsând amprente în funingine și a smuls-o din loc, făcând destul spațiu pentru a trece prin ea. Practic munca sa de o viață fusese închisă în acea cameră. Era cel mai avansat tehnologic și cel mai sofisticat sistem de păstrare conceput vreodată pentru o bibliotecă, dar în cele din urmă totul fusese distrus de un nebun cu ceva atât de simplu: o lumânare căzută.

A inspirat aer amestecat cu fum și s-a îndreptat către celălalt capăt al încăperii, unde o altă ușă de oțel de mărimea unei serviete era incastrată în piatră. A șters funinginea de pe tastatura care ieșea din mijloc ca să poată citi numerele, și apoi a tastat cu grijă codul pentru a deschide seiful.

Una dintre inițiativele lui Thomas fusese să creeze o copie digitală a fiecărei lucrări din Marea Bibliotecă. Durase aproape cinci ani până fusese înfăptuită. Întreaga colecție – milioane de căți și sute de milioane de pagini – încăpuseră pe doar opt discuri de memorie, păstrate în acel seif. Ușa pe care o descuia avea o grosime de cincisprezece centimetri, iar restul seifului era incastrat direct în piatra solidă, ceea ce ar fi trebuit să ajute la păstrarea unei temperaturi reci în interior. Chiar și așa, incendiul fusese atât de puternic încât discurile puteau fi afectate. Dar atâta timp cât erau intacte putea să le repare și efectiv să salveze conținutul bibliotecii.

A tastat ultima cifră, a învârtit mânerul și a tras cu putere să deschidă ușa. S-a holbat la interiorul lucios, neatins de flăcări sau de fum și arătând atât de nelalocul lui în mijlocul dezastrului. Dar era gol. De fapt, într-o anumită măsură se așteptase la asta. Mai exista o singură persoană care știa codurile seifului.

Malachi fusese cu siguranță meticulos.

95.

A fost nevoie ca Shepherd să încerce de cinci ori și să se ofere să plătească dublul călătoriei ca să găsească până la urmă un taximetrist dispus să îl ducă la Ruina.

— Eu nu merg decât până unde e blocat drumul, a spus șoferul, apoi mergeți pe jos.

Shepherd a acceptat, gândindu-se că era mai bine decât să meargă pe jos de la aeroport, ceea ce părea să fie singura alternativă disponibilă.

S-a așezat în spate, pe bancheta uzată a taxiului, inspirând mirosul chimic al dezodorizantului de vanilie și urmărind neobișnuitul peisaj rural și măslinii pe lângă care treceau. În fața sa se ridicau în zig-zag Munții Taurus. A încercat să nu se gândească la ce îl aștepta sau la ce era pe punctul de a afla. Acum nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Drumul șerpuia printre dealurile de la poalele muntelui, acoperind soarele astfel încât părea că au intrat într-o vale a umbrelor. Au virat și au văzut în față un șir lung de faruri de frână roșii, întinzându-se în depărtare, până la o barieră flancată de soldați îmbrăcați în ținute de luptă și purtând măști chirurgicale. Taxiul a oprit la capătul acelui șir. Erau cel puțin douăzeci de mașini în fața lor – printre ele se aflau alte câteva taxiuri, dar în principal erau mașini de familie încărcate cu bagaje, exact ca cele pe care Shepherd le văzuse când se îndrepta spre Charleston.

— Oameni nebuni, a clătinat din cap șoferul. Cine ar veni aici?

— Se-ndreaptă spre casă, a spus Shepherd.

Șoferul a dat din cap și a șuierat printre dinți.

Se părea că în dreptul barierei se ducea o discuție în contradictoriu cu soldații care clătinau necontenit din cap, cu ochii acoperiți de ochelari de soare, cu armele în mâini, gata să apese pe trăgaci dacă lucrurile scăpau de sub control.

— O să merg pe jos de-aici, a zis Shepherd și i-a dat șoferului niște bancnote, coborând fără să mai aștepte restul.

Aerul de afară mirosea a sevă de chiparos și a piatră umedă, ceea ce era o îmbunătățire remarcabilă după duhoarea chimică a taxiului. Shepherd a mers de-a lungul șoselei, cu ochii țintă la bariera din față. Unul dintre soldați l-a auzit venind și a întors capul spre el, răsucindu-și trupul în timp ce HK33[1]-ul care atârna de pieptul său ţintea în direcția lui. Shepherd a zâmbit și a ridicat ambele mâini deasupra capului, ținând într-una dintre ele legitimația.

— Sunt ofițer de poliție american, a spus el, ajungând la barieră și oprindu-se la mică distanță de ea. Soldatul nu a spus nimic. Îl caut pe inspectorul Arkadian. Vorbiți engleza?

— Nu, nu vorbește.

Un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani, s-a strecurat printre soldați și a studiat atent legitimația lui Shepherd printr-o pereche de ochelari în formă de semilună, cu rame de baga, așezați deasupra măștii chirurgicale. A ridicat o mână în semn de salut și i-a arătat lui Shepherd propria legitimație, identificându-se ca inspectorul Arkadian.

— Sunteți puțin cam departe de casă, a spus Arkadian.

A ridicat privirea și l-a fixat pe Shepherd cu niște ochi pătrunzători.

— De obicei suntem anunțați dinainte despre operațiunile internaționale în care ni se solicită cooperarea.

— Îmi cer scuze c-am apărut atât de brusc.

Shepherd și-a lăsat mâinile jos și a băgat legitimația înapoi în buzunarul jachetei, în timp ce mintea exploata numeroase versiuni a ceea ce avea să spună în continuare. Drumul se afla la poalele unor pereți abrupți de stâncă, așa că singura modalitate

---

[1] Carabină de atac fabricată prima dată în 1960 de către firma germană Heckler & Koch GmbH (H&K), în principal pentru export.

de a înainta era să treacă de barieră. Dar el nu avea nicio autoritate acolo și se părea că soldații nu aveau de gând să lase pe nimeni să treacă.

— Putem vorbi undeva între patru ochi? a întrebat el, sperând că astfel va reuși cel puțin să treacă de cealaltă parte a barierei.

Arkadian a stat pe gânduri un moment și apoi a spus ceva în turcă, iar soldatul din fața lui Shepherd s-a dat la o parte, permițându-i să treacă. A pășit dincolo de barieră și a auzit cum larma din spatele lui se dublează ca intensitate când ceilalți șoferi au văzut ce s-a întâmplat.

— Oamenii ăștia, a spus Arkadian dând din cap spre șirul din spate, sosesc tot mai mulți în fiecare zi. Toți s-au născut aici. Nu le pasă că orașul e încă în carantină, vor doar să meargă acasă. Mai ales acum, că a apărut această numărătoare inversă la știri.

— E la fel peste tot, a spus Shepherd. Toată lumea se pregătește pentru sfârșitul lumii.

— Nu chiar toată lumea, a spus Arkadian, ajungând la o mașină și descuind-o. Pentru unii lumea s-a sfârșit deja.

Nu a mai dezvoltat idea, și Shepherd nu l-a mai chestionat: dar în timp ce se îndepărtau de drumul blocat pe șoseaua pustie, a simțit cum tristețea care se revărsa din inspector era aproape tangibilă. Egoist, a sperat că nu era în niciun fel legată de veștile pe care avea să le audă.

96.

Taxiul a oprit lângă clădirea veche de la marginea orașului Gaziantep, iar Eli a privit atent strada zgomotoasă și aglomerată. Se afla într-un fel de district commercial, cu depozite, iar oamenii se perindau și se tocmeau aprins și gălăgios pentru orice. I-a arătat șoferului bucățica de hârtie pe care notase adresa, convins că nu acela era locul pe care îl căutau.

— Aici e, a spus șoferul, arătând cu degetul spre un set de uși de un albastru decolorat. E biserica.

Eli i-a plătit bărbatului și a coborât, iritat. Trebuiseră să se despartă la aeroport, Carrie mergând pe urmele agentului FBI, iar el ducându-se după provizii de la un mijlocitor de-al locului cu care Arhanghelul le făcuse legătura. Nu îi plăcuse niciodată să fie departe de ea, în special într-un astfel de loc, în care existau atâtea lucruri care îi trezeau amintiri neplăcute: căldura uscată; conversațiile pe ton ridicat într-o limbă necunoscută și o muzică orientală bubuind de cine știe unde; clădirile paraginite de-a lungul străzilor prăfuite; minaretele ascuțite ale unei moschei care se înălțau deasupra acoperișurilor. Nu îi plăcea că locul emana cuvântul „ostil".

S-a apropiat de ușă, cercetând strada din mers, căutând automat locuri de unde putea să țintească și puncte de ambuscadă. Erau prea multe ca să le poată număra, iar oamenii care până atunci făcuseră schimb de mărfuri au început să își îndrepte atenția spre el. În spatele său, taxiul a început să se îndepărteze, iar el a simțit un impuls puternic să alerge după el, să se urce iar și să plece naibii de acolo. Dar Carrie ar fi fost dezamăgită de el dacă ar fi făcut-o, iar el nu suporta să vadă acea expresie în ochii ei și să știe că slăbiciunea lui era cea care i-o provocase.

A mers către ușă – sudoarea începea deja să i se prelingă pe cap – și a căutat un nume sau un semn, orice care să îi arate că se află unde trebuie. Mai multe butoane de sonerii erau aliniate pe marginea tocului, având în dreptul lor numele firmelor sau ale oamenilor, dar nu a recunoscut niciunul. Știa din adresa și instrucțiunile pe care i le dăduse Arhanghelul că ajunsese la o biserică, dar nu zărea nici urmă de vreuna. Panica a început să îl gâdile în coșul pieptului în timp ce își dădea seama că, odată taxiul plecat, putea rămâne izolat acolo. Ar fi trebuit să îi spună șoferului să aștepte până termina. Carrie avea să fie furioasă dacă se întorcea cu mâna goală. Și apoi a văzut-o, gravată în carcasa de plastic a uneia dintre sonerii, atât de mică, încât oricine ar fi putut să o treacă cu vederea dacă nu o căuta dinadins – o cruciuliță.

A apăsat pe buton și a așteptat, simțind ochii străzii ațintiți asupra lui. A ascultat să vadă dacă se aude vreo mișcare dincolo de ușa groasă, dar tot ce a auzit a fost muzica străzii, răsunând bizar și tulburător în urechile lui. Era convins că volumul conversațiilor scăzuse și că discutau despre el. A apăsat din nou pe buton, întrebându-se dacă firul care ieșea din el era măcar legat de ceva. Se simțea expus. Vulnerabil. Singur. Bobițele de sudoare care îi încadrau tunsoarea scurtă începuseră să îi alunece pe față. Era pe punctul de a se întoarce și a pleca, când o pocnitură de dincolo de ușă l-a făcut să tresară. O gaură s-a deschis și în ea a apărut o față rotundă, ca o lună plină. Bărbatul era îmbrăcat în tunica tradițională, lungă și albă, cu un *keffiyeh* la gât. Abia i-a aruncat o privire, însă ochii lui neliniștiți, injectați au măsurat strada înainte de a deschide ușa destul pentru a-l lăsa să treacă.

Înăuntru, clădirea era întunecată și veche și mirosea a piele și a praf. Niște scări urcau din centru, iar pe fiecare palier erau ușile diferitelor firme cărora toate acele sonerii de lângă poarta principală le făceau reclamă.

Eli mergea tăcut, în urma omului său de legătură, până când au ajuns în capul scărilor și la o ușă simplă; aceasta a fost cu grijă descuiată de bărbatul cel gras, cu un set de chei pe care acesta îl purta în jurul gâtului, pe o curelușă de piele.

Eli își plecase capul și se rugase în tot felul de biserici ciudate la vremea lui, dar aceea intra într-o categorie aparte. Încăperea era minusculă, cam de dimensiunile unui garaj mic, cu un sac de dormit într-un colț și o fereastră singuratică, acoperită grosolan cu ziare vechi așezate în formă de cruce. Pe podea, pe o scândură așezată pe un container de lemn, ardeau niște candele – flăcările lor tremurau din cauza curentului.

Bărbatul a închis ușa și a încuiat-o înainte să se aplece către el și să îi șoptească cu o răsuflare acră, mirosind a tutun:

— Trebuie să fim atenți, fiindcă aici suntem sub asediu. Dușmanul este chiar la ușă. Ar trebui să ne rugăm înainte să ne apucăm de lucrarea Domnului.

A căzut în genunchi cu fața spre fereastră, închinându-se înainte de a deschide larg brațele și a le ridica către crucea jerpelită, cu margini de hârtie.

— Tată Ceresc, binecuvântează-ne și apără-ne în tot ceea ce facem pentru Sfânt Numele Tău. Și dă-ne nouă putere să intrăm în luptă cu forțele Satanei, care viețuiesc pe tărâmurile Tale sfinte și ajută-ne să îi înfrângem pe cei care caută să Te distrugă.

S-a aplecat ca și cum s-ar fi prosternat în fața Domnului, a apucat marginile scândurii de lemn și a dat-o la o parte, cu tot cu candele, dând la iveală un șir ordonat de arme întinse pe o pătură.

Eli a întins mâna în container și a ales un Ruger. În mâna lui părea minuscul, dar nu era pentru el. A scos încărcătorul. Avea doar șase gloanțe, dar asta nu era neapărat o problemă. Carrie era cel mai bun țintaș pe care îl văzuse vreodată. Pentru el a luat un Zigana K, un pistol semiautomat turcesc cu care mai trăsese, și un cuțit de vânătoare pliabil.

— Muniție? a întrebat el.

Bărbatul s-a rotit în spațiul îngust și a ridicat sacul de dormit, pentru a dezveli o deschizătură tăiată în parchet. A ridicat placa pentru a scoate la iveală cutii întregi de muniție, și încă ceva, la care Eli nu se așteptase.

— N-am cerut o vestă de sinucigaș, a spus el, privind țintă grămada de explozibil și de fire care părea un șarpe încolăcit.

Omul cel gras i-a aruncat o căutătură.

— Nu ești singurul soldat al Domnului care are nevoie de sabie, a spus, dându-i cutii cu gloanțe pentru armele pe care le alesese. Iar în zilele următoare, aici o să se poarte și alte bătălii în afară de a ta.

97.

Arkadian a ieșit de pe șosea chiar înainte de al doilea blocaj. Dincolo de acesta, Ruina se întindea ca un oraș-fantomă. Nu se vedeau niciun om și nicio mașină pe stradă. Singura mișcare vizibilă era un camion militar, care se târa de-a lungul largului bulevard care ducea spre centrul orașului, acolo unde Citadela se înălța ca o săgeată.

— Aici e un fel de tărâmul nimănui, a explicat Arkadian, destul de departe de zonele populate pentru ca aerul să fie considerat curat de către autoritățile sanitare. Noi îl folosim ca centru de comandă pentru a supraveghea carantina. Ești în siguranță aici, dar tot trebuie să te rog să-ți pui una din astea.

S-a aplecat spre bancheta din spate și a luat o mască chirurgicală dintr-o cutie desfăcută. Arkadian a așteptat ca Shepherd să și-o pună la gură înainte să deschidă portiera și să iasă.

Pe Shepherd l-a izbit sunetul care venea dinspre cealaltă parte a clădirii militare masive către care se îndreptau – țipetele și râsetele copiilor care se jucau, clinchetul vocilor lor ridicându-se în aer, ca ciripitul păsărilor.

— Asta este una dintre grădinițe, a explicat Arkadian. Toți copiii au fost evacuați acum din oraș.

A împins ușa de la intrare și a pășit înăuntru. Holul era întesat cu postere din drumeții pe munte și cu cărți poștale scrise de mână. Arkadian s-a îndreptat spre un birou cu câteva mese și computere.

— Bine ai venit în departamentul de poliție, a spus el, înaintând către o masă din colț. Nu pare cine știe ce, dar e conectat la toate bazele de date importante, cel puțin la toate cele de care ai întrebat tu.

A tras un al doilea scaun și i-a făcut semn lui Shepherd să stea jos, apoi a tastat numele de utilizator și parola. Shepherd a observat că își ferea mâna stângă.

— Ce-ți mai face brațul? a întrebat el. Am citit despre ce s-a întâmplat.

— Ai fost vreodată împușcat, agent Shepherd?

— Nu.

— Doare mai mult decât îți poți imagina, și încă nu e perfect vindecat. Cel mai rău e dimineața, și mă doare de fiecare dată când se schimbă vremea.

Ecranul s-a luminat și lui Shepherd i s-a tăiat răsuflarea când a apărut o fotografie a Melisei.

— Melisa Ana Erroll, a spus Arkadian, surprinzând reacția lui Shepherd. De ce te interesează, mai exact?

— Aș vrea să vorbesc cu ea, e în legătură cu o anchetă în curs.

Arkadian s-a răsucit pe scaun și l-a privit țintă.

— N-ar fi bine să fim sinceri unul cu altul?

Shepherd a clătinat din cap, dând de înțeles că nu a înțeles ce voia să spună.

— O să-ncep eu, da? s-a oferit Arkadian. Când am primit mesajul tău, am sunat câțiva oameni și până la urmă am vorbit cu partenerul tău.

— Cu Franklin?

— Mai ai altul?

Shepherd a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur că Franklin s-ar prezenta drept partenerul meu.

— Ei bine, oricine ar fi, mi-a spus tot, sau cel puțin destule ca să știu de ce o cauți pe această femeie… Nu e niciodată ușor să spun asta și nu există vreun fel în care s-o spun decât direct. Melisa Erroll a căzut victimă molimei acum patru luni, când epidemia era încă la început. A fost dusă în Citadelă pentru tratament, și se pare că a murit acolo trei zile mai târziu.

Shepherd nu mai putea să respire. O parte din el nu putea să creadă. Simțea acel dor lăuntric, mai puternic ca niciodată, și firele roșii care pulsau și se răsuceau încă.

A privit ecranul sperând că fotografia nu era a ei. Dar era.

Dintr-odată, a devenit conștient de tot: de respirația sa, de felul în care hainele îi atingeau pielea, de cum întregul său corp se simțea nelalocul lui pe acel scaun din acea cameră. Își dădea

seama că Arkadian vorbește în continuare și că îl studiază cu ochii lui cei atotștiutori, dar nu auzea ce spunea. A încercat să se concentreze până când o parte dintre cuvinte au devenit recognoscibile.

— Ai nevoie de un moment?

El a dat din cap.

— Conform datelor înregistrate, tatăl ei s-a îmbolnăvit primul, iar ea l-a îngrijit până când el a fost dus pe munte. Apoi s-a îmbolnăvit și ea.

Shepherd a tras aer în piept și a simțit cum vocea îi vibrează în creier.

— Este... Este corpul ei îngropat undeva?

Arkadian a dat din cap.

— Toate victimele molimei sunt incinerate în Citadelă.

Shepherd și-a dus mâna la piept, unde mai simțea încă durerea.

— Nu se poate să fi murit, a spus. Pot s-o simt încă.

Arkadial l-a privit ciudat pentru un moment. Apoi s-a ridicat de pe scaun.

— Vino cu mine, a spus el, trebuie să cunoști pe cineva.

Shepherd a alunecat în urma lui ca o fantomă, pe un coridor lung, cu uși deschise către dormitoare comune pe ambele părți.

— Așteaptă aici! a spus Arkadian, arătând înspre o cameră plină cu paturi pe trei niveluri.

Shepherd a intrat și s-a așezat stângaci pe marginea unuia dintre paturi, cu coatele sprijinite pe genunchi, fiindu-i imposibil să stea drept în paturi suprapuse construite pentru copii. Zgomotul făcut de copiii care se jucau a crescut în intensitate când Arkadian a ieșit și s-a transformat în tăcere când a închis ușa după el. Paturile erau încă în dezordine după somn, și lângă fiecare pernă stătea de pază câte o jucărie de pluș. Patul pe care stătea el avea un iepure. Lângă pat, aliniate la perete, stăteau trei valize micuțe – fiecare conținea lumea întreagă a unui copil evacuat.

Ușa s-a deschis din nou și chiotele copiilor fericiți s-au revărsat din nou în clădire. Shepherd a ridicat privirea și a descoperit o fetiță la intrare, cu mâinile micuțe încleștate în față, cu capul înclinat înainte astfel încât părul negru și ondulat să

îi cadă peste față, oferindu-i ceva după care să se ascundă. Doi ochi întunecați priveau atent de după el.

Ochii mamei ei.

Shepherd a privit-o fix și nu a observat că Arkadian stătea chiar în spatele ei până când ea s-a sprijinit de piciorul lui.

— Hevva, el este domnul Shepherd.

— Joseph, a spus el, zâmbindu-i și încercând să o facă să se simtă în largul ei. Vorbești engleză?

Ea a încuviințat din cap, o mișcare atât de imperceptibilă pe care el nu ar fi observat-o dacă nu i s-ar fi mișcat și părul.

— Ești de-adevăratelea? a întrebat ea.

La auzul ciudatei întrebări, zâmbetul lui Shepherd s-a lărgit.

— Tot atât de de-adevăratelea ca tine, a spus și s-a încruntat, prefăcându-se serios. Asta dacă nu cumva nici tu nu ești de-adevăratelea, sau ești?

O altă încuviințare imperceptibilă, de data asta cu un licăr de zâmbet.

— Am cunoscut-o pe mama ta, a spus Shepherd.

— Știu, a spus fata, cu o voce care părea mai matură decât vârsta ei.

A făcut un pas în față, fără să își dezlipească nicio secundă de el acei ochi atât de cunoscuți. Încă părea puțin reținută când era vorba de el, și el nu își dorea asta. Era o amintire vie a femeii pe care o iubise și nu-și dorea nimic altceva decât s-o privească.

Ea s-a oprit în fața lui, a întins mâinile încleștate și le-a deschis. Înăuntru se afla un medalion, legat de un lănțișor din jurul gâtului. Și l-a dat jos și valuri de păr i-au năpădit chipul când lanțul le-a eliberat. El l-a luat și s-a uitat la ea, nesigur ce voia să spună oferindu-i-l. Dar ea s-a întins și – cu niște degete mititele, pricepute – l-a deschis.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Shepherd când a văzut ce era înăuntru. Era o fotografie minusculă a Melisei, încadrată în negru, și pe cealaltă parte, o fotografie a lui.

98.

Gabriel a continuat să se simtă mai bine.

Crizele s-au rărit și au dispărut de tot, iar după câteva săptămâni nu a mai fost nevoie să fie legat de pat. Dar pe măsură ce îi reveneau puterile, îi revenea și dorința de a părăsi muntele și a se întoarce la Liv. Doctorul Kaplan l-a asigurat că, deși se făceau mari progrese cu analizele sale de sânge, nu găsiseră încă un leac, și nici nu excluseseră posibilitatea ca Gabriel să fie un purtător asimptomatic. Avea încă virusul în el, doar că acesta nu mai era letal pentru el.

A încercat să se facă util. A petrecut mult timp examinând cenușa și molozul din Cripta Revelatio, sperând să găsească indiciile de care aveau nevoie să interpreteze Harta Stelară. Însă focul fusese atât de intens încât chiar și tăblițele de lut se făcuseră scrum, iar puținele obiecte de piatră care supraviețuiseră nu ofereau decât limbi moarte și alte ghicitori de rezolvat.

Mergea doar pe scările și coridoarele din porțiunea de sus a muntelui, ca să nu întâlnească pe nimeni în drum. Când se întorcea, făcea uneori un ocol prin capela Sacramentului, cu acel Tau hidos rămas mut în mijloc – partea din față atârna de balamale, deschisă, lăsând la vedere interiorul plin de piroane. Era un loc oribil, un loc în care Sacramentul fusese ținut captiv timp de milenii, până când Liv îl eliberase. Și acela era singurul motiv pentru care se ducea acolo, să calce pe aceeași podea pe care călcase și ea și să se așeze pe aceeași podea pe care se așezase ea. Într-una dintre dăți, după ce stătuse acolo un timp, se ridicase și zărise o șuviță lungă de păr blond – părul ei – plutind printre razele torței sale. O prinsese în mână și acum o ținea înfășurată în jurul degetului ca pe un inel.

Așa au trecut săptămâni. Au trecut luni.

Apoi, într-o dimineață, chiar când zorile începuseră să lumineze sticla albastră și verde a ferestrei cu păuni, Gabriel s-a trezit scuturat de cineva. Era doctorul Kaplan, care avea niște cearcăne adânci.

— Vino cu mine ! a zis el.

Gabriel nu mai ieșise pe ușa principală de când intrase purtat pe targă, cu aproape șapte luni înainte. Afară, au luat-o la dreapta, îndepărtându-se de peștera catedralei, mergând către o parte a muntelui în care Gabriel nu mai fusese niciodată. Acolo, coridoarele erau mai largi și mai luminoase, cu uși incastrate în piatră la intervale regulate. Una dintre ele s-a deschis și un chip în costum a privit dinăuntru ; văzându-i pe Gabriel și pe Kaplan, a intrat repede înapoi închizând ușa după el, dar nu înainte ca Gabriel să apuce să vadă o fărâmă din laboratorul complicat instalat în încăpere.

— Aici, a zis Kaplan și s-a oprit în fața unei uși în care era tăiată o deschizătură rotundă, din care ieșea un tub de plastic. Cred că cel mai bine ar fi să-ți explic puțin mai întâi.

A deschis ușa și s-a dat înapoi pentru ca Gabriel să poată intra. Camera era o versiune mai mică a apartamentului Abatelui, cu o cameră principală de primire și o altă ușă pe peretele din față. În ea se aflau înghesuite atât de multe echipamente, încât cealaltă încăpere pe care o zărise părea doar un biet laborator de chimie dintr-un liceu. Erau microscoape de ultimă generație frumos ordonate, scanere, computere, centrifuge și un aparat imens de aer condiționat care păstra totul rece – tubul ventilatorului său de plastic ieșea prin gaura pe care o văzuse pe coridor.

— Foarte impresionant, a spus Gabriel, măsurând totul cu privirea.

— Lumea de afară a fost generoasă, a răspuns Kaplan, îndreptându-se spre un aparat mare cu un monitor video montat pe un birou de lângă el. Tot ce cerem ni se livrează a doua zi. Lucrurile evoluează destul de rapid fiindcă toată lumea are interesul ca noi să reușim.

A apăsat pe un întrerupător și monitorul s-a aprins, arătând o imagine extrem de mărită cu o sferă neregulată din care ieșeau țepi mortali.

— Fă cunoștință cu KV292, cunoscut de asemenea sub numele de Molima sau Lamentația – dușmanul. Știi câte ceva despre infecțiile virale?

— Doar că fac rău.

— Dar știi de ce?

— Nu chiar.

— Ceea ce fac ele este să invadeze o gazdă și să preia celulele sănătoase, reprogramându-le apoi să înceapă să producă virusul.

A mai apăsat pe o tastă de trei ori și imaginea s-a mărit până când vârful unuia dintre țepi a umplut ecranul. Către capăt, avea o linie micuță care îl făcea să arate ca un T minuscul și alungit.

— Fiecare dintre țepii pe care îi vezi e înzestrat cu ceea ce se numește „glucoproteină“, al cărei rol-cheie este să păcălească apărarea celulei să lase virusul să pătrundă prin membrana ei protectoare. Odată aflată înăuntru, aceasta eliberează lanțuri răuvoitoare de ADN care își croiesc drum spre nucleu și îl reprogramează.

A mai apăsat pe o tastă și imaginea de pe ecran s-a mutat pe o sferă asemănătoare.

— Și acesta este tot KV292, numai că pe el l-am găsit în sângele tău. Observi diferența? Mingiuța din această imagine era acoperită cu țepi mult mai mici, care o fac să arate ca un scaiete. În organismul tău se întâmplă ceva care taie capetele țepilor astfel încât să nu poată interacționa cum trebuie cu celulele sănătoase. Ele plutesc pur și simplu în sângele tău, unde sunt acoperite de anticorpi până când celulele albe le găsesc și le digeră. N-au nicio șansă să se reproducă, pentru că nu reușesc să intre în celulele tale. Și-au pierdut cheile. De când te-am izolat în această parte a muntelui am căutat mecanismul care face asta. Problema e că, dat fiind că virusul ostil e dezactivat în sângele tău, reactivul care a interacționat cu el nu mai are nimic de făcut și a dispărut. N-am putut să găsim nici măcar o urmă. În ultimele câteva luni am încercat orice ca să repetăm circumstanțele infecției inițiale. Am analizat toți bolnavii noi ca să îi găsim pe cei cu aceeași grupă de sânge și apoi am amestecat sângele tău cu al lor ca să vedem dacă acest reactiv misterios va apărea și se

va apuca de treabă, dar degeaba. În cele din urmă ne-am dat seama că problema era că lucram mereu cu mostre în care infecția era avansată. Infecțiile virale și reactivii lor au tendința să crească și să se înmulțească în același timp și în aceleași proporții, declanșându-se reciproc și ținând pasul cu virusul pentru ca acesta să nu apuce să se instaleze complet. Asta se întâmplă și în cazul răcelilor obișnuite, când anticorpii încep să fie secretați imediat după apariția virusului. Dacă nu ar fi așa, orice răceală ar deveni cronică și s-ar transforma în pneumonie, ceea ce se întâmplă în cazul oamenilor cu imunitate scăzută.

S-a așezat pe un scaun în fața ecranului – oboseala îi era evidentă după felul în care umerii stăteau aplecați înăuntrul costumului de protecție.

— Ceea ce trebuie să facem este să găsim pe cineva cu grupa ta de sânge înainte ca virusul să se fi instalat complet și apoi să vă facem o transfuzie încrucișată. Am avea astfel două șanse să surprindem reactivul în acțiune : o dată în organismul tău atunci când sângele infectat începe să se amestece cu al tău, și din nou în celălalt pacient, odată ce sângele tău sănătos întâlnește virusul din al lui. Totuși, există un risc. Dacă mecanismul a fost complet dezactivat în organismul tău, atunci s-ar putea să fii infectat din nou, cu slabe șanse de supraviețuire. Există de asemenea un risc pentru celălalt pacient. Această formă mutantă a virusului pe care o ai acum poate fi inofensivă pentru tine, dar le poate fi fatală celorlalți. În încercarea noastră de a găsi leacul pentru molimă, s-ar putea să ne trezim că am omorât pe cineva.

Gabriel a înregistrat totul, curățenia imaculată a camerei, tăcerea specifică unui laborator, tonul serios al lui Kaplan.

— Bănuiesc că dacă m-ai trezit să-mi spui toate astea înseamnă că ai găsit pe cineva.

Doctorul Kaplan a încuviințat din cap.

— A fost o problemă să găsim pe cineva care să aibă exact grupa ta de sânge, care din păcate e destul de rară. Tu ai 0 negativ, care în Turcia se întâlnește la mai puțin de cinci la sută din populație. Am testat grupele tuturor persoanelor încă sănătoase din Citadelă și am găsit o potrivire. Motivul pentru care te-am trezit e că această persoană tocmai a prezentat primele semne ale molimei.

S-a ridicat de pe scaun și a traversat camera, mergând către ușa ce dădea spre dormitor.

— Ca toate astea să funcționeze și să avem măcar o șansă de reușită trebuie să acționăm repede, înainte ca boala să preia controlul.

A întins mâna către ușă și a deschis-o.

Dincolo era un dormitor : în centru se găseau două paturi unul lângă altul, cu mai multe de tuburi și echipamente aranjate în jurul lor. Unul era gol, pe celălalt se afla un bărbat legat strâns și respirând regulat. Privirea i s-a îndreptat spre ușă și i s-a întâlnit cu a lui Gabriel.

— Bună dimineața, a spus Athanasius. Scuză-mă că nu mă ridic.

A zâmbit, dar Gabriel vedea că dincolo de zâmbet se ascundea teama. A mers către marginea patului și a pus o mână pe brațul călugărului. Pielea începuse deja să i se înfierbânte.

— Trebuie să recunosc, a spus Athanasius, sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme. Începusem să sper că am un fel de imunitate naturală. Dar azi m-am trezit pentru rugăcinile de dimineață și simțeam peste tot miros de portocale.

A tremurat și a închis ochii în timp ce înăuntrul lui ceva a început să crească. Gabriel și-a amintit de momentele în care molima îl cuprinsese prima oară, în căldura deșertului sirian. Cunoștea chinurile pe care începea să le îndure Athanasius, dogoarea, mâncărimea, panica. Tremurul s-a mai potolit, iar Athanasius a expirat și a deschis din nou ochii.

— De asemenea, a spus el cu o voce șoptită care păstra încă urme de tremur, trebuie să recunosc că mă tem destul de tare.

Gabriel i-a luat mâna într-a lui, la fel cum făcuse și Athanasius de atâtea ori în lunile precedente, când situația lor fusese inversată.

— Nu-ți fie teamă ! a spus el. E doar o călătorie. Hai s-o facem împreună !

99.

Shepherd și-a petrecut restul dimineții cu Hevva, stând ca un copil lângă un gărduleț din locul de joacă, spunându-i povești despre mama ei, săpând adânc în memorie după toate detaliile pe care le păstrase atâta timp. I-a spus și ea povești, conturând fragmente ale femeii pe care o pierduse. Era uluit de cât de matură părea Hevva când i-a povestit, în cuvintele simple ale unui copil, cum fusese peste tot cu mama ei pentru că nu avea cine să aibă grijă de ea, și cum o ajutase în munca ei, învățând să aducă pe lume copii când ea însăși era doar un copil. Auzind aceste povești, Shepherd s-a simțit mândru, dar și copleșit de o imensă tristețe. I-a venit în minte o întrebare dificilă, una pe care maturitatea ciudată a Hevvei l-a îndemnat să o pună.

— Știi de ce mama ta n-a încercat niciodată să mă contacteze?

Hevva a ridicat din umeri.

— Credea că ai murit.

— Știi de ce?

— Bunicul a spus că ai murit într-un incendiu.

Shepherd a închis ochii și a încuviințat. A rememorat seara în care tatăl Melisei l-a trimis în acea misiune mincinoasă, în cealaltă parte a orașului, la o oră de vârf. I se păruse ciudat și atunci, dar acum își dădea seama de ce. Fusese doar o diversiune creată ca să îl îndepărteze destul pentru a înscena incendiul. Acesta fusese o pavază pentru dispariția lor simultană, o minciună nemiloasă care avea să îi despartă pe Shepherd și pe fiica lui pentru totdeauna. Poate că Melisa îi spusese că plănuiau să se căsătorească, iar el recursese la măsuri disperate pentru a se asigura că nu avea să se întâmple niciodată. Polițiștii spuseseră într-adevăr

că incendiul era suspect, o escrocherie cu asigurarea – și parțial avuseseră dreptate, numai motivul nu îl nimeriseră. Știuse oare tatăl ei că Melisa era însărcinată? Dar oare *ea* știuse în acel moment? Ce îi arătase oare tatăl ei ca să o facă să creadă că el murise? Ce dovezi inventase pentru ca ea să nu-l mai caute? Dacă ajunsese până la punctul de a incendia o clădire, era sigur că un certificat fals de deces nu era prea mult pentru el. Poate chiar și articole false de știri, pline de ură rasială, ca să o sperie și să o facă să nu-i examineze prea atent dovezile.

A simțit o mână micuță pe față și și-a ridicat privirea în ochii adânci, atotștiutori ai fiicei sale.

— Nu plânge, i-a spus ea, mami te iubea încă, deși nu erai lângă ea. De-aia ți-a păstrat fotografia.

Shepherd a zâmbit și și-a așezat mâna peste a ei. Stând lângă acea fetiță tăcută și înțeleaptă, dorul care crescuse înlăuntrul lui dispărea complet. Găsise în ea ceea ce căuta, doar că nu în forma sub care se așteptase.

Telefonul i-a vibrat în buzunar și odată cu el lumea exterioară a început să se strecoare din nou peste ei.

— Trebuie să răspund, draga mea, a spus el și a privit cum ochii ei se întunecă de parcă ar fi știut că nu erau vești bune.

— Agent Shepherd, a spus o voce cunoscută în momentul în care el a răspuns, sunt Merriweather, tehnicianul Hubble cu care ai vorbit la Goddard.

Părea neliniștit.

— A, salut!

— Ai spus să te sun dacă apare ceva. Ei bine, a apărut. Hubble s-a stabilizat. Se află pe o orbită nouă, într-o poziție fixă, în nordul boltei cerești.

— Poziția?

— În constelația Taurului, chiar între stelele Nath și Zeta Tauri.

Shepherd s-a încruntat: era chiar între coarne. În ultimele ore reușise să izoleze ancheta în cel mai îndepărtat colț al minții, dar acum totul se prăbușea din nou peste el. Și-a amintit cuvintele din mesajul codat al lui Kinderman: „Stau pur și simplu pe

un deal privind spre est. Caut stele noi printre prieteni vechi, așa cum cei ca noi au făcut de la începuturile timpului."

Iar în seara aceea Hubble avea să apară din nou pe cerul nopții ca un corp ceresc nou, cu soarele strălucind pe receptoarele lui, făcându-l să pară o nouă stea în constelația Taurului. Shepherd s-a ridicat și i-a făcut cu mâna lui Arkadian, aflat în cealaltă parte a locului de joacă. Trebuia să ajungă la Göbekli Tepe înainte de căderea nopții dacă voia să aibă vreo șansă să îl prindă pe doctorul Kinderman. Dacă steaua cea nouă răsărea în seara aceea în Taur, probabil că a doua zi Kinderman avea să fie deja plecat cine știe unde.

— Cum merge ancheta?

— Ce? Uitase că Merriweather era încă la telefon. Păi... merge. Uite ce e, Merriweather, ai putea să-mi spui în ce stadiu ați ajuns cu repararea sistemelor de ghidare online?

— Nu prea departe. Ar fi bine dacă ne-ar ajuta și doctorul Kinderman. Sper că e bine și o să-l găsiți curând. Pe-aici, nimic nu e la fel fără el.

— O să te sun mâine, s-ar putea să am niște vești bune.

— Adevărat?

— Da, adevărat.

A închis și s-a întors către Hevva.

— Draga mea, trebuie să mă duc până undeva, dar tu trebuie să rămâi aici. O să mă-ntorc mâine, promit!

Lacrimi au răsărit în ochii întunecați și ea a început să clatine din cap.

— N-o să te mai întorci, a spus ea. Mami nu s-a mai întors.

El s-a lăsat pe vine în fața ei.

— Nu e la fel, a spus, luându-i mâinile micuțe într-ale lui. O să fii mai în siguranță aici.

— Nu vreau să stau aici!

— Dar nu pot să te iau, nu încă. Va trebui să completez formulare și să fac și analize ca să dovedesc că sunt tatăl tău.

— E vreo problemă? a întrebat Arkadian, care ajunsese lângă ei.

— Trebuie să merg undeva, dar Hevva nu mă lasă.

— Unde trebuie să ajungi?

— La un sit arheologic, la vreo două ore distanță de aici.
— Göbekli Tepe.
— Îl știi?
— Toată lumea din Ruina îl știe. Se presupune că e un sanctuar rival Citadelei, construit de vrăjmașii călugărilor Sancti. De ce vrei să mergi acolo?
Shepherd s-a gândit la toate lucrurile care îl aduseseră acolo: informațiile recuperate din calculator, legătura cu constelația Taurului, mesajul codat al lui Kinderman. Era greu de spus cum ar fi trebuit să înceapă.
— E complicat, a spus.
Arkadian a coborât privirea către Hevva și a zâmbit.
— Îți spun eu cum facem: o să te duc eu cu mașina până acolo, așa putem s-o luăm și pe Hevva cu noi, și tu poți să-mi explici totul pe drum.

100.

Gabriel nu s-a dezlipit nicio secundă de patul lui Athanasius. Promisese că îl va însoți în acea călătorie și, cum el însuși trecuse prin asta, nu era o promisiune pe care să o poată încălca. Când nu era sedat, Athanasius delira și urla și se smucea din legături, ca toate celelalte victime ale molimei, dar, spre deosebire de majoritatea, uneori era lucid, cum fusese și Gabriel. În acele momente răpite bolii stăteau de vorbă, iar Gabriel îl mințea despre cât de bine îi mergea și cât de multe aflau doctorii care îl îngrijeau. De fapt, într-o continuă cursă împotriva timpului, ei mai căutau acel proces care avea loc înăuntrul lui înainte ca într-un fel sau altul să dispară.

Gabriel nu fusese afectat de schimbul de sânge. Indiferent de mecanismele de apărare pe care organismul lui și le construise, cert e că erau prea puternice pentru a permite infecției să îl doboare din nou. Doctorul Kaplan a rămas și el în carantină, nepărăsind încăperea nici măcar un minut. Știa că are o perioadă foarte scurtă de timp la dispoziție pentru ca mai întâi să identifice și apoi să analizeze reactivul în timp ce acesta ataca și învingea virusul, și nu voia să irosească vreun moment din acel timp prețios dormind. Instalase un pat de campanie în colțul laboratorului, pe care el și ceilalți tehnicieni îl foloseau când erau doborâți de oboseală. Erau cinci în total, și fiecare făcea de veghe în felul său: Gabriel, Kaplan, doi tehnicieni la fel de dedicați ca el, și – în centrul lor, arzând ca un soare dogoritor în jurul căruia toți ceilalți se învârteau – Athanasius.

De fiecare dată când crizele deveneau atât de puternice încât trebuia să îl sedeze, Gabriel dormea tot pe patul de campanie, asigurându-se că avea să se trezească până trecea efectul

sedativului. Și apoi, într-o dimineață, Gabriel s-a trezit în acel pat, însă Athanasius era deja treaz. Garbriel s-a ridicat și s-a așezat pe marginea patului, punându-și dosul palmei pe fruntea lui Athanasius.

— Febra a dispărut, a spus el, cu un zâmbet larg. N-ai murit.

— Se pare că nu.

Doctorul Kaplan a fost chemat din laboratorul în care făcea analizele de sânge. Când a sosit, s-a oprit în ușă holbându-se la Athanasius. După atâtea luni întregi de nereușite, aproape că uitase cum arată izbânda. Starea mai bună a lui Athanasius era doar ultima piesă din puzzle. Kaplan și echipa lui reușiseră să găsească și să izoleze reactivul, dar amânaseră administrarea lui celorlalți pacienți până nu erau siguri că avea să fie eficient. Nu doreau ca pacienții să fie nevoiți să îndure agonia prelungită a lui Athanasius, dacă ar fi urmat să moară oricum. Era mai bine să moară repede și să sufere mai puțin decât să supraviețuiască așa. Însă acum, că Athanasius își revenise, totul se schimbase.

Molima fusese învinsă. Găsiseră un leac.

Iar Gabriel putea în sfârșit să se țină de promisiune și să se întoarcă la Liv.

101.

Hevva a adormit pe bancheta din spate înainte ca mașina să ajungă la dealurile de la poalele munților Taurus și să vireze pe drumul cu taxă care ducea spre est. Shepherd se tot întorcea să o privească – chipul ei era o copie în miniatură după cel al mamei, iar simpla ei existență făcea ca numărătoarea inversă care tot scădea pe telefonul lui să contureze o perspectivă mult mai întunecată. I-a spus lui Arkadian totul, descoperind că, odată ce a început, totul a răbufnit din el, iar la primul indicator spre Göbekli Tepe inspectorul turc știa tot atâtea despre anchetă ca el.

Au ieșit de pe șoseaua principală și au intrat printr-o barieră automată cu taxă pe un drum desfundat, într-un peisaj de țară pârjolit de soare și unduitor. Acolo nu existau case, nici măcar acele blocuri pătrate din cărămidă cu acoperișuri plate, ce păreau să fie tipul preferat de arhitectură în acea parte a țării. Nu era nici urmă de viață, nici vegetație, nici animale, numai fâșia singuratică de drum negru, care îi conducea spre peisajul straniu din față. Dacă nu ar fi fost cele câteva indicatoare rutiere instalate pentru turiști, care indicau drumul spre dealul pe care îl zăreau în depărtare cu un copac solitar stând de pază în vârf, nu și-ar fi dat seama nici dacă se aflau unde trebuie sau nu.

Shepherd privea țintă pe geam, simțind cum arșița trece prin el în ciuda aerului condiționat din mașină. Era greu de crezut că acel loc dezolant, ars de soare și plin de bolovani, fusese leagănul unei civilizații care îi preceda pe egipteni cu șapte mii de ani, acum complet dispărută, făcută praf și pulbere, cum se întâmplă cu toate în acest univers.

— Și dacă acest doctor Kinderman al tău nu e aici? a întrebat Arkadian.

Shepherd a ridicat ochii spre un grup de corturi și construcții improvizate care se agățaseră de coama dealului.

— Dacă nu e aici, atunci ăsta e capătul drumului. Pentru mine, cel puțin, a zis Shepherd și a întors privirea în spate, unde Hevva dormea încă. Cum e vorba aia, că toate prioritățile ți se schimbă în momentul în care ai copii?

Arkadian a dat din cap și a zâmbit cu tristețe.

— Sunt convins că așa e, dar mie nu mi s-a-ntâmplat niciodată.

— Nici mie, până acum câteva ore. Ești căsătorit, inspectore?

Arkadian a dat din cap.

— Nu mai sunt. Mi-am pierdut soția din pricina molimei cam în același timp în care Hevva și-a pierdut mama. Și-n cazul ăsta ți se schimbă prioritățile.

Au ieșit de pe drum și au hurducăit pe o cărare către așezarea antică, ajungând mai întâi la o parcare destul de mare pentru a deservi amestecul neobișnuit de turiști și de arheologi care vizitau situl arheologic. Exista chiar și o covată cu paie pentru a hrăni cămilele. În ziua aceea zona era pustie, cu excepția câtorva autovehicule atât de prăfuite, că deveniseră aproape pământii.

Arkadian a oprit mașina lângă ele și a așteptat ca norul de praf pe care îl stârniseră să se așeze înainte să oprească motorul și să iasă afară în căldură.

Shepherd și-a desfăcut centura de siguranță și a aruncat o privire în spate, sperând să se furișeze afară și să o lase pe Hevva dormind. O pereche de ochi întunecați îl priveau de sub bretonul strălucitor, ondulat, de culoarea ciocolatei.

Shepherd i-a zâmbit.

— Mergem doar să aruncăm o privire, a spus. Tu stai aici. Nu durează mult.

Ochii s-au mărit.

— Nu pleca! a spus ea. N-o să te mai întorci.

— Desigur c-o să mă-ntorc. Și tu o să fii mai în siguranță aici, a spus el, întinzând o mână să îi mângâie chipul.

— Dacă e mai sigur aici, stai și tu, a spus ea.

Shepherd nu putea să combată o asemenea logică.

— Durează doar cinci minute. Cinci minute, și-apoi mă-ntorc!

Ea a dat din cap și lacrimile au continuat să curgă.

— Nu vreau să rămân singură aici.

El a privit ochii rugători, măriți de frică și strălucind de lacrimi.

— Bine, a spus el, neputincios în fața unui copil emotiv. Dar să nu te-ndepărtezi de mine și să nu faci gălăgie!

Hevva se ținea atât de aproape de el, încât Shepherd aproape că se împiedica de ea în timp ce urcau pe potecă, spre clădiri și spre copacul de dincolo de ele.

Arkadian a întors capul spre ei.

— Cum e să fii părinte? a întrebat el.

— E complicat, a răspuns Shepherd, strângând mâna mititică a Hevvei în a lui. Sunt sigur c-o să mă obișnuiesc. N-au trecut decât câteva ore de când sunt tată.

Au ajuns la marginea sitului arheologic, care era împrejmuit cu sârmă ghimpată. Doar o porțiune a dealului era excavată, de parcă ceva emorm ar fi mușcat din el lăsând în urmă blocurile de piatră în formă de T, ca pe niște dinți pierduți. Erau imense și aproape perfect netede, dimensiunile și finisajul lor constrastând puternic cu peisajul din jur. Pe suprafața pietrelor erau cioplite siluete, basoreliefuri reprezentând animale și brațe omenești care se întindeau în jurul lor ca o îmbrățișare. O schelă de lemn se înălța la câțiva metri deasupra sitului. Se zăreau unelte și găleți împrăștiate în diferite locuri, de parcă toată lumea s-ar fi oprit din activitate și ar fi plecat, pur și simplu. Era un oraș-fantomă bizar, unul care fusese mort timp de aproape zece mii de ani.

— Se pare că aici nu mai e casa nimănui, a murmurat Shepherd, imaginându-și cum muncitorii dăduseră ascultare sentimentului care creștea înlăuntrul lor și care le dădea ghes să ajungă „acasă“.

— Nu suntem singuri, a spus Arkadian.

Shepherd a mijit ochii către cerul luminos și a văzut un bărbat zvelt stând la umbra unui copac, cu spatele la soare.

— Crezi c-ar putea fi el?

— Greu de spus, a spus Shepherd, trăgând-o instinctiv pe Hevva în spatele său. Are constituția potrivită. Ar trebui să merg să vorbesc cu el. Mâna mititică s-a strâns într-a lui. E-n regulă, draga mea, o să mă vezi tot timpul.

— Ia ăsta, a zis Arkadian și i-a pus ceva în palmă.

Shepherd a descoperit că era un pistol.

— E doar o precauție.

— Nu cred că e...

— Ia-l! Nu-mi pasă câte premii Nobel a câștigat omul ăsta, e un fugar, ceea ce-l face imprevizibil.

Silueta de sub copac a înaintat, ieșind din umbră.

— Coboară, a spus Shepherd, întinzându-i înapoi pistolul.

— Păstrează-l, a spus Arkadian. Eu sunt prea încet și nu pot să mai trag ca lumea de când am încasat un glonte în braț.

Shepherd s-a gândit la propriul record jalnic de țintaș, dar a păstrat pistolul, pe care l-a băgat la spate.

Silueta a continuat să coboare pe deal, croindu-și drum pe o cărare îngustă cu pietriș. Era un bărbat zvelt cu părul alb și un Premiu Nobel pentru fizică, doctorul Kinderman – un fugar. A ajuns la marginea de sus a sitului și a făcut un lucru ciudat: le-a făcut cu mâna.

— Nu pare a fi un om ajuns la capătul răbdării, a mormăit Arkadian.

— Și-a petrecut întreaga viață la capătul universului, a răspuns Shepherd. Probabil că e ceva normal pentru el.

Doctorul Kinderman a ocolit groapa și s-a apropiat de ei, cu un zâmbet cald și prietenos, de parcă primea acasă oaspeți pentru weekend.

— M-ai găsit! a spus, cu o voce nazală și ascuțită – părea un școlar prea mare pentru vârsta lui, extrem de entuziasmat.

— Sunt Joseph Shepherd, domnule.

Kinderman i-a dat mâna.

— Am lucrat în echipa dumneavoastră pentru scurt timp, în misiunea Explorer.

— Te rog... Kinderman a ridicat mâinile și a mijit ochii de parcă ar fi avut dureri ușoare. Spune-mi William, sau Will, sau chiar Bill, dar nu-mi spune „domnule“, mă faci să mă simt de parc-aș fi tatăl tău.

I-a dat drumul lui Shepherd şi s-a lăsat pe vine.

— Şi ce avem noi aici? Şi tu eşti tot agent FBI? a întrebat-o pe Hevva.

Hevva s-a ruşinat şi a zâmbit, îngropându-şi chipul în piciorul lui Shepherd.

Kinderman s-a ridicat şi s-a întors către situl arheologic.

— Măreț, nu-i așa? Un templu dedicat astrelor, construit cu opt mii de ani înainte de piramidele din Egipt și apoi îngropat intenționat pentru a-l ascunde și a-i păstra secretele. Nu prea puteți să-l vedeți cum trebuie de aici, a fost proiectat pentru a fi privit de-acolo de sus, a spus și a arătat înspre copacul din vârful dealului. Ce e și mai interesant e că localnicii numesc acel arbore „copacul înțelepciunii", așa l-au numit dintotdeauna, chiar și atunci când nu știau că toate astea sunt îngropate aici. Nu e fascinant?

Shepherd se simțea ca un școlar într-o excursie cu unul dintre cei mai buni profesori.

— Intrăm? Kinderman a făcut un gest către unul dintre corturile mai mari. E mai răcoare acolo, și vreau să vă arăt ceva.

Au intrat pe rând în cort – mai întâi au trecut printr-o zonă pentru vizitatori, cu postere pline de informaţii lipite pe pereţii despărțitori și o machetă a sitului arheologic în mijlocul încăperii. Printr-o ușă se putea zări o baie, iar prin alta o bucătărie cu o plită și o masă așezate dedesubtul unui ventilator care se învârtea încet pe tavan, mișcând aerul și suflând praf în razele de soare care pătrundeau prin obloanele ferestrelor și prin ușa din spate, lăsată deschisă.

— În urmă cu două zile aici erau vreo treizeci de persoane. Pare de necrezut, nu-i așa? a spus Kinderman, aprinzând plita. Ieri erau zece, și azi-dimineață am rămas doar eu, așa că-mi cer scuze anticipat pentru ceaiul de mentă pe care urmează să-l prepar. Nu prea mă pricep, și e păcat fiindcă e delicios atunci când e făcut ca la carte.

A pus un ibric cu apă la fiert și a luat niște mentă dintr-un castron de lângă chiuvetă.

— Pot să fac eu ceai, a spus Hevva.

— Ești sigură? a întrebat Shepherd, speriat deodată din pricina plitei și a apei fierbinți și trăind primul său moment de îngrijorare părintească zilnică.

— Mi-a arătat mama cum să-l fac. Ea m-a învățat cum să fac multe lucruri.

Hevva a coborât de pe băncuță și, fără să mai aștepte încuviințarea cuiva, s-a îndreptat către plită și a întins mâna spre mentă. Kinderman i le-a dat fără o vorbă, după care ea a tras un scaun și a început să rupă pumni întregi de frunze și să le dea drumul într-un ceainic. Shepherd s-a simțit cuprins de un val de mândrie privind-o, deși nicio părticică din felul de a fi și comportamentul ei nu i se datora lui.

— Așadar, a spus Kinderman îndreptându-se către masa pe care se afla macheta sitului, observați ceva anume?

Shepherd s-a uitat la machetă. Era o reproducere perfectă a sitului, având chiar și o versiune a copacului din vârful dealului. Configurația blocurilor de piatră era mai ușor de observat în acea formă micșorată.

— Sunt constelații, a spus el, amintindu-și informația din Wikipedia pe care o citise.

— Exact, sunt reproduceri perfecte.

Shepherd s-a uitat la complexul central.

— Toate cu excepția acesteia, a indicat el spre piatra cea mai înaltă, piatra casei, care se afla între altele două, reprezentând vârful coarnelor Taurului. În mod normal, nu se află nicio stea aici, numai că în seara asta va fi una, nu-i așa, doctore Kinderman?

Kinderman a zâmbit.

— Bravo, agent Shepherd, ești un adversar de temut, nici nu-i de mirare că m-ai găsit! Și ca să păstrăm tradiția marilor misiuni de căutare, triumful tău îți dă dreptul să afli câteva răspunsuri. Ce-ai vrea să știi?

Shepherd a învârtit în minte toate întrebările pe care și le pusese de când O'Halloran îi dăduse toate informațiile.

— Telescopul spațial, a spus el, de ce l-ați sabotat și ați distrus toate informațiile?

Kinderman și-a înclinat capul într-o parte într-un fel care îi amintea lui Shepherd de o pasăre.

— Asta-i o întrebare răutăcioasă, agent Shepherd. Este bazată pe două presupuneri, ambele greșite; prin urmare, întrebarea devine irelevantă.

Shepherd se simțea iarăși ca un elev care pica un test.

— În primul rând, a continuat Kinderman, spui că eu am sabotat telescopul Hubble, ceea ce insinuează ceva distructiv, când de fapt Hubble nu a fost distrus, nu a fost nici măcar avariat.

— Dar Marshall? Acolo au fost ceva distrugeri.

— Au fost, într-adevăr, dar socotești din nou că cele două incidente sunt legate și creierul aflat în spatele unuia dintre ele trebuie să fie prin urmare implicat și în cel de-al doilea.

— Nu, eu cred că dumneavoastră ați fost autorul într-un caz, și profesorul Douglas, în celălalt celălalt, dar că motivele au fost aceleași.

— Ei bine, atunci ai pe jumătate dreptate. L-am repoziționat într-adevăr pe Hubble, după cum am spus, dar n-am distrus telescopul James Webb și nici laboratorul de criogenie de la Marshall – și nici profesorul Douglas n-a făcut asta.

— Atunci cine a fost? a întrebat Arkadian.

Kinderman l-a privit și a ridicat din umeri.

— Îmi imaginez că aceeași persoană care ne trimitea scrisorile de amenințare cu moartea, cea care se autointitulează Novus Sancti.

— Cooper!

Kinderman a râs.

— Fulton Cooper! Crezi că cineva ca el putea să se infiltreze în Centrul Spațial de la Marshall și să arunce în aer o mare parte din institut fără să fie detectat?

— Nu, noi credeam că profesorul Douglas a făcut asta, constrâns în vreun fel.

— L-ai cunoscut pe profesor, nu-i așa, agent Shepherd?

— Puțin, a fost îndrumătorul meu într-o vară.

— Atunci știi cu siguranță că mai degrabă ar fi murit decât să-și distrugă propriul laborator. Munca era viața lui, pentru el nimic nu era mai presus de ea.

Shepherd se simțea ca un boboc neexperimentat care pălea în fața strălucirii unei gândiri superioare. Toată teoria lui se

baza pe presupunerea că Douglas și Kinderman uneltiseră și sabotaseră împreună. Dar odată această piesă de bază demontată, întreagul eșafodaj al anchetei sale începea acum să se năruie.

— Dar dacă n-a distrus el Marshall, atunci de ce ar fi fugit și s-ar fi ascuns?

— Fiindcă amândoi ne temeam pentru viața noastră, a răspuns Kinderman. Și, ținând cont de ce i s-a întâmplat bietului profesor, se pare că pe bună dreptate.

Hevva a venit la masă aducând ibricul cu ceai aburind. Era prea greu pentru ea, iar Shepherd s-a întins și i l-a luat din mână.

— Ar fi trebuit să spuneți cuiva, a spus el, turnând lichidul fierbinte în mai multe ceșcuțe în formă de lalea. Poliția v-ar fi protejat.

— Ne-ar fi protejat de cine? Doar ce mi-ai spus că se credea că adversarul nostru, cel care se autointitula Novus Sancti, era Fulton Cooper. Dacă nici FBI-ul nu poate să identifice această persoană, atunci cum ar fi putut să ne protejeze de ea? Oricine ar fi în spatele poveștii ăsteia are o mare putere de infiltrare, trebuie să fie cineva din centru, cu multe legături, cineva cu un țel foarte bine definit. Și eu și profesorul ne-am dat seama de asta. Și când am primit amândoi aceeași scrisoare, am știut că trebuie să acționăm rapid. Faptul că eu l-am repoziționat pe Hubble a fost o diversiune folositoare, un fel de cedare în fața șantajiștilor care voiau să „dărâmăm noul turn Babel" dacă vrei să-i spui așa; în felul ăsta am câștigat timp. Dar totul a avut și un scop practic, unul schițat chiar aici în urmă cu zece mii de ani și apoi îngropat pentru a proteja secretele și pe cei care le păstrau.

— Tribul Mala, a spus Arkadian.

Kinderman a încuviințat.

— Istoria tribului Mala e istoria adevărului interzis. La începutul istoriei omenirii, lucrurile au apucat-o pe un drum greșit. Adevărul a fost închis laolaltă cu relicva cunoscută sub numele de Sacramentul. Dar cei din Mala îi cunoșteau istoria, așa că vrăjmașii lor, călugării Sancti, au încercat să-i reducă la tăcere. Și-au fondat propria Biserică pentru a răspândi versiunea lor istorică și au declarat că oricine crede altceva în afară de cuvintele Bibliei lor e un eretic și trebuie ucis. Așa că cei din Mala s-au ascuns și și-au îngropat secretele în pământ, până când, în

momentul prevestit, lucrurile aveau să se întoarcă în făgașul lor, iar echilibrul urma să fie restabilit. De-a lungul timpului, mulți au fost atrași de partea celor din Mala, oameni de știință ale căror descoperiri puneau învățăturile Bisericii sub semnul întrebării, filosofi și gânditori care se îndoiau de „adevăr". S-a format o organizație care le permitea liberilor-cugetători să rămână liberi. Și încă le permite. Fără sprijinul lor, n-aș fi reușit niciodată să fug din America nedescoperit. Sunt ca Rezistența franceză din Al Doilea Război Mondial, doar că la scară globală, asigurând o mână de ajutor, un sprijin, chiar și un pașaport sub alt nume.

Și-a golit ceașca de ceai și i-a zâmbit Hevvei.

— Mulțumesc, micuță domnișoară, e un ceai delicios.

Ea a zâmbit timid, a ridicat ceainicul gol și l-a dus înapoi în bucătărie pentru a-l umple cu apă fierbinte.

— În 1995, aici au început săpăturile și au fost descoperite primele pietre în formă de T. T-ul este simbolul Tau – simbolul Sacramentului, folosit atât de Sancti, cât și de Mala. Munții de la vest sunt denumiți după Tau, și la fel marea constelație a Bivolului, pe care strămoșii din tribul nostru o considerau sacră, o solie a schimbării. Redescoperirea acestor pietre și mesajele închise aici ne-au spus că timpul schimbării e aproape. Un timp pe care îl mai numim și Sfârșitul Zilelor. Biserica de astăzi folosește termeni asemănători, deși ea le-a conferit un înțeles malefic și îngrozitor. Însă nu avem de ce ne teme de sfârșitul zilelor. Căci fiecare sfârșit marchează un nou început.

— Alo!?

Vocea i-a luat pe toți prin surprindere. Au întors capul. Era o voce de femeie, o americancă. De-afară s-au auzit niște pași slabi și apoi o femeie micuță a intrat pe ușă. I-a privit pe toți pe rând, zâmbind într-un fel care îi încrețea puțin nasul pistruiat. Apoi un țipăt înăbușit i-a făcut să întoarcă din nou capul.

În bucătărie era un bărbat.

Și o prinsese pe Hevva.

102.

Shepherd a văzut mai întâi bărbatul, apoi cuțitul pe care acesta îl ținea neglijent la gâtul fiicei sale. Ura a început să clocotească înăuntrul lui, dar și teama. Era ceva în privirea individului aceluia, ceva care lipsea – ceva care îi spunea lui Shepherd că ar fi fost în stare să îi ucidă fiica cu aceeași ușurință cu care ar fi rupt o crenguță.

— Orice arme aveți, scoateți-le frumușel la iveală! a spus femeia cu vocea ei de profesoară la școala de duminică.

Se afla la intrare, ațintindu-i cu ceea ce părea a fi o armă de jucărie. Bărbatul era în spatele lor cu un cuțit. Bună tactică. Era imposibil să te uiți la amândoi în același timp, și ei erau siguri că nu se vor răni reciproc. Dacă Shepherd ar fi avut un partener, s-ar fi ocupat fiecare de unul dintre ei, dar nu avea. Avea un astronom și un polițist care tocmai îi cedase pistolul pentru că nu mai putea să țintească cum trebuie. Îl simțea apăsându-l pe spate, ascuns în jachetă.

— N-am arme, și-a încercat el norocul. Nu sunt permise în zborurile internaționale.

Femeia a îndreptat pistolul spre Arkadian.

— Frumos și încetișor, domnule polițist, apuc-o de țeavă și apoi arunc-o încoace.

— Nici eu n-am armă, a replicat Arkadian.

— Și vrei să te cred?

— Nu chiar.

Mișcarea lui i-a luat pe toți prin surprindere. Arkadian a făcut un salt în dreapta, îndepărtând pistolul femeii de restul grupului în timp ce a întins mâna în sacou.

Shepherd a reacționat și el, cu un singur gând în minte în timp ce trăgea arma din curea: un bărbat îi amenința fiica cu un cuțit.

A văzut chipul terifiat al Hevvei trecând prin fața ochilor lui, care se concentrau asupra bărbatului. O foc de armă a răsunat în spatele lui, dar nu i-a distras atenția. Bărbatul a încercat să o ridice pe Hevva pentru a o folosi pe post de scut.

Shepherd și-a fixat ținta și a apăsat pe trăgaci.

La impactul cu glonțul, omul s-a smucit pe spate, iar Hevva a căzut pe podea. Toate instinctele îi spuneau lui Shepherd să alerge către ea, dar pregătirea lui l-a împiedicat.

În spate se auzise un foc de armă.

S-a răsucit, lăsându-se pe vine pentru a fi o țintă mai mică. Femeia era într-o poziție perfectă – profesionistă și bine exersată –, cu ambele mâini pe arma care se îndrepta spre el, nu avea cum să îl rateze de la distanța aceea. Era pe punctul de a trage. Și-a dorit ca arma lui să fie mai rapidă, știind totuși că nu era posibil.

Un lichid fierbinte i-a lovit fața femeii, iar capul ei s-a smucit brusc, dezechilibrând-o. Shepherd i-a ațintit silueta micuță cu arma tocmai când pistolul ei se îndrepta din nou către el. Impactul cu glonțul a aruncat-o prin ușa deschisă, smulgându-i pistolul din mână.

Shepherd s-a uitat în cealaltă parte și l-a văzut pe Kinderman ținând în mână paharul gol în care fusese ceai de mentă. Arkadian zăcea nemișcat pe podea. Shepherd știa că ar fi trebuit să verifice că trăgătorul e doborât și că arma ei se află la o distanță sigură. Ar fi trebuit să verifice dacă Arkadian era lovit. Ar fi trebuit să facă toate acele lucuri, așa cum fusese învățat, dar în loc de asta s-a întors și s-a repezit către Hevva.

Ea stătea pe podea, sângele curgându-i printre degetele pe care și le apăsa pe obraz.

Ar fi trebuit să rămână în mașină.

Ar fi trebuit să o oblige să rămână în mașină.

A căzut la podea lângă ea și i-a luat fața în mâini, simțindu-i sângele cald în timp ce o examina, îngrozit de ce-ar fi putut să descopere. Când a văzut că nu era decât o crestătură pe ureche, făcută de cuțit, aproape că a izbucnit în râs de ușurare.

Bărbatul cu cuțitul zăcea pe podea într-o baltă de sânge, care se întindea tot mai mult. De-abia mai respira, iar rana spumega

și absorbea aer. Fusese împușcat în plămân. Se îneca cu propriul sânge. O moarte dureroasă, dar lui Shepherd nu-i păsa.

— N-am știut niciodată că așa se simte moartea, a șoptit bărbatul, cu ochii în tavan. N-am știut niciodată că doare atât de tare.

Și apoi horcăitul s-a oprit, iar el a rămas nemișcat.

Shepherd a luat-o pe Hevva în brațe și a dus-o către ceilalți.

Kinderman stătea aplecat deasupra femeii, ținându-i arma în mână de parcă ar fi putut să-l muște. Din poziția încovoiată a femeii, Shepherd și-a dat seama că aceasta murise. Arkadian era încă la pământ, cu sângele răspândindu-se sub el. Shepherd a pus-o jos pe Hevva și s-a lăsat pe vine pentru a-l privi pe Arkadian. Avea ochii deschiși și încă mai respira, dar slab.

— Nu știam că mai ai o armă, a spus Shepherd.

Arkadian a zâmbit vag.

— N-aveam.

— Atunci de ce...

— Aveai nevoie de o diversiune, a șoptit Arkadian cu răsuflarea tăiată. Ai grijă de fetița ta! Viața își pierde orice sens când îi pierzi pe cei dragi.

Apoi a închis ochii și s-a dus.

103.

Prima serie de inoculări a avut loc în aceeași zi în care Athanasius s-a trezit. Toți bolnavii din peștera catedralei, patruzeci și șapte de bărbați și femei, au primit unul după altul serul, epuizând aproape instantaneu stocul.

După ce și ultimul pacient a fost injectat, doctorul Kaplan s-a întors în laboratorul principal și a luat o fiolă de ser din frigider. Mai rămăseseră numai douăsprezece doze, și se așteptau la cazuri noi de îmbolnăviri la fiecare oră.

A copiat toate documentele cu informații clinice pe un hard de memorie externă și apoi a scris de mână un bilet adresat omologului său care coordona acțiunile medicale în afara muntelui.

Ekram,

Serul din această fiolă a vindecat până acum un singur pacient, dar facem încercări suplimentare pe toți ceilalți pacienți. Mă rog ca totul să fie o reușită, cu toții ne rugăm. Las la latitudinea ta și a politicienilor să hotărâți ce cantitate să fie produsă și când, dar sfatul meu ar fi să faceți cât mai mult, imediat. Putem oricând să îl distrugem dacă încercările noastre eșuează, dar nu putem să îl facem să apară ca prin minune dacă ele vor fi o reușită.

Toate detaliile obținerii lui sunt cuprinse în dispozitivul USB protejat.

Al tău,
Ahmet Kaplan

A împachetat fiola într-un container antișoc și a pus totul într-un plic căptușit, pe care l-a dus el însuși în peștera tributului. Nu mai fusese de luni întregi în acea parte a muntelui. Aerul mirosea încă a fum din cauza incendiului din bibliotecă și îi amintea de toate cadavrele pe care le văzuse arzând în grădină.

Trebuie să înceteze, și-a promis el. „Te rog, Doamne, să înceteze!"

Când a intrat în peșteră, platforma era pregătită, gata să coboare pentru a aduna grupul zilnic de bolnavi. S-a îndreptat spre cutia rezervată pentru corespondență și a pus plicul înăuntru, iar platforma de lemn a scârțâit sub pașii săi.

S-a întors în peșteră și a privit cum platforma iese prin deschizătură și apoi coboară, ducând cu ea primele vești bune care părăseau muntele după luni întregi.

104.

Shepherd a scos-o pe Hevva din bucătărie, în lumina soarelui. Nu voia ca ea să rămână înăuntru lângă proaspătul măcel și în mirosul de praf de pușcă.

A așezat-o la umbra unui cort și i-a spălat fața, ștergând cea mai mare parte a sângelui și apoi tamponând-o cu șervețele umede curate, vorbindu-i în tot acel timp, spunându-i că avea să fie bine și terminând în cele din urmă prin a crede el însuși asta în timp ce sângele dispărea. Rănile de la cap sângerau întotdeauna mai mult decât celelalte. Crestătura din ureche era tot ce îndurase, cel puțin fizic. Dar fusese de asemenea martoră la felul cum noul ei tată împușcase mortal doi oameni. Iar el nu voia să se gândească la ce efecte pe termen lung putea avea acea poveste.

A privit-o în ochi și era pe punctul de a-i spune să-l aștepte cuminte cât timp el căuta un plasture, dar apoi s-a gândit mai bine și a luat-o din nou în brațe. Nu avea să o mai scape din ochi – nu în acel moment, și probabil niciodată.

A găsit o cutie de prim-ajutor într-un birou și a luat-o, gândindu-se că ar fi fost mai bine să plece cât mai repede de acolo în caz că ucigașii nu erau singuri. Numai că Kinderman părea să fi dispărut. L-a zărit în vârful dealului, stând pe un scaun la umbra copacului și privind fix către un obiect pe care îl ținea în poală. Shepherd a dus-o pe Hevva în brațe tot drumul până sus, asudând din cauza efortului.

— Trebuie să plecăm, a spus el.

— Într-adevăr, a răspuns Kinderman, cu ochii țintă la ecranul unui laptop conectat printr-un fir lung la o antenă satelit portabilă.

— Dar adevărata întrebare e unde? Privește!

Shepherd i-a dat ocol ca să poată vedea ecranul.

— Asta e noua orbită a lui Hubble, a zis Kinderman. Cealaltă imagine este o transmisie directă chiar de la Hubble. La asta se uită satelitul acum.

Shepherd s-a sprijinit de trunchiul copacului și s-a concentrat pe lenta imagine a Pământului transmisă de satelit. În acel moment arăta deșertul, un imens deșert maroniu, atât de pustiu încât ar fi putut fi la fel de ușor și suprafața unei planete îndepărtate, nelocuite.

— Ți-am spus că devierea lui Hubble a avut și un motiv practic, a continuat Kinderman. Nu numai că membrii Mala din întreaga lume îl vor vedea apărând în Taurus în această noapte, dar ne va indica și drumul către căminul pe care l-am pierdut cu toții. Înapoi către originea tuturor lucrurilor, către locul unde a început totul și de unde totul va lua naștere din nou.

— Steaua Mala, a șoptit Shepherd, amintindu-și mesajul lui Kinderman către Douglas.

Au stat acolo privind fâșia maro mișcându-se încet, iar Hevva se îngreuna cu fiecare minut în brațele lui, până a trebuit să o lase jos. Se simțea epuizat și înfierbântat și puțin slăbit după valul de adrenalină de mai devreme. Era nerăbdător să plece și tocmai era pe punctul de a-i spune lui Kinderman, când o liniuță verde a apărut pe ecran. În timp ce pământul se rotea, ea devenea tot mai groasă, dezvăluind o zonă mare de culoare verde, cu lujeri care șerpuiau pe pământul maroniu ca rădăcinile unei plante uriașe.

— Aici era! a spus Kinderman, minunându-se parcă. Paradisul regăsit.

A mijit ochii și a notat coordonatele terestre.

— E la sud-est de-aici, la aproximativ o mie de kilometri, pe undeva prin Irak. La mai puțin de o zi de condus, dacă facem cu rândul la volan.

A apăsat pe un buton și a apărut altă fereastră cu aceeași numărătoare inversă pe care Shepherd o descărcase de pe computerul lui Douglas.

— Ar trebui s-ajungem la țanc, a spus Kinderman.

Apoi a copiat linkurile către numărătoarea inversă și către transmisia de la Hubble pe un site web și a apăsat pe *publish.*

— Mala.org tocmai a intrat în transmisiune directă – metoda modernă de a urmări o stea. Haide, trebuie să plecăm! Jeepul meu e chiar acolo.

— Trebuie să iau lucrurile Hevvei din cealaltă mașină.

Shepherd s-a ridicat și a simțit cum lumea se clatină. A întins mâna să se sprijine de trunchiul copacului, dar nu l-a nimerit, căzând la pământ și zgâriindu-și obrazul de scoarța acestuia în cădere. Ceva ascuțit i-a izbit coastele la impactul cu solul. Și-a dus mâna acolo și a simțit-o udă și însângerată.

„Isuse“, s-a gândit în timp ce îl împresura întunericul, „femeia aia afurisită n-a ratat ținta de fapt!“

105.

La șapte zile după inoculările inițiale, primul pacient și-a revenit.

Era o funcționară bancară de patruzeci și trei de ani, născută și crescută în Ruina, ce părea mai impresionată de locul în care se afla decât de faptul că supraviețuise unei boli care eliminase un sfert din populația orașului.

Peștera catedralei adăpostea acum peste trei sute de paturi, majoritatea ocupate. În mod normal, numărul bolnavilor rămânea constant pe la cincizeci, căci numărul de nou-veniți era aproximativ egal cu cei care decedau: dar nimeni nu mai murise de când începuseră inoculările, ritualul zilnic de evacuare a cadavrelor în grădină încetase, iar rugul care arsese fără încetare atâta timp se stinsese acum.

În aceeași după-amiază, camioane și personal au intrat în oraș din lumea exterioară, primele autovechicule care făceau asta în peste o jumătate de an. Erau încărcate cu stocuri de vaccin, fabricat în timp record în laboratoarele industriale din Ankara, iar o mică armată de voluntari fusese deja inoculată.

Toți cei aflați în carantină rămăseseră pe loc, pentru ca vaccinările să fie mai ușor de supravegheat și monitorizat. Până seara, toți locuitorii din Ruina se așezaseră la rând, așteptând răbdători salvarea pentru care înălțaseră rugăciuni, iar toată lumea era atât de ușurată că izbăvirea era în sfârșit la îndemâna lor, încât nimeni nu a băgat de seamă scârțâitul sforilor în timp ce, într-o parte a Citadelei, platforma înălțării începuse să coboare cu o siluetă singuratică aflată în centru, care privea lumea înălțându-se să-l întâmpine.

VII

„Pământul râde prin flori.“

Ralph Waldo Emerson

106.

Shepherd s-a trezit în trepidațiile și huruitul unui motor. A deschis ochii și a descoperit un înger cu ochii întunecați care se uita în jos către el. Pe chipul Hevvei a înflorit instantaneu un zâmbet; i-a zâmbit și el și a observat că tăietura de pe ureche era ascunsă de un plasture și ea purta alte haine. El era întins pe bancheta din spate a unui jeep care hurducăia pe un teren foarte accidentat.

— Salutare, a zis el, cu vocea uscată și răgușită.

— Ah, s-a trezit și frumoasa adormită din pădurea adormită! a exclamat Kinderman de la volan. Chiar la timp pentru sosirea noastră.

— Sosirea?

— Da. Am ajuns.

Shepherd a încercat să se ridice, dar o durere l-a săgetat într-o parte. S-a întins și a descoperit că avea bandaje groase legate strâns în jurul pieptului.

— Aș lua-o mai ușor dac-aș fi în locul tău. Glontele te-a jupuit destul de tare pe-o parte. Din fericire a lovit o coastă, care l-a deviat în jurul corpului așa că a trecut de cealaltă parte fără să producă prea multe pagube. Probabil că ai coasta crăpată, de-aia doare în halul ăsta. Destul de nimerit, nu crezi, să fii salvat de o coastă, ținând cont spre ce ne-ndreptăm?

Shepherd s-a sforțat să se ridice, resimțind fiecare dintre hurducăturile jeepului izbindu-l în lateral de parcă ar fi fost înjunghiat în mod repetat. Afară, soarele atârna jos pe cerul ars, deasupra unei lumi decolorate aproape până la alb; peste tot în jur nu era nimic de văzut cu excepția solului crăpat și a pământului sfărâmicios. Singurul semn de viață se așternea direct înaintea lor.

Și ce viață era aceea!

Vegetația strălucea în razele soarelui ca o nestemată în culori aprinse, verde și intensă, ca o bucată de pădure tropicală care fusese azvârlită pe acel pământ al nimănui.

— Cât timp am fost inconștient?

— Cam douăzeci și patru de ore.

Shepherd a încercat să proceseze ideea, odată cu viziunea crescândă de abundență care umplea treptat parbrizul.

— Și tu ai condus tot drumul?

Kinderman a ridicat un flacon de pastile și le-a zăngănit.

— Capsule cu cafeină. Un șofer de camion mi-a dat câteva la granița cu Irak. Ai pierdut o petrecere pe cinste acolo. Atât de mulți călători răspund chemării acasă, încât pur și simplu au dat drumul granițelor.

Jeepul a trecut printr-un alt hârtop, smulgându-i lui Shepherd un geamăt de durere.

— Poftim, a spus Hevva, întinzându-i o capsulă dintr-un alt flacon. Pune-o sub limbă! O să-ți ia durerea.

El a făcut cum i s-a spus.

— E o infirmieră pe cinste, a spus Kinderman. Ți-a curățat rana și apoi te-a bandajat.

Hevva a ridicat din umeri.

— Obișnuiam s-o ajut pe mama la muncă. Nu mă deranjează sângele, sunt obișnuită cu el.

Shepherd a simțit cum îl cuprinde o amorțeală mângâietoare. Kinderman a zărit o cărare care ducea chiar în inima petei celei verzi și s-a îndreptat către ea. Sute de urme de cauciuri se întâlneau în același loc, dovadă că mulți făcuseră același drum înainte. Pe marginea drumului se afla un indicator cu o săgeată îndreptată spre miezul junglei. Drumul urmărea configurația terenului, printre pâlcuri de palmieri tineri și ferigi care creșteau atât de groase încât devenea din ce în ce mai greu să zărești ceva înainte.

Conduceau deja de vreo zece minute, când au zărit primii oameni. Aceștia se aflau pe malul unui râu, spălând haine în apa limpede, niște copii bălăcindu-se prin bălți. Un grup de corturi erau ridicate puțin mai departe de mal, cu alte haine puse

la uscat pe frânghiile întinse între ele. Unul dintre oameni a ridicat privirea la trecerea lor și a ridicat brațul în semn de salut. Hevva i-a răspuns.

Au urmat cărarea de-a lungul râului, alte săgeți îndemnându-i înainte. Alte clădiri s-au înălțat din verdele din față, majoritatea colibe făcute din resturi, până când au trecut de o ultimă curbă și au văzut ceea ce părea un mic orășel, cu periferia formată din aceleași clădiri temporare pe care le văzuseră și pe drumul până acolo. În mijloc se aflau câteva clădiri cu aspect solid, construite în jurul unui lac care avea o fântână de apă în centru.

— E frumos! a spus Hevva, privind curcubeiele care alunecau printre stropi.

— E paradisul, a spus Kinderman, oprind jeepul lângă cea mai mare dintre clădiri și coborând.

Shepherd a făcut același lucru; îl durea tot corpul. A tras adânc în piept aerul gros și parfumat și a gemut încet. Era ceva primordial la locul ăsta, aproape că semăna cu un uter datorită susurului apei și al aerului umed și călduț de peste tot din jurul lor. Era atât de verde și plin de viață!

— Bine ați venit!

S-au întors și au văzut două siluete care ieșeau pe ușa uneia dintre clădirile principale. Bărbatul era înalt și părea irakian, femeia era micuță, cu părul blond prins într-o coadă de cal și cu ochii la fel de verzi ca decorul din jur. Mergea legănat, ținându-se cu mâinile de spate din cauza greutății pântecului rotunjit.

Shepherd s-a uitat țintă la ea, iar accentul american i-a trezit o amintire.

— Tu ești Liv Adamsen! a spus el.

Ea și-a îndreptat flacăra ochilor verzi spre el.

— Așa e. Te cunosc?

El a dat din cap, ușor jenat că îi spusese numele cu voce tare.

— Numele tău s-a ivit într-o anchetă în care am fost implicat. Erai dată dispărută.

— Ei bine, cred că m-ai găsit, domnule....

Și i-a întins mâna.

— Shepherd. Joe Shepherd, a zis el și i-a scuturat mâna. Acesta este doctorul Kinderman.

— Bill, l-a corectat el.

Liv i-a strâns mâna.

— Am auzit de dumneavoastră.

Kinderman a zâmbit și și-a înclinat capul într-o parte.

— Atunci e clar c-ar trebui să ieși mai mult.

— Iar ea e Hevva, a spus Shepherd.

Hevva a pășit înainte și și-a ridicat palma, dar, în loc s-o strângă pe a lui Liv, a pus-o direct pe burta ei. A apăsat ușurel cu degetele într-o parte, apoi și-a ridicat mâna stângă și a făcut același lucru pe cealaltă parte. Fața i-a devenit serioasă.

— Când trebuie să se nască copilul? a întrebat în felul șoptit și matur care îi era caracteristic.

— Nu mai devreme de o lună.

Hevva a continuat să își pună mânuțele pe centrul pântecelui lui Liv, încruntându-se tot mai tare. Dacă ar fi fost vorba de un adult, gestul acela ar fi părut nepotrivit, dar, fiindcă era vorba de acea fetiță serioasă și fragilă, părea cumva în regulă. Ea a terminat consultația și a ridicat privirea către Liv, dând ușurel din cap.

— Copilul vine acum pe lume, a spus ea.

107.

Sudoarea îl furnica pe piele, iar sarea îi irita rănile ritualice ascunse dedesubtul cămășii, în timp ce aerul cald intra pe geamul deschis al taxiului.

Novus Sanctus era obosit după lungul zbor, iar căldura îi accentua acea stare. Însă nu era vreme de dormit, mai erau multe de făcut și atât de puțin timp. Și-a verificat telefonul, lovind iconița care îi aducea pe ecran numărătoarea inversă. În seara aceea... Totul avea să se întâmple în seara aceea.

Își petrecuse lungile ore de zbor cercetând cu atenție ultimele rapoarte FBI, care îi erau trimise imediat ce erau actualizate. Nu prea îi spuseseră nimic ce nu știa deja, spre deosebire de apariția imaginilor transmise de Hubble pe site-ul mala.org. Acestea îl făcuseră să își dea seama că era deja prea târziu acum să mai facă un exemplu din doctorul Kinderman. Se întâmpla ceva acolo în deșert, ceva important, legat de miturile și credințele vechilor dușmani, tribul Mala.

Studiase legendele și credințele lor până când le aflase toate ereziile. Era la curent cu profeția de care se agățau, cea care le vestea că vor reveni la putere. Până atunci i se păruse pură fantezie, dar acum, cu Biserica consacrată atât de discreditată și cu bastionul sacru din Ruina decăzut, nu mai vedea lucrurile la fel. Se pregăteau pentru noul lor început în deșert, în noul Eden – sfârșitul zilelor. Însă zilele adevăratei Biserici nu se isprăviseră încă, nu atâta timp cât credincioșii slujitori ai Domnului, el și atâția alții ca el, erau gata să ridice sabia.

Taxiul a oprit în mijlocul străzii, iar el i-a spus șoferului să aștepte. Nu avea să întârzie mult și trebuia să prindă elicopterul spre Irak, pentru ultima parte a călătoriei. A apăsat pe una

dintre soneriile de la marginea ușii și a așteptat. Pe stradă era și mai cald, iar tăieturile de pe piele deveniseră supărătoare. Dar nu mai era mult, și toate grijile pământești aveau să rămână în urma lui, iar el avea să stea la dreapta Domnului, laolaltă cu ceilalți martiri. Își petrecuse toată viața privind în sus către rai și întrebându-se cum avea să fie; curând avea să se afle acolo.

O încuietoare a răsunat dincolo de ușă și aceasta s-a deschis îndeajuns pentru ca o față rotundă, ca de lună plină, să privească afară. Niște ochi injectați și neliniștiți au măsurat strada câteva secunde și apoi ușa s-a mai deschis puțin, pentru ca Sanctus să pătrundă.

108.

Lui Liv i s-a rupt apa la o oră de la amurg.

Se plimba pe marginea iazului central, încercând să se răcorească puțin după căldura zilei, când a simțit o pocnitură micuță urmată de o durere incredibilă, care i-a tăiat răsuflarea. Lichidul i-a țâșnit pe coapse, iar ea s-a prăbușit, căzând în patru labe, încercând să răsufle și strigând după ajutor printre suspine.

Oamenii au sosit alergând, și a fost ridicată și dusă către clădirea principală.

— Nu! a spus ea, simțind un val de panică în timp ce se apropia tot mai mult de ușa deschisă. Nu vreau să stau înăuntru! Vreau să stau aici, afară.

A apărut și doctorul Giambanco.

— Haide! a spus el. O să te-ntindem și-o să ne uităm puțin.

— Nu vreau să mă-ntind.

— Trebuie să te examinez.

— Atunci adu un pat afară, e mai răcoare aici.

Panica îi clocotea în continuare nebunește în piept. Nu suporta ideea de a sta într-un spațiu închis, nu în acele momente. Pe plaja de lângă iaz era o masă cu o pânză întinsă deasupra, pentru umbră.

— Vreau să merg acolo, a spus ea, mergând țeapănă într-acolo.

Prin minte i s-au derulat rapid imagini cu o naștere naturală pe care o văzuse parcă în altă viață, când scrisese un articol. Panica i-a crescut și mai tare când și-a amintit agonia și țipetele la care asistase.

„O să fiu bine“, și-a spus, „femeile fac asta dintotdeauna. E doar durere, și la final ai un copil.“

A ajuns la masă și s-a așezat pe una dintre băncuțe, strângând din dinți din cauza durerii care a făcut-o să se ridice instantaneu. O durea deja atât de tare, și nu era decât începutul. Nu putea să-și închipuie ceva mai rău de-atât, și numai gândul că avea să se înrăutățească o îngrozea.

— E mai bine să te plimbi, a spus o voce micuță de lângă ea.

S-a întors și a văzut-o pe fetița care sosise în după-amiaza aceea.

— Îl ajută pe copil să iasă, și n-o să te mai doară spatele la fel de mult.

Liv s-a uitat la ea de parcă ar fi fost un înger micuț trimis să o protejeze.

— Cum ai știut c-o să se nască copilul?

Hevva a ridicat din umeri.

— Am văzut mulți copii venind pe lume.

— Mama ei a fost moașă.

Liv a ridicat privirea și l-a văzut pe bărbatul cu care venise fetița.

— Te superi dacă rămâne cu mine? l-a întrebat ea, zâmbindu-i fetei. Poți să stai aici? Mi-e puțin cam frică și cred că tu mă poți încuraja.

Fata a încuviințat, privind către tatăl ei pentru aprobare.

— Cum vrei, a spus bărbatul. Eu o să rămân pe-aproape, în caz că aveți nevoie de mine.

Alți oameni au sosit aducând o saltea și cearșafuri luate din unul dintre dormitoarele din clădire. Peste tot se auzea un zumzet de mișcare: unii făcuseră rost de stâlpi, care erau fixați în pământ pentru a ridica niște paravane de protecție, în timp ce alții aduceau și montau lămpi pe bază de baterii. Au pus salteaua pe masă, iar doctorul a luat-o pe Liv de braț.

— Hai să te urcăm aici și să ne uităm puțin la tine! a spus el.

Dar Liv nu l-a mai auzit – o explozie de durere dinăuntrul ei a estompat totul în jur.

109.

Shepherd a plecat neliniștit.

După ce se întâmplase la Göbekli Tepe, nu-i plăcea să o scape pe Hevva din ochi. Doar ce sosiseră acolo, toată lumea fusese foarte amabilă și binevoitoare, dar chiar și-așa... S-a oprit la marginea apei, destul de aproape ca să fie liniștit, dar totodată destul de departe pentru ca susurul fântânii să mai acopere din zgomotele care veneau din salonul de maternitate improvizat.

Stelele răsăriseră deja, milioane de puncte luminoase care împestrițau noaptea. S-a întors cu fața către est, unde se ridica constelația Taurului și a zărit astrul cel nou, sclipind între Zeta Tauri și Nath. Îl ratase cu o noapte în urmă, fiindcă dormise buștean pe bancheta din spate a unei mașini în mers. Era straniu să vezi un element nou în ceva atât de familiar.

— Frumos, nu-i așa?

Kinderman i s-a alăturat, cu ochii îndreptați spre cer.

— Credeam că dormiți.

— După toate capsulele alea cu cafeină, nicio șansă! În plus, n-aș vrea să ratez asta pentru nimic în lume.

Shepherd s-a uitat din nou la punctul strălucitor de pe cer.

— Să ratați ce? Ce a văzut Hubble mai exact?

— Tu ce crezi că a văzut?

— Nu știu. O stea întunecată, poate?

— Ar fi ceva, să știi! E interesant că presupui din start că trebuie să fie ceva distructiv.

— Nu-i o presupunere, mă bazez pe ceea ce am văzut. Chiar și dumneavoastră ați scris „sfârșitul zilelor" în jurnal.

— A, da, într-adevăr. Dar nu trebuie să iei totul ad literam. Cunoști legea universală care ne spune că energia nu se stinge

niciodată, ci doar se transformă în altceva. Prin urmare, sfârşitul unui lucru trebuie să însemne automat începutul altuia. De fapt, ştii deja ce a văzut Hubble, pentru că ai văzut cu ochii tăi.

Shepherd s-a gândit la toate lucrurile pe care le văzuse de când începuse ancheta, dar în minte nu i-a venit nimic care să-i răspundă la întrebare.

— Poate vrei să porneşti de la singurul lucru despre care ştii că este legat de întrebare, l-a îmboldit Kinderman, veşnic profesor.

— Numărătoarea inversă?

— Exact! Acum, ca să-ţi răspunzi singur la întrebare, trebuie să urmezi sfatul lui Marcus Aurelius şi să întrebi: „Care este natura lui?" Şi ai grijă să nu cazi ca de obicei în capcana de a face presupuneri.

Shepherd s-a concentrat. Ce era o numărătoare inversă? Era o măsură a timpului care se micşora constant, un preludiu pentru ceva, ca de exemplu startul unei curse sau lansarea unei rachete. Sau nu? Întrebarea lui Kinderman părea să sugereze că nu era preludiul pentru absolut nimic – era chiar acel lucru.

— Ceea ce a văzut Hubble este numărătoarea inversă.

— Felicitări, agent Shepherd!

Shepherd a dus mâna la buzunar după telefon, dar a dat de altceva. A scos afară obiectul dur, micuţ – pistolul femeii aceleia.

Shepherd i-a dat drumul înapoi şi şi-a găsit telefonul în alt buzunar. Numărătoarea inversă mergea încă, iar cifrele aproape că ajunseseră la zero.

— Nu mai e mult, a spus Kinderman, aruncând o privire spre ecran.

Shepherd a dat din cap, din nou nelămurit.

— Nu mai e mult până la ce? Dacă numărătoarea e răspunsul la întrebare, atunci ce mai poate veni după?

— Ţi-am spus deja, a zis Kinderman, un nou început. Hai să-ţi explic puţin. De fapt, cu toţii suntem făcuţi din praf de stele: aceeaşi substanţă atomică, aceleaşi proprietăţi fizice, unite toate de o energie şi de o origine comună, fie că vrei să îi spui „destin" sau „fizică". Timp de aproape paisprezece miliarde de ani, universul s-a extins: de la Big Bang încoace, s-a îndreptat

mereu în afară, căutând veșnic noutatea. Absolut tot din univers a preluat acest caracter înnăscut – stelele, planetele, chiar și oamenii. Ca specie, ne-am înmulțit, am cucerit, privind etern dincolo de ceea ce avem către ceea ce am putea avea, chiar dacă riscăm să ne autodistrugem în acest proces: e un apect întâlnit peste tot, de la un împărat fără măsură care își distruge imperiul de dragul încă unui teritoriu cucerit, până la bărbatul cu o căsnicie fericită care își riscă fericirea de dragul unei aventuri. Natura noastră e una distructivă, adesea violentă, dar nu e de fapt vina noastră, noi nu facem decât să urmăm aceeași direcție urmată de orice altceva din jurul nostru – nevoia universală de a ne extinde și, în final, de a ne distruge. Nici proiectul Hubble n-a fost diferit în această privință. Avem niveluri alarmante de sărăcie în rândul copiilor pe planetă și există specii în adâcul oceanelor pe care nu le-am zărit niciodată. Și totuși, în loc să privim înăuntrul nostru ca să ne cunoaștem mai bine, noi credem că răspunsurile se află undeva în afară, dincolo de limita a ceea ce putem vedea. Eu unul am fost la fel de vinovat. Prin Hubble am reușit să văd mai departe decât zărise orice om înaintea mea. Mi-am purtat privirile spre cel mai îndepărtat orizont, dincolo de care nu mai există nimic – poate cu excepția lui Dumnezeu, dacă crezi în așa ceva –, măsurând primele lucruri care au luat ființă vreodată, chiar în momentul în care s-a produs Big Bang-ul. Am observat radiațiile și lumina din marginea cea mai îndepărtată a universului, măsurându-i viteza și rata de expansiune. Apoi, cu vreo opt luni în urmă, s-a produs o schimbare. Nu-mi puteam crede ochilor, ce vedeam era atât de... imens. Prima dată am crezut că făcusem o greșeală, așa că l-am rugat pe profesorul Douglas să verifice, și el mi-a confirmat. Universul, acel univers care se dilata neîntrerupt și care exploda înspre exterior cu o viteză tot mai sporită de la începutul timpurilor, încetinea. Am decis să păstrăm pentru noi descoperirile, parțial pentru a preveni isteria inutilă și speculațiile și parțial pentru a câștiga ceva timp în care să ne dăm seama ce se întâmplă. Cam în același timp am început amândoi să primim cărțile poștale, ceea ce însemna că cineva ne monitoriza activitatea. Asta ne-a făcut să ne devenim și mai prudenți. Am codat informațiile și am continuat să monitorizăm cele mai

îndepărtate margini ale universului, în timp ce acesta încetinea tot mai mult. Și cu cât încetineau mai tare lucrurile la capătul universului, cu atât observam că lucrurile se schimbă și aici pe Pământ. Toți oamenii care migrau către casă, păsările care zburau către zonele unde depun ouă în alte anotimpuri, dorința tot mai arzătoare a tuturor de a se întoarce într-un punct originar, totul e doar un ecou al schimbării universului. Așa că nu e nicio mare conspirație sau vreo minte extraterestră la mijloc. Și nu este nici solia vreunei teribile judecăți provocate de mânia lui Dumnezeu sau vreo planetă deviată pe punctul de a intra în coliziune cu Pământul. E pur și simplu conștiința comună și impulsul care ne călăuzește pe toți, alimentat de energia universului; ce cândva galopa spre exterior, pentru ca în final să se autodistrugă, galopează acum spre interior, pentru a se întoarce de unde a venit. Înapoi acasă. Pentru unii asta înseamnă locul în care s-au născut, iar pentru alții înseamnă un loc dintr-un trecut mult mai îndepărtat, locul de unde am venit ca specie.

Și-a deschis brațele și a gesticulat înspre grădină.

— Edenul.

110.

Liv se simțea copleșită de durere.

— Ceva nu e-n regulă. Ai dilatație de aproape zece centrimetri și se vede și capul. Copilul ar trebui să se nască.

Doctorul Giambanco a ridicat privirea de sub cearșaful așezat pe picioarele lui Liv.

— Încearcă să împingi acum.

Liv stătea întinsă pe pat, cu sudoarea strălucind pe piele. S-a aplecat, concentrându-și toată energia către pelvis, așa cum scrisese cândva. Durerea din ea era atât de intensă, că îi tăia răsuflarea.

— Nu pot, a spus. Doare prea tare.

A simțit cum mâna micuță a fetiței o apucă pe a ei, surprinzător de puternică pentru cineva atât de mic.

— Pot să mă uit și eu? a întrebat ea.

Liv a încuviințat, fără să-i pese cine se uita atâta timp cât durerea dispărea. Hevva s-a îndreptat către capătul patului, dându-se cu gel antiseptic pe mâini din mers, într-un fel care trăda multă experiență, apoi a apăsat cu o mână pântecele lui Liv, iar cu cealaltă a pipăit capul copilului.

— Privește înspre stele, a spus ea. E cu fața în sus în loc să fie cu fața în jos. De aceea e așa de greu să împingi. Capul i se înclină în direcția greșită, și când împingi rămâne înțepenit.

Doctorul Giambanco s-a uitat pe după umerii micuți ai Hevvei.

— Cred că are dreptate. S-ar putea să trebuiască să facem o cezariană de urgență.

Lui Liv i s-a făcut rău numai gândindu-se la asta, dar durerea era atât de mare, încât ar fi făcut aproape orice ca să o oprească.

— Aş putea să-ncerc să-l întorc, a spus Hevva. Mâinile mele sunt mici. Am mai făcut asta.

Doctorul a dat din cap.

— Nu cred c-ar trebui să riscăm...

— Ba da! a intervenit Liv. Las-o să-ncerce!

Doctorul Giambanco a încuviinţat şi s-a dat la o parte.

— Puteţi să împingeţi dumneavoastră piciorul? a spus Hevva, cu chipul ei serios întors către doctor. Iar dumneavoastră, a spus întorcându-se către celălalt medic, dumneavoastră să împingeţi în celălalt, dar doar atunci când spun eu.

S-a întors către Liv, vărsând din nou gel antiseptic pe mâini ca să le facă cât mai alunecoase putea în timp ce aştepta următoarea contracţie. Timpul se dilata, iar zgomotele nopţii şi susurul fântânii îl umpleau.

Liv a respirat. A încercat să se relaxeze, dar durerea arzătoare a început din nou să crească.

— Acum! Împingeţi acum! a spus Hevva, şi toată lumea a ascultat.

Mâinile i-au alunecat în jurul creştetului capului copilului.

Numerele de pe telefonul lui Shepherd au continuat să descrească neîntrerupt.

— Ce credeţi că se va întâmpla când vor ajunge la zero?

— Nimic, cel puţin nu imediat. Cred că schimbările pe care le-am simţit deja şi la care am fost martori vor continua. Praful de stele din noi toţi va reacţiona exact în acelaşi fel ca înainte, doar că efectul va fi unul diferit. Îmi imaginez că nu vom mai căuta să cucerim şi să descoperim, ci vom fi mai contemplativi, cu privirea îndreptată spre interior, la fel cum Hubble şi-a întors ochii către Pământ. Sper că, după o întreagă istorie pătată de război şi violenţă – ca manifestări ale pornirilor distructive ale unui univers în expansiune –, vom putea privi înainte către o perioadă la fel de îndelungată de pace şi calmitate.Totul este sortit schimbării la un nivel fundamental: natura umană, politica, ştiinţa, chiar şi religia. Poate că sfârşitul zilelor a sosit într-adevăr, însă e sfârşitul zilelor celor vechi, iar cele noi vor fi la fel de numeroase ca cele scurse înainte ca universul să înceapă

să se contracte – paisprezece miliarde de ani, exact aceeași durată ca a expansiunii.

Numărul de pe telefonul lui Shepherd devenea tot mai mic, iar el simțea cum calmul pune stăpânire pe el. Un număr mic era mai bun. Un număr mic era mai simplu și cumva mai mângâietor decât conceptul infinitului.

Sunetul unui motor diesel care se apropia încet și greu ca un camion l-a făcut să ridice privirea. A devenit tot mai puternic, iar lumina farurilor a pătruns printre copaci, sărind în sus și-n jos odată cu hârtoapele drumului. S-a îndreptat direct spre ei, iar lumina i-a orbit, înainte să oprească în spatele jeepului.

S-a așternut din nou liniștea. Acoperișul de pânză din spatele camionului a fost îndepărtat, și oamenii au început să sară, întinzându-și spatele și privind cu mirare în jur.

— Alți oameni care răspund chemării acestui univers în schimbare, a spus Kinderman. Și tocmai la țanc.

Shepherd s-a uitat din nou la numărătoare chiar când cifrele s-au rostogolit către zero și apoi au început din nou să crească cu un minus în fața lor. În acel moment, s-au întâmplat două lucruri : lumina a crescut ușor ca intensitate, odată cu stelele care au devenit mai strălucitoare ; și un vaiet puternic, aproape animalic a sfâșiat tăcerea când Liv a împins lung, pentru ultima oară. Apoi s-a auzit scâncetul slab al unui nou-născut.

111.

Primul lucru pe care l-a auzit Gabriel când a coborât amorțit din spatele camionului după lunga călătorie a fost strigătul femeii.

Era oricum atent la orice semn de primejdie și la strigătele de durere, dar ceva din acel țipăt îi părea familiar. Simțurile lui au intrat în alertă și a reacționat rapid, dând ocol camionului, îndreptându-se spre sursa acelui sunet. Venise din zona împrejmuită de paravane de la malul apei, iar lumina se răsfrângea printre ele.

A dat la o parte cearșafurile de pânză și a mijit ochii în lumina puternică ce venea dinspre lămpi.

Liv stătea întinsă pe un pat improvizat în mijlocul unui grup de oameni. Părea obosită și trasă la față, și totuși era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viața lui. Părea că strălucește în lumină. O fetiță stătea la picioarele ei, ținând în brațe un nou-născut care se agita și plângea. Ea l-a înfășurat într-un prosop și i l-a dat lui Liv.

Un copil, copilul lui Liv.

Shepherd a văzut bărbatul coborând din camion și îndreptându-se direct către paravanele de pânză. Hevva era acolo, iar el nu vedea ce se întâmplă, era prea departe. Omul a dispărut în spatele cearșafurilor, iar Shepherd a luat-o la fugă, alunecând pe pământul reavăn de pe mal.

De lângă camion, altcineva a început să se miște la fel de hotărât ca primul bărbat. Purta o jachetă voluminoasă, ca o tunică de soldat, și ceva legat de ea și de felul bățos în care mergea individul a pornit alarma în creierul lui Shepherd. Bărbatul a ajuns

la paravane și a întors scurt capul înainte să dispară în spatele lor, astfel că lumina de la farurile camionului i-a încadrat fața. Shepherd s-a holbat. Complet șocat.

Era tehnicianul de la centrul de control al satelitului Hubble, cel de la Goddard. Era Merriweather.

112.

Liv l-a văzut pe Gabriel apărând la marginea luminii și venind către ea. S-a gândit că trebuie să fie un fel de halucinație provocată de hormoni sau feromoni sau endorfine sau vreo combinație din toate trei.

A simțit greutatea copilului când i-a fost așezat la piept și a coborât privirea către el, către acea ființă mică și perfectă. Nu crezuse niciodată cu adevărat în dragoste la prima vedere, dar în acea clipă, când și-a văzut copilașul, l-a iubit mai mult decât iubise vreodată în toată viața ei. Și-ar fi dat viața pentru el chiar atunci, dacă ar fi fost nevoie.

A ridicat privirea, așteptându-se ca viziunea cu Gabriel să fi dispărut, dar el era încă acolo, puternic și adevărat. Și el avea lacrimi în ochi și se uita în jos, către ea și copil.

Liv a zâmbit și a început să plângă în același timp, cu buzele lipite de căpșorul catifelat al copilului.

— E tăticul tău, a șoptit ea. S-a întors.

Apoi a văzut o mișcare, chiar în spatele lui Gabriel.

Merriweather a pășit în conul de lumină și a privit la scena bizară a nașterii: femeia pe pat, ținând în brațe falsul profet, opusul Creatorului, Anticristul.

A făcut un pas înainte, desfăcându-și tunica și lăsând-o să cadă pe podea. Acum nu mai era Merriweather, adevărata sa identitate fiind dezvăluită: *Novus Sancti*. Și-a desfăcut brațele pentru a lua forma crucii cu întregul corp, lăsând la vedere tăieturile ritualice în propria carne, dar și pachetele de explozibil legate de piept.

Acum putea să își desăvârșească transformarea și să devină instrumentul voinței omenirii, primul martir al Bisericii

renăscute, cel care aducea sfârşitul acelei revolte satanice înainte ca ea să înceapă.

Gabriel a zărit teama din ochii lui Liv și s-a întors să vadă ce o provocase.

A văzut bomba, brațele întinse, tăieturile ritualice ale unui Sanctus.

Instinctul îi dicta să se năpustească asupra lui și să îl îndepărteze de Liv și de copil. Dar acel Sanctus era mult prea în spate. Gabriel ar fi fost împușcat înainte să ajungă la el. Dar era în același timp și prea departe de Liv și de copil, iar Gabriel putea citi în ochii lui că ei erau ținta. Avea să se apropie, să încerce să micșoreze distanța dintre el și ceilalți pentru a se asigura că suflul exploziei va fi eficient. Și atunci va acționa Gabriel.

Apoi în vizor a intrat cineva, și Sanctus-ul a reacționat, întorcându-se și ațintind arma spre noul venit. Împușcătura a răsunat ca un tunet. Bărbatul s-a prăbușit pe spate. Gabriel s-a năpustit asupra Sanctus-ului, lovindu-l cu putere, și au căzut amândoi. I-a prins mâna înarmată sub greutatea corpului și l-a înșfăcat de mâna cu care ținea firele, împungându-l cu degetul mare între tendoanele încheieturii, căutând acel punct de presiune care avea să îi slăbească încleștarea. Într-un colț îndepărtat al minții, și-a amintit cum bunicul său făcuse ceva asemănător pentru a-l salva pe el și pe mama lui de o grenadă. Înăbușise explozia cu propriul corp, oferindu-și viața la schimb pentru a lor, iar acum el urma să facă același lucru.

Sanctus-ul a gemut de durere în timp ce degetul lui Gabriel intra tot mai adânc în carnea lui. A încercat să se răsucească și și-a izbit brațul de capul lui Gabriel cu putere. O dată, de două ori, cotul concentrând întreaga forță a loviturii în creștetul capului.

Gabriel a rezistat, înfruntând loviturile cum putea mai bine, incapabil să ridice brațul ca să se ferească. Trebuia să îl țintuiască pe Sanctus, dacă îi dădea drumul, erau cu toții pierduți. Loviturile au continuat să curgă asupra sa, iar vibrația lor a făcut ca mâna lui Gabriel să alunece. Sanctus-ul și-a eliberat încheietura, iar butonul a căzut din mâna lui amorțită.

Gabriel a dat cu putere din picioare, răscolind pământul și împingându-se pe el și dușmanul lui câțiva centimetri mai departe de pat și de oamenii dragi lui.

A întins din nou brațul spre mâna Sanctus-ului, dar acesta și-o îndepărtase îndeajuns pentru ca el să n-o mai poată ajunge. Iar mâna găsise butonul, și Gabriel a lovit din nou cu picioarele încercând să-l facă să îl scape sau să câștige alți câțiva centimetri prețioși.

Dar nu era de ajuns.

A văzut cum mâna Sanctus-ului se strânge în jurul butonului și a închis ochii, îmbărbătându-se, sperând că pământul și propriul corp vor absorbi destul din suflul exploziei pentru a-i apăra pe Liv și pe copilul lui.

Shepherd a intrat printre paravanele de pânză prin partea opusă față de ceilalți. Călărețul care îi întâmpinase zăcea pe jos, iar în piept avea o rană care sângera. Hevva era lângă pat, cu ochii țintă la încleștarea violentă. A înaintat. A văzut ura care ardea pe chipul lui Merriweather, a văzut bomba, copilul nou-născut, salteaua care nu își avea locul acolo, chiar și becul din lampă care ardea la fel ca soarele de pe acel poster – toate atât de familiare de pe Hogan's Alley și din celălalt subsol întunecat.

A ridicat arma micuță care aparținuse femeii și a țintit spre capul lui Merriweather, încercând să-și îndepărteze trecutul din minte.

„Gloanțele sunt adevărate", și-a spus, „la fel și bomba. Iar Hevva stă chiar lângă ea."

Degetul i s-a strâns în jurul trăgaciului, dar Merriweather s-a smucit, eliberându-și cealaltă mână. Shepherd a văzut arma din ea, a văzut cum se îndreaptă către bărbatul cu care el se lupta. A mai făcut un pas în față, fără să-i pese dacă va fi împușcat, gândindu-se doar să micșoreze distanța de tragere pentru a mări exactitatea acelei arme mici cu care nu mai trăsese niciodată.

Explozia a fost atât de puternică, încât Gabriel a crezut că a murit. Chiar și așa, s-a ținut tot mai strâns. A simțit că dacă putea să rămână curajos în fața morții, chiar și pentru câteva microsecunde în plus, s-ar putea ca pentru cei în viață să conteze.

I-au trecut atât de multe prin fața ochilor în acel moment, fragmente din viața pe care urma să o piardă... A văzut cum copilul pe care de-abia apucase să-l zărească creștea devenind... Ce oare? Nu știa nici măcar dacă avea un fiu sau o fiică, și avea să moară fără să afle. I-ar fi plăcut să își cunoască copilul și să-și petreacă viața lângă Liv. Dar nici aceea nu era o moarte rea, dacă însemna viață pentru ei.

Și apoi ecoul împușcăturii s-a stins în noapte.

Iar Gabriel a deschis ochii.

113.

Shepherd stătea pe marginea apei, aruncând cu pietre în ea. Ele se scufundau fără să facă valuri, un indicator micuț al ordinii celei noi.

După tot ceea ce spusese Kinderman despre noua eră a păcii, păruse un act revoltător, de o cruzime deosebită, să îl omoare pe Merriweather. Știa că fusese inevitabil, totuși...

Depășise perioada de după împușcături confuz, parcă pe pilot automat, eliberând zona ca și cum ar fi fost un loc al crimei și întăririle ar fi urmat să sosească în orice moment. Dar era pe cont propriu acolo și simțea cum tristețea îl copleșește, așa cum făcuse și depresia cea întunecată în trecut. O singură rază de lumină răzbătea prin tot acel întuneric. Hevva era bine. Își salvase fiica.

Imediat ce asigurase bomba, îl sunase pe Franklin – vechile obiceiuri mor greu – și îi spusese totul, folosindu-și partenerul pe post de preot, de parcă acesta ar fi putut să îi asculte confesiunea și să îi ierte păcatele. Iar după ce Franklin închisese, se simțea sleit de vorbe și gol pe dinăuntru. Pasase ștacheta responsabilității. Era liber.

A scrutat iazul, suprafața lui oglindea cerul nopții. Era răcoare, dar nu-l deranja. Își dăduse jacheta jos și o pusese pe umerii Hevvei când ea se încolăcise și îi adormise în poală. A stat așa multă vreme, doar ținând-o în brațe, până când telefonul a vibrat din nou, iar el a răspuns repede ca să nu o trezească.

— Sunt Franklin. Sunt în apartamentul lui Merriweather și am în fața ochilor planurile clădirilor de la Marshall, legitimații false și o listă întreagă de nume, inclusiv al prietenului nostru Fulton Cooper. Se pare că Merriweather arhiva tot – ar trebui să vezi ce colecție de pistoale de calibrul 45 are aici –, înregistra tot,

nici n-ai putea să-ți dorești o dovadă mai compromițătoare. Iar în subsol are un fel de sanctuar, un fel de altar, cu o cruce mare în formă de T pe perete, o adevărată a doua casă pentru un fanatic.

Shepherd a încuviințat fără o vorbă.

— Ascultă, Shepherd, dacă vrei să-ți aranjez transportul înapoi, pot să fac asta. Spune-mi doar unde ești și eu o să pun rotițele în mișcare.

Shepherd a ridicat privirea spre cer.

— Cred că o să rămân aici un timp, a spus el, privindu-l pe Hubble sclipind ca o nouă stea. La urma urmelor, e Crăciunul. Nu trebuie să ți-l petreci cu familia?

— Nu știam că ai o familie.

Shepherd a simțit cum Hevva i se foiește în brațe.

— Nici eu nu știam. Ar trebui să te duci acasă, Ben, să petreci un timp cu familia ta.

— O să mă duc, imediat ce o să-l arestez pe tipul care se află în spatele exploziei de la Marshall, care aproape că ne-a omorât.

Shepherd s-a încruntat.

— Nu-i Merriweather?

— Nu. N-ar fi fost cu putință să ajungă acolo înaintea noastră și să aranjeze totul la timp.

— Și atunci cine e?

114.

Ellery, șeful securității, a ridicat ochii de la birou când ușa s-a deschis și în ea a apărut un bărbat îmbrăcat în costum negru. Nu l-a recunoscut, dar îl știa pe șeriful care a intrat cu el, un tip pe nume Rogers, pe care îl cunoștea de pe vremea când încă purta uniformă.

„Costumul“ i-a arătat legitimația FBI, i-a citit acuzațiile, iar șerfiul Rogers a făcut un pas înainte să-i citească drepturile, părând ușor jenat de întreaga situație. Ellery s-a uitat către fotografia sa de când era tânăr. Nu-și dorise niciodată să renunțe la slujba de polițist, dar Biserica voise ca el să supravegheze îndeaproape NASA, menținându-și suspiciunile legate de știință în general și de astronomi în special, care aveau o îndelungată tradiție.

Șeriful Rogers a dus mâna la cătușele de la curea.

— Nu e nevoie de asta, băiete, a spus Ellery, ridicându-se de pe scaun. Sunt prea bătrân să încerc să dau bir cu fugiții sau să fac vreun alt gest prostesc.

S-a întors spre agent.

— Mă surprinde că agentul Franklin n-a venit să facă el însuși arestarea. Îmi imaginez că i-ar fi plăcut.

Agentul i-a aruncat un zâmbet înghețat.

— Agentul Franklin are un pește mai mare de prins.

Franklin a parcat în fața casei spațioase, în stil colonial, a tras aer în piept și apoi a coborât din mașină. Înainte să bată cu putere la ușă și să-și netezească cravata cu mâna, a așteptat ca cei doi ofițeri să îl ajungă din urmă pe verandă. I-a zâmbit femeii surprinse care a deschis ușa și a refuzat oferta de cafea în timp ce parcurgea holul spre ușa de dincolo de care se auzea o emisiune de știri.

A ciocănit o dată din politețe și apoi a împins ușa fără să aștepte vreun răspuns.

Directorul adjunct O'Halloran a ridicat privirea de la televizor. Franklin i-a citit surprinderea de pe chip, dar și-a revenit repede.

— Așteptam un raport, agent Franklin, nu o vizită.

— O schiță a raportului meu a fost deja înregistrată, domnule. I-am trimis-o directorului adjunct Murray.

Uimirea părea mai mare.

— Pot să te întreb de ce?

— Murray a preluat frâiele anchetei secrete Operațiunea Pește, domnule, după ce dumneavoastră ați încercat să o închideți. S-a considerat că motivele dumneavoastră pentru a opri anchetarea creștinilor din poziții înalte și influente n-au fost tocmai întemeiate.

O'Halloran a privit dincolo de Franklin și i-a văzut pe cei doi ofițeri așteptând în hol.

— Pot să vă spun ce e în raport dacă vreți, deși sunt singur că în mare îi cunoașteți conținutul: este vorba de soldați recrutați și conduși de reverendul Fulton Cooper prin Biserica Mântuirea prin Hristos pentru a lupta împotriva așa-zisei „cercertări științifice eretice“ și împotriva valului crescând de necredință; șef Ellery la Marshall supraveghind îndeaproape proiectul James Webb, Merriweather plasat la Goddard făcând același lucru pentru Hubble, toate astea controlate la nivel central de un păpușar bine plasat în interiorul FBI-ului, care le trimitea informații și ordine pentru binele suprem al Bisericii pe care o slujiți cu toții.

— Presupun că raportul tău conține și dovezi?

Franklin a încuviințat.

— Merriweather a făcut înregistrări extrem de detaliate. Bănuiesc că e un risc pe care trebuie să ți-l asumi dacă începi să colaborezi cu adepți paranoici ai teoriei conspirației. Am toate dovezile necesare pentru întrebarea „Cum?“, singurul lucru care îmi lipsește e „De ce?“.

O'Halloran și-a împreunat degetele în fața lui de parcă s-ar fi rugat, dar nu a spus un cuvânt. Franklin a făcut un semn către ofițeri, iar aceștia au intrat în camera de lucru.

El a rămas în ușă, gata să acționeze dacă era nevoie, amintindu-și ce se întâmplase cu Cooper, dar O'Halloran încremenise, privind fix înainte în timp ce ei îi citeau drepturile.

— Dacă vrei să știi de ce, a spus el, privește doar ce se-ntâmplă în lume. Vine o Judecată la care vom da cu toții socoteală. Eu răspund mai presus de toate în fața legii Sale. Eu sunt gata să-L întâlnesc pe Domnul meu, agent Shepherd, tu ești?

Franklin l-a privit cu atenție, aproape fără să-l mai recunoască, acum că acea luminiță ciudată i se strecurase în ochi.

— Eu cred în oameni, domnule. Dacă petreci pe străzi atât de mult timp ca mine, e greu să nu crezi. Obișnuiam să mă încred și în dumneavoastră, dar când ați ales să îmi dați drept partener un novice într-un caz atât de important, chiar și pe cineva cu pregătirea științifică a lui Shepherd, am început să am îndoieli. Era ca și cum ați fi aruncat ancheta la coș și i-ați fi limitat șansele de reușită. Dar până la urmă, domnule, aici ați făcut cea mai mare greșeală. Ați subestimat puterea oamenilor și ați ales greșit începătorul.

115.

Zorile au răsărit deasupra complexului, făcând să strălucească roua de pe firele de iarbă, de pe frunze, de pe flori și de pe bobocii proaspeți care își deschideau petalele.

Două siluete au ieșit din clădirea principală și au înaintat prin ceața dimineții, care plutea pe pământ dinspre fântâna centrală. Pășeau tăcute, deși felul în care o făceau împreună vorbea de la sine: el, cu brațul în jurul taliei ei; ea, formând cu brațele un leagăn natural pentru un bebeluș adormit.

Au urcat panta, iar tălpile goale lăsau urme în iarba umedă care creștea pe deal, până spre morminte. Mirosul de argilă se ridica din grămăjoara de pământ proaspăt săpat, unde cel care se autointitulase *Novus Sancti* se odihnea lângă cei pe care îi considerase dușmani.

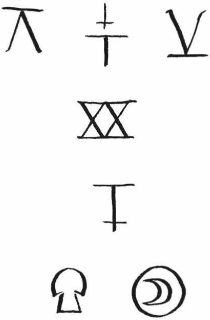
Cele două siluete și-au continuat urcarea către un loc în care iarba acoperea un mormânt mai vechi, având în centru o placă de granit.

— Aici e, a spus femeia, odihnindu-și capul pe pieptul bărbatului. Am pus Harta Stelară pentru că voiam să-l marchez într-un fel. M-am gândit că așa ai face și tu, dac-ai fi aici.

Gabriel a îngenuncheat și și-a trecut mâna peste suprafața Hărții Stelare, pentru a scoate la iveală simbolurile de dedesubt. În mijlocul celui de-al doilea șir o săgeată indica în jos, ceva ce Liv presupusese mereu că înseamnă „rege“. Acum, în lumina a tot ceea ce se întâmplase, își dădea seama că e ceva mai vag de atât.

Sacramentul ajunge acasă, iar Cheia privește înspre rai
O nouă stea se naște cu un nou <u>conducător</u> pe Pământ pentru a aduce ordinea până la sfârșitul zilelor

Bebelușul a început să se foiască în brațele ei, în timp ce Gabriel a apucat marginea pietrei pentru a o întorce și a dezveli simbolurile de pe cealaltă parte.



Astrul care prevestise sfârșitul căilor celor vechi căpăta acum un nou înțeles pentru ea. Vorbea despre contrariile care se unesc și despre un nou echilibru creat, căci era format din două simboluri, cel pentru Citadelă și cel pentru Eden. Simbolul de mai jos vorbea de asemenea despre împăcare, deși acesta era ceva mult mai personal. Când îl văzuse prima oară, Liv crezuse că se referea, în mod sinistru, chiar la ea, simbolul Tau despicat cu o linie. Dar era simbolul Tau combinat cu cel al sabiei, simbolul ei și al lui Gabriel împreună, creând ceva cu totul nou.

Bebelușul s-a zvârcolit și s-a întins în brațele ei, căutându-și mama cu gura flămândă.

— Cum s-o numim? Eu mă gândeam la Kathryn, a spus Liv, cu gândul la soția bărbatului care zăcea îngropat sub piatră, la mama lui Gabriel.

Gabriel a zâmbit și a sărutat-o pe Liv în creștet.

— E un nume bun, a spus el. Știi ce înseamnă?

Fetița a căscat, fără să ia seama la lumea nouă și minunată în care se născuse.

— Înseamnă „pur“...

Epilog

Soarele strălucește și traficul se revarsă liber pe bulevardul larg la Ruinei, iar toate urmele carantinei care învăluise orașul cea mai mare parte a anului trecut au dispărut acum. Oamenii s-au întors, morții sunt pomeniți, iar viața merge înainte.

În centrul orașului, conturându-se deasupra tuturor, Citadela rămâne la fel de întunecată și de tăcută ca întotdeauna. Își aruncase umbrele lungi pe acele meleaguri dinainte ca ele să devină un oraș și avea să o facă și mult timp după ce orașul se va fi transformat în praf. Însă cei care au domnit atâta amar de vreme înăuntru și cei care și-au întins influența mult dincolo de umbra propriu-zisă a muntelui au dispărut acum. După mii de ani în care au ținut piept tuturor regilor și împăraților care au încercat să îi dărâme zidurile și să îi afle secretele, un virus, una dintre cele mai mici forme de viață de pe Pământ, a fost cel care a înfrânt muntele.

Dar viața continuă și pentru Citadelă.

Astăzi debarcaderul care înconjoară muntele e înțesat de oameni și de camere de luat vederi, aflate aici pentru a asista la redeschiderea ei. Camerele au pătruns deja înăuntru, au mers pe coridoarele săpate în piatră pentru a dezvălui lumii tot ceea ce îi stârnise curiozitatea până atunci – dormitoarele, refectoriile, marea peșteră a catedralei, toate păstrate exact ca pe vremea când călugării viețuiau acolo.

La poalele muntelui, unde obișnuia să aștepte platforma înălțării, stă astăzi primarul ținând un discurs, iar camerele de luat vederi străbat mulțimea, surprinzând entuziasmul și nerăbdarea primilor oameni care folosesc noile lifturi construite pe coasta muntelui, înălțându-se până în interiorul a ceea ce

obişnuia să fie peştera tributului. Un bărbat stă în spate, ascunzându-se în spatele unei pălării şi a unor ochelari întunecaţi. Evită camerele de filmat, fiindcă nu are nimic de împărtăşit. A mai fost şi altădată în interiorul muntelui.

Este tăiată o panglică şi se pornesc bliţurile, surprinzând momentul în care primul lift se ridică până în peştera întunecată, unde alte aparate de fotografiat aşteaptă să surprindă expresiile de pe chipurile primilor oameni care pornesc într-o călătorie printr-o lume secretă, pe care puţini au cunoscut-o sau au zărit-o înainte.

Un ghid îi conduce prin tuneluri, explicându-le cum trăiau călugării şi povestind istorii cu priză la public, culese din lunga şi sângeroasa istorie a Citadelei. Bărbatul cu pălărie ascultă din spatele grupului, notându-şi în minte momentele în care ghidul se abate prea mult de la scenariul pe care el l-a ajutat să-l scrie, astfel încât să îl poată corecta în şedinţa de mai târziu.

Când grupul iese în grădina luminoasă, îşi pune din nou ochelarii de soare, iar ghidul face tot ce-i stă în putinţă pentru a ilustra o imagine a acelui spaţiu – acum pustiu – de pe vremea când totul era înfloritor. Dar trece repede mai departe, simţind lipsa de interes a mulţimii, şi se îndreaptă spre interior pentru marele final al peşterii-catedrală. Însă bărbatul cu pălărie nu se clinteşte. Îşi dă jos ochelarii şi se uită cu atenţie la un colţişor de pe cremene, unde pământul a fost hrănit de cenuşa focului. Merge într-acolo şi se apleacă, dându-şi jos pălăria pentru a îndepărta praful de pe ceea ce a zărit. Praful se ridică, iar Athanasius zâmbeşte miracolului pe care l-a descoperit. Este un lujer verde care se ridică din pământul gri, drept şi hotărât, ca o machetă miniaturală a Citadelei.

O nouă viaţă. O nouă speranţă. Un nou început.

Mulțumiri

Scrisul unui roman e un proces solitar, în special atunci când te lupți cu sfârșitul lumii. Pentru că a aruncat mult-dorite raze de lumină în peșterile întunecate ale primelor schițe, aș vrea să îi mulțumesc agentului meu, Alice Saunders, care mă inspiră, mă încurajează și mă bate constant la cap să exersez mai mult; lui Peta Nightingale, care a transformat prima schiță în ceva ce semăna mult mai bine cu a doua schiță, și lui George Lucas, de la Inkwell Management, care menține steagurile Sanctus arborate în toată America.

La HarperCollins sunt mai norocos decât merită orice scriitor, căci îi am de partea mea pe legendarii Julia Wisdom în Marea Britanie și pe David Highfill în Statele Unite, care mă bat la cap, mă flatează și mă încurajează pe tot parcursul procesului îndelungat prin care trece o idee înainte de a se transforma într-o carte. Multe aplauze trebuie de asemenea rezervate excelentelor echipe editoriale, designerilor, celor care se ocupă de marketing și de vânzări. Mulțumiri speciale sunt adresate și lui Emad Akhtar din Marea Britanie – care a suferit îndelung – pentru răbdarea și profesionalismul dovedite în fața celui mai scurt termen de predare. Le sunt de asemenea profund îndatorat tuturor celor de la ILA, care continuă să răspândească povestea din *Sanctus* în cele patru zări ale lumii.

Ca întotdeauna, mulțumirile din urmă se îndreaptă către copiii mei care mă inspiră: lui Roxy, lui Stan și bebelușului Betsy Bean, și de asemenea soției mele, Kathryn, pentru toată dragostea, sprijinul și pentru toate nopțile în care a înțeles că trebuia să lucrez. Vă iubesc pe toți, deși, evident, în feluri puțin diferite.

Simon Toyne
Brighton
Februarie, 2013

Pe **Strada Ficțiunii**, seria **Clasic**,
vă mai puteți întâlni cu:

ROBERTO ARLT, *Cei șapte nebuni*
IURI DOMBROVSKI, *Maimuța vine să-și ia craniul*
RALPH ELLISON, *Omul invizibil*
IURI DOMBROVSKI, *Facultatea lucrurilor de prisos*
RUDYARD KIPLING, *Kim*
ITALO CALVINO, *Cărarea cuiburilor de păianjen*
MIGUEL DE UNAMUNO, *Abel Sánchez*; *Sfântul Manuel cel Bun*
ANDREI PLATONOV, *Cevengur*
MURIEL SPARK, *Departe de Kensington*
ITALO CALVINO, *Orașele invizibile*

În curând

ITALO CALVINO, *Ultimul vine corbul*
IURI DOMBROVSKI, *Nașterea unui șoarece*
MAGDA SZABÓ, *Ușa*
LEONARDO SCIASCIA, *Cavalerul şi moartea*
I.A. GONCEAROV, *Oblomov*

Pe **Strada Ficțiunii**, seria **Contemporan**,
vă mai puteți întâlni cu:

ANDREW NICOLL, *A fost odată ca niciodată*
NATALIA KLIUCEARIOVA, *Ultima oprire, Rusia*
OLGA SLAVNIKOVA, *Dușmanul poporului*
FREDDY GÂRBACI, *Paraclet*
JON McGREGOR, *Până și câinii*

INGVAR AMBJØRNSEN, *Vedere spre Paradis*
KJERSTI SKOMSVOLD, *Cu cât merg mai repede, cu atât sunt mai mică*
YAN LIANKE, *Bucurați-vă de viață!*
WOLFGANG HERRNDORF, *O vară mișto*
EVA BARONSKY, *Mozart se trezește*
TIMERI N. MURARI, *Clubul de crichet al talibanilor*
ANDREW NICOLL, *Dacă citești asta înseamnă că am murit*
ALINA BRONSKY, *Parcul cioburilor*
MARCELO FIGUERAS, *Kamceatka*
INGVAR AMBJØRNSEN, *Frați de cruce*
KATJA LANGE-MÜLLER, *Oi înfuriate*
DAN BĂLĂNESCU, *Smintiții*
MICHAL VIEWEGH, *Cum se educă fetele în Boemia*
JIM CRACE, *Casa molimei*
DORIN COZAN, *Urâții*
HELEN DUNMORE, *Trădarea*
HATICE MERYEM, *De-aș avea un soț cât o muscă...*
HIROMI KAWAKAMI, *Manazuru*
ADRIAN VOICU, *Nepovestitele trăiri ale templierilor români* (Cartea I, Cartea a II-a)
LUIS LANDERO, *Chitaristul*
RENATA CARAGEANI, *Nono*
CHLOE ARIDJIS, *Cartea norilor*
MICHEL ROSTAIN, *Fiul*
VIOREL ZAICU, *Întoarcerea*
SAȘA SOKOLOV, *Școală pentru proști*
CAROL BIRCH, *Menajeria lui Jamrach*
WALTER KIRN, *Sus, în aer*
JEAN TEULÉ, *Magazinul de sinucideri*
LUIS LANDERO, *Portretul unui bărbat imatur*
AMANDA HODGKINSON, *Britannia Road 22*

În curând

MICHAL VIEWEGH, *Roman pentru femei*
GONÇALO M. TAVARES, *Cinci plimbări prin cartier*
MILOŠ URBAN, *Cele șapte biserici*

Pe **Strada Ficțiunii**, seria **Bestseller**,
vă mai puteți întâlni cu:

JULIÁN SÁNCHEZ, *Glasul morților*
RICHARD GREAVES, *Milioanele lui Brewster*
VALERIO MASSIMO MANFREDI,
Numele meu este Nimeni (vol. I, *Jurământul*)
MAJ SJÖWALL și PER WAHLÖÖ, *Roseanna*
DARIA DONȚOVA, *Poker cu rechinul*
WALTER MOSLEY, *Diavolul în rochie albastră*
RENATA CARAGEANI, *Micul Chagall*
TOM EGELAND, *Paznicii Legământului*
CECELIA AHERN, *O sută de nume*
KATHERINE WEBB, *Nevăzuții*
GUILLAUME MUSSO, *După șapte ani...*
NICOLAS BARREAU, *Ingredientele iubirii*
CECELIA AHERN, *Întâlnire cu Viața*
FEDERICA BOSCO, *Îndrăgostită de un înger*
TIAGO REBELO, *Timpul iubirilor perfecte*
ROBERT HARRIS, *Factorul groazei*
JAN-PHILIPP SENDKER, *Șoapta inimii*
TOM EGELAND, *Capătul cercului*
GUILLAUME MUSSO, *Fata de hârtie*
PHILIP SINGTON, *Domnișoara Einstein*

SIMON TOYNE, *Cheia*
LISA SEE, *Visul lui Joy*
KERSTIN GIER, *Ce să fac cu moștenirea?*
GUILLAUME MUSSO, *Chemarea îngerului*
GREGORY DAVID ROBERTS, *Shantaram* (2 vol.)
SIMONA SPARACO, *Lovebook*
CAROLE MATTHEWS, *Dieta iubitoarelor de ciocolată*
M.D. LUKAS, *Oracolul din Stambul*
NICK McDONELL, *Doisprezece*
CECELIA AHERN, *Mulțumesc pentru amintiri*
CECELIA AHERN, *Cartea viitorului*
CECELIA AHERN, *Suflete pereche*
NICK McDONELL, *O educație costisitoare*
SIMON TOYNE, *Sanctus*
JULIÁN SÁNCHEZ, *Anticarul*
KATHERINE WEBB, *Moștenirea*
A.D. MILLER, *Dezghețul*
LISA SEE, *Fetele din Shanghai*
MAREK HALTER, *Cabalistul din Praga*
KERSTIN GIER, *Mă sinucid altă dată*
FLORIAN LAFANI
și GAUTIER RENAULT, *Poker în infern*
GUILLAUME MUSSO, *Ce-aș fi eu fără tine?*
CHARLIE HUSTON, *Insomnia*
FEDERICA BOSCO, *Dragostea nu-mi dă pace*
CECELIA AHERN, *P.S. Te iubesc*

În curând

BEN BENNETT, *Cină în Paradis*
LISA SCOTTOLINE, *Joc dublu*
CAROLE MATTHEWS, *Clubul iubitoarelor de ciocolată*
MAJ SJÖWALL și PER WAHLÖÖ, *Dispărut fără urmă*